

ДЖАКИ КОЛИНС СЕКС И ДИАМАНТИ

Превод от английски: Павел Талев, 2005

chitanka.info

*Посвещава се
на всички любовници и играчи, които познавам.
Имена не са нужни —
знаете ги!*

ПРОЛОГ

— Баща ти иска да те види незабавно.

— Ха? — рече стреснат Джет Даймънд, претърколи се в леглото и за малко да изпусне телефона, докато търсеше в тъмното часовника си.

Беше четири часът сутринта в Милано. Четири сутринта, беше студено и валеше. Чуваше как дъждът барабани по прозореца в банята. Красивото момиче, което лежеше до него, се размърда.

— Кой е, карино? — промърмори тя и сложи едната си ръка на гърдите му.

— Продължавай да спиш — нареди ѝ той, седна в леглото и автоматично посегна към цигарите.

На телефона беше лейди Джейн Бентли, дългогодишната приятелка на баща му. Гласът ѝ звучеше сериозно.

— Знаеш ли колко е часът тук? — попита троснато той, запали цигара и пое дълбоко дима.

— Да, Джет — отвърна спокойно лейди Бентли. — И пак ти повтарям, баща ти иска да те види веднага. На рецепцията в хотел „Четири сезона“ за теб има самолетен билет за Ню Йорк. Трябва да си в къщата в Ню Йорк в петък в девет сутринта. — Последва дълга многозначителна пауза. — И, Джет, гледай на всяка цена да изпълниш желанието му. За твое добро е.

Преди той да успее да каже каквото и да било, тя затвори.

Братче! Никога не я беше харесвал. Лейди Джейн Бентли с превзетия си английски акцент и безупречните маниери. През последните шест години тя беше постоянната компаньонка на баща му. Скандалното беше, че бе зарязала английския си съпруг с благородническа титла, лорд Джеймс Бентли, заради Ред Даймънд — необуздания, могъщ, властен, четири пъти женил се медиен милиардер. Навремето това беше станало повод за доста сензационни заглавия във вестниците.

Ред Даймънд. Бащата на Джет.

Господи! Какво, по дяволите, искаше?

* * *

Макс Даймънд — магнатът на недвижими имоти, даваше официална вечеря, когато мобилният му телефон започна да вибрира. Не ходеше никъде без включен телефон. Обичаше екипът му от доверени сътрудници да може да се свързва с него по всяко време и по всякакви въпроси. Освен това в момента беше финансово притеснен и трябваше да бъде двама и четири часа на разположение, за да се справи с кризата.

Погледна дискретно телефона, за да види кой му се обажда в 11 часа вечерта.

Беше лейди Бентли. Любовницата на баща му. Какво искаше? Не беше разговарял нито с нея, нито с баща си от месеци, въпреки че и те живееха в същия град. Не можеше да се каже, че като семейство отношенията им бяха много сърдечни.

Заинтригуван, той се извини и отиде в библиотеката, където набра номера на лейди Бентли.

Едно нещо не можеше да не ѝ се признае — беше точна и винаги говореше по същество.

— Баща ти иска да идеш в къщата. В девет сутринта в петък — рече тя. — Много е важно, Макс.

— За какво става дума? — попита заинтригуван той.

— Ела тук и ще разбереш.

Макс кимна на себе си.

— Предполагам, че ще мога да дойда — рече той троснато.

— И двамата ти братя също пътуват насам.

Това вече прозвуча сериозно. Умираще ли старият?

Ако беше така — помисли си мрачно Макс, — беше твърде навреме.

* * *

Крис Даймънд се потеше в домашната си фитнес зала, когато му се обади. Домашните зали за фитнес бяха символ на определен статут в Лос Анджелис. Ако не притежаваш вкъщи специално оборудвана зала, ще трябва да се смесваш с потната тълпа в „Спортна връзка“ в Лос Анджелис, а това би означавало, че просто не си от преуспяващите. Като един от най-търсените адвокати в сферата на шоубизнеса в града Крис Даймънд, се блазнеше от мисълта, че при него това определено е така. Тъкмо затова беше построил изключително модерната си зала за фитнес, снабдена с най-съвременна озвучителна уредба, с най-усъвършенствани телевизионни екрани на трите стени, а четвъртата представляваше огромен лист стъкло, който гледаше към блещукащите светлини на Лос Анджелис.

Беше купил къщата на върха на каньона Колдуотър, кацнала на самия ръб на великолепен хълм, заради невероятната гледка. След това я беше преустроил и ремонтирал точно според собствените си желания. Крис беше перфекционист. Обичаше да изпипва нещата. Това му даваше чувство за сигурност, нещо, което никога не беше имал като малък.

— В девет сутринта в петък — рече лейди Бентли.

— Не мога — отвърна той, като скочи от велоергометра и посегна към ослепително бялата кърпа, която метна около врата си.

— Защо не можеш?

— Имам важна среща във Вегас, която не мога да отменя.

— Горещо ти препоръчвам да го сториш — рече спокойно лейди Бентли. — Братята ти ще бъдат тук и баща ти те очаква. — Последва дълга пауза. — Сигурна съм, че няма да поискаш да го разочароваш.

Крис се замисли върху думите ѝ.

— Болен ли е? — попита той накрая.

— Бъди тук, за твое добро е — рече тя загадъчно и затвори.

* * *

Ред Даймънд взе с възлестата си ръка една тъмна на цвят цигара и я запали със златна запалка „Дънхил“.

Беше на седемдесет и девет години и видът му напълно отговаряше на възрастта му. Лицето му беше напълно сбръчкано.

Хлътналите сини очи бяха съвсем избледнели, а под тях имаше дълбоки сенки. Орловият нос и силната челюст подсказваха, че някога е бил внушителен мъж.

— Ще дойдат ли? — попита настоятелно той със стържещия си глас, поглеждайки към безупречно облечената лейди Джейн Бентли, когато тя влезе в спалнята му.

Жената кимна, като се питаше какво ли пък беше намислил сега, защото Ред Даймънд никога не правеше нищо, без да го е планирал предварително.

— Сигурна ли си? — изхриптя той и издуха облак лютив дим към нея.

— Абсолютно — рече тя, махайки с ръка дима с болезнено изражение на лицето.

— И тримата ли? — настоя да разбере той.

— Да — отвърна хладно тя. — Свързах се и с тримата, както ти пожела, и те ще бъдат тук.

— Чудесно. — На сбръчканото му лице се появи лукава усмивка. — Значи започва се — промърмори той почти на себе си.

Лейди Джейн Бентли кимна отново. Когато Ред Даймънд искаше нещо, никой не се осмеляваше да му противоречи, дори и тя.

Какво ли бе намислил? Това беше въпросът.

Беше любопитна да разбере, но и достатъчно умна, за да не го попита, защото Ред никога не разкриваше предварително нищо, докато не решише, че моментът е настъпил.

Като всички останали и тя просто трябваше да изчака, за да разбере.

ГЛАВА ПЪРВА

— Как се казваш, скъпа? — попита плешивият мъж с обилни косми, които стърчаха от ушите му.

— Либърти^[1] — отвърна младата келнерка.

— Какво е това? — рече той и се вгледа в нея.

— Либърти — повтори тя. *Написано е на табелката ми, задник такъв. Не виждаш ли?*

— Що за име е...

О, тъпанарят му с тъпанар! Имаш ли представа колко пъти съм го водила този разговор? Гуинет Полтроу и Крис Мартин кръстиха бебето си Епъл^[2], Кортни Кокс и Дейвид Аркет — Коко. Какво толкова необикновено има в Либърти!

Без да отговаря на въпроса, тя му напълни отново чашата с кафе и се отдалечи. *Тиквеник! За кого се мисли, че си позволява да коментира името ми? Изобщо не е негова работа.*

Когато стана прочута певица и сама започна да си композирам песните, няма да разпитвам хората за имената им. Ще бъда любезна и ще се отнасям с разбиране. Ще се науча.

Все още кипяща от възмущение, тя бързо отиде зад плота.

— Толкова ми е писнало от това келнерство — оплака се Либърти на братовчедка си Синди, която ѝ беше помогнала да започне работа в кафенето на авеню „Мадисън“ и като нея беше начинаеща певица.

— Не забравяй, че то ти плаща сметките — припомни ѝ Синди, приятно закръглено двайсет и три годишно момиче от Атланта с лъскава черна кожа,дебели глезени, голям задник, огромни гърди и широка, предразполагаща усмивка.

— Пеенето трябва да плати сметките — рече убедено Либърти. — Това ще правим.

— Ще го правим, когато ни ангажират — отбеляза Синди. — Но докато чакаме...

— Знам, знам — прекъсна я намръщена Либърти, — трябва да си изкарваме прехраната. Да си плащаме наема.

Сбърчените ѝ вежди не влияеха на изумителната ѝ красота. Тя беше продукт от майка негърка и баща, за когото предполагаше, че е със смесена кръв — майка ѝ отказваше да говори за него, камо ли да разкрие самоличността му. Беше с кожа като фин млечен шоколад и лъскава, дълга черна коса. Зелените ѝ очи бяха леко издължени, устните пълни, брадичката вирната, а носът прав. Синди често повтаряше, че приличала на Холи Бери, което донякъде ядосваше Либърти, защото се считаше за неповторима и не искаше да бъде сравнявана с никоя, колкото и великолепна и преуспяла да е.

Беше на деветнайсет. Пред нея имаше много време.

Дали пък беше така?

Понякога се събуждаше посред нощ, обляна в студена пот и с разтуптяно сърце. Ами ако никога не я открият? Разбира се, вече имаше зад гърба си един аматьорски запис и няколко ангажимента като беквокалистка, но това не ѝ стигаше. А и никой продуцент не я беше приближавал, за да ѝ каже:

— Скъпа, точно ти ми трябваш! Ще подпиша договор с теб веднага, още тук. Ще бъдеш следващата Алиша Кийс или Нора Джоунс. Остава само да дадеш съгласието си.

Къде, по дяволите, бяха Клив Дейвис или П. Диди, когато имаше нужда от тях?

— Госпожице? — рязък женски глас я върна към реалността, когато една ядосана клиентка се опита да привлече вниманието ѝ.

Тя се понесе нататък. Не можеше да не ѝ се признае, че в походката ѝ имаше нещо, което никой не можеше да ѝ отнеме.

— Да? — рече тя.

— Знаете ли колко дълго чакам? — попита жената, повишавайки глас. — Къде са ми яйцата? — Беше с остри черти в костюм ала „Армани“, а чантата в скута ѝ беше имитация на „Витон“.

Никакъв стил, помисли си Либърти. След като не можеш да си позволиш истинското, по-добре да забравиш за него.

Мъжът с нея не каза нищо. Очевидно не бързаше толкова да получи яйцата си.

— Съжалявам — рече с безразличен тон Либърти, — не сервирам на вашата маса. — Пропусна думата келнерка, защото я

намираше за унижителна, особено пък пред тази крава.

— Ами повикайте тогава тази, която я „обслужва“ — рече с нескрита ирония жената. — Чакам тук от петнайсет минути.

— Разбира се — отвърна с безразличие Либърти.

За момент погледите им се срещнаха. Онази я ненавиждаше, защото беше красива. Случваше се непрекъснато.

Нямаше да я мразят, ако беше Бионсе Ноулис или Джанет Джаксън и щяха непрекъснато да ѝ се подмазват, както го правеха със звездите.

Веднъж Марая Кери влезе в кафенето с цяла свита около нея и двама грамадни чернокожи бодигардове, които винаги стояха плътно от двете ѝ страни. Хората пощуряха. Отвън се появиха папараци и за десет минути се събра огромна тълпа. За малко да счупят витрината.

Собственикът на кафенето Мани Голдбърг започна да се паникьосва, но жена му Голда, счете за благоразумно да заведе госпожица Кери и антуража ѝ в кухнята, където звездата грациозно посрбна чаша зелен чай, раздаде автографи и побъбри приятно с двамата испаноговорещи готвачи.

Либърти си помисли дали да не я доближи, но накрая се уплаши. Но не и Синди. Успя да получи автографа на звездата върху една хартиена салфетка, която беше държала сгъната в чекмеджето, в което държеше белъто си заедно с презервативи в различни цветове и размери. Синди се беше подготвила.

— Невъзпитана малка кучка! — чу Либърти да казва тихо жената на придружителя си, когато се отдалечаваше от масата. — За каква се мисли?

Не ѝ обърна внимание. Бяха я наричали и с по-лоши имена.

Тъкмо се канеше да мине отзад, когато забеляза да влиза самият мистър Хип-Хоп.

Затаи дъх за няколко секунди. Той влизаше за трети път през тази седмица. Винаги сядаше на една от нейните маси и оставяше солиден бакшиш, въпреки че никога не я беше заговарял, освен когато поръчваше.

Днес беше с още един мъж — бял, който отвсякъде приличаше на бизнесмен. Дватама разговаряха оживено и непрекъснато жестикулираха с ръце.

Тя знаеше кой е Деймън П. Донъл — царят на хип-хопа и шеф на „Донъл Рекърдс“. Новият му офис беше на по-малко от пресечка от кафенето и явно беше решил да закуси тук.

Знаеше и други неща за него. Беше на трийсет и шест години, с тъмен цвят на кожата, късо подстриган и с убийствена усмивка. Обикновено носеше тъмни маркови очила, голяма диамантена обеца, маратонки „Найк“ и лек костюм с копринена риза с къси ръкави под него. Беше известен като насърчител на нови таланти, въпреки че почти всички негови протежета бяха рап певци. Някога самият той е бил изпълнител, но се беше отказал с изключение на концертите с благотворителна цел, които даваше от време на време. Беше женен. Да му се не види! Нямахше как да го спечели по този начин, защото Либърти не се занасяше с женени мъже. Жена му беше индийска принцеса от Бомбай и ненадмината прахосница. Двамата живееха на шестдесет и шестия етаж на един надстрояван небостъргач в Уестсайд с панорамен изглед от града и според „Вайб“, съпругата му беше преустроила три спални в личен будоар. Бяха женени от две години и нямаха деца.

Първия път, когато Либърти го видя, нямаше представа кой е той.

— Изгарям от желание! — прошепна тя на Синди. — Този хубавец е страхотен!

Синди, която беше осведомена по всички въпроси, свързани с шоубизнеса, бързо я откряна. Тя поглъщаше от край до край списания като „Есънс“, „Ролинг Стоун“, „Пийпъл“, „Стар“ и „Инкуайърър“. Всеки божи ден гледаше по телевизията програми като „Ъксес“, „Ай Ти“, „Екстра“ и „Ий“.

— Този красавец е прочут, женен, богат и недосегаем за такива като теб — рече ѝ тя. — Забрави, момиче, тоя дангалак не е за теб.

Понякога Синди беше прекалено убедителна в съветите си. Либърти ѝ се отплати с опити да не споменава повече името му, което не беше никак лесно.

Точно когато се канеше да отиде при масата му, изневиделица се появи Синди и заговорнически я сръга в ребрата.

— Мистър Великолепен пак е тук. Можи и дъ съм сбъркала, малка братчедке, що пък да съ ни пробваш. Ако бях на твойто място, щях да опитам.

— Онази досадница на четвърта маса няма търпение да си получи яйцата — рече Либърти, без да обърне внимание какво ѝ беше казано за Деймън. — По-добре да отидеш там, преди кравата да е получила истеричен припадък.

— Веднага отивам — рече Синди, без да ѝ мигне окото. — Май забравих да ги поръчам. Срамота, нали!

Либърти приближи масата.

Деймън не я погледна.

— Кафе — поръча той, загледан в листа с менюто така, сякаш не го беше виждал преди. — Голям портокалов сок, бял омлет с бекон отстрани.

— За мен същото — рече другият приятел, съдружник или каквото беше там.

Тя се позабави за миг в желанието си Деймън да ѝ хвърли поне един бърз поглед. Той не го направи, обаче другият я огледа хубаво от горе до долу с малките си, живи очички.

— Разбира се, господин Донъл — рече тя, давайки му да разбере, че знае кой е. — Кафето и портокаловият сок пристигат веднага, а омлетът и беконът след малко. Попрепържен, нали?

Най-после той вдигна глава, огледа я и очите му, които се виждаха през тъмните очила, се спряха на написаното на ръка име върху табелката, окачена отдясно на гърдите ѝ. Но пак не каза нищо, а само едва забележимо кимна.

Тя се отдалечи, за да им донесе кафето. Дали пък да не им занесе и диска със записа си?

Не! Прекалено рано е. Трябва да установя някаква връзка. Нещо като добри отношения между келнерка и клиент.

О, да, разбира се, сега вече можеш да използваш думата келнерка.

Защото той не е някаква вкисната бяла жена, която се мисли за нещо повече от мен.

— Ало, келнерката! — изкрещя жената в костюма, имитация на „Армани“. — Нищо още не съм получила. Къде са ми яйцата?

Изкуши се да ѝ каже: „Набутани са дълбоко в кльошавия ти стар задник, откъдето никой не може да ги извади.“

Обаче не го направи, защото Мани и Голда не биха го одобрили, а като всички босове те бяха порядъчни хора и тя не искаше да я

уволнят. Освен това работата ѝ беше нужна, както и на Синди. Обикновено закъсняваха с плащането на наема, а и сметките непрекъснато нарастваха. Трудно се справяха и засега пред тях нямаше никаква перспектива.

Преди да постъпи в кафенето, опита различни работи. Всичките бяха ужасни. Най-добрата от всички беше като келнерка, въпреки че беше убийство за краката ѝ. Обикновено вземаше дневната смяна, за да е свободна вечер и да може да пише песните си или да се мотае с нейните приятели музиканти, включително сегашното ѝ гадже Кев, който беше китарист. Излизаха от няколко месеца, беше приятен мъж, но не изпитваше към него нищо сериозно. Сериозните връзки не бяха за нея, не и преди да направи кариера.

— Пристигат — викна тя от другия край на помещението към омразната жена.

— Трябваше да се досетя! — озъби се тя, повдигайки изрисуваната си вежда, за да могат всички да видят колко е ядосана.

— Извинявай, Либърти — каза един от по-старите и редовни клиенти, който седеше сам на една ъглова маса. — Може ли да ми сипеш още едно кафе?

Този никога не ѝ създаваше неприятности и винаги ѝ оставяше добри бакшиши.

Тя му се усмихна и му отвърна с най-честния си израз:

— Веднага идвам.

Грабна кана току-що сварено кафе зад тезгяха, напълни чашата на човека и се отправи към масата на Деймън. Само че преди да стигне до нея, едно малко момче, което си играеше с някаква количка, я бутна пред краката ѝ, тя се спъна в нея и падна. Каната с кафето се разби на пода, горещата течност изгори ръката ѝ, а десният ѝ глезен се изви под тежестта на тялото.

Настъпи тишина, докато всички погледи бяха отправени към мястото на катастрофата. След няколко секунди разговорите се възобновиха и тя остана да лежи на пода, почувствала се като някоя непохватна идиотка.

За момент не знаеше какво да направи, но после чу как онази ужасна клиентка нахално се изсмя. Бързо се окопоти, въпреки че ръката ѝ пламтеше от врялата течност, но когато се опита да се изправи, глезенът ѝ поддаде.

За щастие Синди и господин Редовният клиент ѝ се притекоха на помощ. Човекът ѝ помогна да седне на един стол, а Синди започна да събира парчетата стъкло и разсипаното кафе.

— Добре ли сте? — попита господин Редовният клиент, искрено разтревожен.

Тя кимна със сълзи на очи и погледна към другия край на заведението, за да види дали Деймън я наблюдава.

Не гледаше към нея. Продължаваше да разговаря и да жестикулира енергично, а диамантената му обеца проблясваше на флуоресцентната светлина.

Тя потисна желанието си да се разплаче. Ръката ѝ гореше, глезенът ѝ пулсираше, а Деймън П. Донъл дори не забелязваше, че съществува. Щеше ли някога при нея да стане нещо както трябва?

Братче, тя имаше нужда от почивка, и то веднага.

---

[1] Свобода. — Бел.прев. ↑

[2] Ябълка. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Джет Даймънд винаги беше имал голям успех с жените. Те си падаха по неговите секси, сини като морето очи, изсечените като от скулптор скули, разрошения кичур тъмноруса коса, който падаше небрежно върху челото, атлетическото му телосложение и самоувереното му държане.

Джет се възползваше максимално от привлекателния си вид. За него жените никога не бяха проблем. Досадното беше да се откачи от тях. Те идваха. Оставаха. Искаха още, докато всичко, което той искаше от тях, беше да си тръгнат мирно и тихо от апартамента му, без да се превръщат в някакви истерични развалини.

Джиана не се превърна в такава истерична развалина, когато той ѝ каза, че трябва да замине за Ню Йорк. Тя беше италиански супермодел, беше горда и докачлива и беше напълно уверена, че той ще се върне още преди да е почувствала липсата му.

Джет беше пристигнал в Италия преди три години. Тогава беше без пукната пара и се опитваше да се възстанови от алкохола и дрогата. Само за месеци беше успял да се оправи благодарение на една великолепна рехабилитационна програма, да подпише договор с агенция за манекени и скоро след това да си създаде име, появявайки се в телевизионни реклами на известни марки цигари и напитки, както и в печатни реклами за всичко останало, като се започне от скъпи леки коли и се стигне до модни костюми. Камерите бяха уловили тази негова характерна сексуалност, съчетана с някаква ленива небрежност, която го превърна в голям хит. Италианките откликнаха с голям ентузиазъм на добрия му вид на лошо момче.

Да си манекен едва ли е най-мъжествената кариера на света, но тя му помагаше да живее прилично, без да моли подаяния от стиснатия си баща милиардер или от двамата си полубратя.

Когато Джет се беше преместил да живее в Италия, той се бе дистанцирал от всички тях, което беше добре. Никой не го свързваше с фамилията Даймънд, особено след като той използваше само малкото

си име. Джет. Американски манекен в Милано. Анонимността го устройваше.

Джиана го откара до летището с най-новата си придобивка — яркожълто ламборджини, подарено ѝ от пламенен почитател. Тя и Джет се радваха на открита връзка помежду си, което напълно устройваше и двамата. Никой от тях не искаше да се обвързва. И двамата бяха свободолюбиви по дух.

Преди да напуснат апартамента, тя му беше направила свирка от световна класа. Той си беше лежал по гръб и се беше кефил. Кой не би го сторил? С великолепните си, пълни устни и изключително надарен език тя наистина знаеше как да накара един мъж пак да я пожелае.

Джет не беше влюбен в нея, обаче това, което му направи, със сигурност му хареса.

Когато се качваше в самолета, се запита какво ли искаше баща му. Бяха изминали три години без никакъв контакт помежду им. А сега лейди Джейн се беше обадила по телефона.

Не трябва да отиваш, казваше му неговият вътрешен глас.

Така ли?

Така.

Ама почакай — любопитен съм.

Разбира се, че си. Той е Ред Даймънд. Когато се обади, всички се втурват. Включително и ти.

Така беше през целия му живот.

* * *

На пет години Джет беше умен, но не достатъчно умен за баща си.

Семейството се беше събрало в градината на селската им къща в Тоскана. Ослепителната му майка Еди — бивша манекенка с изключително изящна фигура, тринайсетгодишният му полубрат Крис, който беше дошъл на едно от редките си посещения, и Ред — мъжът, когото дори в тази ранна възраст Джет гледеше със страх.

Беше се покатерил на едно дърво и не можеше да слезе. По-рано през деня гувернантката със строгото лице, на която просто викаха Нени, му беше забранила да се катери. Но след това той беше видял

как Крис се катери по огромния дъб, сякаш беше нищо работа, и се беше запитал защо и той да не може?

Сега стоеше високо горе като в капан, стиснал здраво един клон, и беше уплашен. Толкова уплашен, че по бузите му се стичаха сълзи, а пълните му крака трепереха.

— Повикай някой от охраната — помоли се Еди, стиснала в ръка чашата си с мартини.

— Не, по дяволите — изръмжа Ред. — Сам се е покатерил там. Нека малкото копеленце само да слезе.

— Но той може да падне — протестира Еди и нервно отпи от питието си.

— Ще дам на непослушния малък задник един урок.

— Той е само на пет години — отбеляза Еди, докато нежните ѝ ръце трепереха толкова силно, че ледът в питието ѝ тракаше в стъклото.

— Момчето е достатъчно голямо, за да може да разсъждава по-добре — рече с твърд глас Ред.

— Аз ще се покатеря и ще го сваля — предложи Крис. — Лесно е.

— Някой да те е питал, глупак такъв? — крясна Ред и погледна гневно средния си син.

Крис бързо се омете. Така беше по-безопасно.

Мина един час. Започна да се стъмва и да се събират дъждовни облаци. Джет се беше вкопчил в клона и едва се държеше да не падне. През това време Ред беше накарал всички да се приберат в къщата, а сега и той самият се отправи към нея.

— Татко! — изпищя Джет. Лицето му се беше изкривило от страх. — Не ме оставяй. Татко! Страх ме е. Татко! Помогни ми! Моля те!

Ред се извърна и погледна нагоре към малкото момче, чиито очи се бяха разширили от ужас.

— Урок за живота номер едно — изръмжа той. — Никога не прави нещо, от което не можеш да се измъкнеш сам. Запомни това, малко глупаво лайно такова.

По-късно същата вечер, когато се увери, че всички са заспали, Крис се измъкна от къщата, покатери се на дървото и помогна на хленчещия си брат да слезе.

На следващата сутрин и двамата бяха набити жестоко с бастуна на Ред, който беше със стоманен връх, и веднага след това Крис беше качен на един самолет и върнат обратно в Америка.

На Джет му се искаше големият му брат да е винаги наблизо, за да го спасява. Но не стана така.

Инцидентът с дървото беше само началото.

* * *

Макс Даймънд бе нетърпелив да разбере какво, по дяволите, иска Ред. Надяваше се в най-добрия случай старецът да е сломен окончателно от някаква болест и сега да иска да му бъде простено за начина, по който се беше отнасял с всички през годините. Особено с тримата си синове, за които никога не му беше пукало.

На четирийсет и три години, Макс беше един от най-преуспелите магнати на недвижими имоти в Ню Йорк. Беше го постигнал сам, без помощта на баща си. Всъщност това, че Ред Даймънд му беше баща, винаги му пречеше. Когато беше започнал да се занимава с бизнес, хората очакваха, че е фрашкан с пари, обаче той така и не получи нито цент от своя старец и се беше справил сам. Парите дойдоха от упорита работа, а Макс не бягаше от нея, не искаше помощ от никого и си изгради собствена империя. Досега се беше справял успешно, но две банки бяха оттеглили подкрепата си за голям строителен обект в Манхатън, чийто строеж вече беше започнал. Многомилионният търговски проект се нуждаеше незабавно от свежи пари, в противен случай имаше вероятност той да загуби всичко.

Макс беше най-големият от братята Даймънд. Джет, който беше на двайсет и четири години, беше най-малкият, а след него се нареждаше трийсет и две годишният Крис. Тримата имаха различни майки. Майката на Макс — Рейчъл, беше починала малко след като го беше родила. Майката на Крис — Оливия, беше загинала в самолетна катастрофа, а майката на Джет, красивата някога Еди, живееше в Монтаук, като поддържаше постоянен запас от водка и редица от любовници с десетина години по-млади от нея.

Всички знаеха за Еди Даймънд и нейните лоши навици, така че се ползваше с лоша слава. И кой я беше направил такава? Ред

Даймънд, разбира се. Старецът не зачиташе жените и се отнасяше лошо с тях. Подходът му беше да ги завладява, да се жени и да ги унищожава. С Еди беше постъпил точно така.

Макс вече се беше опарил веднъж от рисковете на брака. Беше преживял един развод в Ню Йорк, от който имаше последици. Бившата му съпруга Маришка — русокоса рускиня със стоманен поглед, която живееше най-вече за да вижда името си в клюкарската колонка на Сузи, нямаше намерение да си отиде мирно и тихо въпреки огромната сума, която получаваше от финансовото споразумение. Имаха едно дете, Лулу — много красиво, но малко разглезено петгодишно момиченце. Маришка и Лулу живееха в луксозна надстройка в една от сградите, които притежаваше Даймънд. Апартаментът беше част от много щедрото за Маришка бракоразводно споразумение.

Макс прекарваше повечето уикенди с малката си дъщеря, която обожаваше. Живееха си добре в най-различни забавления, като например да пътуват с частния реактивен самолет на Макс до Дисниленд във Флорида или да отскочат до Бахамите, за да се спускат по водните пързалки в любимия хотел на Лулу „Атлантис“. Лулу много обичаше да прекарва времето с баща си и чувството беше взаимно.

Неотдавна той се беше сгодил. Това вбеси Маришка, която винаги си представяше, че тя ще се омъжи по-напред.

— Защо го правиш? — настоя да узнае ядосана тя. — На теб не ти е нужна друга жена.

Обаче той се канеше да се ожени отново и този път бракът му да бъде траен. Нямаше намерение да свърши като баща си с няколко бивши съпруги и трима синове, за които на Ред не му пукаше и никога не му беше пукало.

* * *

За бала на учениците от долните класове в гимназията шестнайсетгодишният Макс имаше среща с Роузмари — постоянната му приятелка от една година. Тя беше красиво момиче, облечено в розова рокля, с рози в косите и с усмивка, която разкриваше белите ѝ зъби. Макс беше обмислил всичко предварително — тази нощ със сигурност трябваше да стане това, което си бе

наумил. Бяха излизали от доста време заедно и въпреки че се бяха натискали доста бурно, сега той беше уверен, че след време Роузмари ще му позволи да отиде до край. Бяха говорили доста пъти по въпроса и за всеки случай той беше сложил презервативи в джоба си.

Балът беше страхотен. Танцуваха цяла нощ и двамата се напиха, а по пътя обратно към къщата на 68 улица в колата тя му позволи да я опипа. Ред и неговата мащеха Оливия бяха извън страната и бяха оставили петгодишния му полубрат Крис с една гувернантка, така че беше логично да заведе Роузмари в къщата вместо в някой мръсен хотел.

Започнаха да се натискат в библиотеката, където пуснаха по стереоуредбата едно изпълнение на Оливия Нютън Джонс и Джонс Траволта „Ти си този, когото желая“. Макс се беше развилнял. Беше смъкнал горната част от роклята на Роузмари около кръста ѝ и беше запретнал полата. Тя имаше добре оформени твърди гърди, в които му се искаше да зарови лице, и къдрави черни косми между краката, което го изненада, защото бяха доста гъсти. Разбра, че сега беше моментът да стигнат до край. И на двамата им беше за пръв път.

Тъкмо когато Макс се опитваше да си сложи презерватив, в библиотеката нахълта Ред Даймънд и запали всички лампи.

— Татко? — извика Макс, заеквайки, като припряно се опитваше да напъха щръкналия си член обратно в гащите. — Аз... аз мислех, че те няма.

— Така ли си мислеше? — рече Ред, поглеждайки към Роузмари, която беше толкова притеснена, че не знаеше дали първо да си прикрие гърдите, или да си смъкне полата.

— Глупости, татко! — изломоти Макс. — Тъкмо си тръгвахме. Аз... аз не съм имал намерение...

— Закарай кльоцавия си задник в стаята си — прекъсна го Ред, като продължаваше да гледа Роузмари — Аз ще се погрижа младата дама да се прибере безопасно вкъщи.

— Но...

— Изчезвай, малък похотливецо! — скара му се Ред. — Веднага!

За негов срам Макс остави полуоблечената си приятелка сама с баща си и се затътри към спалнята си, а спадналият му член се мандахерцаше самотно между краката му.

На следващата сутрин той се обади на Роузмари. Тя отказа да вдигне телефона. Това продължи няколко дни, докато несловоохотливата ѝ майка го уведоми, че Роузмари е заминала на дълго пътешествие в Европа и го помоли да бъде така любезен да не я безпокои повече.

Едва след четири години, когато беше в колежа, Макс срещна Роузмари на едно парти. Отначало тя се опита да го избегне, но покъсно той разбра истината за онази съдбовна нощ. Според Роузмари, след като Макс беше излязъл от стаята, Ред се нахвърлил върху нея и неколккратно я изнасилил, докато припаднала. Когато дошла в съзнание, Ред я качил на едно такси и я изпратил вкъщи, като я заплашил, че ще я пребие, ако каже на някой какво е станало. Обаче тя не можела да си мълчи и веднага казала на родителите си. Баща ѝ се втурнал към къщата, за да се разправя с Ред.

След продължителна сцена Ред се съгласил да плати на семейството на Роузмари голяма сума пари срещу мълчанието им.

— Защо не ми каза? — настоя да разбере Макс. — И защо не отиде в полицията?

Роузмари сви рамене, като че ли да покаже, че това вече няма значение, обаче болката, която се виждаше в очите ѝ, говореше за съвсем друго.

— И двамата знаем, че никой не би могъл да направи каквото и да било — рече тя. — Баща ти има връзки. Моят няма.

Всичко беше толкова просто.

И така на Ред Даймънд му се размина изнасилването на шестнайсетгодишно момиче. А и то не беше кое да е момиче, а първата истинска любов на Макс, неговата приятелка.

Когато той поиска обяснение от Ред, баща му се изсмя в лицето му.

— Тя го искаше, сине — рече ухилен той. — Пое го целия. На нея ѝ трябваше истински мъж, а не таква безполезно същество като теб.

— Но тя беше моето момиче, татко. Беше моята приятелка.

— Нека това да ти е един урок за жените — каза му Ред. — Никога не им гласувай доверие. Никога. Всички малко или повече са курви. Скоро ще го разбереш.

Това беше единственият път, когато бяха разговаряли по въпроса.

* * *

Клиентът на Крис, филмовата звезда Джонатан Гуди, се отправяше на европейско турне, по време на което се канеше да посети много градове във връзка с пускането на последния му филм по екраните. Крис се възползва от възможността да се качи в самолета, който студиото предвидливо беше наело, за да откара тяхната звезда до Ню Йорк, а след това и до Европа.

Джонатан Гуди беше изключително популярна филмова звезда от световна величина, но същевременно беше и доста приятен човек, прехвърлил тридесетте, който, изглежда, не се ръководеше от някакво необуздало его. Макар и скромен по природа, той беше придружаван от обичайния за звездите антураж. Там беше мениджърът му с ястребовия си поглед, неговата PR агентка, една много нахакана жена, мускулестият треньор по фитнес, една фризьорка лесбийка, личният му френски готвач и двама изключително ефикасни помощници. Тук беше и сегашната му приятелка — къдрокоса арменска актриса, която говореше съвсем малко английски и много се усмихваше, особено когато наблизко имаше камери.

Слуховете за сексуалната ориентация на Джонатан бяха най-различни. Дали беше гей? Бисексуален? Или просто това не го интересуваше чак толкова?

Крис не знаеше и не го беше грижа. Джонатан беше приятен, естествен човек, а какво правеше или не правеше в леглото си беше лично негова работа.

— Какво те накара да тръгнеш на път в последния момент — попита той, настанявайки се в кожената седалка, докато красив стюард и красива стюардеса — лично подбрани от неговия мениджър — се суетяха около него.

— Семейни проблеми — отвърна Крис, докато си закопчаваше колана.

— Бивша съпруга? Майка? Сестри? — полюбопитства Джонатан не защото това чак толкова го интересуваше, а просто защото беше

винаги внимателен.

— Нямам бивша съпруга — рече Крис. — Майка ми е починала. Нямам и сестри.

— Аз пък имам три по-големи сестри — рече Джонатан с тъжна усмивка. — Те ме научиха на всичко, което не знам за жените.

Крис се усмихна и му стана ясно защо жените по света боготворяха Джонатан Гуди. В него имаше нещо типично американско и момчешко. Подобно на Кевин Костнър и Том Круз имаше аура на герой, която изключително много допадаше както на мъжете, така и на жените.

— Извинявай, Джонатан — рече един от помощниците му и бързо му подаде един мобилен телефон, — Лес Муунвис иска да размените няколко думи.

Джонатан пое телефона, а Крис взе едно списание, на чиято корица се виждаше Джонатан гол до кръста да тренира някакво бойно изкуство.

Беше доволен, че филмовата звезда няма никаква представа, че баща му е Ред Даймънд. Никога не се беше опитвал да го скрие, но и не беше парадирал с това. Ако хората проявяха любопитство, той бързаше да смени темата. Сега, когато беше успял да се наложи като един от най-търсените адвокати в шоубизнеса в Лос Анджелис, никой не го питаше, а и вече не го беше грижа.

Не го беше постигнал лесно. Оливия се бе развела с Ред, когато Крис беше на десет години, отказвайки да се примири с непрекъснатите му изневери. Беше голяма красавица и след развода се премести в Калифорния, където срещна и се омъжи за Питър Линдън — богат адвокат, който я желаше, но не и със сина ѝ. Макар и с нежелание, Оливия предпочете новия си съпруг пред Крис. В резултат на нейния избор той беше изпратен в строго военно училище, в което царяха сурови правила, и той едва успя да оцелее. След това постъпи в колеж, а накрая, по препоръка на Питър, започна да следва право.

Да, той беше готов на всичко, само и само да се отърве от него. Обаче Крис нямаше нищо против да учи право. Това беше професия, която му допадаше, след като беше имал възможност да наблюдава охолния живот, който водеше вторият му баща.

Юридическата страна на шоубизнеса го интересуваше, особено след като възнамеряваше да остане да живее постоянно в Лос

Анджелис — град, в който беше влюбен. Климатът беше страхотен, а жените много красиви и достъпни. Там всичко му харесваше.

Виждаше истинския си баща два пъти в годината, което беше достатъчно.

В деня, в който се дипломира, Оливия загина в катастрофа с частен самолет на път за тържеството. Сломен от скръб, вторият му баща хвърли вината върху Крис и малко след погребението на Оливия прекъсна всякакви контакти с доведения си син.

Скръбта на Питър Линдън очевидно не продължи дълго, защото шест седмици по-късно той се ожени за една изключително известна русокоса филмова звезда.

Няколко седмици след смъртта на майка му Крис се беше обадил на Ред, с когото не се беше чувал, откакто го уведоми за смъртта на Оливия.

— Какво, по дяволите, искаш пък сега? — му беше креснал Ред по телефона. — Пари ли? Твърде зле, защото няма да ти дам. Платих всеки цент за образованието ти, което е повече от достатъчно. Сега си размърдай мързеливия задник и си изкарвай сам прехраната, както аз трябваше да го правя. Нищо няма да ти бъде поднесено на сребърен поднос. Направи нещо и чак тогава ми се обади.

Типично за Ред Даймънд. Загубил си майка си — и какво от това? Размърдай си мързеливия задник и се захващай за работа.

Разочарован, но не и изненадан от бездушното отношение на баща си, Крис отиде да живее с трима приятели от колежа. Два месеца по-късно успя да си намери работа в адвокатската кантора „Сенчъри Сити“ и започна да прави кариера, решен да покаже и на двамата си бащи, че няма нужда от парите им, нито от помощта им и ще успее без тях.

Направи пробив след кратка интимна връзка с една от клиентките на кантората. Беше по-възрастна актриса, която не можеше да продължи кариерата си. След като пред нея нямаше бъдеще — Холивуд можеше да е много жесток град със застаряващите жени — Крис я наследи като клиентка. Беше четиридесет и пет годишна и все още изключително красива и крехка. Напомняше му за майка му.

Да възкреси кариерата ѝ си беше голямо предизвикателство, обаче Крис не бягаше от предизвикателствата. И така за изненада на всички, включително и на актрисата, той направи невъзможното.

Договори й ангажимент в една нова телевизионна поредица, която стана хит на сезона, и тя изведнъж се оказа много ценен клиент, а по-важното беше, че беше негова клиентка.

След това вече не делеше един апартамент с тримата си приятели, всеки от които с мъка плащаше своя дял от наема.

Година по-късно адвокатската къща, в която работеше, го направи младши партньор и оттам нататък пътят към върха беше кратък. Крис имаше способността да привлича всички подходящи клиенти, а тъй като другите му партньори не бяха глупави хора, след време те му предложиха да стане старши партньор, което той с радост прие.

Беше млад, енергичен и живееше в Холивуд. Когато се обади на Ред, в тона на стария се усети нотка на одобрение.

Видя ли? — изкушаваше се да му каже той. — Постигнах го без теб.

Обаче не го направи и търпеливо изчака думите на похвала, които трябваше да се отронят от устата на баща му.

Такива думи нямаше. Макар да се престори, че за него това няма значение, всъщност имаше.

Преди да тръгне от Лос Анджелис, Крис трябваше да отмени едно пътуване до Вегас. Рот Джиаганте, собственикът на хотел „Маджириано“, не остана никак доволен.

— Трябваше да си тук за уикенда с парите ми — припомни му ядосан Рот. — Бяхме се разбрали. Не обичам хора, които се отмятат от споразуменията.

— Възникна нещо много спешно в Ню Йорк, с което съм принуден да се справя — обясни му Крис. — До неделя ще успея да пристигна във Вегас. Имаш думата ми.

— Ще е по-добре да си тук, защото в противен случай ще използваш думата *спешно* в малко по-друг контекст. Ясно ли ти е?

Да. Беше му ясно. Рот Джиаганте му позволяваше да се ползва от някои привилегии заради клиентите му звезди и връзките му в шоубизнеса. Обаче през последните три месеца Крис беше загубил много и Рот си искаше парите. В брой. Точната сума беше 600 000 долара, а това бяха много пари.

Рот щеше да си ги получи. След време. Въпреки че истината беше, че успя да събере само 250 000, които бяха в неговия сейф в

дома му в Лос Анджелис. Разчиташе Рот да му даде отсрочка. Той беше много склонен да го направи и ако му обещаеше две от своите клиентки звезди, можеше и да се навие. Всичките големи босове от Лас Вегас бяха еднакви — обичаха да чукат големи звезди.

Да, Вегас беше падението му. Спечели много пари, но през последните три месеца успя да ги профука край игралните маси.

Нещата бяха сериозни, но той като че ли не можеше да спре. Беше порок, стиснал го за гърлото.

Докато Джонатан говореше по телефона, самолетът излетя за Ню Йорк. Джонатан стана, кимна на приятелката си и двамата отидоха в спалнята, като затвориха вратата.

Очевидно в дневния ред на филмовата звезда не влизаше продължение на разговора.

Крис нямаше нищо против и дори му беше благодарен. Беше прекарал напрегната седмица, докато се опитваше да събере парите, за да плати на Рот, и същевременно да се оправя с купчината си прочути клиенти. Те бяха много настоятелни — обаждаха му се по всяко време на деня и нощта, което не се харесваше много на най-новата му приятелка Верона — учителка от азиатски произход с екзотична външност и невероятни ръце. Верона искаше да се премести да живее при него. До този момент Крис устояваше на натиска. Обичаше да живее сам, и какво лошо имаше в това?

Хубавото беше, че Верона не бе актриса, а още по-хубавото, че нямаше никакви амбиции в тази посока. Това се харесваше на Крис, който неотдавна беше прекъснал една зле отразила му се връзка, която ту прекратяваше, ту възобновяваше, с телевизионната звезда Холи Антън, която на всичко отгоре беше и освидетелствана сексуална маниачка. Тъкмо Холи Антън го беше запалила по хазарта. Холи обичаше Вегас — града, в който беше израснала, и скоро двамата бяха започнали да прекарват там всеки уикенд.

Холи не му липсваше, влудяваше го с ненаситния си сексуален апетит, с пристъпите си на депресия и с параноята, свързана с кариерата ѝ. Хазартът беше станал за него отдушник от нейните непрекъснато сменящи се настроения.

Актриса ли? Никога повече. Имаше късмет, че се беше отървал жив от всичко това.

Братята Даймънд имаха едно общо нещо — изключително добрия си външен вид. Всичките бяха високи над метър и деветдесет. Макс беше мургав и замислен, Джет — типично лошо момче с тъмноруса коса и сини очи, докато Крис изглеждаше точно като Джордж Клуни на младини. Жените много си падаха по неговото самокритично чувство за хумор и ослепителната му усмивка. Освен това беше преуспяващ адвокат в един град, където успехът беше допълнителна атракция.

Малцина знаеха, че макар да беше толкова преуспяващ, страстта му към хазарта лежеше като тежко бреме на плещите му.

Остави списанието, затвори очи и се опита да проясни мозъка си. Надяваше се, че това пътуване може да реши всичките му проблеми. Това, че неговият баща милиардер го викаше в Ню Йорк, би могло определено да бъде знак, че нещата щяха да се подобрят.

Скоро щеше да разбере какво иска Ред. Очакването беше много мъчителна работа.

* * *

— Баща ти нямаше това предвид — обичаше да казва с утешителен тон Оливия.

Докато растеше, Крис чуваше майка си да повтаря тези думи почти всеки ден. Може би тя си вярваше, че говори истината, но от момента, в който разбра какво става, Крис беше наясно, че старият Ред Даймънд имаше предвид всичко, което казва и прави. При Ред нямаше място за нюанси.

Номерът беше да не се изпречва на пътя му, което невинаги беше възможно, както Крис беше имал възможността да се убеди при не един повод.

Баща му беше привърженик на телесните наказания. Ако някой от синовете му направеше нещо, което Ред считаше за лошо, тогава провинилият се заслужаваше хубав пердах. Изглежда, че Ред изпитваше голямо удоволствие лично да налага наказанието.

Веднъж, когато беше на девет години, Крис, без да се замисли, излапа кутия с шоколадови блокчета, която намери до леглото на Ред. Как би могъл да знае, че това бяха специални, ръчно направени за

баща му шоколади от един майстор в Белгия, доставени с частен реактивен самолет в Америка?

Ред много се ядоса, когато разбра, че шоколадите му ги няма. Яростните му крясъци се чуваха из цялата къща.

— Кой ми изяде шоколадите, неговата мама? — викаше той, докато Оливия се опитваше да го успокои, а Крис ходеше нервно напред-назад пред вратата на спалнята.

Готвачката Мае дойде тичешком от кухнята и му предложи да му направи още.

— Ти луда ли си? — кресна ѝ Ред. — Говоря за ръчно направени шоколади, жено, а не за онези твои лайна.

Мае погледна обидено господаря си и се върна обратно в кухнята, като мърмореше под носа си.

— Къде е Крис? — провикна се Ред. — Къде е това тъпо, безполезно момче?

— Сигурна съм, че не е той — каза Оливия, защитавайки както обикновено сина си.

— О, значи си сигурна, че не е той, така ли? — рече Ред, имитирайки с очевидна жестокост гласа ѝ.

— Ще поръчам още шоколади — обеща му Оливия — Мога да...

Пляс! Крис чу как Ред удря майка му и без да се замисли, се втурна в стаята и започна да блъска баща си.

— Ха! — викна Ред, докато се отбраняваше. — Момчето все пак е куражлия. Каква изненада.

За част от секундата Крис изпита нещо подобно на задоволство. Всъщност баща му го хвалеше!

След това обаче всичко тръгна на зло. Напердаши го два пъти по-дълго от обикновено по голия задник. Боят беше толкова жесток, че му потече кръв.

Цяла седмица не можеше да сяда, но поне Ред беше казал, че е куражлия. Макар и много малък, стана му ясно, че това е добро нещо.

Година по-късно родителите му се разведоха.

ГЛАВА ТРЕТА

Нанси Скот-Саймън беше направо маниачка в стремежа си да държи всичко под контрол. Всичко за предстоящата сватба на единствената ѝ дъщеря Ейми трябваше да бъде напълно изпипано и всеки, който допуснеше грешка, трябваше добре да внимава.

Нанси беше слаба, сприхава жена с остри скули и гарвановочерна коса, прибрана отзад в стегнат кок. Падаше си по костюми „Оскар де ла Рента“, чанти „Ферагамо“, обувки „Гучи“ и бални рокли на „Валентино“. Обичаше също хубавите стари бижута, дадени ѝ от майка ѝ, бабата на Ейми, която беше на деветдесет години, но все още енергична като френски пудел.

Нанси се разпореждаше от безупречно обзаведената си градска къща на „Парк Авеню“. Беше пететажна, с осем спални и пет души обслужващ персонал, който живееше постоянно в нея.

Дъщерята на Нанси, Ейми, наистина беше много красиво момиче. Тя беше нюйоркска принцеса с мека като коприна руса коса (съвсем естествена), подвеждащо невинно лице, замечтани тюркоазени очи, меки устни, загоряла от слънцето кожа и стройно тяло, подходящо за корицата на списание „Спорт Илюстрейтид“, ако някога решеше да позира, нещо, което, разбира се, никога нямаше да направи.

Беше богато момиче, защото Нанси Скот-Саймън беше двойна наследница. На двайсет и пет Ейми щеше да наследи голям дял от фамилното състояние.

Беше израснала с привилегии, заобиколена от гувернантки и шофьори, икономки и бодигардове. Беше учила в най-добрите частни училища и беше ходила на почивка в най-добрите места. Заради огромното състояние на семейството ѝ, веднъж беше отвлечена. Нанси говореше за това като за инцидент, но Ейми си спомняше с ужас и страх мъчителното време, което беше прекарала в плен на четиринайсет години. След кошмарно пътуване, набутана в мръсния багажник на една кола, я бяха държали четирийсет и осем часа заключена, окована с верига и с превръзка на очите в едно мазе, пълно

с плъхове, в което нямаше тоалетна, а само няколко парченца сух хляб и бутилка с вода, колкото да не умре от глад и жажда. Липсата на каквато и да било представа какво ще стане с нея по-нататък беше ужасяваща. Всеки миг от нейното пленничество беше истинско мъчение, особено когато единият или другият от похитителите ѝ — имаше двама мъже и една жена — влизаше в стаята и отправяше към нея заплахи и обиди.

Майка ѝ не се беше обадила в полицията. Вместо това беше извикала семейния адвокат, който плати откупа. Но никой не плати за унижението и за душевните ѝ страдания.

След като откупът беше платен, похитителите набутаха отново Ейми в багажника на колата и я оставиха посред нощ някъде в Бруклин. Плачейки истерично, тя беше успяла да се обади от един уличен телефон и синът на семейния адвокат я беше взел и откарал в дома ѝ.

Тримата похитители така и не бяха заловени. Измъкнаха се с два милиона долара в брой, а тя се отърва жива.

Справедлива ли беше размяната?

Категорично не, въпреки че Нанси беше доволна, защото не се обади в полицията или във ФБР и успя да избегне отвратителните заглавия по вестниците. Случаят се потули. На Нанси така и не ѝ дойде наум, че излага на риск живота на дъщеря си и че след ужасното изпитание Ейми може да има нужда от психиатър.

— Всичко свърши — рече тя на дъщеря си с тон, който сякаш ѝ казваше: „Нека никога повече да не говорим за това“. — Ти трябва да забравиш всичко, свързано със случая.

Обаче за Ейми не беше свършило и тя се измъчваше от кошмари и ужасни спомени, както и от силно завладялото я усещане, че никъде не може да се чувства напълно сигурна.

С течение на годините беше успяла да преодолее страховете си и когато завърши колежа, реши да направи една самостоятелна стъпка — да се изнесе от семейната къща, да си намери работа и да живее сама. Нанси веднага възрази, но Ейми продължи да настоява, докато накрая майка ѝ с нежелание отстъпи.

След като се оглежда няколко седмици, тя си намери работа в много известната модна къща „Кортинели“, управлявана от оригиналната и колоритна италианска дизайнерка София Кортинели.

Това, че успя да получи работата при Кортинели, беше голямо постижение. Ейми беше едно от трите момичета за връзки с обществеността, които се грижеха за промоциите и публичността. Благодарение на своя чар, образованост и привлекателна външност тя постигна незабавен успех.

Работата беше цяло откритие за нея и тя я обичаше. Беше забавна и вълнуваща, но големият плюс беше обстоятелството, че трябваше да се среща с най-различни хора, на които обикновено не би попаднала.

Единственият недостатък бяха мъжете. Те неуморно я преследваха и това я влудяваше. Всеки, като се започне от манекените мъже и се стигне до онези, които бяха в екипа по продажбите, мислеше само за едно нещо — да свали малката Ейми Скот-Саймън. В края на краищата тя беше наследница на голямо богатство в Ню Йорк, така че защо не?

Тъй като Ейми изобщо не се интересуваше от случайния секс, за нея не беше проблем да ги отблъсква. Истината беше, че тя изобщо нямаше сексуален живот, защото след многобройни битки с разни момчета от гимназията до колежа, беше решила да го запази за женитбата или ако не за женитбата, то поне за подходящия мъж. Някой, на когото тя наистина би могла да се довери. Освен това още не я бяха напуснали спомените от отвличането и сексуалните унижения, които беше принудена да изтърпи. Беше ги споделила единствено с най-добрата си приятелка Тина и с никой друг, дори не и с майка си, която би получила истеричен припадък, ако знаеше, че нейната четиринайсетгодишна дъщеря е била подлагана на сексуален тормоз, затова си мълчеше по въпроса. Не бяха я изнасилили, въпреки че похитителите ѝ я бяха карали да прави други неща... за които не ѝ се искаше и да помисли. Беше запечатала тези спомени и така беше по-добре.

В една паметна нощ по време на благотворителна акция за събиране на средства в Манхатън се запозна с Макс Даймънд и въпреки че той бе доста по-възрастен от нея, тя беше заинтригувана от изтънчения му стил и добри обноски. Макс ѝ направи впечатление на човек, с когото се чувстваше сигурна. Изглеждаше също така, че е джентълмен, за разлика от повечето мъже, които беше срещала. Другото преимущество беше, че тъй като самият той беше много богат,

със сигурност не се стремеше към наследството ѝ, което тя прие с голямо облекчение.

След няколко вечери в спокойна обстановка, по време на които водеха дълги разговори, започнаха да се срещат по-често. Тя знаеше, че е разведен и има дете, но това не я смущаваше.

Още в началото на връзката му каза направо, че между тях няма да има секс.

— Никога ли? — попита озадачен той и твърде заинтригуван от нейната откровеност.

— Не ми се присмивай — отвърна тя сериозно. — Аз се пазя за човека, за когото ще се омъжа.

— Уважавам подобно желание — рече той.

— Наистина ли? — учуди се тя, възхитена от отговора.

— Да — каза Макс. — Намирам намерението ти за напълно приемливо.

Хм... един мъж, който се беше отнесъл с разбиране, беше приятна промяна за нея.

Точно тогава беше решила, че той определено е подходящият мъж за нея.

Три месеца по-късно за голяма радост на Нанси, Ейми и Макс се сгодиха.

* * *

Всеки път, когато работният ден на Ейми приключеше, Нанси я очакваше да се прибере у дома, за да я засипе с подробности около плановете за сватбата заедно с Линда Коулфакс — организаторката на събитието — властна, прекалено натруфена жена на неопределена възраст.

Ейми беше започнала да се плаши от тези малки сеанси. Не издържаше да слуша как Нанси и Линда обсъждат кои гости да присъстват, къде да седнат, с какви цветя да бъде украсата, как трябва да бъдат разположени масите, каква да бъде сватбената торта, роклята ѝ, музиката и покривките за масите. Всичко беше толкова банално.

Не ме интересува! — изкушаваше се да изкрещи тя. — Изобщо не трябва да бъде толкова помпозно. Мразя да бъда център на

внимание. Искам вече всичко да е отминало.

Вторият ѝ баща Харолд беше съгласен с нея.

— Прекалено голяма дандания — недоволстваше той. — Ще се похарчат твърде много пари.

Естествено Нанси не му обръщаше внимание.

Истинският баща на Ейми се беше удавил в трагичен инцидент с лодка при едно пътуване през уикенд до Венеция, когато тя беше на три години. Година по-късно единственият ѝ брат се беше споминал от рядка болест на костите. Тя нямаше спомени нито от единия, нито от другия, като се изключат няколко семейни снимки. Живееше с една постоянна тъга и чувство за загуба, убедена, че ако баща ѝ беше жив, тя изобщо нямаше да бъде отвлечена.

Вторият ѝ баща беше доста приятен човек, макар всички да знаеха, че не е от най-смелите. Нанси държеше и двамата под контрол. Тя командваше. Парите бяха нейни и нещата трябваше да стават така, както тя реши. Харолд така и не се осмеляваше да ѝ противоречи.

С приближаването на деня на сватбата сънят на Ейми се разстрои, лежеше будна в леглото и се питаше дали не прави огромна грешка. Да, бъдещият ѝ съпруг беше важна личност, могъщ бизнесмен, мургав, замислен красавец. Беше също така любезен, внимателен и истински загрижен за нея. Прие условието ѝ да не правят секс преди сватбата и никога не се опита да я подлага на натиск. Беше ѝ купил годежен пръстен с десеткаратов диамант и я беше обсипал и с други скъпи подаръци.

Не че те означаваха нещо за нея. Бяха само повърхностни знаци за обичта му. Дълбоко в себе си тя копнееше за нещо повече. Копнееше за баща си и за брат си, за липсващите мъже в живота ѝ.

В последно време неусетно беше започнала да подлага на още по-голямо съмнение чувствата си към Макс. Наистина ли го обичаше? В края на краищата той беше влязъл в живота ѝ с голям товар — бивша съпруга, дете, а беше и двацет и три години по-възрастен от нея — факт, който изглежда, не притесняваше никой друг освен Ейми.

Когато беше изразила гласно съмненията пред майка си, Нанси беше повдигнала елегантната си вежда и беше казала:

— Не би могла да намериш по-подходящ съпруг, скъпа. Поне знаем, че не преследва парите ти. Той е един изключително желан ерген и ти го спечели. Не е ли чудесно?

Щеше да бъде великолепно, ако майка ѝ беше жена, с която да може да разговаря. Но тя не беше такъв човек. Нанси Скот-Саймън обичаше да държи нещата в свои ръце, да критикува и умееше да накара Ейми напълно да ѝ се подчинява.

Така че нямаше какво да се направи. Сватбата предстоеше.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Завръщайки се в Ню Йорк, Джет беше обхванат от силна носталгия. Ню Йорк с бясното си темпо и мръсните си тротоари беше неговият роден град, градът, в който бе израснал и в който му се бяха случили много неща — добри и лоши. Докато минаваше с такси по моста, той си даде сметка колко му е липсвал, въпреки че го беше напуснал след куп неприятности. Бяха го арестували два пъти заради употреба на дрога. Едно бивше негово гадже го беше посочило на ченгетата, защото ѝ беше насинил окото. Беше си го заслужила, въпреки че никога не би го сторил, ако тя не го беше ударила с камък. Имаше тежък проблем с наркотиците, беше се бил за пари с тогавашния любовник на майка си — един боксьор любител, който го беше спукал от бой, и накрая дойде яростната кавга с Еди, неговата емоционално неуравновесена майка.

Лейди Бентли му беше изпратила билет за самолета, но не беше споменала къде би трябвало да отседне, така че преди да напусне Милано, той се бе обадил по телефона на Сам Лукас — чернокож актьор и негов приятел и го беше попитал дали би могъл да преспи на канапето му за няколко дни.

— Цялата квартира е на твое разположение — му беше казал Сам. — Получих ангажимент да играя в телевизионен филм в Лос Анджелис, така че ми трябва някой, който да прибира пощата и да полива цветята. Чувствай се като у дома си, брат.

— Чудесно — беше отговорил Джет, успокоен, че няма да се наложи да харчи пари за хотел.

Въпреки че работата му като модел беше добре платена, все пак не беше чак толкова фрашкан с пари, колкото му се искаше. Животът с Джиана струваше скъпо, тя обичаше да ходи в най-скъпите ресторанти и клубове, а не можеше да ѝ позволи да плаща. И без това Джиана поемаше наема и всички други техни текущи разноски. Беше ѝ предложил и той да участва, обаче тя не се съгласи. Тя беше високоплатен супермодел и си падаше малко маниачка на тема

самостоятелност. Беше също и секси. Какво повече би могъл да иска един мъж?

Сам беше добър приятел, който му спаси живота, след като се намеси и го качи на един самолет за Италия. Беше се погрижил, когато слезе от самолета, да има хора, които да го посрещнат и да го вкарат в клиника за рехабилитация. Беше много задължен на Сам и един ден, когато старият се гътнеше, той се надяваше да може достойно да му се отплати. Защото на кого друг Ред Даймънд би могъл да остави милиардите си, освен на тримата си синове? Старият беше прекалено стиснат, за да ги остави на благотворителни дружества. И тъй като Ред Даймънд считаше всички жени за по-нисши същества, лейди Бентли нямаше шанс.

Не че Джет чакаше с голямо нетърпение да наследи своята част от състоянието на Даймънд. Но той знаеше, че без съмнение един ден ще стане много богат. И кой беше той да се противи?

По дяволите, ако положеше достатъчно усилия, дори би могъл да свикне с това.

* * *

Когато станеше въпрос за бизнес, Макс Даймънд му се отдаваше изцяло. Всеки ден ставаше в 5 сутринта, работеше с треньора си до 6:30, след това измитаха всички вестници, проверяваше как вървят акциите на борсата и водеше многобройни разговори по телефона. Сядаше зад бюрото си в 7:30 в добра форма и готов да се справи с всичко.

Управлението на империя за недвижими имоти изискваше време и умения.

Винаги имаше проблеми, трябваше да се преодоляват кризи и да се решават разни неща. Би могъл да делегира повече самостоятелност на помощниците си, но беше убеден, че е най-добре да държи нещата в свои ръце, а това налагаше да бъде на разположение денонощно. Особено пък сега, когато беше в разгара на криза с банките. Положението не беше розово, но той бе уверен, че ще се справи. Имаше вероятност японците да се намесят и да го спасят. Двама видни японски банкери бяха тръгнали от Токио специално за среща с него.

По предложение на Клив Барнаби, неговия изпълнителен директор, японските банкери бяха поканени на неговото ергенско парти, което беше една от причините той да не може да го отмени, въпреки че много му се искаше. Ергенските партита не бяха в стила му. Считаше ги за твърде нескопосано извинение на обичащи да си пийват женени мъже, докато си седят, да се поразтушат с някое разюздано шоу на едрогърди момичета или още по-добре, с някоя лесбийска сексуална сцена.

Голямата страст на Макс беше работата. Бе твърдо решен да докаже на баща си, че не е някакъв безпомощен загубеняк, какъвто Ред винаги му беше казвал, че е.

По време на брака му с Маришка тя се оплакваше, че никога не е на разположение, когато има нужда от него.

— За да правя какво? — я беше попитал той. — Да те придружавам на опера, балет или на някое отегчително вечерно парти в града?

— За теб е чудесен бизнес да бъдеш видян с ослепителната си съпруга — му беше отговорила Маришка. Скъмността не беше качество, което тя ценеше високо.

— Маришка, аз работя — й беше казал той. — Работя, за да ти осигуря този начин на живот, към който ти така лесно привикна.

— Доналд Тръмп също работи — не се предаваше тя. — А може да бъде видян навсякъде.

Обикновено той не обръщаше внимание на сравненията с Тръмп, които Маришка така обичаше да прави. Тръмп разбираше живота по свой начин и много обичаше да бъде непрекъснато център на внимание в обществото. Това за него беше от първостепенно значение. Макс нямаше желание да бъде част от изключително оживената нюйоркска социална сцена и да търпи безбройните споменавания на името си на шеста страница или в някое популярно телевизионно шоу. Публичността не го интересуваше. Всъщност правеше всичко възможно, за да я избягва.

Когато срещна Маришка за пръв път преди шест години, тя му беше направила силно впечатление на обикновено момиче, дошло в Америка от Москва, за да следва една своя мечта. Вече беше получила зелена карта благодарение, както го увери, на брак по споразумение с

един счетоводител. Беше се развела, работеше като масажист рехабилитатор и излизаше с един негов бизнес партньор.

При първата им среща на една вечеря той седна до нея и докато вечеряха, се оплака от болка в дясното рамо.

— Мога да ви го оправя — каза тя и му подаде дискретно визитната си картичка. — Обадете ми се, господин Даймънд. Ще ви накарам да се почувствате като нов човек.

Няколко дни по-късно той вдигна телефона и си насрочи час.

Масажистките методи на Маришка се състояха в използването на главозамайващи с миризмата си мазила и силни европейски пръсти. Тя наистина му оправи рамото и не след дълго той я покани на обяд. Нейните славянски черти, права светлоруса коса и очарователен акцент го плениха. Не че имаше много време за жени. Работата винаги беше на първо място за него, обаче Маришка много го привличаше и без да се усети, я покани на още един обяд, а по-късно през същата седмица и на вечеря. Скоро започна да я вижда всяка вечер.

Тя се отнасяше с него като с крал. Гледаше да задоволява всичките му желания, ласкаеше го и никога не искаше нищо за себе си.

Преди да преспи с Маришка, Макс не беше много пристрастен към секса. Мисионерската поза го задоволяваше напълно. Обаче това беше съвсем неприемливо за Маришка. В леглото тя го отведе на места, напълно непознати за него дотогава, и той нямаше нищо против.

Само след няколко месеца я помоли да се омъжи за него и тя с готовност прие.

Едва след като венчалната халка беше на пръста ѝ, той си даде сметка колко потайна, неискрена, ламтяща за пари и положение в обществото е тя.

Твърде късно. Беше се оженил за нея и докато разбере истинската ѝ същност, тя вече бе бременна.

Не се разведе веднага заради Лулу, но когато дъщеричката му стана на четири години, вече беше наясно, че не може да издържи повече. Ако искаше да не полудее, трябваше да се спасява.

Маришка не искаше развод. Съпротивляваше се с всички познати ѝ средства. Говореше пред представителите на пресата, с приятелите му, с партньорите му в бизнеса. Нае най-добрите адвокати и, общо взето, се постара да направи живота му колкото е възможно по-труден.

Накрая трябваше да ѝ плати огромна сума в рамките на бракоразводното споразумение, но той реши, че си струва, само и само да се отърве.

Беше срещнал чудесно момиче и скоро пак щеше да бъде женен. Беше сигурен, че този път бракът му ще е успешен.

* * *

— Какво ще правиш тази вечер? — попита Крис Джонатан, когато самолетът кацна.

— Ще си легна веднага, щом мога — каза той и се прозя. — Утре денят ми започва с участие в шоуто на Мат Лауър „Тудей“. След това ще има среща с представители на медиите, а после следва интервю за „Летърмен“. Към края на деня сигурно ще съм дал трийсетина интервюта.

— Трийсет и пет — каза тихо жената, която се грижеше за връзките му с обществеността.

— Тежка работа — каза Крис, без да завижда на живота на филмовата звезда.

— Трябва да направя нещо, за да покривам прекалено високите ти хонорари — рече Джонатан и се ухили насреща му с момчешката си усмивка.

Крис пропусна забележката покрай ушите си. Да, хонорарите му бяха прекалено високи, обаче, по дяволите, той си ги заслужаваше. Никой от клиентите му не се оплакваше. Беше на тяхно разположение денонощно и те непрекъснато се възползваха от това.

— А твоите планове какви са? — попита Джонатан пак от любезност.

Крис сви рамене. Всъщност изобщо не беше помислил как ще прекара вечерта преди срещата с баща си. Човек трябваше да бъде във върхова форма, когато седне в една стая с Ред Даймънд, затова може би хотелът и румсървисът бяха най-добрият вариант.

От друга страна, в града имаше негови клиенти, на които трябваше да се обади. След като така и така беше в Ню Йорк, трябваше да се погрижи и за бизнеса си.

Преди да напусне Лос Анджелис, беше обещал на най-новата си клиентка Бърди Марвъл, че ще отиде на неин концерт. Бърди Марвъл беше деветнадесетгодишна певица, суперзвезда, която неотклонно излизаше от контрол. Ако продължаваше така, щеше да се съсипе от пиене и ходене по партита и лесно можеше да свърши като Джет. Когато последния път беше видял своя самоунищожаваш се брат, той беше пълна развалина. Беше толкова зле, че Крис се свърза с приятеля на Джет Сам и го беше помолил да направи нещо. Няколко дни по-късно Сам се задейства и натовари Джет на самолет за Италия. Без Джет да подозира, Крис финансира пътуването, включително и осемседмичния му престой в клиниката за рехабилитация.

— Може би ще се отбия, за да видя клиентката ми Бърди Марвъл — рече той. — Тази вече тя има шоу.

— Колко прекрасно! — възкликна фризьорката лесбийка на Джонатан, когато го чу. — Тя е толкова... красива! Обожавам начина, по който това малко момиченце си друсва циците!

— Те са фалшиви — обади се мениджърът на Джонатан. — Ненавиждам изкуствените неща. Мразя ги.

Крис кимна, въпреки че никога не се беше замислял по въпроса, но трябваше да се съгласи, че нищо не можеше да се сравнява с истинското.

По-късно, след като се регистрира в „Четири сезона“, реши да не стои на самия концерт. Беше гледал изпълненията на Бърди повече от десет пъти и познаваше движенията ѝ по-добре от самата нея. Ако се появяше на партито след концерта и я засипеше с комплименти, тя нямаше да разбере, че не е бил.

Да, точно така щеше да постъпи. Ще вземе душ, ще се обади на този и онзи по телефона и ще излезе по-късно.

ГЛАВА ПЕТА

— Не трябваше да става така — проплака Либърти, докато лежеше на прекалено твърдото кафяво канапе в хола на малкия апартамент на майка си, забутан в приземния етаж на многоетажната къща от червено-кафяв пясъчник, която принадлежеше на Ред Даймънд.

— Просто трябва да се примириш с това — рече Синди, докато се суетеше наоколо. Нареди куп списания до главата ѝ и оправи възглавниците. — Не мога да се грижа за теб, защото трябва да ходя на работа, а докторът иска компресът на ръката ти да се сменя всеки ден. Ти си се изгорила, момиче. Това не е шега работа.

— Добре, че ми каза — рече мрачно Либърти.

— И — добави строго Синди — не трябва да стъпваш на този крак. Е, питам те, кой би могъл да се грижи по-добре за теб от майка ти?

— Мога да се сетя за куп хора — промърмори Либърти, бясна на себе си, без да има някаква причина освен тази, че беше имала късмета да падне толкова лошо.

— След два дни ще изхвърчиш оттук — успокои я Синди.

— Много ти благодаря — рече Либърти, като продължаваше да се мръщи. — Може и това да стане, ако оцелея толкова дълго.

— Кажи на майка си да ти стотви от чудните ребърца, от които човек може да си оближе пръстите — препоръча ѝ Синди и облиза устни, когато се сети за тях. — Тогава не само ще оцелееш, но и ще прибавиш някоя и друга мръвка върху кльощавия си задник. Колко пъти да ти казвам — мъжете не си падат по малки задници.

— Сега пък започна да говориш като майка ми — рече сърдито Либърти. — Освен това аз съвсем не съм кльощава.

— Нямаш задник, момиче — продължи да я дразни Синди. — А мъжете си падат по закръглените задници!

— Моят ми стига, братовчедке — отвърна ѝ троснато Либърти, — а и твоят е достатъчно голям и за двете.

— Ха, ха! — засмя се Синди. — А това не ме ли прави пожелана?

Въпреки че тежеше над деветдесет килограма, Синди нямаше никакви проблеми със самочувствието, особено когато ставаше дума за това как бива приемана от противоположния пол.

— Добре де, ще го преживея някак — въздъхна Либърти.

— Ще минавам да те виждам всеки ден — обеща ѝ Синди, като се готвеше да си върви.

— Не ти вярвам — рече мрачно братовчедка ѝ.

— Ще се опитам, момиче.

— Не, няма да се опиташ — настояваше на своето Либърти, защото знаеше, че нейната братовчедка няма да замени активния си сексуален живот с този на болногледачка.

За Синди това беше нещо като да бележи много точки в бейзбола и дори си водеше собствена статистика по въпроса. Възнамеряваше да прекара предстоящия уикенд с Муус — висок близо два метра бодигард, станал известен с това, че веднъж беше охранявал концерт с Бритни Спийрс.

— Не забравяй да оставиш храна за Парцаливците — напомни ѝ Либърти. — Не трябва да гладуват само защото мен ме няма.

Парцаливците бе прозвището на малка групичка бездомници, които редовно идваха при задния вход на кафенето, за да вземат остатъците от храната.

— Не разбирам защо поощряваш тези смрадливи загубеняци да се мотаят отзад — възнегодува Синди и вирна нос.

— Те не се мотаят — обясни ѝ търпеливо Либърти. — Минават всяка сутрин в седем часа да приберат това, което обикновено отива в боклука. И смърдят само защото няма къде да си вземат душ.

— Ха! — рече недоволна Синди. — Ако зависеше от теб, всички нещастници щяха да се наредят пред нас, за да се изкъпят в банята ни.

Либърти побърза да придаде смирен израз на лицето си, защото знаеше, че това ще ядоса братовчедка ѝ, а защо пък да не ѝ развали настроението?

— Просто недей да забравяш, това е всичко — рече тя строго. — Тези хора разчитат на мен.

— Разбрах — каза Синди и се отправи към вратата. — И гледай да не правиш щуротии. Запази спокойствие и не се карай с майка си.

— Добре де, добре — обеща мрачно Либърти. — Ще се постарая.

— Чети списания, гледай телевизия и не я дразни — настоя Синди, властна както винаги. — Гледай да се погаждате, докато сте заедно.

— Ама разбира се — обеща Либърти, макар и двете да знаеха, че това няма да стане. Отношенията между нея и майка ѝ Даян не бяха от най-спокойните. Бяха по-скоро класически пример за любов и омраза.

Либърти обичаше Даян, защото беше добродушна и красива и защото... беше нейна майка. Мразеше я, защото през последните десет години майка ѝ работеше като главна прислужница, а понякога и като готвачка на Ред Даймънд. Беше бясна, че тази жена се отказа от кариерата си на джаз певица, за да стане слугиня на някакъв откачен бял дъртак. Беше ѝ напълно непонятно. Защо? Винаги си задаваше този въпрос, когато се сетеше за това. Защо? Защо? Защо?

Обяснението на Даян беше просто.

— Парите ни трябваха, дете, и освен това имахме нужда да живеем в място, за което не се налага непрекъснато да се бърхтя, за да си плащам всеки месец наема. Пеенето нямаше да ме доведе доникъде, затова постъпих умно и го изоставих.

— А баща ми? — беше попитала Либърти. — Той защо не можеше да се грижи за нас?

Както обикновено лицето на Даян ставаше непроницаемо и тя отказваше да говори за това кой е и къде се намира баща ѝ. След известно време Либърти престана да я пита и прие факта, че очевидно няма баща.

Беше на девет години, когато се преместиха да живеят в къщата на Даймънд. Беше прекалено висока за годините си и непохватна, а и никак не ѝ се искаше да остави приятелите си в Харлем, където живееха в един претъпкан жилищен комплекс.

Претъпкан, но поне беше техен дом и тя плака, когато го напуснаха. Особено тъжно ѝ беше да се сбогува с Тони — дванайсетгодишно пуерториканче, което живееше в съседния апартамент. Тони ѝ помагаше да си приготвя домашните, научи я да свири на китара, а понякога я водеше да карат ролкови кънки в Сентръл Парк. Тя беше на девет години, но вече можеше да познае добрия мъж, когато го срещнеше.

Преместването им в сърцето на Манхатън я запрати в съвършено друга среда. Всичко беше различно и въпреки че имаха собствено жилище, макар и тясно, живееха в чужда къща. Това беше голяма, стара, ужасна, мрачна къща, в която живееше грамаден, стар, ужасно богат човек, който караше майка ѝ да се върти по цял ден като пиле, на което са подхвърлили трохи. Това беше прекалено рязка смяна на начина на живот, особено пък когато започна да ходи в ново училище. То беше пълно с богати, надменни бели деца от заможни семейства, които се отнасяха към нея като към парцал, защото не беше същата като тях. Скоро ѝ дадоха да разбере, че тя има три основни недостатъка. Недостатък номер едно — майка ѝ работеше като прислужница. Недостатък номер две — нямаше баща. И недостатък номер три — макар и да не изглеждаше такава, беше негърка.

Децата в училището така и не ѝ позволиха да забрави коя е и откъде е дошла.

Рядко виждаше господин Даймънд, а когато това ставаше, го виждаше от разстояние. Майка ѝ я беше предупредила, че той не иска да се мотаят деца наоколо и затова тя винаги използваше входа на приземния етаж и никога не се осмеляваше да се качи горе. Тъй като беше любопитно дете, тя го правеше, обаче само когато знаеше, че всички са излезли, защото освен майка ѝ имаше иконом, Мае — готвачката, Кирсти — перачката, и три слугини, които се грижеха за чистотата на подовете и другата тежка работа. Майка ѝ поне не се налагаше да прави това.

С течение на времето беше успяла да проучи всяко кътче на голямата мрачна къща, като се започне от огромната кухня, пълна с бакърени тенджери и тигани, които висяха над два огромни гранитни плота и над бюфети, натъпкани с няколко различни комплекта изящни порцеланови съдове. Имаше и един килер, пълен с буркани, консервени кутии и пакети с храна, достатъчна за цяла армия.

Оттам тя беше преминала към трапезарията — обширно пространство, пълно с мебели, украсени с дърворезба, кристални полилеи и страничен бюфет, пълен със сребърни прибори колкото едно пиратско съкровище. Други шкафове бяха пълни със свещници, блюда и ножове.

След известно време се беше качила по-нагоре и беше проучила спалнята на господин Даймънд — друго просторно, мрачно

помещение с две камини и студени подове от твърдо дърво. Голяма част от него се заемаше от огромно легло с балдахин. То беше покрито с фини ленени покривки и кашмирени одеяла.

В дрешника му — голям колкото стая — имаше костюми, наредени като цял полк войници. Имаше над сто бели ризи с твърди яка. Беше пълно също с пуловери, обувки, колани и вратовръзки. Всичко беше в голямо изобилие, като в някакъв моден универсален магазин. Банята му бе пълна с най-различни видове лосиони, шампоани и сапуни плюс голям брой шишенца с хапове, които не смееше да докосне.

През годините тя често тършуваше из старата къща, когато беше сигурна, че е безопасно да го прави.

Понякога сядаше в облицованата с ламперия от дъбово дърво библиотека и прелистваше колекцията му от подвързани с кожа книги. Друг път се опитваше да се научи да свири на пиано. Едно от любимите ѝ занимания беше да съчинява текстове за песните, които възнамеряваше да композира някога. Макар и още много малка, нейната страст беше музиката.

Един ден реши да легне, свита на кравай, по средата на леглото му, просто за да провери как е. Покатери се и легна. Леглото беше много удобно, просторно и много меко. След като придърпа едно кашмирено одеяло върху себе си, се унесе бързо в сън, само за да бъде открита час по-късно от самия господин Даймънд.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изкрещя той и я сръга в гърба със стоманения връх на бастуна си от абаносово дърво. — Махай се! — викна ѝ той със зачервено от гняв лице. — Разкарай се от стаята ми, малка, гадна натрапнице. Как се осмеляваш да нахлуваш в собствената ми спалня? Веднага се омитай!

Тя беше на дванайсет години и твърде буйна, а за трите години, откакто живееше в къщата му, това беше първата им среща.

Скочи от леглото, изплезе му се и дръзко му викна:

— Няма да ме уплашиш, дъртак такъв! — След това избяга от стаята.

Същата вечер майка ѝ много натъжена ѝ каза, че господин Даймънд е страшно недоволен и че е най-добре, ако за известно време тя отиде да живее при леля си Арета и братовчедка си Синди.

— Там ще се чувстваш по-добре — беше казала майка ѝ, загледана в пода. — Само докато успея да придумам господин Даймънд да се върнеш обратно.

Като че ли тя имаше някакъв избор.

— Това ме устройва — отвърна Либърти, като се помъчи да сдържи сълзите си, защото в действителност никак не я устройваше и нямаше желание да отиде да живее другаде. — А и бездруго мразя това място — добави предизвикателно тя. — Тук смърди. Ненавиждам този ужасен човек, за когото работиш. И той смърди. Мразя всичко тук!

— Може би след няколко месеца ще можеш да се върнеш — рече майка ѝ, като също се опитваше да сдържи сълзите си. — Господин Даймънд не е чак толкова лош човек, ще видиш.

— Не, благодаря! — викна яростно тя и наистина го мислеше.

Връщането ѝ обратно в Харлем, за да живее с леля си и братовчедка си, се оказа приятна изненада. Неотдавна се бяха преместили в Ню Йорк от дома им в Атланта след смъртта на бащата на Синди. Леля Арета, сестрата на майка ѝ, беше нейна пълна противоположност — доста дебела, весела и засмяна, тя работеше в една сладкарска фабрика и работата очевидно ѝ харесваше, особено привилегиите. Никой от света, в който живееше Арета, не беше толкова луд, че да се откаже да яде безплатно торти и сладки.

Синди, която беше три години по-голяма от Либърти, я прие като сестра. Двете веднага си паснаха и за пръв път, откакто се беше преместила в къщата на господин Даймънд, Либърти почувства, че има семейство.

Най-хубавото беше, че трябваше да се върне в старото си училище, а там беше Тони, вече на петнайсет години, по-хубав от всякога. Лошото беше, че той си имаше приятелка — едно кльощаво бяло момиче с права руса коса и дупка между предните зъби.

Либърти сподели мъката си със Синди, която веднага реши, че приятелката не е проблем и те могат лесно да направят нещо по въпроса. Така на тринайсетия рожден ден на Либърти Синди ѝ помогна да се гримира и да изправи косата си, за да не бъде като буйна грива. След това си сложи най-стегнатата блузка с къси ръкави и най-тесните си дънки, като прибави към тях чифт сандали с високи токове, които взе на заем от Синди. Бяха ѝ твърде големи, но на кого му

пукаше? След това двете се отправиха към залата за боулинг, където Тони работеше нощна смяна.

На тринайсет Либърти вече беше голяма красавица, а с грима, тесните дънки и новата фризура изглеждаше най-малко на шестнайсет. Тони не можеше да не го забележи и с малко съвети от Синди как да се държи Либърти се сдоба с приятел.

Обучението на Синди включваше също и урок как се прави орален секс на момчетата.

— Не е нужно да се чукаш с тях — й беше казала с делови тон Синди. — Трябва само да им правиш ей така — добави тя и й го демонстрира с щедрата си уста върху един банан. — Ако го правиш както трябва, момиче, хубавецът ще бъде твой толкова дълго, колкото пожелаеш.

Искам го завинаги, беше си помислила Либърти, затова направи точно каквото й беше показала Синди, а Тони нямаше нищо против.

За нещастие година по-късно Тони завърши гимназия и се премести в Маями с майка си, което беше голям удар, защото за да си има приятел, трябваше да започне всичко отначало. *Приятелят* вдъхваше на Либърти самочувствието, че значи нещо за някого.

След като Тони замина, вече нищо не можеше да я спре. Спечелването на момчетата беше лесна работа. Синди беше права: дай им за няколко минути това, което най-много им харесва, и те са твои, докато не ти омръзнат. Скоро стана експерт в задоволяването на всяко момче, на което хвърлеше око. Оралният секс не означаваше нищо. Както самият президент Клинтън беше заявил пред нацията, всъщност това изобщо не е секс.

Не пристъпи към същинската част, докато не навърши шестнайсет години, когато се влюби лудо в солиста на една аматьорска рок група. Беше бял рапър от Англия, който подражаваше на Еминем. Слаб като скелет, с пронизващи очи и грубо държане, той скоро я завладя напълно, не само сексуално, но понякога й позволяваше да пее с групата му. Насърчаваше я също да продължи да пише песни, което тя правеше с голям ентузиазъм.

За пореден път си помисли, че е открила идеалния мъж.

— Внимавай, момиче — предупреждаваше я Синди, — жребецът е свалач, убедена съм в това.

На Либърти не ѝ пукаше дали е сваяч или не. Той караше кръвта ѝ да кипи както в буквален, така и в преносен смисъл и това ѝ беше достатъчно.

Но, разбира се, Синди беше права. Той се оказа още едно лошо момче. Зарази я със срамни въшки и я заряза заради една слаба петнайсетгодишна стриптийзъорка с огромни изкуствени гърди.

Никога не се върна обратно в голямата къща на Даймънд, въпреки че майка ѝ на няколко пъти я беше молила. Беше ѝ по-добре при леля ѝ и братовчедка ѝ, а и на тях двете им бе приятно съжителството с нея.

Майка ѝ я посещаваше веднъж седмично в неделя, в почивния ѝ ден. Понякога Либърти чувстваше Арета повече като своя майка, а истинската — просто като някоя далечна роднина, която не познаваше толкова добре. Арета беше сърдечна и внимателна и обичаше еднакво и двете момичета.

Сега, седем години след като беше напуснала, се озова отново затворена в тесния апартамент на майка си, с изкълчен глезен и изгорена ръка.

Страхотно! Можеше само да си представи мъмренето, което щеше да се наложи да изтърпи през следващите няколко дни.

Това просто не беше честно.

Очевидно за нея беше дошло време да направи някакъв решителен пробив.

ГЛАВА ШЕСТА

След като се настани в апартамента на Сам, Джет започна да се обажда по телефона на този и онзи. След тригодишно отсъствие той нямаше намерение да прекара първата си нощ в Ню Йорк сам, особено при мисълта, че рано сутринта щеше да види Ред надвесен над него. Скъпият стар татко! Какво недоразумение на природата беше той.

Донякъде Джет очакваше с тревога възможността да застане очи в очи с него. От друга страна, какво чак толкова трябваше да му мисли? Вече не беше онова разтреперано малко момче, което се спотайваше в очакване баща му да го спуга от бой. Майната му на Ред Даймънд! Можеше да се справи с всичко, което му поднесеше старецът.

Докато прехвърляше бележника си, той избягваше да се обажда на когото и да било от бившите си приятели, които по времето, когато напусна града, също прекаляваха с наркотиците. Това не му остави голям избор, но след още две позвънявания се свърза с Бевърли — изумителна самоука художничка от Гвиана. Бевърли беше бивша приятелка на Сам и бе съдействала за неговата намеса.

— Как я караш? — попита тя с тон, който подсказваше, че може би наистина я интересува.

— Не е много зле — отвърна той. — Благодарен съм на теб, на Сам и на няколко други хора, на които не им беше все едно дали съм жив, или мъртъв.

— Ама ти наистина го беше ударил съвсем през просото и трябваше да те измъкнем оттук.

— Не ми напомняй — изохка той, защото нямаше желание да съживява стари спомени. Бяха твърде много и твърде смущаващи.

— Добре, добре — рече Бевърли и се засмя. — Няма да ти напомням.

— Благодаря.

— Както и да е, казват, че се справяш добре в Италия, значи акцията се е оказала успешна.

— Да, най-вече благодарение на теб — рече признателен той, защото тъкмо Бевърли го беше препоръчала на италианската агенция за манекени, която подписа договор с него.

— Беше дошло време и ти да пробиеш някъде и съм доволна, че успя — каза радостно Бевърли.

— Предполагам, това означава, че съм ти задължен, затова си мислех да те поканя на вечеря тази вечер. Нещо като среща между стари приятели.

— Мен и новото ми гадже ли?

— Има ли ново?

— Скъпи, винаги има някой и мисля, че ще го харесаш.

— Сигурна ли си?

— Бих ли довела някой скапаняк? — рече тя закачливо.

— Случвало се е — контрира той.

— Ти пък как си забелязал? — учуди се тя и пак се разсмя. — Винаги беше толкова...

— Хей, Бев, може да съм бил къоркютук пиан, но човек никога не забравя някои неща.

— Добре де, добре — съгласи се тя, — може и да съм имала кратки връзки с един-двама загубеняци.

— Един-двама? — възкликна той и избухна в смях.

— Благодаря ти, Джет — рече тя, преструвайки се на засегната. — Обаче ще трябва да ти кажа, че този е за дълго.

— Доведи го. Къде искаш да отидем?

— Какво ще кажеш за „Кантинори“ в осем и половина? — предложи тя. — Спомняш ли си „Кантинори“?

— Разбира се — отвърна не особено ентусиазирано той. — Надявам се да не ме помнят. Имам смътен спомен, че една нощ превърнах това място в развалини.

— Така беше. Обаче собственикът Франк е хладнокръвен мъж, така че не се притеснявай. Освен това ще бъдеш с мен — успокои го Бевърли и небрежно добави: — Както и да е, това е било някога, а сега ти си се променил, нали така, бебчо?

— Можеш да бъдеш сигурна.

Той затвори мобилния си телефон и си помисли да се обади на Макс или на Крис. После реши, че не е нужно. Не знаеше нищо за тях, откакто преди четири години празнуваха седемдесет и петия рожден

ден на баща им. Тогава беше фиркан до козирката и притесни всички с държанието си. Мамка му! Да се стовари върху триетажната торта с една малолетна пуерториканска проститутка, която беше забърсал от улицата, не беше най-удачното поведение. Особено пък след като си беше свалил и панталоните.

Като си спомняше сега, си каза, че е било доста смешно, макар че беше готов да се обзаложи, че семейството му не беше на това мнение. Сигурно още говореха за невъзможното му държане.

Е, утре пък щяха да се изненадат, когато видеха един нов, трезвен Джет, направил успешна кариера в сфера, която едва ли биха одобрили.

Да, със сигурност щеше да изненада всички.

* * *

Макс се запита дали това, че го бяха извикали в къщата на баща му, можеше да има нещо общо с предстоящата му сватба. Вероятно не. Беше постъпил както трябва и беше изпратил покана на Ред и лейди Джейн Бентли. До този момент не беше получил отговор. Не беше изненадан: беше типично в стила на Ред да бъде груб. Старецът нямаше никакви обноски. Разбира се, той щеше да дойде, но тъй като знаеше кой е, не считаше за нужно да отговори.

Ред Даймънд беше една похотлива змия, женил се много пъти, който беше успявал да се отърве от всичките си съпруги веднага след като бъдеше готов да ги замени с друга. Макс често си беше задавал въпроси, свързани с кончината на собствената му майка, Рейчъл. Беше го родила и беше умряла от сърдечен удар в съня си шест месеца покъсно. Беше напълно здрава, двацет и шест годишна жена. Макс не беше много уверен, че е станало тъкмо така. Такава енергична, млада жена, без никакви здравословни проблеми. Как беше възможно да се случи такова нещо?

Понякога късно нощем през главата му минаваше мисълта, че може би Ред беше отговорен по някакъв начин за това. Обаче винаги я отхвърляше като невъзможна. Ред не би могъл да бъде чак толкова лош.

Дали пък не би могъл?

След смъртта на Рейчъл той се беше оженил за друга красавица, Оливия, и тя бе родила Крис. Новият брак не му попречи да продължи да хойка, защото когато станеше дума за секс, Ред беше ненаситен и беше готов да се нахвърли върху всяка жена, до която би могъл да се докопа. След време се разведе с Оливия и се ожени за майката на Джет, Еди, която успя да превърне в алкохоличка.

Честно казано, на Макс изобщо не му пукаше дали Ред ще дойде, или няма да дойде на сватбата. Защо да позволява Ейми да бъде заразена? Неговата бъдеща съпруга тепърва щеше да се запознае със змията — каква изненада я очакваше.

Нанси Скот-Саймън беше бясна, че на Ред Даймънд липсваха каквито и да било добри обноски.

— Къде да сложа да седнат баща ти и лейди Джейн? — поиска да узнае тя, поглеждайки гневно бъдещия си зет. — И какво стана с предсватбената вечеря? Баща ти ще даде ли такава, след като аз поемам всичко около сватбата?

— Няма да има предсватбена вечеря — беше казал отначало Макс. Обаче това беше напълно неприемливо за Нанси и за да има мир, той беше уредил сам да даде такава. Беше наел салон в хотел „Уолдорф Астория“ и в неделя вечерта на нея щяха да присъстват сто и петдесет души. Не беше поканил нито Ред, нито лейди Джейн, защото беше счел това за ненужно.

Утре вечер беше ергенското му парти. Нямахше нищо друго, което да очаква с такова нежелание.

* * *

Бърди Марвъл беше хубава по някакъв евтин, безвкусен начин. Дребна, но набита, тя беше само на осемнайсет, но беше идол на всички тийнейджърки. Дисковете с нейни песни се продаваха с милиони, а фенките й ревностно подражаваха на всичко, което вършеше. Имаше една елитна група от млади певици — Бритни, Хилари, Линдси и близначките Олсен, но точно сега Бърди Марвъл беше над всички.

Когато беше на шестнайсет, Крис я беше накарал да стане независима от родителите си. Макар и много млада, Бърди беше златна мина. Пееше и танцуваше от осемгодишна и подозираше — съвсем основателно, — че родителите ѝ харчат милионите ѝ за себе си.

Крис ѝ беше спечелил желаната от нея свобода и междувременно беше успял да договори за себе си десет процента от бъдещите ѝ печалби.

Бърди му беше помогнала да стане богат, а той пък ѝ беше помогнал да направи шеметна кариера.

Проблемът беше, че не можеше да остане задълго богат, след като профукваше повечето от парите си край игралните маси във Вегас.

Бърди си имаше свои проблеми. Беше пристрастена към кокаина и обичаше да ходи на партита, да се надрусва и да става за резил. Съчетаваше тези опасни навици със склонността винаги да подбира най-неподходящите мъже. Бърди си падаше по такива, които се отнасяха към нея като с парцал. Сегашният ѝ компаньон беше Роки, рокер, когото беше намерила на плажа на Санта Моника. Неотдавна го беше произвела в главен мениджър на турнетата ѝ и настояваше да му се плаща щедра заплата.

Титлата доставчик на кокаин би му подхождала повече.

Роки беше навсякъде, където беше и тя. С бръснатата си глава, черни кожени одежди, вериги, мускулести ръце и татуировки от пръстите до масивните си рамене, той представляваше твърде заплашителна фигура. Таблоидите го бяха взели на мушка. Всяка седмица се появяваха нови скандални заглавия. Бърди, изглежда, не се смущаваше, че я наричаха каква ли не — от принцеса на белите бедняци от Юга до тийнейджърката скитница.

— Всяка публичност е добра — чуруликаше тя, като цитираше безмозъчната си PR агентка, която между другото беше нейна втора братовчедка.

На партито Бърди посрещна Крис порядъчно надрусана. За осемнайсетте си години тя наистина имаше доста грубоват вид въпреки дръзкото си облекло — супер мини пола, бюстие от червена кожа, което прикриваше твърде пестеливо разголен корем с блещукащ диамант на пъпа, и къси бели ботушки. Косата ѝ, както обикновено, беше разрошена, устните — лепкави от голямото количество розово

червило, очите — изрисувани с гарвановочерен молив. И дъвчеше дъвка — друга нейна страст. Той забеляза, че има две нови татуировки. Малък гълъб на лявото рамо и череп с кръстосани кости на голото ѝ бедро.

Крис винаги трябваше да си напомня, че тя е само на осемнайсет и ще излезе от този бунтарски период. Опитваше се да я защитава колкото е възможно по-добре, но като неин адвокат можеше да прави само това.

— Крис! — провикна се тя, спусна се към него и го прегърна. — Страшно съм доволна, че дойде! Шоуто беше изумително, нали?

— Изумително — съгласи се той.

— Хареса ли ти обезумялата публика? Напълно откачиха.

— Направо динамит.

— Толкова се радвам, че си тук — продължаваше да чурулика тя, сграбчи ръката му и силно я стисна. — Трябва да поговорим.

— Сега ли?

— Да, обаче е по личен въпрос — рече тя и се притисна по-силно до него. — Това означава, че трябва да намерим някое място, в което ще бъдем насаме.

Нямаше начин това да стане, защото както обикновено Бърди Марвъл беше център на внимание. Няколко фотографи непрекъснато следяха всяко нейно движение, а и Роки беше наблизо и гледаше подозрително Крис. Не го обичаше. Чувството беше взаимно.

— Къде си отседнала? — попита Крис младата си клиентка.

— В „Тръмп Интернешънъл“. О, да, щях да забравя. Мисля да купя една мансарда в сградата на „Тайм Уорнър“. Няма ли да е страхотно? Гледката оттам е направо убийствена!

„Да бе, помисли си Крис. Сигурен съм, че на Роки много ще му хареса“.

— Ще се опитам да намина по някое време утре след обяд — обеща ѝ той. — Така ще можеш да ми кажеш за какво става дума, без да има публика.

— Ама това е направо страхотно. — После снижи глас и каза: — Нито дума на Роки. Искаш ли да ми се обадиш по мобилния и да се уговорим за часа?

— Да не би да има неприятности в страната на рокерите? — попита той, надявайки се, че тя се кани да разкара онзи дангалак.

— Не, глупчо! — закиска се Бърди, потривайки върха на чипия си нос с дебелия си пръст. — Роки е най-големият хубавец на планетата.

— Вярвам ти — рече сухо Крис. — Обаче хиляди не биха го направили.

— Не ставай гаден — скастри го тя и отново се закиска. — Наистина е страхотен.

— Ще се видим утре — рече Крис, защото нямаше желание да обсъжда колко страхотен е Роки.

— Обещаващ, нали? — настоя тя, като пристъпваше от крак на крак като някое малко дете.

— Абсолютно.

Денят му вече беше планиран. Срещата с Ред сутринта. Обяд с един клиент. Още две срещи. Вечеря с друг клиент. После в събота сутринта щеше да хване някой ранен полет за Лос Анджелис, а в неделя — във Вегас.

Чакаше го много работа. Ще се справи.

ГЛАВА СЕДМА

Когато остана само седмица до сватбата, колежките на Ейми в „Кортинели“ решиха, че тя има нужда от една бурна нощ из града. Опита се да ги разубеди, но те бяха непреклонни.

— Ти се омъжваш — рече Йоланда, едрогърдеста брюнетка от латиноамерикански произход. — Трябва да празнуваме.

— Да — подкрепи я Дана, закръглена червенокоса хубавица с чувствена уста. — Не можеш да се вържеш без моминска вечер. Това е традиция!

— И не си мисли — прекъсна я Йоланда, — че и бъдещият ти съпруг няма да има ергенска вечер. Подобни неща преминават доста бурно. Стриптийзъорки, проститутки и всякакви други пачаври.

— Пачаври ли? — попита Ейми и се намръщи. — Те пък какви са?

— Момичета от ада! — пошегува се Дана. — Най-големият кошмар за женената жена!

— Вие, момичета, сте много цинични — каза Ейми, клатейки глава. — Повярвайте ми, Макс не си пада по тези неща.

— О, разбира се — викнаха в един глас Йоланда и Дана и дяволито се спогледаха. — Ама нали и той е мъж? Нали и той има патка?

В този момент се появи София Кортинели. В средите на модата тя беше звезда. Винаги шик, но без глупости, тя беше малко над петдесетгодишна, добре запазена, с бледокестенява, късо подстригана коса, майсторски положен грим и постоянен тен, като че ли току-що се беше върнала от Сен Тропе. Въпреки че София работеше много, все пак успяваше да прекарва повечето уикенди или в Южна Франция, или в Хемптън в зависимост от сезона. Страшно обичаше партитата.

— Ейми! — рече властно тя и щракна с пръсти, показвайки лакираните си със сребърен лак нокти и няколко пръстена с диаманти. — Последвай ме!

— Да, госпожице Кортинели — рече Ейми и влезе след шефката си в луксозния ѝ кабинет.

— Седни — нареди ѝ София, показвайки ѝ лакирано в златисто кресло с леопардова кожа върху облегалките и с богато украсени с дърворезба крака.

Ейми седна, като се питаше какво ли ще последва. Обикновено не ѝ се случваше да остава насаме с блестящата си, но малко притесняваща я шефка.

— Вярно ли е, че ще се омъжваш? — попита София с плътния си глас с едва забележим акцент. — Ейми кимна. — За Макс Даймънд?

— Точно така — потвърди Ейми, като продължаваше да се пита какво ще последва.

— Хм... — промърмори София, взе сребърна писалка „Картие“ и нервно затропа с нея по мраморния плот на огромното си бюро. — Той е доста добър улов, нали?

Ейми не беше сигурна какво би трябвало да отговори, затова бързо рече:

— Благодаря.

— Това е добре — каза София, кимайки като че ли на себе си.

— Ами... да.

— Може би ще дойда на сватбата — добави небрежно София, сякаш току-що ѝ беше дошло на ума.

О, по дяволите, не бяха ѝ изпратили покана, въпреки че Нанси искаше. Ейми ѝ беше казала, че присъствието на шефката ѝ на сватбата ще бъде прекалено изнервящо за нея. Сега нямаше избор.

— Ами... много ще се радваме, ако дойдете — излъга мигновено тя.

— Бене — рече София, като въртеше три тънки гривни с диаманти на загорялата си и леко сбръчкана китка. — Ще доведе и Карло.

Всички знаеха за младите любовници на София. Тя имаше цяла върволица и се перчеше с тях по разни събития. В момента Карло беше нейният любимец номер едно. Слаб, приличащ на гущер, двацет и една годишният Карло беше известен с бисексуалните си похождения. Очевидно това не притесняваше София, тъй като се носеха слухове, че тя си падала освен по момчета, и по момичета, така че какво значение имаше?

— Чудесно — каза Ейми, като се опитваше да изглежда много въодушевена.

О, господи, майка ѝ щеше да я убие: това категорично щеше да провали подреждането на гостите, което Нанси беше направила така старателно.

— И кой ти ши роклята? — осведоми се София. В кроткия ѝ тон изведнъж се усети внезапно раздражение, когато си даде сметка, че очевидно това не беше модната къща „Кортинели“.

— Ами... Валентино — смотолевеи Ейми. — Майка ми...

— Не е нужно да ми обясняваш — каза София и вдигна властно ръката си, обкичена с пръстени с диаманти. — Въпреки че, как да кажа — не е добре за рекламата, че не помоли мен.

— Майка ми... — започна отново Ейми.

София пак я прекъсна.

— Прего, скъпа — каза тя и ѝ посочи вратата, — достатъчно си поприказвахме.

Ейми се изниза навън. Разбира се, София Кортинели беше права. Би трябвало да я покани на сватбата и да я помоли да направи модела за роклята ѝ, вместо да слуша майка си, която настоя да бъде Валентино — близък неин приятел.

Сега беше твърде късно.

Ейми се надяваше, че това малко нарушение на етиката няма да заплаши работата ѝ. Въпреки че се омъжваше, възнамеряваше да продължи да работи. С Макс не бяха говорили по въпроса, но не виждаше причина той да е против.

По-късно същия ден обядва с Тина, нейната най-добра приятелка от колежа. Тина бе дребничка брюнетка. Сега беше бременна и имаше онова достойно за завист излъчване, характерно за бременните жени. От две години беше женена за Брад — търговец на стоки за широко потребление. Сега се вълнуваше много заради бебето, което трябваше да се роди до две седмици.

Двете отидоха в центъра в „Киприани“, където Ейми ѝ разказа за конфузната си среща със София Кортинели, преди да продължи с предложението на колежките ѝ за моминско парти и за това, че изобщо не иска да има такава.

— Да! — рече Тина и удари с юмрук по масата. — Великолепна идея. Трябва да се поотпуснеш, прекалено си напрегната.

— Аз ли?

— Да, ти.

Ейми сбърчи нос.

— Благодаря.

— Хайде, Ейми, разсъждавай трезво. Омъжваш се за човек, с когото дори не си преспала. Това не те ли смущава?

— Викни по-силно — скара ѝ се Ейми и огледа ресторанта. — Онзи там в ъгъла не успя да те чуе.

— Слушай — рече Тина и снижи глас, — ами ако Макс не го бива в леглото? Ти дори няма да го знаеш.

— Ще го знам — заинати се Ейми. — Със сигурност ще го знам.

— Как? — продължи да настоява Тина, облегна се на лакти върху масата и се вторачи в най-добрата си приятелка.

— Може и да съм последната девственица в Манхатън, но не съм съвсем без опит.

— Ама от натискане, а не от чукане — каза без заобикалки Тина, използвайки силен бруклински акцент.

— Голяма тъпачка си — ядоса се Ейми и пак се огледа крадешком, за да види дали някой беше чул този малък бисер.

— Нямах представа колко по-глупава мога да бъда — рече Тина и избухна в смях.

— О, напротив, имам — отвърна ѝ троснато Ейми, като гризеше един крокет. — Нали живеехме в една стая в колежа, не помниш ли?

— Как мога да забравя? През първата година ти беше такава досадница.

— Ти също.

— Не, аз не бях — възрази Тина, клатейки глава. — Просто се опитвах да разбера какво представляваш. Беше толкова вгълбена в себе си. Така беше, докато ми разказа за онова отвличане...

— Да не си посмяла! — прекъсна я Ейми. — Доверих ти го под сурдинка и не искам никога повече да говоря за това.

— Трябвало е да се срещнеш с психиатър — рече Тина. — Не мога да разбера майка ти...

— Тук си права — рече сухо Ейми. — Никой не може, включително и аз.

— Слушай, ето каква е работата — каза Тина и забарабани с пръсти по масата. — Обожавам съпруга си. Брад е най-добрият. Но

трябва да ти кажа, че има моменти, когато ми се иска да бях имала по-голям опит, преди да се омъжа. Разбираш ли, да бях полудувала повече.

— Така ли? — изненада се Ейми. — Но вие с Брад сте такава фантастична двойка. Никога не се карате, така се разбирате, вие...

— Да, да — прекъсна я Тина и леко се прозя. — Ние сме идеална двойка и аз никога няма да изневеря на Брад. Обаче — добави тя многозначително — ти все още имаш някаква възможност, а като се има предвид сексуалният ти живот или по-скоро липсата на такъв, е важно да не се хвърляш в брака без абсолютно никакъв опит. Така че... моят съвет е да отидеш там и да се изчукаш набързо. Ако внимаваш, няма нищо да загубиш.

— Не говориш сериозно, нали? — рече Ейми и се намръщи. — Това би било...

— Не ти предлагам някаква връзка — прекъсна я отново Тина. — По-скоро да прекараш една сексуална нощ с някого.

— Тина! Ти не си с всичкия си!

— Хайде, хайде, скъпа — успокои я Тина, — ако не направиш нещо безразсъдно сега, никога няма да можеш да видиш разликата, а това ще бъде жалко.

— Ами ако изобщо не искам да я знам? — каза Ейми, опитвайки се сама да се убеди колко погрешно разсъждава Тина. — Какво, ако съм напълно доволна от нещата такива, каквито са?

— Най-малкото, което можеш да направиш, е да помислиш по въпроса — рече закачливо Тина. — Кой знае? Може пък да ти хареса.

По пътя обратно към офиса Ейми не можеше да престане да мисли за странните предложения на Тина. Едно бързо изчукване. Секс за една нощ. Това беше толкова нетипично за нея. И все пак...

На следващия ден колежките една през друга продължиха да я убеждават да даде моминско парти. Накрая се съгласи, просто за да ги накара да млъкнат.

То щеше да бъде тази вечер.

Очакваше го с известен страх.

От друга страна, защо пък да не се позабавлява? Както каза Тина, може и да ѝ хареса.

ГЛАВА ОСМА

— Изглеждаш добре, мой човек — възкликна Бевърли, сложила ръце на хълбоците. — Наистина добре.

Джет се усмихна на старата си приятелка.

— А аз какво да кажа за теб? Все още си най-страхотната мацка в Ню Йорк.

— Е, да, не изглеждам зле за такава стара чанта като мен — рече тя кисело. — Всеки момент ще навърша трийсет. Съдбовните трийсет! Как е възможно?

— Чувал съм да казват на трийсетте новите тринайсет — рече той и ѝ намигна.

— Гипсиран или трезвен, винаги си знаел да кажеш подходящото за случая — отвърна тя и посочи към придружителя си — слаб, бял хубавец с рошава брада и дълга коса, вързана отзад на опашка по модата от седемдесетте години. — Запознай се с моя приятел Чет, той е музикант.

— Здравей! — каза Джет и му подаде ръка.

Чет отговори с враждебно кимване.

Бевърли се разсмя развеселена.

— Той мисли, че сме се чукали — рече тя, без ни най-малко да се притесни. — Продължавай да му казваш, че не сме.

— Хей, приятел, мога да те уверя, че не сме — успокои го Джет, но киселата физиономия на Чет не се промени.

Вечерята ги очакваше. Бевърли искаше да научи всичко за престоя му в Италия, така че похапвайки вкусна американска пържола и гарнитура от пържени картофи, Джет ѝ разказа.

Изглежда, че Чет не беше от приказливите. Запази пълно мълчание на масата, докато Джет не го заговори за музика. Едва тогава се оживи. Оказа се, че е джаз изпълнител, който беше свирил със Спрингстийн и Стоунс. Беше също въздържател, така че намериха общ език на тази тема и когато Бевърли предложи да се отбият в „Гетсбис“

— модния нов клуб, — не можеше да се каже, че бяха станали приятели, но поне разговаряха.

В таксито на път за „Гетсбис“ Джет се разколеба.

— Чувствам се изморен от часовата разлика — рече той, като протегна крака и се прозя. — Вие идете да се позабавлявате, а аз ще взема да си легна.

— В никакъв случай! — възрази Бевърли и го плесна закачливо по бузата. — Настоявам.

— Остави ме да си почина — рече уморено той. — Сега в Милано е пет часът сутринта, а и моето момиче ми спретна едно много мило изпращане.

— Е, това е много лошо — каза Бевърли, но продължи да настоява. — Считай тази вечер като отпразнуване на завръщането ти. Няма да си лягаш!

— Няма ли?

— Нали ти казах, няма начин.

Той се ухили и посегна към цигарите си.

— Е, в такъв случай предполагам, че ще трябва да дойда.

— И аз така предполагам — отвърна му с усмивка тя.

Бевърли познаваше портиера на входа в „Гетсбис“. Приближи към страховито изглеждащия мъж, прегърна го, целуна го по бузата и той ги въведе в клуба, подминавайки тълпа чакащи. Сцената напомни на Джет за някога, когато той се познаваше с всички портиери и бодигардове в града. Те също го познаваха, но не всички го посрещаха с отворени обятия.

Братче, бяха го изхвърляли от толкова заведения, че...

Сега обаче нещата бяха различни. Той се владееше напълно и трябваше да признае, че това беше доста хубаво чувство.

* * *

Маришка използваше всеки повод, за да му звъни по телефона.

— Лулу има температура и иска да те види — уведоми го бившата му съпруга.

Макс потисна недоволството си. Беше късно и не му се излизаше.

— Ще намина сутринта — рече сухо той.

— Това не е разрешение — рече сърдито Маришка. — Дъщеря ти иска да те види сега.

Знаеше, че Маришка се беше надявала, че той е в леглото до годеницата си. Беше готова да направи всичко, което би могло да попречи на отношенията му с Ейми.

За съжаление не бяха в леглото. С Ейми не живееха заедно. Дори не бяха правили секс. Ейми искаше да изчака, докато се оженят, и той уважаваше желанието ѝ. Считаше, че е момиче с морални задръжки. Това я отличаваше много от пираните, които непрекъснато срещаше в обществото и които го преследваха заради парите му и изгаряха от желание да впримчат някой богат съпруг.

— Добре — рече тихо той.

— Какво добре?

— Ще бъда там след петнайсет минути.

— Така и предполагам — каза Маришка с надменния си тон, който той така мразеше.

Тя много обичаше нейната дума да е последна. Това не го притесняваше, защото беше свикнал, макар че след като с Ейми се оженеха, нещата трябваше да се променят. Нямахше да има вече обаждания по телефона посред нощ, освен ако не беше абсолютно наложително. Бившата му жена скоро щеше да разбере, че той вече няма да е на нейно разположение.

Позвъни в гаража да му изкарат колата, недоволен, че се налагаше да излиза, но загрижен за Лулу. След като се обади за колата, се запита дали да не се обади на личния си лекар, или да почака, докато види малката си дъщеричка. Реши да изчака. По дяволите, беше му толкова неприятно.

Маришка го посрещна на вратата на апартамента, облечена неглиже и с чехли на високи токчета, поръбени с кожа. Както винаги беше безупречно гримирана, а дългата ѝ до раменете права коса идеално сресана и лъскава.

На Макс му мина през ума, че все още е много красива жена. Зачуди се защо не можеше да си намери някой мъж, който да го отърве от нея? Не би трябвало да е много трудно.

За съжаление знаеше причината твърде добре. Тя нямаше желание да се захваща с никой, защото това би я лишило от титлата

госпожа Максвел Даймънд. Това ѝ даваше отличителния белег, който желаше да има. Достъпът до висшето общество беше от първостепенна важност за Маришка и дори като бивша госпожа Даймънд за нея това имаше значение.

— Как е Лулу? — попита той и влезе в мраморното фоайе.

— Спи — отвърна безцеремонно Маришка. — Не трябва да я безпокоиш.

— Какво искаш да кажеш с това не трябва да я безпокоя? — попита рязко той. — Нали ми каза, че искала да ме види?

— За съжаление ти се забави — отвърна Маришка и му хвърли обичайния си стоманен поглед. — Добре, че заспа.

Прииска му се да я удари през лицето, да остави белег от ръката си върху меката ѝ бяла кожа.

Обаче се въздържа. Тези номера бяха типични за Маришка и не беше изненадан.

— Ще вляза само да я погледна — каза той, като се опита да мине покрай бившата си жена.

— Не — каза Маришка и застана на пътя му. — Ще я събудиш. Знаеш колко леко спи.

— Разбира се, че знам — рече рязко той. — Нали ми е дъщеря.

Това беше казано декларативно, а не като въпрос, затова когато Маришка прошепна едно загадъчно „може би“, Макс беше шокиран.

— Какво каза? — настоя да разбере той.

— Казах, че сега може би трябва да си вървиш — отвърна тя и му обърна гръб.

Обаче ударът беше нанесен.

Макс излезе от апартамента бесен, а семената на съмнението бяха посети дълбоко в душата му.

* * *

Веднага след като настъпи удобен момент, Крис се измъкна от партито на Бърди и се отправи към „Илейнс“, където се срещна с единствения си клиент писател Грегъри Дарк. Дарк беше грамаден като мечка мъж с прошарена коса, който се беше специализирал в писането на заплетени криминални истории, в които фактите се

интерпретираха твърде свободно. Върху три от книгите на Грегъри бяха създадени два успешни филма, а сега Крис водеше преговори за да му осигури нов голям договор с „Юнивърсъл“.

Грегъри беше англичанин, беше много дебел и приближаваше шейсетте. Имаше непрекъснато сълзящи очи, които бяха издържали на безброй махмурлуци, и изненадващо гъста, започваща да побелява коса. Прекарваше половината от времето си в Холивуд, където имаше къща на плажа в Малибу и една руса любовница, а другата половина в Манхатън, където обитаваше натъпкан с книги апартамент заедно със спривавата си жена с лесбийски наклонности.

Грегъри беше човек от старата школа. Пиеше уиски „Джак Даниелс“, пушеше силни кубински пури и се перчеше с изключителната си колекция от пушки.

— Пийни едно — рече Грегъри с дрезгавия си от уискито глас. Седеше на една маса с двама свои приятели — единият от тях бивш капитан от полицията. — Как вървят нещата в шибаната Калифорния?

Грегъри винаги държеше да подчертае, че не е фен на Лос Анджелис. Обаче имаше твърде доволен вид, когато се излежаваше в шезлонга на терасата на къщата си за шест милиона долара в Малибу заедно с русата си мацка, а съседите му бяха все филмови звезди.

— Напредваме със сключването на новия договор — рече Крис и придърпа един стол. — Ще мога да ти го покажа през следващите две седмици.

— Нямам търпение, момчето ми — изръмжа с известен сарказъм в гласа Грегъри. — Този път искам всичко.

— Ще го получиш — увери го Крис, като си поръча шотландско уиски във висока чаша и с много лед. Беше се научил как да издържа на пиянските навици на Грегъри и да се прави на къркач. Тайната беше в леда. Слагаше много лед.

— Чудесно — избоботи Грегъри и се обърна към приятелите си. — Това момче е най-доброто.

На Крис не му харесваше да го наричат „момче“, обаче знаеше, че стилът на Грегъри е такъв, а тъй като дъртакът му беше клиент с много пари, не се засягаше.

След две питиета си тръгна и взе такси, което да го откара обратно в „Четири сезона“. По пътя се обади на един от помощниците си в Лос Анджелис и изслуша разказа на Анди за

последните новости в бизнеса. Нямах нищо, с което не би могъл да се справи, когато се върнеше в Лос Анджелис. Нямах големи проблеми, въпреки че винаги ставаше нещо.

Утре сутринта щеше да се види с баща си и може би когато дойдеше време да си тръгне от Ню Йорк, щеше да е много по-богат.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Даян Дозиър донякъде се страхуваше да прекара уикенда с дъщеря си. Винаги когато бяха заедно се караха. Либърти така и не ѝ прости за това, че се отказа от кариерата си на певица, която нямаше да я доведе доникъде, и се задоволи с постоянен доход и свой дом.

Даян разбираше, че дъщеря ѝ счита работата ѝ като домоуправител на господин Даймънд за унижителна и недостойна за нея. Обаче Либърти беше на деветнайсет и нямаше представа какъв е животът и колко труден може да е. Даян скоро беше разбрала какво означава за една жена да се справя сама, особено пък с бебе, за което трябва да се грижи.

Въздъхна. Либърти беше красиво момиче, всъщност изумително красиво, така че ако беше умна, можеше да си намери свестен съпруг и да си уреди живота. Трябваше да престане с тези глупости да прави кариера. Даян знаеше много добре колко безполезно е да гони мечтите си, които никога нямаше да се осъществят.

През годините тя се стараеше колкото е по силите ѝ да обезкуражава дъщеря си, което не беше никак лесно, защото Либърти беше упорито момиче и човек трудно можеше да я убеди в нещо. Освен това тя притежаваше талант, но Даян знаеше, че талантът не е достатъчен, за да те отведе там, където искаш да отидеш. Имаше твърде много хубави момичета с талант, готови да направят всичко, за да осъществят мечтите си. За съжаление правенето на всичко не им гарантираше нищо. Трябваше им най-вече късмет и да уцелят подходящия момент. Да намерят подходящия ментор, който да повярва в тях и да работи постоянно за изграждане на кариерата им.

Даян отново въздъхна. Марая Кери беше блестящ пример за момиче с късмет, който я бе споходил тъкмо навреме. Ако прочутата певица не беше срещнала Томи Мотола и ако този могъщ човек в звукозаписната индустрия не беше решил да направи от нея звезда...

Даян заслиза по стълбите към апартамента си на приземния етаж на къщата на господин Даймънд, доволна, че дъщеря ѝ си е у дома,

дори и само за няколко дни. От друга страна, Либърти сигурно щеше да я засипе с критики и язвителни забележки, освен ако не се беше променила, което изглеждаше малко вероятно.

Щеше да е много хубаво, ако поне веднъж успееш да не се скарат. Обаче Либърти таеше в себе си твърде много проблеми, а Даян беше достатъчно умна, за да си даде сметка, че е невъзможно дъщеря ѝ да не зачекне пак старата тема.

* * *

Следобедът се проточи безкрайно. Несвикнала да не прави нищо Либърти силно се отегчи. Помисли да поработи върху една от песните си — имаше няколко недовършени текста, които изгаряше от желание да изкара до край. Обаче реши, че няма да се получи. Трябваше да бъде в настроение, за да пише — не беше възможно просто да вземе една писалка и да сътвори магията.

Твърде жалко. Искаше ѝ се да може. Искаше много неща, а най-много да има баща.

Според майка ѝ обаче истината бе, че тя нямаше. Майка ѝ отказваше да говори за това кой беше баща ѝ и никакви въпроси не бяха довели до резултати. Дори Арета нямаше представа кой може да е бил този човек.

— Майка ти никога не ми е казвала нищо по въпроса — ѝ беше отговорила Арета, когато Либърти отиде да живее при тях. — Сестра ми напусна дома ни, когато беше на шестнайсет, за да сключва някакъв договор за пеене в Ню Йорк, а няколко години по-късно, когато забременя, не каза на никого тук в Атланта. Трябва да се е справяла добре, защото те отгледа съвсем сама, докато не те изпрати да живееш при мен. Тя така и не се омъжи и ние никога не чухме да е имала постоянен мъж. Разбира се, майка ти винаги е била много потайна. Беше си такава от край време. Сестри сме, но не сме толкова близки, колкото би трябвало.

Либърти я беше изслушала внимателно, защото тази информация беше значително повече, отколкото Даян ѝ беше доверявала някога.

— Защо според теб тя е зарязала всичко и е започнала да работи като прислужница? — попита тя.

— От какво се отказала, милото ми дете? — отвърна леля й, започнала да губи търпение. — От всичко, казваш. Бях чула, че едва успява да свързва двата края, опитвайки се да си изкарва прехраната с пеене в какви ли не вертепи. Постоянна работа и място, където да живее, трябва да ѝ са се сторили твърде хубаво нещо. Не плаща наем. Няма от какво да се притеснява. А и нека да те откряхна, тя е домоуправител, а не слугиня.

— Все същото е — промърмори Либърти.

— Не, не е — не се съгласи Арета. — Не ѝ се налага да коленичи, за да търка подовете на онзи стар красавец.

Либърти често мислеше за това кой би могъл да ѝ бъде баща. Преди да се преместят в къщата на господин Даймънд, майка ѝ имаше куп гаджета. Особено си спомняше за един мъж. Казваше се Леон и беше висок (тя също е висока), имаше фини ръце (тя също) и като майка ѝ беше певец. Доколкото помнеше, по едно време той дойде да живее при тях, когато тя беше петгодишна, и се отнасяше с нея като към свое дете. Водеше я на дълги разходки из Сентръл Парк, на посещения в зоологическата градина, а най-хубавото беше, когато в събота след обяд я слагаше до себе си и я оставяше да слуша всичките му записи на любими негови изпълнители. Мардин Гайе, Смоуки Робинсън, „Темптейшънс“, Гладис Найт. Тя много харесваше тези изпълнения. Докато навърши седем години, беше запозната с всички големи соул изпълнители и забавляваше възрастните, като доста добре имитираше Даяна Рос и Пати Лаел.

Понякога, като специална награда, Леон и майка ѝ пееха в дует, а тя седеше и ги слушаше в захлас и си мислеше, че са най-красивата двойка на света и че пеят великолепно.

Леон живя при тях две години, докато една нощ Либърти се събуди от яростни крясъци и викове, а на сутринта той си стегна багажа и ги напусна.

Сега, като си го спомняше, си даваше сметка, че неговата кожа беше много черна, като тази на майка ѝ. Нейната беше по-светла, като фин млечен шоколад, така че, макар и със съжаление, заключи, че Леон не би могъл да ѝ е баща. Това я натъжи, но тя не можеше да направи нищо по въпроса.

Един паметен ден, малко преди да бъде изгонена от къщата на господин Даймънд, майка ѝ я беше изправила пред огледалото в банята

и ѝ беше изнесла лекция за цвета на кожата ѝ.

— Виждаш ли това лице, което се взира в теб? — беше казала строго тя. — Това е негърско лице, момиче. Черно. Чуваш ли ме?

— Да, мамо — беше ѝ отговорила тя, уплашена от напрежението, което се усещаше в гласа на майка ѝ.

— В този свят на дискриминация, в който живеем, има много предразсъдъци и обществото гледа на теб като на чернокожа, така че ще е по-добре да го знаеш отсега.

— Аз го знам, мамо — прошепна тя.

— Тогава кажи го.

— Аз съм чернокожа.

— Точно така и никога не го забравяй, защото дори и кожата ти да е по-светла и да можеш да минаваш за такава, каквато искаш, истината ще излезе наяве.

— Да, мамо.

— Ти си умна и можеш да постигнеш всичко, което пожелаеш. Никога не позволявай това, че си чернокожа, да те спира.

— Няма да позволя.

В този ден се почувства по-смела. В края на краищата беше в правото си да знае.

— Баща ми бял ли беше, мамо? — попита тя, затаила дъх. Не за пръв път беше задавала този въпрос, но този път се надяваше да получи отговор.

Даян се намръщи, извърна очи и промърмори нещо в смисъл че това няма значение, че баща ѝ го няма и никога не го е имало и че Либърти трябва да престане да я разпитва за него.

Страхотно! Да живееш, без да знаеш. Не беше честно. Тя имаше право да знае и сега, останала сама в апартамента на майка си, реши да разбере.

В края на краищата вече не беше на дванайсет години. Беше на деветнайсет и щеше да е по-добре майка ѝ да се съобразява с факта, че тя има нужда да знае истината.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ейми с удоволствие правеше неща, които никога преди не беше правила, като например да пуши трева, да пие двойни мартинита, да пици при изпълнението на тримата стриптийзъори, които нейните приятелки предвидливо бяха ангажирали, и изобщо да му отпусне края.

Обикновено беше много „добро момиче“, съзнателен работник, достойна представителка на своето известно с добрите си връзки семейство. Тази вечер се беше разбесняла, подтиквана от приятелките си. Тази вечер реши да забрави преживяното в миналото, което винаги я караше да бъде сдържана.

Стриптийзъорите бяха трима — трима загорели от слънцето млади австралийци с издути от мускули бедра, похотливи усмивки и здравата издути отпред слипове. За голямо удоволствие на момичетата те не се посвениха да свалят всичко от себе си. Докато един от тях се кълчеше в опасна близост с лицето на Ейми, Тина правеше снимки с дигиталния си фотоапарат. Момичетата неистово пицяха и се заливаха от смях.

Ейми пицеше заедно с тях. Беше й страшно забавно. Не се беше чувствала така от месеци. Приготовленията за сватбата я бяха изморили.

След като прекараха два часа в едно самостоятелно помещение на „Гетсбис“, Йоланда предложи да се преместят в централния салон на клуба, където по музикалната уредба Ъшър пееше за жени, секс и изневяра, а пространството в средата беше изпълнено от кълчеца се, потна тълпа, която се друсаше под звуците на силната музика.

— Поръчай си още едно питие — накара я Йоланда, когато всички се набутаха в едно тапицирано с кожа сепаре.

— Точно така — съгласи се с нея Кароли, ужасно слаба манекенка в „Кортинели“, — трябва здравата да се нафиркаш.

— Вече съм фиркана — възрази Ейми и се закиска. — Ако изпия още едно мартини, ще се издрайфам върху някой късметлия.

— Може би върху него — рече Дана и погледна крадешком към невероятно красивия мъж, който се беше изтегнал в съседното сепаре. Беше в компанията на една ослепително красива и много висока негърка и кльощав бял мъж с коса, вързана на конска опашка.

— Уау! — прошепна Тина, след като се наведе напред и погледна към красавеца. — Тоя наистина си го бива!

— Стоп! — скара ѝ се Ейми. — Ти си женена и бременна, така че се успокой.

— Мога поне да погледам, нали? — каза невинно Тина. — А мога ли да ти напомня, че ти пък можеш да направиш нещо повече, отколкото само да гледаш.

— Я млъкни! — закиска се Ейми и си рече, че е време да изпие чаша силно черно кафе, преди да се измъкне под масата.

А защо пък да го прави, когато си прекарва толкова приятно?

* * *

Излегнал се в едно сепаре в „Гетсбис“, Джет се чувстваше спокоен и отпуснат, въпреки че не беше пил алкохол и не беше вземал наркотици. И двете неща му бяха строго забранени, но той се чувстваше добре и така. Понякога беше достатъчно човек само да пробва, за да разбере, че има неща, които не би могъл да прави. Той беше научил урока си с голямо постоянство, но сега тези неща не му липсваха. Нито алкохолът, нито дрогата. Разбираше, че е зависим от тях и затова трябваше да ги избягва. Много просто, наистина.

Като посръбваше от диетичната си кола, той се огледа наоколо. Имаше твърде много за гледане. Дансингът беше пълен с красиви и секси жени. Погледна към Чет, който пушеше една след друга френски цигари, докато Бевърли разговаряше оживено с група момичета от съседното сепаре. Скоро и той се включи в разговора.

Беше му много приятно да разговаря с куп жени, които говореха езика му. Трите години в Италия бяха доста дълго отсъствие и истината беше, че Америка му липсваше, както и всичко, което тя предлагаше.

След известно време си даде сметка, че едно момиче особено привлича вниманието му. Беше истинска красавица в стил Рийс

Уитърспун или Гуинет Полтроу. Имаше лъскава руса коса и срамежлива усмивка, но най-привличащото в нея бяха очите ѝ. Имаше нещо толкова американско, толкова хубаво и мило.

С напредъка на вечерта усети, че се чувства все по-привлечен от нея и въпреки че тя пиеше заедно с другите, усети, че в това момиче има нещо различно. Беше не само изумително красива. Не можеше да не забележи и това, че имаше страхотно тяло — беше специалист по страхотните тела.

Не мина дълго време и умората му от часовата разлика изчезна. Наведе се и я попита дали ще иска да потанцуват.

Тя се канеше да му откаже, но пиянско сръгване от една от приятелките ѝ я убеди да стане.

Сграбчи ръката ѝ, поведе я към претъпкания дансинг и започнаха да танцуват.

Като по поръчка диджеят премина от бърз към по-бавен ритъм. Джет нямаше намерение да пропусне тази възможност и я притегли по-плътно до себе си.

— И така... какво правят там приятелките ви? — попита той, вдишвайки парфюма ѝ — смесица от пресен сапун и изкушаващ „Ейнджъл“. — Това прекарване без мъже ли е?

— Някой ще се жени — отвърна тихо Ейми, като се почувства изненадващо добре в ръцете му.

— Не вие, надявам се — пошегува се той и я притисна още по-плътно.

Тя се усмихна. Останаха дълго на дансинга, преди той да успее да я откара в другия край, далеч от приятелките ѝ. Когато се скриха от погледа им, той я притисна в един ъгъл и започна да я целува.

— По-добре престанете — тихо каза тя, като се опита да го отблъсне.

— Защо? — рече закачливо той. — Не ви ли се целува?

— Ами аз...

Джет пак я привлече плътно до себе си и продължи да я целува. Този път тя не го отблъсна. Имаше меки устни, толкова меки и подканващи, че той започна да усеща, че се възбужда само от целувките ѝ.

Ейми изпитваше същото. По-рано през вечерта беше пушила трева, бе пила прекалено много и сега нивото на задръжките ѝ беше

спаднало извънредно ниско. Освен това този мъж беше толкова хубав с разпиляния си кичур тъмноруса коса и хипнотизиращи сини очи. Може би Тина имаше право. Едно последно изчукване...

— Хайде да се махаме отгук — прошепна той в ухото ѝ, след като в продължение на двацет минути бяха работили сериозно с езиците.

— Аз... аз не те познавам — отвърна тя, почувствала се объркана и развълнувана, но с всяка изминала минута още по-възбудена.

— Хей, ами и аз не те познавам — рече той, като галеше лъскавата ѝ руса коса. — Обаче повярвай ми, много ми се иска.

— Така ли? — попита тя плахо и леко потрепера.

— Уверявам те — рече той и пак я целуна.

Почувства се замаяна. Скоро щеше да бъде женена жена. Вярна завинаги. Нямаше да има повече възможности за експерименти.

Само сега беше все още сама, свободна, без да е нужно да отговаря пред никого и това може би щеше да бъде последната ѝ възможност да направи нещо напълно необичайно. Нещо напълно откачено.

Тина беше права. Едно безразсъдно изчукване, преди брачните врати да се затворят и тя да стане добра, вярна съпруга.

— Къде ще ме заведеш? — прошепна тя, продължавайки да се чувства замаяна и изведнъж изненадващо смела, когато той я поведе към изхода.

— Ще измисля къде — отвърна той, прихванал я здраво през тясната талия.

Когато излязоха на улицата, махна на едно такси и я вкара вътре.

— И къде отиваме? — попита, останала без дъх тя.

— Хайде, хайде, не ставай параноичка. Аз не те отвличам — пошегува се той.

— Това не е смешно — рече тя и се отпусна върху напуканата кожена седалка, бързо отхвърляйки лошите спомени, които заплашваха отново да я връхлетят.

Той не я разбра. Разбира се, че нямаше как да я разбере. Нямаше представа коя е. Някакво си нещастно, богато момиче. Някакво нещастно, малко, сгодено, богато момиче. Защо му е да знае?

Целуваше я през целия път до квартирата на Сам в Сохо.

Не говореха. Не си казаха нито дума.

Тя добре съзнаваше, че е пила прекалено много. Главата ѝ се въртеше, но това някак не я притесняваше. Искаше го. Изборът беше неин, никой не я принуждаваше да прави каквото и да било.

Когато пристигнаха, той плати на шофьора на таксито, а след това я подпря на стената на сградата, в която беше квартирата на Сам, и пак започна да я целува.

Тя едва си поемаше дъх. Като че ли не можеха да откъснат един от друг устните си, а и той целуваше така хубаво.

Да не си се побъркала? — чу тя внезапно някакъв вътрешен глас в главата си.

Да! — отвърна дръзко тя. — *И нямам намерение да спра.*

По-добре е да спреш!

Кой го казва?

Той отключи входната врата и бързо я вкара вътре. Тя влезе, без да се съпротивлява. Заведе я право до малкия асансьор, където я притисна в един ъгъл. Само след секунди ръцете му я опипваха навсякъде.

Тя разбра, че сега е моментът да му каже да спре, да му разкрие истината за ситуацията и бързо да се оттегли. Защото ако не го направеше сега, нямаше да има връщане назад.

— Ти си безумно красива — прошепна той, докато я извеждаше от асансьора и отваряше вратата на апартамента. — Знаеш го, нали?

Не, тя не го знаеше. Макс никога не ѝ го беше казвал. Макс беше любезен и внимателен, държеше се винаги като истински джентълмен. Обсипваше я със скъпи подаръци, от които тя нямаше нужда и не ги искаше. Макс беше безопасен. Този тук не беше.

Вътре в апартамента маратонът им по целуване продължи, като и двамата влагаха всичко от себе си.

След малко Джет започна да я разсъблича. Отначало бавно, а после направо трескаво.

Тя му отговори, като раздра ризата му и смъкна ципа на панталона му.

Целуваха се и се мъчеха да махнат дрехите си, смееха се, докато внезапно той я вдигна, като че ли беше безтегловна, и я отнесе в спалнята на Сам, където я постави внимателно на леглото.

Ето това е! — помисли си тя. — *Това е то. Време е или да остане, или да бяга.*

Преди да реши какво да прави, той започна отново да я целува, да смуче долната ѝ устна, да гали кожата ѝ, която беше толкова мека и гладка, като кашмирска вълна. Устните му намериха зърната на гърдите ѝ, а тя отметна назад глава и си помисли, че ще се разтопи от удоволствие. Не искаше той да спира. Никога.

А когато се качи отгоре ѝ, изпусна дълга, дълбока въздишка, отваряйки се напълно за него.

Той започна да я люби, но изведнъж разбра, че е девствена. Това беше шок.

— По дяволите! — прошепна Джет и рязко се отдръпна.

— Не спирай — рече тя и протегна ръка, за да го насочи обратно в нея — Моля те, не спирай.

— Ей... — рече смутено той, като се питаше защо изведнъж се превърна в господин Доброто момче. — Удари му няколко питиета и... Не мога да направя нещо, заради което на сутринта може да съжаляваш.

— Кой казва, че ще съжалявам?

— За пръв път ти е, нали?

— Разбира се, че не — излъга го тя в желанието си просто да продължи това, което беше започнал да прави, защото макар стаята бавно да се въртеше пред очите ѝ, това не я интересуваше. Тя имаше нужда от тази нощ и сега нищо не беше в състояние да я спре. — Продължавай да ме любиш — рече тя тихо. — Искам те в себе си.

О, господи! Беше толкова великолепна, а той така възбуден, защо трябваше да спира?

Пак легна отгоре ѝ и продължи да я люби с часове, докато накрая тя заспа в прегръдките му — топла и мека и толкова прекрасна.

Никога не се беше чувствал така смирен и доволен. След малко и той заспа, като вдишваше сладкия ѝ аромат напълно успокоен.

Когато се събуди на сутринта, по чаршафите имаше капки кръв, а момичето, с което беше прекарал нощта, го нямаше.

Тъкмо тогава си даде сметка, че дори не знаеше името ѝ.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Макс не можеше да заспи и обвиняваше за това Маришка. Беше го извикала нарочно в апартамента си, като го излъга, че Лулу е болна, за да му съсипе вечерта. Вероятно беше предположила, че той е с Ейми.

Грешка. Както обикновено.

А и какво точно беше искала да каже с това „може би“, когато той рече „Нали ми е дъщеря?“.

Разбира се, Маришка не можеше да падне толкова ниско и да намекне, че Лулу не е негово дете.

Защо пък не. Тя беше невероятна кучка, способна на всичко. Можеше да падне толкова ниско, колкото беше необходимо, ако така би могла да привлече вниманието му.

Той истински я ненавиждаше и имаше основателни причини. Преди няколко години в офиса му дойде един човек. Имаше неугледен вид, с очевидно боядисана черна коса и редки мустаци. Носеше костюм, който му стоеше зле, и обувки, имитация на крокодилска кожа. Човекът вонеше отдалеч на евтин одеколон и беше издебнал госпожа Чарли, секретарката на Макс. Беше ѝ казал, че разполага с лична и много важна информация за бившата госпожа Даймънд и че Макс или ще го приеме, или ще прочете за какво става дума в „Нешънъл Инкуайърър“.

След като госпожа Барли му докладва, Макс предпочете да го приеме. Само каква история му разказа този човек за скъпата му бивша съпруга!

Мъжът, който се казваше Владимир Бушкин, твърдеше, че Маришка, чието истинско име било Паулина Мари Кучинова, била влязла в Америка под фалшиво име и с фалшив паспорт. Откъде Владимир знаеше това ли? Ами той бил нейният законен съпруг, така че браковете ѝ със злочестия американски счетоводител и с Макс били пример за многоженство.

Отначало Макс не му повярва. Разказаното от човека беше направо абсурдно. Но когато Владимир показа снимки и документи, включително и брачно свидетелство, той си даде сметка, че човекът най-вероятно говори истината. Жената на сватбените снимки, разбира се, беше по-млада и изобщо не беше така издокарана като Маришка, а името ѝ в брачното свидетелство наистина бе Паулина Мари Кучинова.

— Беше проститутка — каза някак между другото Владимир, като че ли това не беше особено интересна новина. — Бях ѝ сводник.

— Господи! — избухна Макс, който вече си представи какви заглавия можеха да се появят във вестниците.

— Тя ме преметна на два пъти — продължи Владимир. — Прикотка онзи глупав американец в един хотелски бар в Москва. Направи му хубава свирка и го накара да се ожени за нея. Вече разполагаше с фалшиви документи за самоличност. Лъжливата свиня имаше намерение да се махне за известно време от Москва. Един ден се събудих, а нея я нямаше. Заклех се да я издиря. Не беше лесно, но ето ме тук.

— Какво искате? — попита Макс и усети как стомахът го сви.

— Много — отвърна Владимир и злобно се изсмя. — Толкова, колкото заслужавам, за да си държа устата затворена.

Макс разбра, че е хванат в ужасен капан.

* * *

След като се наспа добре през нощта, Крис се събуди рано, готов да се изправи лице в лице с баща си. Беше доволен, защото обикновено не спеше добре в хотели. Изпитваше някакъв постоянен страх, че няма да може да излезе от горяща сграда, а високите хотели в Манхатън бяха напълно подходящи това да се случи, особено след 11 септември. Той още не можеше да забрави спомена за онези нещастници, които скачаха от прозорците на кулите близнаци. Това се беше превърнало в често спохождащ го кошмар.

След като погледа как Джонатан се прави на най-обикновен човек в предаването на Мат Лауър „Тудей Шоу“, той закуси в ресторанта и прегледа вестниците. Това му подейства успокоително, докато не стигна до информация за една от клиентките си на шеста

страница в „Ню Йорк Поуст“. Лола Санчес, латиноамериканската супер примадона, била видяна в „Гетсбис“ със своя най-нов партньор — млад русокос дангалак.

Това не беше добре, защото Лола бе сгодена за носителя на „Оскар“ режисьора Ръсел Савидж и той едва ли щеше да приеме спокойно новината, че неговата така наречена годеница се размотава с друг мъж, особено пък с такъв секси мачо като въпросния актьор.

Крис въздъхна. Познаваше Лола, тя щеше да отрече всичко и щеше да настоява да съди вестника, което той нямаше да я посъветва да направи, защото вероятно беше вярно. Лола Санчес беше ненаситна, когато ставаше въпрос за мъже. Просто не можеше да се сдържа. Достатъчно беше да зърне някой привлекателен нов свой партньор и беше готова веднага да го схруска на закуска, обяд или на вечеря.

Беше твърде рано да звъни в офиса си в Лос Анджелис и да ги предупреди, че тя вероятно ще се обади. Реши за момента да не се тревожи за това. По-надолу в същата колонка имаше едно анонимно съобщение под формата на гатанка, което според него със сигурност се отнасяше за Бърди Марвъл.

„Коя тийнейджърка певица,
надарена с всички атрибути,
скоро го отнесе в едно потайно място?
И приятелят рокер на коя тийнейджърка певица засне
сцената с най-големи подробности?“

Чудесно! Колко време щеше да мине, докато този филм се появеше в Интернет?

Щяха ли да поумнеят някога тези момичета? Беше му ясно точно какво ще каже Бърди: „Сторила ли съм нещо лошо на Парис Хилтън или на Памела Андерсън?“

Опита се да се свърже с Бърди на мобилния ѝ телефон, просто за да я предупреди, че ако има видеозапис, трябва да се погрижи той да стои под ключ и никой да няма достъп до него, особено Роки.

Нейният мениджър по турнетата го уведоми, че тя спи и не бива да я безпокоят.

Той довърши омлета си, подписа сметката и напусна хотела. Не беше нужно да кара Големия татко да чака.

* * *

Докато Джет крачеше по „Парк Авеню“ към къщата на баща си, умът му беше другаде. Не можеше да престане да мисли за изминалата нощ и момичето с меката като коприна руса коса. Когато се беше събудил, тя си беше отишла, изчезнала. А той дори не я попита за името. Беше изумителна. Може би беше влюбен или пък изгаряше от желание по нея, или нещо от този сорт.

Истината беше, че не можеше да изтрие глупавата усмивка от лицето си, а това подсказваше, че тя не бе просто поредното момиче за една нощ. Бог му е свидетел, че бе имал достатъчно такива.

Имаше силни съмнения, че това може да се окаже нещо напълно истинско, така че ако беше сериозен и наистина я желаше, не трябваше да ѝ се натрапва. Това означаваше, че макар много да му се искаше пак да преспи с нея, опитът му подсказваше, че може би ще е по-добре да изчака един-два дни и да ѝ даде възможност да си мисли за него и да се пита защо не ѝ се обажда.

Дойде му наум, че може би имаше някакво преимущество пред нея, защото въпреки че тя отрече, той не се съмняваше, че беше девствена.

После обаче си каза, че съвсем не е така. Тя го беше искала толкова силно, колкото и той нея. Освен това беше постъпил като джентълмен, като ѝ предложи да спре, само че тя не искаше той да спира.

А сега какво? Няма да е много трудно да я издири — някой от клуба сигурно знаеше коя е. А ако не знаеха, Бевърли скоро щеше да му я намери, защото Бевърли познаваше всички. Обади ѝ се по мобилния телефон и ѝ остави съобщение. След това се запита дали да не телефонира на майка си, но реши да го отложи след срещата с Ред. Кой би могъл да знае какво имаше да каже старият? А Еди, ако е достатъчно трезва, сигурно ще иска да узнае всяка подробност. Освен това Еди нямаше представа, че той е в града, така че нямаше защо да бърза да се свързва с нея. Те не поддържаха традиционните отношения

между майка и син, а последния път, когато я беше видял, раздялата им не беше от най-сърдечните.

Като се замисли за майка си, си каза, че тя е една истинска неудачница. Беше толкова жизнена и красива, но Ред я беше превърнал в невротичка, която непрекъснато имаше нужда от алкохол. Не че я критикуваше. Самият той по едно време беше дори по-зле от нея, но поне позволи на приятелите си да го спасят. Еди не я беше грижа. След като престана да живее с Ред, тя се премести в една къща в Монтаук на брега на океана, където през годините се забавляваше с доста по-млади от нея мъже и я караше почти изцяло на цигари и водка, които скоро я превърнаха в развалина.

Джет беше на тринайсет, когато родителите му се разделиха. Както и братята му преди него, го бяха пратили в строго военно училище, което той ненавиждаше. Избяга оттам два пъти, беше хванат и жестоко наказан от Ред, който го изпрати в един много строг лагер за трудни момчета в Аризона. От двете години, прекарани там, едва не експлодира. Влизането в колеж изобщо не беше вариант. Просто искаше свободата си, а тъй като на Еди не се нравеше мисълта той да живее в дома ѝ, тя му я даде. На седемнайсетия му рожден ден му отпусна постоянна издръжка и му каза да върви да си гледа работата. Точно това и направи. Ню Йорк го очакваше и той беше готов.

Секс, наркотици и рокендрол. До избавлението си Джет беше майсторът на тези неща.

Точно сега не искаше да мисли за Еди. Щеше да го направи по-късно. Предпочиташе да размишлява за момичето от миналата нощ.

Понякога нещата стават много бързо. Беше само от няколко часа в Америка и срещна една много специална жена. Какво означаваше това?

После си рече, че може би тъкмо така трябваше да стане. Съдба, да, съдба. Трябвало е да бъде в онзи клуб миналата вечер, също както трябваше да отиде в Италия и да се очисти от наркотиците и алкохола.

Не че беше религиозен, но може би тъкмо по този начин Господ му казваше: Ти постъпи добре, затова ето ти наградата. Пази я.

Сега трябваше да я намери.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

След като отвори очи, ужасен махмурлук взе да мъчи Ейми, но по-лошото беше, че я изпълни безутешно чувство за вина. Какво беше направила? Какво абсолютно безразсъдно нещо беше извършила?

Докато лежеше в леглото, дръпнала завивките до брадичката си, започна да си припомня поредицата от събития, които я бяха довели до това да изневери на годеника си. Първо моминското парти, после пиенето и бавното танцуване с един мъж, който беше толкова съблазнителен и хубав, че накрая бе отишла в апартамента му и бяха правили секс. Страхотен секс. Направо ѝ беше взел ума. Такъв, какъвто би трябвало да има с Макс в първата брачна нощ.

О, господи, беше преспала с напълно непознат. Беше дала девствеността си на мъж, с когото току-що се бе запознала. И доколкото си спомняше, беше изпитала голямо удоволствие!

Защо си позволи да го направи? Как можа да изневери на Макс по такъв начин? Постъпи толкова зле.

Почувствала се още по-виновна, тя стана и се отправи към душа, като си спомни как се събуди в четири часа сутринта, грабна си дрехите и излезе бързо от апартамента. Когато слезе долу във входа на сградата, хвърли бърз поглед на пощенската кутия. Апартамент 10-А. С. Лукас.

Кое беше името, започващо със „С“? Стивън? Сони? Скот? Щеше да е хубаво да го знае.

Когато излезе на улицата, повика едно такси и седя свита на задната седалка, докато то я откара до дома ѝ. Добрала се най-послед до апартамента си, тя се съблече и пропълзя в леглото.

Сега, четири часа по-късно, главата ужасно я цепеше.

Никога повече няма да пия, закле се тя. Никога! Това не е за мен.

Обаче добре съзнаваше, че вече е твърде късно да предотврати станалото.

Тъкмо излезе от банята, когато ѝ позвъни Тина и поиска да узнае точно какво се беше случило.

— Нищо — отвърна ѝ не много убедително тя, като стискаше силно слушалката в едната ръка и кърпата в другата.

— Лъжкиня! — рече развълнувана Тина. — Ти си тръгна с онзи готин тип.

— Не е вярно — протестира тя.

— О, я стига — рече недоверчиво Тина. — Видях ви, като се измъкнахте. Разтревожих се.

— Тогава защо не ме спря?

— Защото си голямо момиче и вече бяхме говорили по въпроса. Спомняш ли си?

— Да, спомням си — отвърна тъжно тя.

— Е, и? — продължи да настоява Тина. — Какво стана?

— Той ме остави пред къщи, това е всичко.

— Може да съм бременна, но не съм глупава — каза студено Тина. — Ще дойда да те взема в един часа и ще отидем в „Серендипити“ да обядваме, а ти ще ми разкажеш всичко.

— Никак не ми се яде, а още по-малко ми се говори.

— Защо?

— Имам ужасно главоболие благодарение на моите приятелки.

— Жалко — рече бодро Тина. — Въпреки това ще обядваме.

— Трябва ли? — заинати се Ейми. Искаше ѝ се пак да пропълзи в леглото и да забрави всичко.

— Да, трябва. Ще се видим по-късно.

Тъй като на Тина ѝ предстоеше да ражда, с нея не можеше да се спори. Не си струваше усилията.

Докато бавно се обличаше, Ейми пак си припомни пакостите, които беше направила. Лоша работа. Ама наистина много лоша. Беше постъпила като много лошо момиче и заслужаваше да бъде наказана.

Тогава защо беше тази усмивка на лицето ѝ? Мамка му! Защо, по дяволите, се усмихваше!

В мига, в който влезе в офиса, Йоланда веднага започна да я разпитва за подробностите.

— Какви подробности? — рече уморено Ейми и се отправи към бюрото си, като искаше да я оставят на мира. — Нищо не се случи.

— Така ли? — рече недоверчиво Йоланда и продължи да върви след нея. — Имаш толкова доволен вид. Трябва да се е случило нещо.

— Не, не се е случило — отвърна тя и включи компютъра си. Искаше ѝ се Йоланда да престане да я разпитва.

— О, да, случи се! — рече Йоланда, отказвайки да си тръгне. — Всички видяхме, че си тръгна с онзи хубавец.

— Аз дори не му знам името — отвърна тя, надявайки се, че може Йоланда да знае нещо по въпроса.

Обаче мобилният телефон на Йоланда иззвъня и сложи край на разговора.

Хм... не че я интересуваше чак толкова как му е името. В края на краищата едва ли щеше да го види повече.

Хубавият непознат беше нейната скрита карта — една страстна нощ, прекарана в предбрачно безразсъдство, за която нямаше намерение да разказва на никого, дори на Тина.

Мъжът за нея беше Макс Даймънд.

Всички мислеха така.

* * *

Джет пристигна пръв в къщата на Даймънд на Шейсет и осма улица. Икономът, който му отвори вратата, беше нов. Не че Джет познаваше персонала на баща му, но преди имаше един английски иконом, който се беше задържал няколко години. Този беше германец. Не каза нищо. Въведе го в облицованата с дървена ламперия библиотека и го остави да гледа рафтовете, които се издигаха от пода до тавана, пълни с подвързани с кожа книги.

Докато обикаляше из стаята, Джет забеляза, че както си спомняше още от детството, тук нямаше нищо лично. Нямаше снимки на семейството, трофеи или някакви други джунджурии. Нямаше и списания, а само един брой на „Уолстрийт Джърнъл“, който лежеше сгънат на една странична маса, до канапе, тапицирано с тъмнокафява кожа.

Нищо не се беше променило. Ред Даймънд не си падаше по спомените. Стаята беше огледален образ на самия Ред. Студен, безчувствен и неприветлив.

След няколко минути Джет седна на канапето и взе вестника. Докато гледаше заглавията, в главата му отново изникна образът на

момичето от миналата нощ. Тя беше като праскова. Красива, идеална праскова. Момиче, за което винаги беше мечтал.

И той скоро щеше да я види... много скоро.

* * *

— Как беше? — попита Макс.

Ейми наведе глава и стисна слушалката. Дланите ѝ бяха лепкави от пот. Беше ли разбрал годеникът ѝ? Как беше възможно? О, господи, какво щеше да му каже? Как щеше да му обясни безразсъдството си от миналата нощ? Невероятно!

— Не може да е било чак толкова лошо, скъпа — рече Макс съчувствено. — Били сте само ти и момичетата. Сигурно сте си прекарали добре.

Тя въздъхна с облекчение. Ама разбира се, той я питаше за моминското парти.

— Пих прекалено много — смотолеви тя.

— Това е естествено — рече той с разбиране. — Сигурно са те наливали и не си могла да направиш нищо по въпроса.

— Горедолу така стана — успя да каже Ейми.

— Точно пред същата перспектива ще трябва да се изправя тази вечер — каза без особен ентузиазъм той. — Ергенските парти са ужасно тъпи и ми се ще изобщо да не ходя. Така че трябва да ми помогнеш. Ако повикат стриптийзъорки, ще си тръгна, обещавам ти.

— Не е нужно нищо да ми обещаваш — рече тя, почувствала се още по-виновна.

— Защо? — попита той развеселен. — Да не би да искаш да зяпам стриптийзъорките?

— Не, не, разбира се — каза тя, почти заеквайки, — просто защото... ами... каквото и да стане на едно ергенско парти, то не се брои. Поне така съм чувала — рече тя.

— Скъпа, аз наистина те обичам — каза той и се засмя.

— Аз също, Макс — отвърна машинално тя.

— Ти си най-милото момиче, което познавам.

НЕ! НЕ СЪМ. ИЗНЕВЕРИХ ТИ С ДРУГ МЪЖ И НЯМА КАК ДА ПОПРАВЯ СТОРЕНТО.

— Благодаря ти — смотолеви тя.

— Сега се намирам точно пред къщата на баща ми. Ще ти се обадя по-късно.

Тя затвори. Ами ако той някога разбере какво беше направила...

О, господи, не ѝ се искаше да мисли за това.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Джет не остана дълго сам. След няколко минути пристигна Макс. Джет се изправи и те се поздравиха малко сковано.

— Изглеждаш добре — каза Макс. — По-добре от последния път, когато те видях.

О, да, помисли си Джет. Иска да ми го напомни.

— Последния път, когато ме видя, бях болен — отбеляза той.

— Не — поправи го Макс. — Доколкото си спомням, беше пиян като задник.

— Алкохолизмът е болест — обясни му Джет, като се питаше защо брат му веднага започна да се заяжда с него още в момента, в който го видя. — От три години не пия.

— Така ли! — рече недоверчиво Макс.

— Да, точно така — отвърна Джет, готов да се отбранява.

Преди да си спретнат някоя малка кавга влезе Крис.

Мистър Лос Анджелис, със силния си тен и усмивка ала Джордж Клуни. Облечен в костюм на Армани, той имаше съвсем бодър вид и изглеждаше добре.

— Момчета — рече той, — отдавна не сме се виждали. И двамата изглеждате страхотно. Добрият външен вид явно е семейна черта.

Джет чувстваше Крис много по-близък, отколкото Макс. В Макс имаше нещо заплашително, нещо, с което не му се искаше да си има работа. Крис беше по-сърдечен и по-мил, въпреки че и двамата му поголеми братя някак си приличаха — бяха красиви, но по-мургави. Бяха хубави по традиционен начин, докато Джет беше по необикновен, с тъмнорусата си коса и пронизващи сини очи. Когато бяха деца, Крис често му викаше „сърфистчето“ и „дребосъчето“. Не се виждаха много често, но когато това ставаше, Крис винаги се беше грижил за него.

— Хей — рече Джет, — някой знае ли защо сме тук?

— Нямам представа — каза Крис и сви рамене. — Мисля, че старият може да е болен и накрая си е спомнил, че има трима синове.

— Съмнявам се — отбеляза мрачно Макс.

— Съмняваш се в какво? — попита Крис. — Че е болен или че си е спомнил за нас?

— Скоро ще разберем — отвърна Макс.

В стаята влезе една прислужница и попита дали искат някакви разхладителни напитки. Крис поиска кафе, Макс също. Джет помоли за бутилка вода.

След като прислужницата излезе, Крис се обърна към по-малкия си брат:

— Къде си отседнал? Щях да ти се обадя снощи, но нямах представа къде да те търся.

— Един приятел ми отстъпи апартамента си.

— Извадил си късмет — рече Крис и протегна дългите си крака. — Кога пристигна?

— Вчера.

— Чух, че нещата се развиват добре за теб в Италия — отбеляза Крис, докато проверяваше дали има някакви съобщения в мобилния си телефон.

Джет кимна.

— Чист и трезвен съм, ако това имаш предвид.

— Това е страхотно, но имах предвид работата ти като модел. Видях снимката ти в едно италианско модно списание на приятелката ми. Тя много се впечатли, когато ѝ казах, че си по-малкият ми брат.

— Модел ли? — прекъсна го неодобрително Макс. — Работиш като манекен?

— Да — рече Джет. — За списания и в някои телевизионни реклами.

— Мислех, че всички манекени са педерастички.

— Е, сега говориш точно като стария — каза Крис и се засмя. — Трябва да влезеш малко повече в крак с времето, Макс. Не си ли чувал за Тайсън?

— За Майк Тайсън?

Крис отчаян махна с ръка.

— Отказвам се.

Прислужницата се върна с две чаши кафе и бутилка минерална вода.

Крис прибра мобилния си телефон и отпи от кафето.

Макс си погледна часовника.

— Вече е девет и петнайсет — рече ядосан той. — Предадоха ми да бъда тук в девет.

— На всички ни предадоха да бъдем в девет — рече Крис.

— Господи! — възкликна Макс и забарабани с пръсти върху масичката за кафе. — Кога ще престане това?

— Какво кога да престане? — попита Джет.

— Тези глупости с манипулирането — отвърна рязко Макс. — Тези тъпотии да ни държи под контрол. Той все още си мисли, че може да се отнася с нас като че ли сме на дванайсет години.

— Мислиш, че сега ще се промени ли? — попита Крис.

— Е, поне вече не може да ни бие — обади се Джет. — Братче, ама много бързо действаше с бастуна си. Още имам белези по задника.

— Ще проверя какво става — рече Макс, стана и се отправи към вратата. — Имам срещи, трябва да се справям с кризисна ситуация в бизнеса. Не мога да си позволя да си пиляя повече времето.

— Аз пък трябва да се връщам в Лос Анджелис. В телефона ми е пълно със съобщения на клиенти, които ме чакат — каза Крис и намигна на Джет. — А ти, сърфистче?

— Хей, ти си този, който живее в Калифорния — напомни му ухилен Джет.

— Ами там си е много хубаво. Ела ми на гости по някое време. Имам страхотна къща, в която можеш да отседнеш.

— Благодаря, но мисля да се помотая из Ню Йорк две седмици — отвърна Джет, който умираше да каже на някого за миналата нощ. — Виждаш ли, срещнах едно момиче...

Преди да довърши, вратата се отвори и се появи лейди Джейн Бентли — елегантна, облечена в костюм, с огърлица от перли и разнасяща аромат на „Шанел“. Кестенявата ѝ коса беше подредена в модна прическа, беше използвала минимално количество грим, а студентите ѝ очи гледаха без да мигнат, докато се усмихваше.

— Добро утро, момчета — рече тя, явно влизайки в ролята на майка. — С баща ви много се радваме, че успяхте да дойдете.

Джет почти не си я спомняше. Единствените му срещи с лейди Джейн бяха свързани с някакви забележки за това, че е пиан или че се е надрусал до забрава.

Крис се беше срещал с нея няколко пъти, най-вече когато беше идвала в Лос Анджелис с две свои английски племеннички. Бяха отседнали в хотел „Пенинсула“ и очакваха всички да се отнасят с тях като дошли на посещение членове на английското кралско семейство.

Нямаха никакъв шанс. Единствените хора, към които в Холивуд се отнасяха като към короновани персони, бяха филмовите звезди и магнатите, които печелеха над трийсет милиона долара годишно. Другите можеха да се оправят както си знаят.

Тъй като живееше в един и същи град, Макс я познаваше най-добре. Гледаше на нея като на студена кучка, точно типа жена, която баща му заслужаваше.

Лейди Джейн огледа тримата синове на Ред и ѝ се прииска изобщо да не бяха съществували. Въпреки че Ред рядко говореше за тях, тя добре съзнаваше, че те са продължение на рода и следователно са заплаха за нея. Очакваше, че след време Ред ще се ожени за нея въпреки факта, че винаги, когато засягаше тази тема, той ѝ се изсмиваше в лицето, което никак не ѝ харесваше. Беше решителна жена, свикнала нещата да стават както тя иска, и в това отношение беше същата като него. Въпреки това обаче продължаваше да упорства, защото знаеше, че колкото по-стар ставаше той, толкова по-слаб щеше да бъде и тя щеше да стане петата госпожа Даймънд. Тогава всички те можеха да вървят по дяволите.

— Надявам се, че добре сте пътували — продължи лейди Джейн. — Днес пътуването е доста ужасно. Вече няма такива неща като първа класа. Към всички се отнасят като към добитък. Ако не пътуваш с частен самолет, направо си е безнадеждна работа.

Не само, че е леденостудена кучка, а и сноб, помисли си Крис. Това го накара да се запита защо тя живееше със стария Ред, който се беше издигнал до върха с оригване, пърдене и псувни и без да се извини на никого.

О, да, парите, парите и пак парите. Какво друго?

— Аз дойдох със самолета на Джонатан Гуди — каза Крис. — Предполагам, че сте права. Частният самолет е за предпочитане.

Лейди Джейн не се впечатли. Тя беше може би една от малкото жени в Америка, която не знаеше кой е Джонатан Гуди.

— Къде е Ред? — попита Макс, преминавайки директно към причината, поради която всички бяха пристигнали.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам — отвърна тя, без да ѝ мигне окото. — Днес баща ви не се чувства много добре и за съжаление не може да ви приеме.

— Какво? — рече бесен от гняв Макс.

— Обаче — продължи тя — той очаква и тримата да бъдете тук в понеделник сутринта по същото време. Надявам се това да не ви създава никакви неудобства.

— Ама вие сериозно ли говорите? — обади се Крис. — Няма никакъв начин да остана в Ню Йорк за уикенда. Пристигнах специално за тази среща. — Той ѝ хвърли продължителен студен поглед, подобен на този, който обикновено използваше в бизнес офиси и студия. — Това са тъпотии!

— Такъв език ли използват адвокатите в Лос Анджелис? — осведоми се лейди Джейн и сви устни. — Нищо чудно, че градът е пълен с диваци.

Джет се разсмя, не можа да се сдържи. Ситуацията беше толкова смешна. Единствената причина тримата да бъдат тук беше да видят дали старият им оставя никакви пари. Той имаше нужда от някакво подаяние, но Макс и Крис бяха фрашкани с пари, защо тогава вдигат такава голяма врява? Нямаше логика.

— Какво му е на Ред? — попита Макс. — Много ли е болен?

— Решително ви препоръчвам да бъдете тук в девет сутринта в понеделник и да позволите на баща си сам да ви го каже — заяви лейди Джейн и лаконично добави: — Уверявам ви, че ще бъде за ваше добро, ако го направите.

— Боже господи — рече под носа си Крис.

— Аз ще бъда тук — обади се Джет, донякъде доволен, че има извинение да остане в Ню Йорк. Не че възнамеряваше да си тръгне скоро. В края на краищата му предстоеше да издири момичето.

— Тогава ще се видим в понеделник — каза лейди Джейн и излезе от стаята.

— Какво мислите, че му е? — попита Джет, веднага след като тя си тръгна.

— Нямам представа — рече Макс. — Видях го преди няколко месеца. Беше си все така сприхав и гръмогласен както обикновено.

— Как изглеждаше? — попита Джет и отпи глътка вода.

— Остарял. Обаче все още силен като вол.

— И така... — рече Крис — изглежда, че трябва да кисна тук през уикенда. Някой от вас иска ли да вечеряме по-късно?

— Можеш винаги да разчиташ на мен, ако вечерята ще е за твоя сметка — рече бързо Джет. — Сега, когато не пия, аз съм най-евтиното гадже в града.

— Не мога да дойда на вечеря — рече бързо Макс. — Предполагам, че и двамата знаете, че ще се женя, и довечера някои мои приятели, всъщност повечето са колеги от бизнеса, ми устройват ергенско парти.

— Ергенско парти? — изненада се Крис. — Ние поканени ли сме?

— Не знаех, че ще се жениш — каза Джет. — Мислех, че вече имаш жена, а и детенце, което с удоволствие бих искал да видя някой ден, след като съм му чичо.

Макс се почувства застрашен от две страни. Сякаш не му стигаха другите проблеми, ами сега трябваше да се занимава с братята си през уикенда. Това не влизаше в плановете му.

От друга страна, макар и да не бяха много близки, те бяха семейство, а бог му е свидетел, че той си нямаше никого друг освен Лулу.

— Разбира се, че сте поканени — рече сдържано той. — Не е нещо, което очаквам с нетърпение, но вие сте добре дошли.

— Няма да го пропусна — рече Крис и намигна на Джет.

— Аз също — каза по-малкият му брат. — Не се е случвало някоя да ми се подруса хубаво в скута, откакто напуснах добрата стара Америка.

— Надявам се да няма стриптийзьорки — каза Макс. — Партило няма да е от този сорт.

— Можеш да си сигурен, че ще има стриптийзьорки — увери го ухилен Джет. — Щом е ергенско парти, не може да няма.

Братята излязоха от къщата и поразговаряха още няколко минути на тротоара, без да знаят, че Ред ги наблюдава през един прозорец на горния етаж.

Старецът се хилеше доволно, докато шпионираше тримата си синове. Толкова обичаше да си играе с хората. Ето, вече беше навършил осемдесет, и пак когато кажеше „скачай“, всички скачаха.

Беше му забавно, особено след като дори не се налагаше да излиза от къщи, за да се посмее добре.

* * *

Ред Даймънд беше магнат в истинския смисъл на думата. Беше се издигнал сам и произлизаше от бедно семейство на полски имигранти. Беше се родил в Америка през 1926 година и беше получил името Ян Полански. На петнайсет години трябваше да напусне училище. Баща му беше месар, който имаше навика да го спуква от бой при най-малкия повод, и го изхвърли от дома посред нощ. Майка му, бледа, уплашена жена, беше позволила това да стане, без да каже и дума.

Обаче обиденият и изпълнен с гняв Ян, чиято психика беше осакатена завинаги от емоционалните и физическите издевателства над него, умееше да оцелява. Живя на улицата месеци наред, а после се премести у една доста по-възрастна сексуална маниачка, която искаше да я обслужва по два пъти на ден. След време тя му омръзна и той, след като излъга на колко години е, си намери работа в рекламния отдел на едно вече известно, но не особено успешно списание.

Когато навърши двайсет години, смени легално името си на Ред Даймънд и се ожени за дъщерята на боса си Мириам, застаряваща, безлична мома, десет години по-възрастна от него. Благодарение на предишния си опит беше станал специалист в задоволяването на по-възрастни жени. Знаеше точно какво искат — твърд член и по възможност по-често.

Скоро започна на практика той да управлява списанието, което след няколко години превърна в доста печелившо начинание. След този първоначален успех започна да издава още няколко други списания, всички под негово ръководство. Печелеше добри пари и бързо научи всичко необходимо за инвестирането. Не мина много време и разбра, че силата му е да бъде инвеститор, защото по някакъв начин успяваше да предприеме всички подходящи ходове.

Когато стана на трийсет, вече бе натрупал малко състояние, с което купи верига от телевизионни и радиостанции. Държа ги

няколко месеца, а след това ги продаде с огромна печалба.

Когато бащата на Мириам почина, Ред беше готов да поеме всичко в свои ръце. Той и без това ръководеше цялата работа, затова никой не се изненада. Ред Даймънд промени начина, по който се правеше списанието. Докара повече рекламодатели от когато и да било преди. Започна да разработва теми, считани преди това за табу. Нае най-добрите фотографи, журналисти и модели.

С течение на времето работата със списанието му омръзна и започна да купува, а след това да препродава малки компании. Ако някой му се изпречеше на пътя, лошо му се пишеше.

Скоро си изгради медийна империя и когато стана на трийсет и пет, беше на път да стане милиардер.

Ред се ползваше с твърде мрачна слава на женкар. Години наред Мириам понасяше изневерите му, обаче две седмици след като пометна за втори път, сама сложи край на живота си.

Това не попречи на издигането на Ред към върха. Година след кончината на Мириам той срещна и се ожени за майката на Макс, Рейчъл — красива жена от добро семейство.

В деня, в който Рейчъл се омъжи за Ред, семейството ѝ я лиши от наследство. Ред веднага си постави за цел да накара баща ѝ да фалира и когато тя го молеше да не го прави, изпитваше голямо удоволствие да ѝ се смее в лицето.

Никой не можеше да се ебава с Ред Даймънд и да не си изпати. Никой.

* * *

Сградата в Ню Йорк от червено-кафяв пясъчник беше любимата къща на Ред Даймънд. Отдавна се беше отказал от елегантния апартамент в Монте Карло с изглед към залива, от великолепната си вила в Марбея с двата плувни басейна и огрян от слънцето тенискорт, от луксозното жилище в една надстроена сграда в Лондон близо до Бъкингамския дворец и от рушащата се селска къща в Тоскана, която Еди го беше убедила да купи.

Ред вече не пътуваше. След 11 септември рядко напускаше Ню Йорк. Не се налагаше — не искаше да ходи никъде и нямаше желание

да се вижда с никого. Беше правил и видял всичко. Не беше останало нищо за откриване.

Лейди Джейн често се опитваше да го накара да отидат тук и там. На бал във Венеция, на някоя вечеря с политици във Вашингтон.

— Върви ти — нареждаше ѝ той. — Аз не искам да ходя никъде.

И не беше нужно да го прави. Контролираше различните си бизнес начинания чрез електронна поща, видеоконференции и по телефона. Беше подбрал лично хората, които постави да го заместват и да се грижат за всичко, а ако някой сгафеше нещо, моментално узнаваше. Ред Даймънд имаше високоплатени шпиони навсякъде.

Представи си какво си мислят трите му момчета. Вероятно бяха останали с впечатлението, че вече е с единия крак в гроба, готов да ги прегърне и да им остави купища пари.

Нямаше да имат този късмет. Бяха имали дяволски късмет да са с такъв строг баща като него в годините, когато се оформяше характерът им. Тази беше причината да бъдат такива, каквито бяха днес, и то не беше никак лошо.

Ред вярваше в предизвикателствата, в препятствията. При сегашните големи успехи на двамата му синове, му беше интересно да види как ще се справят, когато застанат срещу достоен противник.

Първо си беше помислил за Макс. Постигнал големи успехи в бизнеса с недвижими имоти, Макс имаше нужда някой да го пораздруса, за да премине на друго ниво, така че за свое забавление Ред беше решил да го стори. Това, че двете банки, които се оттеглиха от възлизания на милиард долари строителен проект на Макс не беше случайно.

Следващият беше Крис, който беше загазил във Вегас. От чиста глупост. Хазартът беше за тъпанари. Ред имаше връзки навсякъде и беше решил да даде добър урок на средния си син.

Що се отнасяше до Джет... не беше изненадан, че момчето се оказа неудачник. След като майка му беше онази пияна курва Еди, не беше очаквал най-малкият му син да постигне нещо. И все пак... изглежда, че момчето се беше отказало от лошите си навици, но това не означаваше, че не трябва да бъде подложено на изпитание.

Ред беше сигурен в едно нещо и нямаше търпение да види израженията по лицата на тримата, когато им кажеше истинската

причина, за която ги беше повикал в къщата си. Щяха да се посерат, а той щеше добре да се посмее.

Жалко за тях. Ред Даймънд винаги имаше последната дума.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

В петък сутринта Либърти още спеше, когато Даян бързо излезе от апартамента, за да приготви закуската на господин Даймънд. Неотдавна той беше обявил, че не иска никой друг да приготвя храната му освен нея. Това не се беше харесало много на неговата постоянна готвачка Мае — едра възрастна негърка, която беше работила за Ред по-дълго от всички останали.

— Що за глупост е това? — беше запитала Мае и беше тропнала с крак. — Че храната ми не е достатъчно добра за този стар глупак? Така ли ще я караме занапред?

Даян успя да я успокои, въпреки че не беше лесно. И двете знаеха колко труден и тираничен човек е Ред Даймънд. Той се отнасяше към всички еднакво грубо и с неуважение.

Даян често усещаше, че го разбира по-добре от повечето хора. Със сигурност го разбираше по-добре от онази бяла жена с кльощав задник, която се беше вмъкнала в живота му преди няколко години, лейди Джейн Бентли. Единствената причина тази вещица да има титла беше, че се е омъжила за някакъв изкуфял стар англичанин, който се оказа лорд. Никой от персонала не я обичаше. Тя се отнасяше с тях така, сякаш бяха там само за да изпълняват прищевките ѝ, а английският акцент в стил Мадона не можеше да заблуди никого. Жената не им беше господарка, обаче се държеше така, като че ли всички работеха за нея.

Персоналът в кухнята най-много от всичко обичаше да клюкарства. Обикновено Даян не даваше ухо на непрекъснатите ругатни и удари под кръста, обаче днес говореха за тримата синове на Ред Даймънд, които чакаха в библиотеката, и тя не можеше да не слуша.

Навиците на Ред Даймънд бяха добре известни на персонала му и затова всички разбираха, че има нещо много необикновено, което го беше накарало да се свърже със синовете си. Всички бяха любопитни да узнаят защо са в къщата.

— Определено са красиви — рече с въздишка Лети, младата ирландска слугиня, която им беше отнесла кафето и безалкохолните напитки. — Изобщо не приличат на господаря.

— Това е защото господин Даймънд винаги си е имал работа с добре изглеждащи жени — рече уверено Мае, докато кълцаше плодове с един остър нож. — Работила съм за всичките му нещастни жени. Виждала съм ги как идват и как си отиват. Винаги ги избираше хубави.

— Колко дълго си работила тук, Мае? — попита я Лети и си открадна парче ябълка.

— През по-голямата част от живота ми — отвърна Мае, като плесна младото момиче през ръката. — Готвила съм за всичките му момчета, като бяха малки. Още тогава бяха хубавци. Може би ще трябва да се поразходя до библиотеката, за да видя какви са станали.

— При тях е лейди Бентли — каза Лети.

— Че какво има да разговаря тя с тях? — попита Мае, сякаш имаше право да знае.

— Не останах там достатъчно дълго, за да чуя.

Даян слушаше разговора и не можеше да не се замисли за тримата синове на Ред Даймънд. Добре съзнаваше, че на никой от тях не му е било лесно. Ред се държеше грубо с всички, особено със синовете си.

След като приготви яйцата точно както ги обичаше старият, тя ги постави в един поднос и накара Лети да ги занесе в спалнята му, като ѝ обясни, че се налага да се върне обратно долу.

— По каква причина? — попита Мае, която винаги се бъркаше в работите на другите. — Не ти ли е добре?

— Не, Мае — отвърна търпеливо Даян. — Дъщеря ми е при мен за уикенда.

— Малката Либърти! — възкликна Мае и нещо нарязан един ананас — Какво прави хубавата госпожичка?

— Навехнала си е глезена на работа — рече Даян. — Иначе е добре.

— Крайно време е вие двете да прекарвате повече заедно — каза Мае. — Не постъпи правилно, когато я накара да се изнесе оттук.

— Не беше по мое желание — отвърна веднага Даян, готова да се защитава. — Знаеш, че нямах избор.

— Искам да видя това момиче — продължи Мае, като изтри ръцете си в престилката. — Либърти винаги е била нещо много специално. Много обичаше да пее и да танцува. Малката хубавица ми липсва.

Даян не каза нищо. Държеше личният ѝ живот да не става достояние на другите. Не ѝ беше нужно да слуша какви ги говори Мае, особено пък що се отнася до дъщеря ѝ.

* * *

Либърти не беше имала възможност да разговаря с майка си. Предишната нощ Даян влезе бързо в апартамента, смени ѝ превръзката на ръката, остави ѝ купа със зеленчукова супа и пак изхвърча навън, за да приготви вечерята на господин Даймънд. Когато отново слезе долу, Либърти вече беше заспала.

Типично за нея, помисли си ядосана Либърти. Както обикновено, винаги поставя господин Даймънд на първо място. Беше така още откакто се бяха преместили да живеят в къщата.

Докато гледаше предаването „Телевизионен преглед“, за малко щеше да падне от канапето, когато обявиха, че ще им гостува принцеса Ташмир Донъл, съпругата на краля на хип-хопа Деймън П. Донъл.

По дяволите! Каква работа имаше жената на Деймън да се явява по телевизията? Той беше звездата в семейството.

Седна на канапето и загледа втренчено екрана. Божичко, тази седмица никак не ѝ вървеше. Ако Ташмир се окажеше певица, това наистина щеше да ѝ дойде в повече.

Обаче когато Ташмир Донъл се появи на екрана в твърде екзотичния вид на индийска принцеса, се оказа, че жената рекламира бижута.

Ха!, помисли си Либърти. Жената на Деймън продава бижута. Толкова ниско ли е паднала?

На една маса пред водещите на предаването беше наредено голямо разнообразие от огърлици, пръстени и обеци, всичките обсипани с рубини, диаманти и смарагди.

Като че ли някой би могъл да си позволи тези джунджурии, помисли си Либърти, все още заглеждана в екрана.

След като поговориха малко за това-онова, Джой Бехар премина направо на въпроса.

— Колко струва тази дрънкулка? — попита тя, взе едно великолепно колие и го размаха пред камерата.

— О, това ли? — рече небрежно Ташмир. — Осем или девет.

— Стотин? — заинтересува се Мередит Виера и се наведе напред.

— Хиляди — отвърна невъзмутимо Ташмир.

След ахканията и охканията на публиката и още въпроси, свързани с бижутата, Стар Джоунс премина към най-интересното и попита какво е да си съпруга на Деймън П. Донъл.

Ташмир, която беше облечена в индийско сари в златисто и пурпурно и демонстрираше изтънчено, макар и малко изкуствено държане, каза:

— Съпругът ми ме държи постоянно заета. Деймън е моят мистър Енергия. аз просто го следвам, като се опитвам да бъда на нивото му.

Как пък не, помисли си Либърти. Следваш го, като се измъкваш от тристайния си будоар в многомилionenния си апартамент и оттам скачаш право в тъмносиньото си бентли.

Мразеше я. Обаче не беше редно, нали? Как можеше да мрази някоя, която дори не познаваше, само защото Ташмир беше женена за мъжа, който би могъл да направи нещо за кариерата ѝ? Хм... би могъл, ако изобщо я забележеше, че съществува.

После си каза. Каква кариера? Ето я сега тук, затворена в апартамента на майка си. Че какво толкова велико имаше в това?

Добре де. Единственото нещо, което беше правила за него досега, беше да му сервира яйцата и да му налива кафе. Беше ли я чул някога да пее, защо трябваше да я забележи? Тя беше една най-обикновена келнерка. Една прислужница. Той вероятно дори не е забелязал, че я няма.

Грабна дистанционното и изключи телевизора. Защо да се измъчва, като гледа тази фалшива принцеса? От това не ѝ ставаше по-добре.

Няколко минути по-късно влезе Даян.

— Как се чувстваш? — попита тя и вдигна одеялото от пода.

— Кофти — отвърна сърдито Либърти, загледана в майка си, която би могла да изглежда красива, ако отделише малко време да се понагласи и да свали някое и друго кило. — Ръката още ме понаболява, но глезенът ми започна да се оправя. Поне мога да стъпвам на този крак. — Погледна предизвикателно към Даян: — Не се безпокой, мамо. До понеделник със сигурност ще се махна оттук.

— Не е нужно да бързаш — рече Даян, докато оправяше една възглавница. — Харесва ми да си тук.

— Да бе, как пък не. Засипах ти канапето с боклуци, провалих ти уикенда. Едва ли ти е харесало безкрайно много.

— Синди каза, че ако се чувстваш добре, ще мине да те вземе за работа в понеделник — каза Даян, като прибра две празни чаши от малката масичка за кафе пред канапето. — Дотогава приятелят ти ще се върне ли?

— Да, Кев се връща късно тази вечер.

— Може би ще ме запознаеш с него.

— Защо? — Либърти я стрелна със зелените си очи. — Не съм тръгнала да се женя за този хубавец.

— Нали излизаш с него от известно време.

— Добре де — каза войнствено настроена Либърти, — след като ще си задаваме въпроси, може би и аз ще мога да ти задам няколко.

Ето, започва се, помисли си Даян и пое дълбоко въздух, за да се подготви.

— Разбира се — рече тя, запазила спокойствие. — Надявах се да поговорим.

— Така ли? — рече недоверчиво Либърти.

— Да. Вече като че ли почти не те виждам.

— Вината не е моя.

— Е, да — каза Даян, като внимаваше да не ядоса дъщеря си, — но последните два пъти ти отмени срещите ни.

— Бях заета.

— Разбирам, но...

— Мамо — прекъсна я Либърти, решена този път да открие истината, — не мислиш ли, че е време да ми кажеш кой е баща ми? Не мога да продължавам да се правя, че това няма значение и че никога повече няма да говорим за него. Сигурно разбираш, че ми е нужно да зная.

Ето. Каза го. Сега беше ред на майка ѝ да отговори.

Даян седна в края на канапето и дълбоко въздъхна.

— Има причина, поради която никога не съм ти казвала, Либи — рече тя, прехапвайки долната си устна. — Просто е... трудно.

— Защо да е трудно, мамо? Имам право да знам.

Даян кимна, без да каже нищо.

— Дълго време си мислех, че е Леон — продължи Либърти. — После си казах, как би могъл да е той? Кожата му е прекалено черна. Тогава се замислих — каква съм аз? Чернокожа, каквато винаги си ми казвала, че съм? Полубяла? Каква съм аз, мамо? Не можеш да продължаваш да го криеш от мен. Вече съм на деветнайсет. Знаеш, че е време.

— Аз бях дори по-млада от теб, когато напуснах дома си.

— Чувала съм тази история хиляди пъти — каза нетърпеливо Либърти.

— Слязох в Ню Йорк от автобуса с двеста долара в джоба и с куп амбиции — рече тъжно Даян. — Бях на седемнайсет и си въобразявах, че ще бъда следващата Анита Бейкър.

— Могла си и да бъдеш, ако си постоенствала.

— Не, не можех.

— Защо винаги се подценяваш? — рече Либърти, изгубила търпение. — Спомням си, че успя да ме вкараш тайно в онзи джаз клуб, където пееше, и беше изумителна.

— Какво знаеше ти? Беше толкова малка — седем или осемгодишна.

— А откъде мислиш, че съм получила таланта си?

— Така и не ми провървя, Либи — отсече Даян.

— Това е, защото си се отказала.

— Не. Отказаха ме. След много години влачене по нощни клубове и звукозаписни студия бях принудена да си дам сметка, че никога няма да успея. Освен това трябваше да мисля и за теб.

— Извинявай — рече рязко Либърти. — Не съм те молила да ме раждаш.

— Знаеш, че нямах това предвид. Винаги съм те обичала, Либи, обаче след известно време нещата наистина станаха много трудни. Беше почти на девет години, когато една сутрин се събудих и си казах,

че ни е нужна някаква истинска сигурност, а не ежемесечна борба, в която не бях сигурна дори дали ще мога да си платя наема.

— А как стана така, че не се омъжи за някого от гаджетата си? Доколкото си спомням, имаше много.

— Да, имах много, но всеки от тези проклетници се оказа пълен неудачник. Предложението за постоянна работа беше прекалено добро, за да го отхвърля, затова го приех. Съжалих единствено, когато бях принудена да те изпратя да живееш в дома на сестра ми.

— Заради господин Даймънд — отсече Либърти. — Защото долният дърт копелдак искаше да се махна.

— Когато ме нае, господин Даймънд ме предупреди, че няма да търпи наоколо да се мотае дете. Обещах му да не му се мяркаш пред очите.

— Страхотно! Невидимото дете, така ли?

— Ти беше твърде палава, Либи. Не можех да те наблюдавам непрекъснато. При всеки удобен момент обикаляше из къщата.

— Абе, мамо, какво друго ми оставаше да правя? — разгореци се Либърти. — Живеехме в квартал, който не беше за нас. Ти ме отдели от всичките ми приятели, изпрати ме в някакво тузарско ново училище, където другите ученици така и не ме приеха.

— В деня, в който господин Даймънд те откри да спиш в леглото му, той побесня. Не можех нищо да направя.

— Да, точно така беше — рече с искрящи от гняв очи Либърти. — Можеше да напуснеш работата си.

— Не ме ли слушаш? Парите ни бяха нужни. Как би се справила ти, ако имаше да отглеждаш дете, а кариерата ти не може да те доведе доникъде?

— Нямах да стана прислужница — отвърна й рязко Либърти.

— Домууправителка.

— Домууправителка или прислужница, каква е разликата? Щях да се справя... някак.

— Направих това, което можах — рече тихо Даян. — Изпращах всяка седмица пари на Арета за разноските по теб, а тъй като ти беше щастлива там с братовчедка ти, не настоях да се върнеш, въпреки че след известно време убедих господин Даймънд да се съгласи да се прибереш отново тук.

— Арета никога не ми е казвала, че си изпращала пари.

— Не си мислила, че съм изоставила детето си, нали? Кой според теб плащаше за уроците по пеене и танци?

— Аз... аз не знаех. Арета никога не ми е казвала.

— Не би ти казала. На Арета ѝ харесваше да бъде твоя майка вместо мен. — Последва дълга пауза. — Имаш ли представа как съм се чувствала през всичките недели, когато идвах да те видя, а вие се отнасяхте с мен като с натрапница?

— Предполагам, че не ти е било леко — съгласи се Либърти, все още не желаейки да отдаде заслуженото на майка си.

— Повярвай ми, никак не беше.

— И така — осмели се да настоява Либърти, — относно баща ми, той някой от твоите неудачници ли беше? Затова ли никога не си ми говорила за него?

— Не — отвърна Даян. — Не беше неудачник.

— Какво означава това?

— На осемнайсет години бях на турне из Европа. Пеех като беквокалистка за Исак Хайес.

— Никога не си ми казвала, че си била в Европа — каза недоволна Либърти.

— Спомням си, че тогава си мислех: ето това е, най-последна бележех напредък в кариерата си — продължи Даян. Поколеба се за момент, но после каза: — Една нощ в Берлин, по време на запис в едно студио, срещнах един тимпанист. Беше красив мъж от майка германка и чернокож баща. Беше забавен и мил и накрая прекарахме нощта заедно.

— И после? — настоя Либърти, която попиваше всяка дума.

— На следващия ден групата, с която бях на турне, напусна Берлин — каза Даян и извърна глава. — Няколко седмици по-късно открих, че съм бременна.

— С мен?

— Да, с теб. — Последва нова, дълга въздишка. — Бях изплашена. Опитах се да се свържа с него, но вече беше много късно.

— Много късно за какво?

— Разбрах, че е загинал в автомобилна катастрофа на следващия ден, след като напуснах Германия.

— Ти искаш... искаш да кажеш, че е мъртъв? — каза, заеквайки, Либърти, а главата ѝ се замая. — Баща ми е мъртъв? Това ли криеше от

мен през всичките години? Той е мъртъв!

— Съжалявам, детето ми — рече Даян и се опита да хване ръката на дъщеря си.

— О, господи, мамо! — викна Либърти и отдръпна рязко ръката си. — Защо си го крила през всичките години?

— Да не мислиш, че е лесно да ти кажа, че си резултат от връзка, продължила само една-единствена нощ? Искаше ми се нещо повече за теб, дете. Откровено вярвах, че е по-добре да не знаеш.

Зелените очи на Либърти гневно засвяткаха.

— Изборът е бил мой, а не твой — викна тя.

— Права си — каза тихо Даян и наведе глава.

— Как беше името му?

— Не е толкова важно.

— Може би не е за теб — отвърна ѝ рязко Либърти.

Последва нова дълга пауза.

— Марвин.

— Марвин чий?

— Браун.

Марвин Браун. Сега поне знаеше името на човека, който ѝ е бил баща. А майка ѝ го беше пазила в тайна през цялото време. Не беше честно, трябвало е да ѝ каже преди години.

— Как изглеждаше? — попита тя, като се помъчи да не се разплаче.

— Казах ти, че беше хубав мъж.

Либърти помълча известно време, като се опитваше да осмисли цялата неочаквана информация. Да, тя имаше баща, но той беше мъртъв.

— Искам да видя негова снимка — рече тя накрая.

— Съжалявам...

— Хайде, мамо — настоя най-вече ядосана Либърти, — нямаш никаква снимка, така ли?

— Съжалявам.

— Престани да го повтаряш.

Даян сви безпомощно рамене.

— Вероятно е имал семейство — рече Либърти и усети как стомахът ѝ сви. — Ти казвала ли си им някога за мен?

— Не.

— Защо?

— Човекът беше женен, Либи. Женен.

— О, ама историята започва да става все по-интересна и по-интересна.

— Казах си, че семейството му и без това е трябвало да преодолява голяма мъка. Как бих могла да прибавя още към нея?

— Господи, мамо, но те са и мое семейство — викна Либърти, като едва сдържаше сълзите си от яд. — Това означава, че имам баба и дядо.

— Дори не си го и помисляй.

— Защо? — попита разгневена тя. — Защо, по дяволите?

— Защото, ако искаш да знаеш цялата история, аз наистина им телефонирах.

— И?

— Те ме нарекоха черна американска курва и ме предупредиха никога повече да не се опитвам да се свържа с тях.

— О, боже!

— Е, сега вече знаеш. Не мога нищо повече да ти кажа.

Либърти поклати недоверчиво глава. Чувстваше някаква празнина отвътре. По неизвестна за нея причина винаги беше вярвала в добрата приказка, че някъде там има човек, който ще заяви, че е неин баща, човек, който ще я обича и ще се грижи за нея и който ще се гордее да я нарича своя дъщеря.

Сега тази мечта беше разбита на пух и прах.

По дяволите, нямаше да позволи това да я сломи. По един или друг начин щеше да успее в живота. Нищо и никой не можеше да я спре.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Те стояха на тротоара пред къщата на Ред Даймънд. Тримата братя, които се питаха каква ли игра играеше сега баща им.

— Трябва да вървя — рече нетърпеливо Макс, като изпука с кокалчетата на пръстите си. Обадете се на секретарката ми, тя ще ви запознае с подробностите за довечера.

— Искаш ли да обядваме? — попита Джет Крис, веднага след като Макс си тръгна.

— Трябва да въртя телефони и да се срещна с някои хора — каза Крис, разтревожен какво ще каже на Рот Джиаганте, който го чакаше не особено търпеливо във Вегас. Обаче като видя разочарованата физиономия на брат си, реши, че няма да стане кой знае какво, ако прекара известно време с момчето, защото истината беше, че ако става дума за семейството му, това бяха Макс и Джет. Разбира се, ако не броеше Ред, а защо пък трябваше да го брой? На Ред не му беше пукало за когото и да било освен за себе си. — Знаеш ли какво — рече той, — хайде да се срещнем около един часа в „Четири сезона“. Ще хапнем в ресторанта. След това ще трябва да се отбия у Бърди Марвъл.

— Бърди Марвъл ли? — рече впечатлен Джет.

— Тя ми е клиентка.

— Братче, ама тя е страхотна.

— Мога да ти кажа, че не си се променил — рече през смях Крис. — Все за мацки мислиш.

— Всъщност, променил съм се — каза Джет, изведнъж станал сериозен. — Миналата нощ срещнах едно момиче...

— Ще ми разкажеш по-късно — каза Крис, изтича напред и махна на едно минаващо покрай тях такси. — Сега трябва да вървя да въртя телефони.

Джет видя как Крис скочи в таксито и замина. Беше му приятно да го види отново. Крис винаги е бил братът, когото чувстваше по-близък, а сега, когато беше отново в Ню Йорк, може би щяха да успеят да прекарват повече време заедно, като двама истински братя. Защо не?

Тъкмо пое надолу по улицата, когато мобилният му телефон иззвъня. Провери номера на обаждания се. Беше Джиана.

Хм... беше забравил напълно за италианския си супер модел и нейните чудни свирки.

— Чао, белло! — поздрави го въодушевено тя, както обикновено.
— Защо не се обади вчера, когато пристигна?

Вече беше загазил, въпреки че изобщо не му беше минало през ума, че е чакала да ѝ се обади.

— Как си, момичето ми? — осведоми се той, спомняйки си, че до известна степен е постоянната му приятелка, въпреки че Джиана изобщо не беше от онези, които се вкопчват в някого.

— Чудесно! — отвърна тя.

— Радвам се, че се забавляваш без мен.

— Слушай, карино — продължи Джиана с плътния си гърлен глас. — Имам да ти казвам нещо хубаво.

— Хей — рече той весело, — много обичам да чувам хубави неща.

— Очертава се една голяма работа. За нас двамата. Моят агент, той... как му казахте?... преговарял бене. Пристигам със самолета в Ню Йорк в неделя. В понеделник ще правим пробите. Във вторник ще правим рекламните притурки за новата колекция на „Кортинели“. София Кортинели поиска аз да участвам, а аз пък предложих теб. Те питаха за Марк Вандерлоо или Брад Крьониг, но аз казах „не“ и настоях да си ти. — Тя млъкна, явно много доволна от себе си. — Така че стана много бене, нали разбираш?

О, той разбираше. Джиана пристигаше в Ню Йорк и той не би могъл по никакъв начин да ѝ попречи.

* * *

Макс се запъти право към офиса си, когато за негова голяма изненада и раздражение забеляза Владимир Бушкин да се мотае в приемната. Като че ли проблемите, които вече имаше, не му бяха достатъчни. Сега този негодяй беше тук — за какво? За повече пари? Беше му платил предостатъчно да си държи устата затворена.

Без да му обръща внимание, той влезе в кабинета си и затръшна вратата след себе си.

Госпожа Барли веднага му позвъни.

— Тук ви чака господин Бушкин — каза притеснена тя. — Няма уговорена среща, обаче е много настоятелен.

— Не се и съмнявам.

— Ще го приемете ли, господин Даймънд?

Имаше ли избор?

— Нека влезе — рече сърдито той.

Няколко секунди по-късно Владимир се вмъкна в стаята като някой мазен плъх. Беше небръснат, а очите му непрекъснато шареха наоколо. Руснакът седна, без да са го поканили.

Макс нямаше намерение да задоволява повече алчните му претенции.

— Какво искаш? — попита го той.

— Животът в Ню Йорк е много скъп — каза Владимир и загриза един нокът.

— Ами премести се — отвърна му грубо Макс.

— Не сте много любезен — рече Владимир. — С вас имаме споразумение, нали?

— Споразумението беше да ти платя и да изчезнеш, затова за какъв дявол си пак в кабинета ми?

— Не е по приятелски, господин Даймънд.

— Слушай, Владимир, казвай какво искаш и се омитай.

— Искам само това, на което имам право — отвърна важно Владимир.

Боже господи! Малкото лайно нямаше намерение да си тръгва скоро.

— Имаш право друг път — озъби се Макс.

— Мълчанието струва скъпо. Обаче вие сте богат човек и можете да си позволите да го купите. Нали така?

Макс веднага си даде сметка, че беше подходил погрешно към ситуацията. Още от самото начало трябваше да повика адвоката си, да накара руския боклук да подпише юридически оформено споразумение, че няма в никакъв случай да го нарушава. Вместо това така се беше паникьосал при мисълта, че някой може да узнае истината за фиктивната му женитба и явно незаконната му дъщеря, че

беше платил на Владимир доста голяма сума в брой. В замяна беше очаквал руснакът да си мълчи и да изчезне.

Изглежда, че нямаше да стане така.

— Сега пък колко ще поискаш? — попита рязко той.

— Аз не съм алчен човек — започна Владимир.

— Я остави тези глупости — прекъсна го Макс. — Колко?

— Трябват ми петстотин хиляди за един бизнес, който аз...

— Петстотин хиляди! — избухна Макс. — Това е два пъти повече, отколкото ти платих последния път. Няма начин да...

— Няма проблеми — прекъсна го Владимир и внезапно стана. — Направих някои дискретни проучвания. Таблоидните вестници плащат много за добра пикантна история.

— Ти, долен измамник такъв!

Владимир се отправи към вратата.

— Четох едно интервю с вас. Вие казвате, че бизнесът е на първо място. Аз твърдя същото. Това си е просто... бизнес.

* * *

Крис се обади на Рот Джиаганте във Вегас. Секретарката му го уведоми, че господин Джиаганте никога не става преди обяд. Крис почувства огромно облекчение, че няма да се наложи да говори с него. Вместо това остави съобщение, в което казваше, че поради болест в семейството му трябва да остане в Ню Йорк и няма да може да пристигне във Вегас преди следващия уикенд.

След като затвори телефона, се почувства по-спокоен. Беше си дал отсрочка, за да може по някакъв начин да събере парите, които дължеше, и може би в понеделник, когато най-после щеше да види Ред, щеше да бъде приятно изненадан. Не очакваше да наследи много, може би няколко милиона, но в момента щеше да се задоволи с каквото и да е.

След като платеше дълга си на Рот Джиаганте, нямаше да залага повече. Беше се трудил здравата, за да спечели куп пари, така че какъв беше смисълът да ги прахоса всичките, преследвайки късмета си, който така и не проработи? Въпреки че Атлантик Сити беше само на

един час път, а той трябваше по някакъв начин да убие времето, имаше на разположение цял уикенд...

Не! — каза си решително той. *Край на хазарта!*

След като разговаря на няколко пъти с офиса си в Лос Анджелис, той се среща с Крис за обяд в хотела.

Когато брат му влезе в ресторанта, жените се обърнаха. С вида си на лошо момче Джет изглеждаше много секси, а жените винаги си падат по такива. Колин Фаръл, Оуен Уилсън, Брад Пит... Джет изглеждаше по-добре от всеки от тях. А най-ценното качество, което притежаваше беше, че като че ли не го осъзнаваше.

— Ти трябва да станеш актьор — отбеляза Крис полу на шега. — Може би трябва да те свържа с някой агент в Холивуд.

— Какво пък — рече Джет, като придърпа един стол, — готов съм на всичко, което ще ми докара пари.

— Закъсал ли си?

— Не точно, но кой не иска да има повече мангизи?

— Да бе, на мен ли го казваш — рече Крис, загледан в менюто.

— Приятелката ми кара ламборджини, но не съм ѝ го купил аз — рече Джет и посегна към едно хлебче.

— Имаш постоянна приятелка, така ли?

— Не точно. Живеем заедно в апартамента ѝ.

— Тя има апартамент?

— Джиана е известен модел в Италия. Двамата имаме... нещо като споразумение.

— И то е?

— Тя се чука с мъже, които ѝ купуват ламборджини, а аз живея там, без да плащам наем.

— Добра сделка.

— Е, да. Само дето не би трябвало да е така, нали?

— Стига теб да те устройва, по-малки братко — рече Крис, повика келнера и си поръча една пържола.

— Устройваше ме — рече Джет и се спря на сьомга. — До миналата нощ.

— И какво стана снощи?

— Срещнах едно момиче. Едно много специално момиче.

— Чуй го, бе! — рече Крис и се разсмя. — Та ти си в града само от двацет и четири часа.

— Е, да, обаче такива работи се случват, нали?

— Случват се на теб.

— В първата ми вечер, откакто съм тук, се запознах с това момиче. Тя е много специална и имам чувството, че всичко в мен се промени.

— Прекарал си с нея една нощ и всичко се е променило — рече Крис и недоверчиво вдигна едната си вежда. — Сигурно ще да е така.

— Не се майтапя, Крис — каза сериозен Джет.

— В такъв случай трябва да ти задам няколко въпроса.

— Например?

— Ами например коя е тя? И дали кара ламборджини? Защото момичето с ламборджинито ми харесва повече като твоя постоянна приятелка.

— Сега наистина ще си помислиш, че съм голям загубеняк.

— Карай нататък. Аз съм адвокат. Мога да го понеса.

— Ами... Работата е там, че не ѝ знам дори името.

— Аха.

— Срецнах я в един клуб, погледнахме се и това е. Дойде с мен в квартирата ми.

— Била е страшно недостъпна, няма що — рече с нескрит сарказъм Крис. — Трябва да е някоя от Лос Анджелис.

— Не, случаят не е такъв.

— Разбира се, че не е. Ти чука ли я?

— Това е много грубо, човече. Повече ми приличаше на правене на любов. И... ето ти изненадата. Оказа се, че е девствена.

— Искаш да кажеш, че е била девствена.

— Ами... тя го искаше, колкото и аз. Дори ѝ предложих да спра, обаче тя...

— Спести ми подробностите — рече сухо Крис. — Прекарал си една нощ с девственица и вече си се влюбил в момиче, което дори е забравило да ти каже името си. Очевидно класически случай.

— Казвам ти, че тя е много специална, Крис — настоя Джет. — Освен това мога много лесно да я издирия.

— Тогава защо още не си го направил? Защо седиш с мен тук и разговаряме за нея, вместо да я откриеш?

— Трябва ѝ време.

— Господи, братче, чуваш ли се какви ги приказваш? — рече Крис и поклати глава. — С гимназистката е свършено. Дръж се за ламборджинито, струва ми се по-подходяща за теб.

— Ти не разбираш.

— О, да разбирам. Дошъл си тук, направили сте го...

— Не и с това момиче.

— Ами щом е толкова важна за теб, по-добре да я откриеш.

— Ще я откроя.

— Само че ми направи една голяма услуга.

— Каква?

— Не ѝ предлагай, докато не си събереш акъла.

— Знам, че съм откачен, ама не чак толкова — рече Джет и се ухили. — Ще видя как ще тръгнат нещата.

— Може и да не пиеш вече, но все още си доста луд — рече Крис и отново поклати глава.

— А как върви твоят любовен живот? — попита Джет, сменяйки темата, защото макар да му се искаше да продължи, си каза, че е говорил достатъчно, а неприятното беше, че Крис не го приемаше на сериозно.

— Аз имам две правила — отвърна Крис. — Първо работата, после удоволствието.

— Това ми се струва твърде грубо, човече.

— Не, брат, това е умно.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

— Разказвай — рече Тина, като хвана приятелски под ръка Ейми, когато тръгнаха по улицата на път за „Серендипити“.

— Какво? — попита Ейми, изпълнена с вина и все пак странно въодушевена.

— Изплюй камъчето — повтори Тина. — Съжали една бедна, бременна дебела жена и ми разкажи всичко.

— Знаеш ли, че ми влияеш много зле? — каза намръщена Ейми.

— Аз ли? — рече невинно Тина.

— Да, ти — въздъхна Тина.

— Което означава, че си го направила!

— Не съм!

— О, да, направила си го! — възкликна победоносно Тина. — Изписано ти е на лицето.

— Не говори така — простена Ейми, като ужасно искаше миналата нощ да не се беше случвала.

— Защо? Толкова ли беше лошо? — рече делово Тина. — Това беше последният ти шанс и ти се възползва от него. Точно затова като твоя най-добра приятелка и съветничка се гордея с теб.

— Така ли? — рече неуверено Ейми, когато влязоха в „Серендипити“ и им посочиха една маса на горния етаж.

— Да — рече твърдо Тина, като пое менюто от познатия ѝ келнер, който взе поръчката им за питиетата. Веднага щом се отдалечи, тя се наведе през масата, явно решена да разбере всичко: — Искам интимните подробности, моля — каза тя. — Сега аз живея чрез другите.

Ейми огледа полупразния ресторант.

— Не знам за какво ме питаш — отвърна небрежно тя.

— О, я стига! — рече Тина и добави с най-убедителния си глас: — Трябва да говориш за това. Иначе ще затвориш всичко в себе си и няма да имаш никаква полза.

— Така ли мислиш? — каза Ейми, избягвайки втренчения поглед на Тина.

— Да, така мисля — каза настоятелно приятелката ѝ. — Което означава, че ще е по-добре да ми разкажеш всичко.

Ейми започна да се колебае. Макар да беше нейната голяма тайна, изпитваше някакво безразсъдно желание да говори за него — за непознатия, за господин С. Лукас от апартамент 10-А. Образът му непрекъснато се въртеше в главата ѝ. Лицето му — толкова красиво, кичурът руса коса, който падаше върху челото, устните, сините му очи, ръцете, неговият... всичко.

— Аз... аз наистина не разбрах как стана — каза тя колебливо. — Предполагам, че бях пила твърде много. Мислех си за това, което ти ми каза и...

— А той беше толкова страхотен, че не можа да устоиш — улесни я Тина, довършвайки изречението вместо Ейми. — Стигнала си до този върховен момент, от който няма връщане назад, и си продължила. Права ли съм?

— Точно така стана — каза останала без дъх Ейми. — Почти като че ли не бях аз. Просто не можех да кажа не.

— А и не искаше.

— Да — призна тя, — не исках.

— Хубаво ли беше? — попита Тина и очите ѝ светнаха.

— А? — рече Ейми и загриза един крокет, въпреки че не беше гладна. Всъщност от самата мисъл за ядене ѝ се повдигаше.

— О, чудесно! — възкликна Тина, докато я наблюдаваше.

— Само да можеш да се видиш отнякъде...

— Какво?

— Пак ти повтарям — каза Тина — и ти говоря съвсем бавно: хубаво ли беше?

— Не мога повече да говоря за това. Ами ако Макс узнае? — прошепна Ейми и с мъка преглътна, като за малко да се задави.

— Няма начин да разбере — увери я Тина.

— Би могъл — каза Ейми, замислила се за последиците, ако станеше така.

— Не, освен ако си толкова глупава да му кажеш — рече Тина, като въртеше чашата си с вода.

— Никога няма да го направя.

— Е — каза Тина, — надявам се, че сте използвали презерватив.

Сега към чувството за вина на Ейми се прибави и паника. Кой, по дяволите, е мислил за презервативи, когато те бяха обхванати от такава страст! Той със сигурност не се беше сетил, нито пък тя.

— Разбира се — излъга Ейми, засрамена от поведението си, но въпреки всичко доволното изражение на лицето ѝ не се махаше.

— Умно момиче — рече Тина, а после високо изохка.

— Какво има?

— Това момченце рита здравата! — оплака се тя и се хвана за корема. — Казвам ти, този малък мушморок ще стане най-големият футболист в света или някой страхотен женкар.

* * *

По-късно през деня Макс пак се обади. Ейми веднага застана нащрек: беше ли разбрал по някакъв начин? Макс нямаше навик да ѝ се обажда повече от веднъж на ден.

— Ще водя Лулу на чай в „Пенинсула“ — рече той. — Искам да дойдеш и ти.

— Днес ли? — каза колебливо тя.

— Да, днес.

— Ами... — започна да мънка тя, за да спечели време. — Сега съм на работа.

— Е, все още си на работа, но скоро ще я зарежеш. Така че какво значение има дали ще си тръгнеш по-рано.

Беше ли останал Макс с погрешното впечатление, че веднага след като се оженят, тя ще напусне работа? Нямаше начин да го направи.

— Виж какво — продължи той, — имах много гаден ден и имам нужда да бъда с жената, която обичам.

Усети как чувството за вина я обхвана още по-силно. Не би я обичал толкова, ако знаеше какво беше направила миналата нощ.

— Аз... ами... трябваше да ходя при майка ми. Имаме важна среща с организаторката на сватбата.

— Не беше ли по-късно?

— Ами да.

— Тогава в четири часа в „Пенинсула“. И виж дали ще можеш да вземеш от играчките „Хелоу Кити“ за Лулу.

Само това ѝ липсваше. Макс и разглезената му петгодишна дъщеря. Лулу имаше навика да я гледа, стиснала по детски устни и с обвиняващи очи. Очевидно Маришка беше научила дъщеря си точно как да се държи, когато срещнеш противницата ѝ, и в това не можеше да има никакво съмнение. За Лулу тя беше враг. Гадната жена, която беше откраднала татко ѝ от майка ѝ.

Втренчила невиждащ поглед в екрана на компютъра, Ейми пак се замисли за хубавия С. Лукас. Как ли беше малкото име на тайнствения мъж? Стивън? Саймън? Той мислеше ли за нея?

По дяволите! Нямаше абсолютно никакъв начин да го пропъди от главата си. Обаче трябваше. Беше наложително да престане да мисли за него. В края на краищата повече никога нямаше да го види. Тя щеше да се ожени за Макс Даймънд и това беше безспорно. Случаят беше приключен.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Въпреки факта, че брат му беше така скептично настроен относно голямата му нова любов, Джет реши да го придружи, за да се запознае с Бърди Марвъл. В края на краищата тя беше толкова известна, така че защо пък не?

Попкралицата ги посрещна в просторния си апартамент, облечена в орфани къси панталонки, със сребърни ролкови кънки на краката и невероятно тясна фланелка с къси ръкави, на която с ярки букви беше написано ЦЕЛУНИ АВОАРИТЕ МИ. Беше заобиколена от антуража си — живописна група от двайсетина души, които се грижеха за косата ѝ, за грима, за дрехите и се смееха на шегите ѝ. Вдетинени подлизурковци, помисли си Крис, докато ѝ представяше Джет.

Бърди го погледна и хареса това, което видя.

— Къде си го крил? — попита тя, докато смучеше яркочервена сладоледена близалка.

— В Италия. Живея в Милано — каза Джет, забелязвайки, че тя има твърде грозна младежка пъпка на вирнатата си брадичка, но въпреки това беше много хубава.

— Страхотно — рече Бърди и многозначително облиза близалката. — През някой от следващите дни искам да посетя Венеция. Тук е тъпо.

— Джет дойде само за да се запознае с теб — каза Крис, — сега ще си ходи, за да можеш да ми разкажеш онова, за което говорехме.

— Може да остане, ако иска — рече Бърди, като се отпусна небрежно в едно кресло и качи краката си върху облегалката. — Стига да не разправя после на таблоидите.

— Благодаря за предложението, но трябва да се омитам — каза Джет. — Много се радвам, че се запознах с вас.

— Аз също — каза Бърди, проявявайки внезапно нескрит интерес, докато Джет се отправяше към вратата. — Страхотен е — обяви тя, като продължаваше да го гледа в гръб.

— Адски готин — съгласи се фризьорката й, ниско, трътлесто момиче, облечено от главата до петите в червена кожа, с червено боядисана коса и дебели черни вежди, едната пробита от малък сребърен гълъб.

— Добре, изчезвайте! — каза Бърди и махна на антуража си да напусне стаята. — Имам да говоря нещо лично с моя секси адвокат.

Те послушно се изнизаха навън.

— Къде е Роки? — попита Крис.

— При баба си — отвърна тя, докато сокът от близалката се стичаше по пръстите й.

— Роки има баба, така ли? — каза Крис, повдигайки учудено вежди.

— Тя е на осемдесет, но още язди бик — отвърна Бърди, като облиза един по един лепкавите си пръсти.

— Трябва да е страхотна гледка — каза сдържано Крис.

— Ти много не харесваш Роки, нали? — подметна Бърди, като погледна Крис с леко кървясалите си сини очи.

— Има значение най-вече дали ти го желаш.

— Е, да.

— А ти желаш ли го още?

— Разбира се — отвърна тя и налага цялата близалка, а после хвърли клечката на пода.

— И така, за какво искаше да разговаряме насаме?

— Ами по един въпрос — рече небрежно тя.

— Продължавай.

— Бременна съм и искам да се ожена за Роки — рече развълнувана тя.

— Какво-о-о?

— Искам да го направя този уикенд, така че, Крис, по-добре ще е да го уредиш.

— Аз ли? — попита шокиран той.

— Ти си ми адвокат и си длъжен да се грижиш за всичко.

— Аз съм адвокат, а не мирови съдия.

— Какво? — учуди се тя и разпери ръце. — Нали ти плащам, за да оправяш нещата. Така че действай.

С възрастта маниерите на госпожица Бърди Марвъл не се бяха подобрили и ако той не вземаше доста приличен процент от доходите

й, щеше да й каже точно къде да си завре царствените заповеди. Обаче тъкмо сега не можеше да си позволи да загуби никакъв клиент, затова кимна, давайки си вид, че обмисля възможностите.

— Трябва ви предбрачно споразумение — каза той, като извади бележника си, за да си записва. — И адвокатът на Роки трябва да го провери, преди той да го подпише, така че определено не става за този уикенд.

— Защо? — проплака тя.

— Току-що ти казах защо.

— На кого му пука за тъпото предбрачно споразумение — рече тя, като стана и извади кутия бира от минибара.

— На теб.

— Роки ме предупреди, че ще се вкиснеш, като ти кажа — рече тя и направи гримаса. — Затова измислихме нещо.

— И какво измислихте? — попита Крис, като се стараше да сдържа яда си.

— Ами, след като аз съм тази, която има големите пари, си казахме, че ще бъде справедливо, ако Роки получи нещо, в случай че бракът ни не изтрае дълго, което, разбира се, няма да стане, защото ние много се обичаме. Така че ти трябва да подготвиш някакъв документ, съгласно който да му се плаща по един милион долара годишно, ако аз не остана омъжена за него в продължение на пет години.

Ха така! Бърди никога не го разочароваше.

— Майтапиш се, нали? — каза той с въздишка.

— Не — рече тя и отпи от бирата.

— Или се майтапиш, или трябва да те освидетелстват.

— Какво каза? — попита тя и разтвори широко очи.

— Говориш като ненормална. Предполагам, че знаеш защо искаше да си самостоятелна. Положихме толкова усилия, за да можеш сама да контролираш парите си, и така би трябвало да си остане.

— Разбрах, Крис — рече тя сериозно. — Само че работата е там, че Роки е толкова невероятен, толкова страхотен.

— От колко време го познаваш?

— От два месеца — рече тя и се усмихна замечтано.

— Сега ти е забавно, но когато човек се обвърже, нещата се променят.

— Но не и при нас с Роки.

— Аз ти казвам, че не трябва да му обещаващ нищо. Мога да ти съставя документ, който ще послужи и на двама ви и ако Роки не го приеме, тогава не трябва да се жениш за него.

— О, Крис — нацупи се тя, — понякога можеш да бъдеш толкова гаден!

— Просто защитавам интересите ти, Бърди — рече строго той. — Разбираш ли, че ако му гарантираш по един милион годишно в продължение на пет години и той те изостави след четири и половина, човекът ще си тръгне с пет милиона от парите ти, които си изкарала с толкова труд. Разбираш ли това?

— Не се горещи, Крис. Роки и аз ще бъдем заедно най-малко петдесет години.

— В такъв случай няма никакъв проблем.

— Предполагам, че няма — каза малко неуверено тя. — Значи мога да се ожена този уикенд?

— Може и да не стане толкова бързо — рече той, като се мъчеше да мисли светкавично. — Брачните закони в Ню Йорк са различни от тези в Калифорния.

— Защо?

— Просто са различни.

— Човече, аз наистина искам да го направя — рече тя и пак се намуси.

— Помислила ли си за Вегас? — попита той и в главата му се зароди един план.

— Обичам Вегас — каза въодушевена тя и лицето ѝ светна. — Във Вегас е страхотно.

— Добре, защото ако отидете във Вегас — рече той, като продължаваше да мисли бързо, — мога да ви осигуря президентския апартамент в хотел „Маджириано“, където да дадете голям прием и да поканите безброй други знаменитости. Освен това мога да ти сключа договор да продадеш изключителните права за снимките по време на сватбата на „Пийпъл“ или „Ъс“ или пък на някой от таблоидите, а ти можеш да дадеш половината от тези пари на Роки и ако това не го направи щастлив...

— Охо! — възкликна тя и плесна с ръце. — Можем ли да го направим следващия уикенд?

— Бихме могли — каза той, като си помисли, че това определено би го спасило от хватката на Рот Джаганте. А и беше голям плюс, защото ако Бърди се оженеше в хотела на Рот, това би означавало милиони долари безплатна реклама за „Маджириано“, а Рот със сигурност нямаше да възрази.

— Голям човек си, Крис! — изписка Бърди, скочи и му се хвърли на врата. — Ние сме такъв страхотен екип! Толкова съм доволна, че си ми адвокат.

— Аз също. Но помни: аз съм този, който мисли за теб, а от теб се иска само да ме слушаш. — Тя кимна енергично. — А сега за тази твоя бременност — продължи той. — Сигурна ли си?

— Не съвсем — отвърна разсеяно тя. — Закъснява ми, обаче да ти кажа, когато пътувам, винаги ми закъснява.

— Така ли?

— Роки казва, че ще бъде страхотно, ако си имаме бебе.

Разбира се, че ще го каже. Роки си е поставил за цел да си оправи положението с една от най-печелившите жени в шоубизнеса.

— Той има ли деца от други? — попита Крис, решавайки, че ще е добре да направи някои сериозни детективски проучвания, преди тази смешна връзка да е отишла по-далеч.

— Човече! — извика развълнувана Бърди. — Кълна се, че си някакъв страхотен феномен. Как разбра?

— Просто предположих — отвърна спокойно той. — Колко са?

— Едно момченце. Но аз толкова обичам децата, че ще се грижа и за него.

— Така ли?

— Разбира се.

— Ще му плащаш разноските ли? Може би ще плащаш издръжката и на бившето гадже на Роки?

— Бившата му съпруга — поправи го тя, като пресуши кутията с бира и я хвърли на пода.

— Съпруга ли? — попита Крис, повдигайки вежди.

— Бивша — рече тя небрежно, като че ли това беше незначителна подробност.

— Ти виждала ли си документите за развода?

— Не, но...

— Вземи ги, Бърди. Не мога да уредя нищо, преди да ги видя.

— О, Крис! — каза тя и се нацупи като малко момиченце. — Сега пък развали всичко.

— Не, Бърди — отвърна той строго. — Просто искам да съм сигурен, че никой няма да ти причини болка. Не го забравяй.

Точно затова ми плащат тези големи пари, помисли си той с известно задоволство. За да им пазя задниците. Да не говорим пък за парите им.

* * *

Какво можеше да направи той, за да затвори веднъж завинаги устата на Владимир Бушкин? Макс разбираше, че е изправен пред голям проблем и парите нямаше да го разрешат. Разбира се, можеше да му даде още пари в брой, но беше пределно ясно, че скоро Владимир пак ще се върне за още. Или пък да го заплаши с депортиране, но в замяна Владимир щеше да продаде гадната си малка история на таблоидите. Какво друго можеше да направи? Какво, по дяволите, би могъл? Това не беше някакъв холивудски филм, в който той вижда сметката на шантажиращия го руски негодяй. Такива неща не ставаха в реалния живот. Или пък ставаха.

Разбира се, че ставаха. Наивно беше да се мисли другояче.

Какво би направил например Ред Даймънд? Големият Ред, както му казват приятелите и сътрудниците му. На Големия Ред нямаше да му мигне окото и щеше да смачка Владимир като дървеница. Макс си спомняше откъслечи от разговори, които беше чувал, докато растеше, за това как Ред се беше справял с всеки, който се изпречеше на пътя му. Очевидно той беше оставил след себе си пътека от разбити съдби и банкрутирали мъже, без изобщо да му пука.

Да, Ред Даймънд щеше да знае как да се разправи с такъв боклук като Владимир Бушкин. В това нямаше никакво съмнение. Обаче Макс не знаеше. Дори и когато си помислеше да прати някой да види сметката на шантажиращия го руснак, как би трябвало да го стори?

Я се опомни, каза си той. Мислиш си да уредиш някой да бъде убит. Това е пълно безразсъдство.

За всичко беше виновна Маришка, тази двулична, подла курва! Маришка! Майката на детето му. А дали да не поиска ДНК тест, за да

се увери, че той е бащата на Лулу, въпреки че много обичаше малкото момиченце. Ако се окажеше, че не е, щеше да бъде напълно сломен.

И въпреки това трябваше да мисли за бъдещето си, а бъдещето му беше Ейми, скъпата му Ейми. Ако тя знаеше за ужасната му разправия с Владимир и Маришка, щеше да се отврати. Дори не й беше казал за проблемите си с банките, а трябваше, защото всеки момент новината щеше да гръмне и щеше да изпълни финансовите страници на всички вестници. Той също имаше врагове, а те най-много от всичко биха искали той да се сгромоляса. В края на краищата беше син на Ред Даймънд.

Погледна часовника си и разбра, че почти е станало време да вземе Лулу и да я води на чай. Мисълта да види Маришка го изпълни с дълбоко отвращение. Искаше му се да изтръгне истината от нея, но от това нямаше да има никаква полза, защото дори и да я беше запитал за историята, която му беше разказал Владимир, тя със сигурност щеше да го излъже. Просто си беше такава.

След това му дойде наум, че може би точно тя щеше да се справи с Владимир. В края на краищата тя също щеше да загуби много, ако историята се разчуеше. Щеше да бъде разкрита и унижена. На живота й в нюйоркското висше общество щеше да бъде сложен край, а това беше всичко, от което Маришка се интересуваше — нейното проклето положение в обществото.

Да, може би това беше отговорът. Беше казал на руснака да дойде следващата седмица. „Ще ти приготвя парите — беше му обещал той. — Не прави глупости.“

Така му беше останало кратко време да помисли как да се справи със ситуацията.

Щеше да бъде много по-лесно, ако не му предстоеше да ходи на ергенското парти, да се среща с японските банкери, които пристигаха, за да го видят, и ако не му предстоеше женитба.

Обаче нещата никога не бяха лесни. Това беше един от малкото уроци, които бе научил от Ред.

* * *

Джет напусна хотела на Бърди Марвъл и веднага се захвана с мобилния си телефон, като се опита отново да се свърже с Бевърли. Този път тя вдигна слушалката.

— Къде беше? — попита припряно той. — Оставих ти съобщение тази сутрин.

— Ти изчезна снощи, а питаш мен къде съм била — рече Бевърли. — Ама и теб си те бива, Джет.

— Слушай, Бев, трябва да ми направиш една услуга.

— Тогава защо не кажеш направо?

— Момичето, с което бях снощи, кое беше?

— Не съм те виждала с момиче.

— О, видя ме да разговарям с нея, след това танцувахме и аз си тръгнах с нея. Сега искам да разбера коя е.

— А, извинявай — рече Бевърли. — Ти тръгваш с някакво момиче, а аз трябва да разбера коя е, така ли? Някога да си чувал, че хората си казват един на друг имената? Полезно е, да го знаеш.

— Абе, ти по-добре да си доволна, че съм се върнал и съм трезвен, а може би... и влюбен.

— Мистър Любовник отново действа! Ще ти кажа едно нещо, Джет. Наистина си голяма скица, но ти винаги си си бил такъв. Трезвен или не, само за чукане мислиш.

— Благодаря.

— Между другото, не трябваше ли да имаш някаква среща, докато си в града?

— Чакай малко, Бев — простена той. — Аз току-що пристигнах.

— Мога да те заведа на някои места, пълни със страхотни мацки. Всичките известни модели се лекуват от кокаина. Ще се почувстваш като у дома си.

— Разбира се — каза той и се засмя пресилено. — Точно това ми трябва. Да се захвана с някоя бивша наркоманка. Нямам търпение.

— Мога да измисля и нещо по-лошо.

— Не се интересувам. Само ми намери името на момичето и ми се обади.

— Щом е за теб, ще опитам.

— Постарай се. Важно е.

Взе такси и се отправи към апартамента на Сам. Прислужницата не беше влизала и леглото беше в същия безпорядък, както го беше

оставил. Седна на ръба и забеляза, че чаршафите миришеха на секс и на парфюма на загадъчното момиче. Комбинацията беше главозамайваща.

Господи! Не се беше чувствал така, откакто бе юноша и бе спал за пръв път с една от приятелките на майка си. Без съмнение трябваше да я открие, и то преди Джиана да пристигне в града, защото това само щеше да усложни нещата.

Явно трябваше да вземе решение — да остане ли с италианския супермодел и с всичко, което тя му предлагаше? Или да рискува, да се влюби и да започне отначало? Щеше да е много по-сигурно, ако имаше някаква финансова стабилност. А може би... В понеделник старият най-послед щеше да направи нещо. Тогава чао, Джиана. Здравей... какво? С помощта на Бевърли скоро щеше да разбере.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Синди се появи неочаквано в ранния следобед и каза, че си е взела почивка от работата до края на деня. Беше облечена в оранжев велурен костюм, който още повече подчертаваше пищните ѝ форми, и се хилеше така, сякаш беше разбрала, че печели от лотарията.

— И защо си си взела почивка? — попита я Либърти, все още потресена от разговора, който беше водила по-рано с майка си и от шокиращите разкрития за баща ѝ.

— Казах на Мани, че изпитвам страхотна болка в корема, а той не взе да спори, щото е малко бавен с акъла, а освен това, момиче, съм добра актриса — похвали се Синди, грабна шепа белени орехи от една чиния на масата и ги напъха в устата си.

— След като аз отсъствам и всичко...

— Спокойно, все още сме на работа, в случай че искаме да я запазим.

— Че защо да не искаме? — попита намръщена Либърти. — Знаеш, че парите ни трябва. И без това сме много закъснели с плащането на всички сметки.

— Защото сключих договор да танцувам два дни в един музикален видеоклип — обяви тържествуваща Синди.

— Без майтап?

— Ами, да. Ще ми плащат по триста долара на ден и започваме утре.

— Какво?

— Ще снимаме през целия уикенд, затова сега трябва да отида да ми намерят подходящ костюм, но първо трябваше да се отбия и да ти съобщя новината. Нали е страхотна?

— Разбира се. Как стана?

— Онези двамата дойдоха и аз им занесох кафе. Преди да се усетя, започнаха много да ме оглеждат. После ми казаха, че съм точно момичето, което търсят за видеоклипа на Слик Джими.

— Кой са тези двама? И кой е Слик Джими?

— Единият е продуцентът, а за другия баровец не съм много сигурна. Слик Джими е рапър. Говори се, че подготвя страхотен компактдиск със свои изпълнения. Това е първият му клип и аз ще участвам в него, момиче!

— Не им ли каза, че си певица, а не си професионална танцьорка?

— Ти пък, братовчедке. Аз умея да се движа — похвали се Синди и приглади горнището на оранжевия си костюм, което едва удържаше огромните ѝ гърди. — А и те не търсят професионалистки, така че престани с въпросите и се примири. Ще ме дават по телевизията. Хората ще ме гледат. Ще се появя по Ем Ти Ви, Ви Ейч 1 и на други места!

Либърти положи максимални усилия да покаже, че се радва, макар да не ѝ се удаваше много. Въпреки че Синди беше хубава, тя беше прекалено грамадна. Имаше огромни, необятни гърди и солидни гънки около талията, а задникът ѝ беше такъв, че в сравнение с нея Джей Ло изглеждаше направо кльоцава. Представете си кралица Латифа и Карни Уилсън, преди да отслабнат драстично.

— И как ще бъдеш облечена? — попита тя, като се стараше да не ѝ личи, че завижда.

— Ами тези баровци ми казаха, че обстановката в клипа пресъздава Чикаго от 20-те години на миналия век, така че ще е нещо от сорта за нощните клубове... Хм, ще трябва да измисля нещо прилепнало и много секси, щото имам много за показване.

— Ама това е... страхотно. Толкова се радвам за теб.

— Ще се радваш я, и то заради нас двете, щото ако са чувстваш добре, ще те взема със себе си. Можи пък като та видят, да те вземат и теб да участваш във видеото.

— Как пък не! — отвърна сухо Либърти. — С този куц крак и изгорена ръка. — Това наистина ще ги накара да ме вземат!

— Как са чувстваш? — попита Синди. — Ама и аз съм една. Говоря само за себе си, а ти седиш тук съвсем сама.

— Повярвай ми — рече развълнувано Либърти, — толкова ми се иска да се махна оттук.

— Майка ти пак ли почна да са меси в работите ти? — попита Синди и си взе още една шепа орехи.

— Не, този път аз се месих в нейните и сега нямам търпение да изляза оттук.

— Трябва ти почивка.

— И дума да не става. Ще дойда с теб да избираме костюма ти, а после ще се приберем у дома. Не мога да стоя тук. Тази къща ме влудява. Мразя всичко в нея.

— Не трябва ли да кажеш на майка си, че излизаш?

— Не е нужно нищо да й казвам.

— Между другото, къде е тя? — попита Синди.

— Къде мислиш, че е? Тича около господин Даймънд. Сигурно му бърше набръчкания стар задник. Знаеш ли какво, Синди? Тя е робиня на този дърт баровец. Не мога да понасям как му угажда, сякаш е някакъв цар. Това е ужасно.

— О, господи — въздъхна Синди и разпери ръце, — тук нищо не се е променило. Двете никога няма да се разберете.

— Хайде да не говорим за това сега — каза Либърти и започна да си събира багажа. — Трябва да се измъкнем, преди да се е върнала.

— Кво ще кажеш да й оставим една бележка, а?

— Не, Синди.

— Сигурна ли си, че ще можеш да вървиш?

— Не се безпокой за това. Ще се справя.

— Щом казваш.

— Да, казвам го — рече Либърти и закуцука към вратата.

Беше сигурна в едно — че има нужда да се махне от майка си, и то бързо.

* * *

Пробната за костюмите се намираше на петия етаж в една стара сграда по средата на района, в който продаваха и шиеха най-много облекла. Асансьорът беше толкова тесен, че двете едва се събраха в него.

— Страхотно! — каза въодушевено Синди. — По-добре е, отколкото по цял ден да пълниш чаши с кафе и да пробутваш вчерашен пай на куп неблагодарни клиенти.

— Не всички са чак толкова лоши — отбеляза Либърти, като си мислеше за Деймън П. Донъл.

Синди извади едно малко огледалце от чантата си и внимателно се огледа в него.

— Как се чувстваш сега? — попита тя, докато облизваше дебелиите си устни. — Боли ли те нещо?

— Добре съм — отвърна Либърти. По-късно, когато се приберяха у дома, щеше да ѝ разкаже всичко. Сега не беше моментът. Освен това трябваше да осъзнае напълно разказаното от майка ѝ.

— Сигурна ли си, че можеш да вървиш? — попита Синди, докато продължаваше да се оглежда със задоволство в огледалото.

— Че кой върви? Намирам се в асансьор, в който има опасност да ме смачкаш с циците си.

Синди се засмя.

— Точно хубавите ми цици ми осигуриха ангажимента.

— Така ли мислиш?

— Не съм толкова тъпа, момиче. Гледала съм много рапърски видеоклипове. Те ще искат да ги... друсам. Както каза, аз не съм професионална танцьорка.

— И ти нямаш нищо против, така ли?

— Скъпа, щом като са толкова тъпи да ми плащат, готова съм да си стоя на главата и да си подсвирквам „Знамето, обсипано със звезди“.

В пробната за костюмите ги посрещна Фентъзи — висока, изключително слаба негърка с типичен африкански акцент и с лице, като че ли изсечено със секач.

— За клипа ли сте дошли, момичета? — попита Фентъзи и ги огледа.

— Ами да — рече Синди. — Аз ще участвам, а това е братчедка ми.

— Последвайте ме, дами.

Синди погледна развълнувано Либърти, докато преминаваха през едно претъпкано помещение, пълно с купища дрехи.

Наоколо беше пълно с още едри, чернокожи момичета в различни етапи на разсъбличане. *О, сега разбрах каква е работата* — помисли си Либърти. — *Този клип е за грамадани, колкото са поголеми, толкова по-добре. Нищо чудно, че са взели Синди.*

Костюмът, който Фентъзи подаде на Синди, не беше нито прилепнал, нито секси и се състоеше от сутиен, обсипан с фалшиви скъпоценни камъни, и много оскъдни, дълбоко изрязани пликчета, също с лъскави камъни.

— Ти да не са майтапиш с мен! — възкликна Синди, загледана с невярващи очи в пликчетата. — Няма начин да си набутам задника в тая бъзикня. Ще ми се вижда всичко.

— Ами че те точно това искат, скъпа — рече Фентъзи и я поведе към една кабинка със завеса. — Облечи го, за да видим как ти стои.

— Не мога да си показвам всичко — възрази Синди, като се колебаеше дали да се съблече.

— Всички го правят.

— И колко са те? — попита леко начумерена Синди.

— Всичките сте осем. Ще се друсате и ще се кълчите като фон в дъното, докато Слик Джими излива мръсната си душица в песента. Така че ще трябва да покажете голотии. На плажа сте още поразгопени.

— Не и аз — рече кисело Синди. — Нося цял бански.

— Ти ще участваш ли, или не? — попита внезапно Фентъзи, започнала да губи търпение. — Решавай, защото ме чакат други момичета за проба.

— Мамка му! — промърмори Синди. — Мислех си, че ще нося нещо секси. — Тя погледна към Либърти. — Кво ще кажеш?

— Ами, не е съвсем престижно, но работата е платена и допълнителните пари ще ни дойдат добре...

— Хм... Те са доста повече от това, което получавам в кафенето — рече замислено Синди. — А и не съм от най-срамежливите.

— Давай — окуражи я Либърти, — работата е страхотна.

Синди си сложи гащичките и сутиена. Голяма част от телесата ѝ остана навън. Сутиенът едва покриваше гърдите ѝ, а бузите на огромния ѝ задник си бяха съвсем отвън.

— Ще трябва да направим някои корекции — рече делово Фентъзи. — Ще го донеса утре на снимките.

— Да не би да искаш да кажеш, че си приключила с мен?

— Засега. Ще се видим на снимките.

— Хайде да отидем да пием кафе — предложи Либърти.

— Искаш да кажеш, някой да ни сервира ли? — рече Синди и се засмя.

— Защо не? Нали си плащаме.

— И ще им оставим тлъст бакшиш — рече Синди. — Щото аз печеля пари! Трябва да дойдеш с мен, момиче. Не ща да съм сама. В никакъв случай.

Те се хванаха за ръце, излязоха на улицата и се отправиха към едно непознато кафене.

— Надявам се, че не си забравила да храниш моите Парцаливци — рече Либърти, като се настани на един висок стол на бара.

— Да — отвърна Синди и веднага се вторачи в менюто.

— Деймън идва ли днес? — попита Либърти най-небрежно.

— Беше — отвърна Синди, като продължаваше да изучава менюто.

— Хм... Заинтересува ли се защо ме няма?

— О, да — рече с нескрит сарказъм Синди. — Първото нещо, което баровецът направи като влезе, беше да каже: „Къде е онази страхотна кучка, която винаги ми сервира кафето и яйцата? Забелязвам я всеки ден, но не разговарям с нея, защото съм женен мъж.“

— Много смешно, Синди.

— Днес аз му сервирах и ако това ще те утеши, той и на мен не ми каза нищо.

— Това е защото си била много заета да си осигуриш ангажимент с другите двама.

И двете се разсмяха.

— Е, поне клипът ще е нещо различно — каза Синди.

— За добро ще да е — съгласи се Либърти. — Трябва да използваме всеки възможен момент.

— Точно така, сестро. — Те плеснаха една в друга ръцете си, усмихнаха се и изведнъж Либърти се почувства по-добре.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

— Изглеждаш уморена — рече Макс, когато Ейми се присъедини към него и Лулу в чайната на „Пенинсула“.

— Да, татко, Ейми е уморена! Уморена! Уморена! — започна да нарежда доволна Лулу, като грабна плика с „Хелюу Кити“, който Ейми носеше.

Ейми не го пусна. Лулу веднага започна да хленчи:

— Тя е моя! Моя! Моя! Това е мой подарък. Дай ми подаръка! Искам го!

— Да искаш, не значи да получаваш — рече строго Ейми. — Опитай с „моля“, Лулу. Тогава може и да го получиш.

Лулу веднага избухна в сълзи.

— Ейми е гадна! — проплака тя. — Гадна! Гадна! Гадна! Мразя Ейми!

— Престани! — скара ѝ се Макс. След всичко, което му се беше случило, той не беше в настроение да се разправя с ревящо дете. — И никога не употребявай думата „мразя“. Тя е лоша.

— Мама я казва за теб — отвърна лукаво Лулу. — Чувала съм я.

— Дай на Лулу плика — рече Макс, обръщайки се към Ейми. — Не ми се слуша рев.

— Когато каже „моля“ — възпротиви се Ейми, решена да не отстъпва. Беше важно Лулу да се научи на някои основни правила. Очевидно майка ѝ ѝ разрешаваше всичко.

— Какво? — рече ядосан Макс.

— Тя е на пет години, Макс. Може да казва „моля“.

— Не, Лулу не може — каза момиченцето и злобно я изгледа. — Не може! Не може! Не може!

Макс грабна плика от ръката на Ейми и го даде на Лулу. Това я вбеси. Щеше да се жени за този човек, което означаваше, че щеше да се наложи да приеме и дъщеря му. А ако той се примиряваше с грубото държане на това дете, нямаше да е много доволна.

— Не трябваше да го правиш — каза тя на Макс.

— Какво става с теб? — попита той, като се опита да отклони разговора от Лулу. — Уморена си и си раздражителна.

— Не — отвърна Ейми, — ти си уморен и раздражителен.

— Струпаха ми се много работи на главата, Ейми. Повече, отколкото предполагаш.

— Тогава защо не ми разкажеш? Може пък да ти помогна.

— Сега не мога — отвърна рязко той. — Трябва да заведа Лулу у дома ѝ, а след това да се приготвя за онова нещо тази вечер, въпреки че никак не ми се ходи.

— Можеш ли да ми кажеш защо правиш нещо, което ти е неприятно? — попита тя, защото ѝ се искаше да бъде по-откровен с нея.

— Трябва — отвърна той. — Това е бизнес.

— Откога ергенското парти се превръща в бизнес? — продължи да настоява тя.

Лулу се беше заела със съдържанието на плика, извади една чантичка „Хелюу Кити“, книжка с картинки и кутия с моливи.

— Искам още! — развика се тя.

— Съжалявам, но това е всичко — отвърна Ейми. — Мисля, че трябва да си доволна.

— Искам още! Още! Още! — развика се колкото ѝ глас държи Лулу.

Хората от съседните маси се обърнаха и ги загледаха.

— Някой трябва да научи това дете на обноски — рече Ейми.

— Не е твоя работа — отвърна Макс.

— Когато се оженим, ще стане моя.

— Когато се оженим, работата ти ще е да ме правиш щастлив.

— Така ли? — рече тя доста изненадана от подобно егоистично отношение. — А твоята каква ще бъде?

— Да те правя щастлива, разбира се — отвърна той, давайки си сметка, че Ейми не е на себе си и че може би чаят с Лулу не беше много добра идея. Двамата имаха нужда от повече време, за да се опознаят.

— Скъпа — рече той, като се опитваше да прояви разбиране, — какво става с теб?

— Нищо не става с мен. Въпросът е за теб и Лулу. Тя се държи като разглезена досадница.

— Досадница! Досадница! Досадница! — развика се Лулу. — Не ти искам тъпия подарък! Не харесвам Ейми! Вземи ми нещо друго, татко. Лулу иска нещо друго.

Ейми поклати глава и се обърна към Макс:

— Моля те, повече да не ме караш да ѝ купувам каквото и да било.

— Мисля, че е имала труден ден в училище — опита се да я оправдае Макс.

— Аз пък имах труден ден на работа — отвърна Ейми. — Но не крещя, че мразя хората.

— Може би идеята не беше съвсем добра — каза Макс, като отчаяно се опитваше да избегне скандала.

— Искаш ли да си вървя? — попита Ейми, като вирна брадичка.

— Не, разбира се.

— На мен пък ми се струва, че искаш.

— Скъпа — рече той, наведе се напред и взе ръката ѝ в своята, — хайде да не се караме, моля те. Имах доста тежка седмица, затова защо не отидем да вечеряме в някое тихо място утре вечер само ние двамата?

— Сигурна съм, че ще ти се иска да е тихо след ергенското парти — каза тя.

— Нямаш представа колко не ми се ходи — оплака се той. — Знаеш колко е неприятно. В края на краищата ти самата го изпита на гърба си миналата нощ. Не беше ли така?

— Наистина не беше кой знае колко забавно — отвърна тя и веднага се почувства виновна.

— Никога не е — рече той.

— Наистина не беше, уверявам те — каза тя почти паникьосана. — Едва изтърпях, докато стане време да си вървя.

— И какво шоу ти измислиха момичетата? — попита той. — Разголени пожарникари? Полицай с гърмящ изкуствен член? Надявам се, че не е имало стриптийзъори.

— О, не — побърза да каже тя. — Нищо подобно. Просто си седяхме, разговаряхме и изпихме по някое и друго питие.

— Ти не пиеш — напомни ѝ той.

— Понякога пия. Шампанско.

— Тъкмо това харесвам в теб, Ейми. Ти си различна от другите момичета. Не си се подвизавала из този град, скачайки в леглото на всеки богат мъж. Ти си красиво, чисто момиче и затова те обичам.

— Чисто! Чисто! Чисто! — пак се развика колкото й глас държи Лулу и погледна победоносно Ейми.

— Мисля да тръгвам, Макс — рече Ейми, решила, че не може да търпи Лулу нито миг повече. — Боли ме глава, а и майка ми ще ме чака вкъщи, за да разговаряме с организаторката на сватбата. Нали нямаш нищо против?

— Защо не пийнеш малко чай, преди да тръгнеш?

— Не, по-добре си останете двамата с Лулу.

— След като така си решила...

— Да, така съм решила.

— Тогава ще ти се обадя довечера, след като се прибера у дома.

— Вероятно ще съм заспала.

— Въпреки това ще ти се обадя. Сигурен съм, че ще поискаш да чуеш всичко за моята идиотска вечер.

— Може да почака до сутринта, Макс — рече тя и стана.

— Добре. — Той също стана и я целуна по бузата. — Обичам те, Ейми.

— Аз също, Макс — отвърна тя.

Нямаше как да не го каже, но си помисли, че е изпълнена със съмнения.

* * *

Крис беше в хотелската стая и тъкмо се канеше да си вземе душ, когато се обади Бърди Марвъл:

— На Роки много му хареса идеята за Вегас — рече тя. — И на двамата ни харесва. Уредено ли е вече?

— Трябва да завъртя още един телефон, преди да уточня окончателно всичко.

— Страхотно! Роки си търси документите за развода. И двамата сме много организирани, така че трябва да се гордееш с мен. По-късно ще отидем да празнуваме в „Гетсбис“. Защо не минеш?

— Довечера ще бъда на ергенско парти на брат ми.

— Онзи готиния ли?

— На другия ми брат.

— Да не искаш да кажеш, че сте трима? Всичките ли сте такива хубавци?

— Ти си сгодена, Бърди — напомни ѝ той.

— Не мога ли и аз да дойда на ергенското парти?

— Това ще предизвика направо бунт.

— Мога да се подрусам в скута на брат ти — продължи да го дразни тя. — Особено ако и той прилича на Джет.

— Знаеш ли какво, за осемнайсетгодишна си доста пораснала.

Бърди се закиска.

— Само се бъзикам с теб, Крис. Ела да пийнем по едно по-късно, но не води стриптийзърки. О, можеш пък и да доведеш, щото и аз обичам да гледам как момичетата си показват това-онова. Кой знае — рече тя весело, — може пък някоя на мен да ми се подруса в скута.

— Бърди, Бърди, ти си непоправима.

— Аз ли? — попита невинно тя.

— Да, ти. И се опитай да стоиш далеч от папараците.

— Като че ли нещо зависи от мен! — каза тя и въздъхна.

Веднага щом остави слушалката, телефонът пак иззвъня. Този път беше приятелката му от Лос Анджелис.

— Имам лоша новина, Крис — рече Верона с глас, който сякаш предвещаваше края на света.

— Какво има? — попита той предпазливо.

— В Лос Анджелис вали като из ведро и в къщата ти тече на десетина места.

— Прислужницата не може ли да се справи?

— Не може да се качи на покрива и да оправя течове.

— Тогава повикай някой майстор. Може да запуши дупките и да спре да тече.

— Аз не отговарям за къщата ти, Крис. Не живея с теб, нали знаеш. Оставил си ми ключа само за да я наглеждам. Ако живеех тук, тогава бих могла да се справя с проблема.

— Престани да нервничиш, Верона. Можеш да се справиш, ако поискаш.

— Не мога — заинати се тя. — Не е моя работа.

— Можеш — настоя той.

— Предлагам ти да се обадиш на някого от офиса ти да се погрижи — не отстъпваше тя.

Той поклати глава. Беше невероятно: милата, внимателна Верона му се зъбеше, за да го накара да я покани да се премести при него, но той нямаше намерение да го прави. Беше живял с Холи Антън осемнайсет месеца, като ту се събираха, ту се разделяха, и не искаше нови експерименти. Обичаше да живее сам. Толкова ли беше ужасно? Защо жените винаги се опитват да те вържат?

— Много силно ли вали? — попита той.

— Вали като из ведро, откакто ти замина. Казват, че няма да спре поне още няколко дни. В града не е валяло така от години.

— Можеш ли поне да се обадиш на някой от помощниците ми да се справи с проблема?

— Не, Крис, ти им се обади. Не е моя работа.

— Благодаря, Верона — рече той. — Много ми помогна.

— Никакъв проблем — отвърна тя весело.

Той извади пейджъра си и си записа: Веднага след като се върна в Лос Анджелис, да разкарам Верона.

* * *

Джет се обади на телефонния секретар на Бевърли три пъти, докато най-накрая тя вдигна слушалката.

— Казах ти. Когато разбере нещо, ще ти се обадя — рече тя ядосано.

— Да не искаш да кажеш, че за цял ден не си успяла да разбереш коя е?

— Не съм детектив, Джет. Барманът в „Гетсбис“ ще знае. Той ще бъде на работа от десет.

— Ще ходя на ергенското парти на брат ми. Обади ми се, ако откриеш нещо.

— Ама ти наистина си хлътнал по нея.

— Така е — призна си той. — Тя е различна, Бев, много различна.

— Когато я намериш, се надявам, че си е струвала чакането.

— Можеш да бъдеш сигурна — рече уверено той.

— Трябва да вървя — каза Бевърли. — Да се подготвя за утре.

— Какво ще има утре?

— Ами, ще подготвям група дебели момичета за един нов рапърски клип. Ще падне голям майтап. Би могъл да наминеш.

— Може и да дойда, но, Бев, направи ми услуга и ми намери онзи номер.

* * *

След като Ейми си тръгна, Макс съжали за начина, по който се беше отнесъл с нея. Вярно, че Лулу беше започнала първа, но Ейми не беше отстъпила. Да, Лулу е разглезена, но е само на пет години, така че лошото ѝ държание трябваше да бъде извинено.

Той видя как малкото красиво момиченце побутваше из чинията си наполовина изяден сандвич с краставици и за малко да разлее чаша с мляко. Беше толкова хубава и имаше неговите очи. Беше сигурен, че има неговите очи.

— Искам да си ида у дома, татко — рече тя след няколко минути. — На Лулу ѝ е скучно.

— Добре, слънчице — рече той. — Татко ще поиска сметката.

— Искам да си вървя веднага — рече тя и долната ѝ устна потрепера. — Скучно ми е! Скучно ми е! Скучно ми е!

— Добре, Лулу, млъкни. Тръгваме си.

Отвън колата с шофьора ги чакаше. До апартамента, в който живееха Лулу и майка ѝ, разстоянието не беше голямо. Той заведе дъщеря си горе. Вратата отвори възрастната камериерка на Маришка, рускинята Ирена. Макс не можеше да я понася. Чувството беше взаимно.

— Госпожа Даймънд у дома ли си е? — попита той, влизайки в апартамента.

— Да — отвърна Ирена и злобно го изгледа. — Искате да я видите ли?

— Ако е възможно. Ще почакам в хола.

— Довиждане, татко — рече Лулу с ангелска усмивка, а английската ѝ гувернантка дойде да я вземе.

— Скоро ще се видим.

— Скоро! Скоро! — каза тя и изчезна зад вратата.

Макс влезе в хола. След като се бяха разделили, Маришка беше направила много промени. Вкусът ѝ очевидно не беше като неговия. Тя обичаше натруфени сребърни рамки със стари портрети на прадеди, каквито никога не беше имала, а по твърдите канапета бяха разпръснати голям брой сложно бродирани възглавници. Когато за пръв път се преместиха в апартамента, той беше накарал да го обзаведе професионалист. Сега тук имаше страхотна смесица от стилове, което никак не му харесваше. Отиде до шкафа с напитките и си наля уиски с лед. Маришка влезе пет минути по-късно. Явно не го беше очаквала, защото косата ѝ не беше идеално подредена както обикновено и не беше напълно облечена.

— Какво искаш, Макс? — попита тя, докато завързваше колана на китайския си копринен пеньоар.

— Трябва да поговорим — каза той мрачно. — Става ли?

— Би трябвало да ме предупредиш, когато искаш да говорим — отвърна троснато тя. — Повечето пъти нямаш търпение да си тръгнеш оттук.

— Е, да, но днес трябва да обсъдим нещо — каза той и отпи голяма глътка уиски. — Между другото, Лулу се държи като една глезла.

— Тя е твоя глезла, колкото и моя — отвърна рязко Маришка. — Така че ако се държи зле, вината е твоя.

— Защо пък да е моя? — попита готов да спори той. — Тя не живее при мен.

— Да не би да ме обвиняваш, че съм лоша майка? — попита, готова за кавга, Маришка.

— Не — отстъпи той, — просто казвам, че някой трябва да я научи на по-добри обноски.

— О, моля те — каза нетърпеливо Маришка, — тя е само на пет години.

— Както и да е — рече Макс. — Затвори вратата. Това е личен разговор. Не искам любопитната ти слугиня да ни слуша.

— Надявам се, че ще приказваме за пари — каза Маришка, седна на канапето и кръстоса крака. — Говорих с някои приятели и всички ми казват, че бракоразводното ми споразумение не е справедливо.

Особено след като се каниш да се ожениш за онова глупаво богато момиче, което е много по-младо от теб.

— Ейми не е чак толкова по-млада от мен — рече той рязко. — А и бракоразводното споразумение с теб беше доста справедливо.

Маришка му хвърли снизходителен поглед.

— Чух, че довчера ще даваш ергенско парти.

— Откъде знаеш?

— В този град има малко неща, които да не знам — рече тя.

— Ако е така, Маришка, тогава вероятно знаеш за твоя бивш, или да го кажа сегашен, съпруг Владимир Бушкин.

Лицето на Маришка изведнъж пребледня.

— Аз... аз не знам за какво говориш — рече тя заеквайки.

— Знаеш — отвърна той. — И трябва да решим какво да правим с този Владимир.

— Кой е Владимир? — попита тя, без да го погледне в очите.

— О, за бога, престани! — сопна ѝ се той, уморен от игрите ѝ. — Аз знам кой е. Видях официалните документи. Той е законният ти съпруг, което означава, че ти и аз никога не сме били женени.

Последва дълго ледено мълчание.

— Имаш ли представа какво означава това? — каза той и гневно я изгледа.

Тя му отвърна със същия поглед.

— Продължавам да не разбирам за какво говориш.

— Тогава ти предлагам да се замислиш върху думите ми — рече той студено. — Ще се видим утре, а междувреме си напъни паметта и бъди готова с някои отговори, защото кучият син ме изнудва, а съм сигурен, че и ти не искаш той да отиде при таблоидите. Утре ще трябва да намерим някакво решение.

След тези думи той стана и излезе от апартамента, като затръшна вратата зад себе си.

* * *

— Ти, тъпанар такъв!

— Моля? — попита Крис, който току-що беше излязъл от душа и беше вдигнал телефона в банята.

— Тъп, кучи син! — повтори грубият глас.

— Рот, ти ли си?

— Да, Рот е, холивудски задник такъв.

— Не получи ли съобщението ми? — попита Крис, като посегна към кърпата.

— Получих го. Каква лайняна игра си мислиш, че играеш?

— Няма игри, Рот, кълна ти се — отвърна Крис, като завърза кърпата около кръста си. — В Ню Йорк ме задържа правен семеен проблем. Отнася се до баща ми... Той е... много болен.

— Да го начукам на баща ти и на теб! — развика се Рот. — Искам си шибаните пари!

Това не беше Рот Джиаганте, когото той познаваше — симпатичния, любезен собственик на хотел „Маджриано“.

— Искам да ме изслушаш, Рот. Нали се оплакваше, че хотелът ти губи пари, че всички младоци ходят в „Палмс“ и в „Хардрок“. Е, имам отговор за проблема ти...

— Да ти го начукам. Тук става въпрос за шибания ти дълг и за нищо друго.

— Разбирам. Ще си получиш парите, но точно сега ти предлагам нещо, което ще гарантира на „Маджриано“ световна известност.

— Изпращам един човек при теб в Ню Йорк — каза заплашително Рот. — Очаквай посетител.

— Ти също — отвърна бързо Крис. — Бърди Марвъл иска да се ожени в твоя хотел.

— Избрал си да се будалкаш с неподходящ човек — отвърна Рот и връзката се прекъсна.

Крис не беше сигурен дали Рот му затвори телефона, или ги бяха прекъснали. Каквото и да е, не беше хубаво. А и споменаването на Бърди Марвъл не накара Рот да подскочи от радост. Очевидно големият бос от Лас Вегас не си даваше сметка каква огромна популярност можеше да докара Бърди Марвъл на хотела му.

Крис се запита дали си струва още днес да вземе самолета за дома.

Не, реши той, не си струваше. Щеше да обясни всичко на Рот, когато се върнеше късно в понеделник в Лос Анджелис.

После се замисли. Каква, по дяволите, беше тази заплаха с посетителя? Господи! Рот сигурно не го казваше сериозно?

За всеки случай реши да вземе някои мерки за защита. Обади се на рецепцията и поиска шофьор бодигард за вечерта.

— Разбира се, г-н Даймънд — каза администраторът, свикнал с такива поръчки.

— В осем часа.

— Той ще ви чака. Ще ви се обадим в апартамента.

След това се почувства по-добре. Боже господи! — рече си той, като се запита защо в живота му изведнъж всичко се беше объркало. В неговата безупречна къща имаше течове. Верона беше станала истинска кучка. А сега пък Рот се беше превърнал в ужасна досада с невъзможен гангстерски подход. Ако не беше обещал да отиде с Джет на ергенското парти на Макс, щеше да се откаже и да си остане за по-сигурно в хотела. Трябва ми питие, рече си той и отиде до минибара, където си избра едно от миниатюрните шишенца „Джак Даниелс“ и го изпи направо от бутилката.

Откакто Ред беше поискал да го види, нищо не вървеше както трябва. Това беше като проклятието на стареца. Защо дъртото копеле не се гътне и не ги остави на мира!

Това не беше ли прекалено грубо?

Не.

* * *

Час по-късно Джет пристигна в хотела.

— Хубав апартамент — каза той, като се оглеждаше. — Обичаш да си угаждаш, нали?

— Аз не съм женен и нямам друг, за когото да харча парите си, освен за себе си — каза Крис.

— Щеше да е хубаво, ако можех и аз да кажа същото.

— Можеш.

— Не — отвърна Джет, отиде до прозореца и се загледа в нюйоркското небе. — Иска ми се да мога да кажа, че имам някого, за когото да ги харча, освен за себе си. Проблемът е, че нямам много за харчене.

— От манекенството сигурно добре печелиш?

— Това е нищо в сравнение с онова, което изкарвате вие, момчета. Ти и Макс сте фрашкани с пари.

— Де да беше така — каза Крис. — За съжаление, братко, се набутах в една много тъпа работа.

— Ти ли? — попита изненадан Джет. — Хайде, Крис, та ти си опитен адвокат. Тъпотииите са по моята част.

Крис сви рамене.

— Започнах да играя комар.

— Да залагаш?

— Имах една приятелка, Холи Антън, която беше абсолютна сексуална маниачка и каквото ти дойде още наум. Всеки уикенд вземахме самолета за Вегас и преди да се усетя, се пристрастих към покера и блекджека. Не след дълго загубих много пари. Сега съм здравата задлъжнял и ме преследват за това.

— Кой те преследва? — попита Джет и запали цигара.

— Един от босовете в Лас Вегас. Тези хора не приемат чекове, а само пари в брой, но точно в момента ги нямам.

— За каква сума говорим?

— За голяма. Дойдох тук, за да видя дали Ред се кани да хвърли топа и да ни остави по нещо.

— По същата причина и аз съм тук — рече Джет и пое дълбоко дима. — Нашият старец се отнасяше с нас като с боклуци, с майките ни също. Но той все още ни е баща. Мислех си, че това е начинът, по който трябва да се сдобри с нас.

— Ще видим — каза предпазливо Крис. — Трябва ли да пушиш тук?

— Пречи ли ти?

— Честно казано, да.

— Тогава ще е по-добре да не ходиш в Европа — рече Джет и изгаси цигарата. — Там всички пушат.

— Ти играл ли си някога комар — полюбопитства Крис.

— Не. Занимавах се само с алкохол, жени и дрога. Това беше достатъчно. Сега единственият ми порок е пушенето.

— Сигурно ще е много приятно да оставиш всичките тези лайна зад себе си.

— Така е, повярвай ми — рече Джет и тъжно се усмихна. — Само че нищо не оставяш зад себе си. Аз съм на двайсет и четири

години и съм алкохолик. Разбира се, алкохолик, който е оздравял, но човек не знае какво ще му донесе утрешният ден. Когато пиех, бях безразсъден, от онези хора, дето не би искал да са около теб.

— На мен ли го казваш? — рече Крис. — Спомням си партито по случай седемдесет и петия рожден ден на Ред, когато ти дойде с една пуерториканска проститутка. Беше без панталони и беше напълно гипсиран. Страхотна гледка.

И двамата се засмяха.

— Предполагам, че тази сцена се помни още от фамилията — рече кисело Джет. — Особено от Ред.

— О, да, голям смях падна.

— Ето ти една добра новина. Днес аз вече не съм същият човек.

— Това е хубаво.

— Аз съм нов, поправил се, трезвен и скучен Джет. И пиенето изобщо не ме интересува.

— Добре, братко — рече Крис, — вярвам ти. Сега е време да тръгваме и да видим какво ни очаква на ергенското парти на Макс.

— Нямах представа дори, че се е развел, докато не дойдох тук. За коя се жени?

— Идея си нямам. Предполагам, че трябва да го попитаме.

— Е, да — каза Джет и се ухили, — предполагам, че ще го попитаме.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

— Отиваме ли някъде? — попита лейди Джейн Бентли, когато влезе в доста семпло обзаведената гардеробна стая на Ред Даймънд, в която той внимателно оглеждаше дрехите си.

— Не, не отиваме — отвърна Ред и избра една бяла риза от редицата безупречно чисти и огладени ризи. — Аз отивам на ергенското парти на Макс.

— Моля? Къде отиваш?

— На ергенското парти на сина ми — повтори Ред, повишавайки глас. — Какво ти става, да не си оглушала?

— Не знаех, че си поканен.

Ред ѝ хвърли изпепеляващ поглед. Беше започнало бързо да му писва от лейди Джейн Бентли. Шест години бяха доста дълго време за съжителство с една жена. Освен това старостта не беше за слаби хора. Сега, когато искаше да го вдигне, трябваше да взема виагра и това го вбесяваше. Твърдото си беше твърдо по естествен път, а не благодарение на някакво малко синьо хапче.

— Ред Даймънд няма нужда от покана — рече безцеремонно той. Самото ѝ присъствие го изнервяше.

— Не разбирам — каза тя. Макар да ѝ беше ясно, че той не е в настроение да го разпитват, но въпреки това продължи.

— Е, да, ясно ми е, че за теб е трудно да разбереш нещо толкова просто — отвърна той. — Не си от най-умните.

— Казах на синовете ти, че не можеш да ги приемеш тази сутрин, защото не се чувстваш добре — настоя тя, отказвайки да си тръгне.

— Е, и? — рече той и се закиска. — Както виждаш, бързо ми мина.

— Сигурно ще изглежда странно да се появиш непоканен.

— Защо се интересуваш толкова от моите работи?

— Твоите работи са и мои, Ред. Живея с теб от шест години и макар да не споделяме обща спалня, всичко, което правиш, ме засяга.

— Какво общо има това, че не спим в една спалня с всичко останало?

— Общата спалня е признак за истинска интимност.

— За теб може и да е — отвърна предизвикателно той, — за мен си е чиста глупост. Ако искам да си пърдя през цялата нощ, нямам желание да слушам оплакванията ти.

— Нужно ли е да си толкова груб?

— Какво грубо има в пърденето? Звучи твърде грубо за деликатните ти уши, така ли?

— Понякога не те разбирам — каза тя и стисна устни.

— Напоследък започна много да не разбираш — каза той, опитвайки се да не ѝ обръща внимание.

Тя реши да запази мълчание. Нямаше смисъл да се спори с Ред, когато беше в заядливо настроение. Обаче това, че отиваше на ергенско парти, и то на един от синовете си, беше нещо толкова необичайно за него. Не ѝ хареса.

Напоследък чувстваше, че губи и малкото влияние, което имаше над него. Ред и без това не я слушаше много-много. Единствената причина, поради която продължаваше да стои при него, беше, че той приближаваше осемдесет години, така че може би не му оставаха много. Тя беше на мнение, че след като бе инвестирала шест години от живота си в него, той трябваше добре да се погрижи за нея. Ред Даймънд беше един от най-богатите хора в света, а тя — най-близкият му човек. Той мразеше всички останали, както неведнъж ѝ беше казвал, затова беше доста уверена, че ще наследи по-голямата част от богатството му и тъкмо затова продължаваше да бъде с него и да понася безобразното му държане и грубост.

— Много добре — рече лейди Джейн и въздъхна, — щом като ти излизаш, може да изляза и аз на вечеря с една приятелка.

— Ти имаш приятелки? — рече с неприкрит сарказъм в гласа той.

— Толкова ли те учудва? — отвърна тя, решена да не му позволи да има последната дума. — Разбирам, че никога не си си давал труда да се запознаеш с тях, но аз имам много приятели в Ню Йорк.

— След като се разведе със съпруга си, мислиш ли, че той ще има желание да те види? — попита Ред, избра си една копринена вратовръзка за четиристотин долара и я задържа пред огледалото.

— Защо питаш?

— Защото не те бива кой знае колко в правенето на свирки — рече Ред и нагло се засмя, тъй като знаеше, че тя ще се почувства обидена от грубия му, безцеремонен език.

— Как се осмеляваш да ми говориш така? — възмути се лейди Джейн и лицето ѝ стана тъмнорвено от яд. — Казвала съм ти го и преди, няма да търпя вулгарностите ти.

— Ако не ти харесва, знаеш какво можеш да направиш — рече тихо Ред, като се надяваше тя да разбере намека му. — А сега можеш да излезеш от стаята, докато приключа с обличането.

Тя го изгледа втренчено за момент, готова да продължи кавгата. После разбра, че засега ще е по-умно да излезе.

Той щеше да си плати за грубостта. О, със сигурност щеше да си плати.

* * *

След като напусна апартамента на Маришка, Макс се прибра вкъщи, взе душ, изпи още две питиета, опита се да позвъни на Ейми, но тя не отговори, облече се и накрая излезе.

— Погрижи се да изляза оттук към единайсет часа — нареди той строго на шофьора си, когато колата им спря пред един частен мъжки клуб, където щеше да се състои ергенското му парти.

— Да, сър.

— Господи! — процеди през зъби Макс. — Иска ми се да не го бях правил.

Шофьорът му не каза нищо.

Макс влезе в клуба, който беше избран от двама от по-младите му помощници. И двамата бяха женени, бяха станали отскоро бащи и искаха да си прекарат добре.

Клубът беше затворен за други посетители, така че частното парти щеше да се състои, без да има странични наблюдатели. В главния салон три маси бяха подредени пред един кръгъл подиум. Всяка беше за по десет души.

Макс се огледа и простена вътрешно, подозирайки какво трябваше да изтърпи.

Посрещна го неговият изпълнителен директор Клив Барнаби — висок, слаб мъж с остри черти и гъсти вежди.

— Макс! — поздрави го въодушевено той и го потупа по рамото. — Ще бъде страхотна нощ.

До тях застана млада келнерка, гола до кръста, която явно нехаеше, че гърдите ѝ са изложени на показ.

— Какво ще иска да пийне ергенчето? — попита тя с широка, малко изкуствена усмивка.

— Донеси ми шотландско уиски с лед — каза той, като се опитваше да не гледа щръкналите ѝ зърна, посипани тук-там с лъскави сребърни пращинки.

— Да, сър — рече тя и го награди с още една фалшива усмивка.

— Напълно ли си сигурен, че тук няма фотографи? — попита Макс, като се обърна към Клив.

— Как ще позволя някой да ти направи подобно нещо? — отвърна той. — Единственият фотоапарат тук е моят. Ще щракнем няколко снимки за собствено забавление.

— Никакви снимки — рече строго Макс. — Нито с твоя апарат, нито с някой друг.

— Не искаш никакъв спомен от тази нощ, така ли? — попита разочарован Клив.

— Дори не искам да съм тук тази вечер.

— Братята ти са ето там — каза Клив и посочи централната маса. — Дори не знаех, че имаш братя, Макс. Много се изненадах, като ги видях тук.

— Аз пък не съм изненадан, защото сам ги поканих — отвърна сухо той.

— Забравил си да ми кажеш.

— Не знаех, че вечерта ще е толкова официална.

— На вратата има списък с поканените гости. Не искахме да се промъкне някой от клюкарските колонки на вестниците.

— Аз да не съм Доналд Тръмп. Едва ли ги интересува какво правя.

— Името на Маришка често се появява в тези колонки, а това, че сега се жениш за Ейми Скот-Саймън, е доста любопитна новина.

— Мамка му! — изруга Макс. — Да знаеш колко ги мразя тези работи!

— Успокой се — побърза да каже Клив. — Тази вечер няма да ти се наложи да видиш нещо, което не си виждал преди.

— Това ме успокоява — рече с известна доза сарказъм Макс.

— Японският контингент е на бара. Уверявам те, много са доволни, че са тук. Ще се погрижа да могат да следят от най-близко всички действия. Ако и това не помогне да сключим сделката, не знам какво би могло да го стори. Ела да ги поздравяш.

Макс последва Клив на бара, където той се беше погрижил господин Загавасаки и господин Ямамото да бъдат обект на най-голямо внимание.

След като поздрави двамата японски банкери, той се отправи към масата с братята му и седна до тях.

— Какво става? — попита Макс.

— Ами — отвърна Крис, като обърна чаша водка с лед, — ако наистина искаш да знаеш, къщата ми в Калифорния има течове, разделям се с приятелката си, а един човек ме преследва, защото му дължа пари във Вегас. Като изключим всички тези неща, съм добре.

— Дължиш пари? — рече неодобрително Макс.

— Дългове от комар.

— Никога не съм играл комар — каза Макс и забарабани с пръсти по масата. — Това си е хвърляне на пари на вятъра.

— Абе, ти имаш ли някакви пороци? — полюбопитства Джет.

— Маришка — отвърна сухо Макс. — Тя е един достатъчен порок, но както знаеш, аз я разкарах.

— Как е Лулу? — попита Джет.

— Лулу е фантастично момиченце, трябва да го видиш.

— Кога?

— Мисля утре да си направим солиден обяд — рече замислен Макс. — Обикновено прекарваме съботата заедно.

— Това е чудесно.

— А ти? — обърна се Макс към Крис. — Ще можеш ли да дойдеш?

— Съжалявам. Трябва да се видя с Бърди Марвъл. Иска да се жени и трябва да подготвям сватбата ѝ.

— Певецата ли? — заинтересува се Макс. — Тя е любимката на Лулу. Може би ще успееш да уредиш да ѝ даде снимка с автограф.

— На колко години е Лулу сега?

— На пет.

— Не е ли малка за фенка на Бърди Марвъл?

— Интересно ми е какво ще кажеш, като я видиш — рече Макс.

— Сега времената са други. Лулу много е пораснала.

След като гостите си взеха аперитива и поприказваха за това-онова, всички заеха местата си около масите. Вечерята се сервираше от шест голи до кръста келнерки, подпомогнати от дузина келнери. Келнерките не носеха нищо друго, освен обувки с високи токчета, прозрачни черни чорапи с дантелени жартиери и възможно най-къси полички. Келнерите бяха напълно облечени.

Първо сервираха салата „Цезар“, последвана от грамадни порции пържолата „Кобе“ с гарнитура от печени картофи със сметана и задушени зеленчуци.

Макс тъкмо дъвчеше пържолата си, когато влезе Ред Даймънд. Изненадата беше пълна и в салона настъпи пълно мълчание. Всички знаеха кой е Ред Даймънд.

Почти задавил се с пържолата, Макс се изправи.

— Какво правиш тук?

— Изненадвам те — рече Ред и щракна с пръсти на един келнер да му донесе стол до Макс.

— Господи, аз... помислих си, че не се чувстваше добре тази сутрин. Бяхме дошли за среща с теб в къщата, обаче Джейни каза...

— Оправих се — прекъсна го Ред, — затова реших да дойда и да се видя с момчетата си. — Той погледна към Крис и Джет. — Здравейте, момчета — поздрави ги със саркастична усмивка той.

Джет замръзна на мястото си. Ред направо го побъркваше от страх. Никога не знаеше какво да каже в присъствието на баща си, дори и сега, когато нямаше никаква опасност той да го напердаши с бастуна.

Крис кимна ядосан и изпълнен с ненавист. Ред винаги го караше да се чувства така. А и не трябваше ли дъртият да е на смъртния си одър? Защо се беше издокарал така с костюм и вратовръзка, с които изглеждаше като жребец за разплод.

— Здравсти, татко — успя да смотолеве той.

— Не ми казвай, татко — рече недоволен Ред. — Звучи ми като за стар човек. — Викай ми Ред. Казвал съм ви го още когато бяхте тъпи малчугани. Абе, вие чувате ли някога какво ви се говори?

— Разбира се, Ред — рече Крис, все още не успял да се съвземе от шока и твърде недоволен, че го бяха принудили да остане в Ню Йорк — за какво? Ред Даймънд нямаше вид на човек, който скоро ще се разделя с живота.

— Къде са момичетата? — осведоми се Ред, докато седеше. — Къде е шоуто?

Беше последният човек, когото Макс очакваше да се появи на ергенското му парти. Как, по дяволите, старият беше разбрал за него? Господи! Като че ли вечерта и без това не му беше достатъчно неприятна.

Успя да изкара криво-ляво вечерята, като държеше под око Ред, който непрекъснато опипваше полуголите келнерки. Крис и Джет никак не му помагаха. Говореха тихо помежду си, като се правеха, че не забелязват човека на метър от тях, който ги беше спуквал от бой като деца.

След вечерята имаше поредица от непристойни речи и накрая дойде моментът, от който Макс най-много се страхуваше — влязоха стриптийзьорките. Бяха дванайсет почти голи момичета, които сякаш нямаха търпение да се набутат в лицето на всеки от присъстващите за голям възторг на другите му гости, особено на Ред.

Момичетата започнаха ловко да свалят оскъдните си облекла, като се започне от ученически униформи и се стигне до черни кожени одежди. Кое от кое по-апетитно. Стриптизьорките бяха с различни форми и размери. Единственото общо в тях бяха идеалните тела, а те явно знаеха как да ги използват. След малко по средата на сцената изскочи лъскав стоманен кол и всяко момиче се закълчи и заизвива около него, като да беше най-страхотният любовник. Облизваха го, яздеха го нагоре и надолу и увиваха дългите си крака около него, имитирайки секс.

Макс се огледа наоколо. Японските банкери изглеждаха изключително доволни. Крис пиеше прекалено много. Джет се беше облегал в стола си и гледеше невъзмутимо, а Ред вадеше стодоларови банкноти и грубо ги напъхваше между краката на момичетата, докато хищните му пръсти здравата ги опипваха. Накрая дванайсетте се наредиха в една редица, свалиха прашките и изпълниха особено сладострастен танц, показвайки съвсем отблизо на всички мъже най-интимните си части. След това дойде задължителното лесбийско шоу.

Две особено атрактивни жени се появиха на сцената: една червенокоса красавица и една брюнетка, и двете с изключителни тела и изпълнени с ентузиазъм. Ред направо се възпламени. По едно време за малко и той да се качи на сцената, като хвърляше пари върху гърчещите им се тела и доволно сумтеше.

Червенокосата тъкмо се завря между краката на брюнетката, когато Макс реши, че е видял достатъчно.

— Трябва да се махна оттук — прошепна той на Крис, който обаче изобщо не реагира. — Не мога да гледам нито минута повече.

— Хей — рече Джет, — идвам с теб.

Нямаше търпение да се отдалечи от баща си и да се прехвърли в „Гетсбис“. Освен това за него нямаше нищо по-трудно от това да е в компания на пияници, а самият той да не пие. Дори лесбийското изпълнение не му подежда. Беше прекалено механично — „ти ми докосни лявата цица, а аз ще си набутам езика в твоята слива“.

— Макс, не можеш да си тръгнеш — внезапно оживил се, рече Крис. — Това е твоето проклето парти. Няма начин да си тръгнеш.

— Да, господин Даймънд, това е вашето парти — изгугука една от стриптийзьорките и метна яркочервена боа около врата му. — Още много имаме да се забавляваме.

Тя остана до него, докато двете момичета приключат шоуто си. След това с помощта на други две стриптийзьорки изтегли съпротивляващия се Макс на сцената. Веднага щом го закараха там, го поставиха да седне на един стол, вързаха му ръцете зад гърба и една по една изпълниха върху скута му изключително интимен гол танц.

Мъжете започнаха да подсвиркват и да подвикват, а Макс трябваше да изтърпи всеки миг от това изпитание. Никога не се беше чувствал по-унижен. Защо, по дяволите, позволяваше това да става? Какво щеше да си помисли Ейми?

Забеляза, че Ред го наблюдава и веднага отново се почувства като онзи тийнейджър, чийто баща беше влязъл в стаята, когато тъкмо се канеше да се люби с приятелката си. Ред му беше изкрещял да се махне, а той се беше прибрал кротко като послушно агне в стаята си, докато похотливият му баща беше изнасилвил приятелката му. Да, беше я изнасилвил. Макс почувства как го заливат вълни от гняв.

Господи! Истински кошмар!

Когато най-последно се измъкна оттам, минаваше един часът. Нямахме търпение да се прибере вкъщи и да измие под душа миризмата на момичетата от себе си. Евтиният им, натрапчив парфюм беше пропил дрехите му и от него му се повдигаше. Още по-грозна беше гледката, когато старият Ред Даймънд се лигавеше над стриптийзьорките, правеше непристойни коментари и пишеше телефона си върху телата им. Това вече беше прекалено.

Когато си тръгна, Ред беше все още там, заобиколен от двете участнички в лесбийското шоу и няколко от стриптийзьорките. Всички грабежа стодоларовите банкноти, които той им подаваше.

Поне японците се забавляваха.

Да се шибат! Всички да се шибат! Те или ще инвестират в проекта му, или няма. Защо беше нужно той да се прави на проститутка, за да ги накара?

Сега беше твърде късно. Беше го направил и щеше да е по-добре да постигне очакваните резултати.

* * *

„Гетсбис“ приличаше на зоологическа градина, излязла от контрол. Около клуба се въртяха много папараци, няколко ченгета и тълпа мераклии да влязат вътре.

— Какво става? — попита Джет един полицаи, докато си проправяше път напред.

— Бърди Марвъл е вътре — отвърна той с усмивка, която сякаш казваше „и аз искам да съм вътре“.

Бевърли беше оставила името му на входа и Джет успя да се промъкне. След като се оглежда няколко минути, той я откри. Седеше с Чет и пийваше коктейл.

— Не ми се сърди — предупреди го тя, преди да е казал и дума, — още не съм я открила.

— Искаш да кажеш, че не си разбрала коя е? — попита той, невероятно вкиснат.

— Още не — отвърна тя. — Групата момичета от миналата нощ не са редовни посетителки. Били са тук за моминско парти. Имам номера на тази, която е запазила тяхната маса.

— И?

— Звънях, но никой не отговори.

— Остави ли ѝ съобщение?

— Какво съобщение да оставя, Джет? — попита Бевърли. — А, да, знам: приятелят ми снощи е чукал вашата приятелка. Нямам представа как изглежда тя. А той пък не знае името ѝ. Така че коя е тя?

— Дай ми номера, Бев.

— Това означава ли, че съм си свършила работата?

— Означава, че оттук нататък аз имам грижата.

Тя му подаде един номер, надраскан върху парче хартия. Той го прибра в джоба си и веднага се почувства по-добре. Сега можеше да се отпусне. От тайнственото момиче го делеше само един телефонен разговор.

* * *

Крис завърши вечерта с една от изпълнителките на лесбийското шоу, стройната червенокоса красавица с големи гърди и много дълги крака. Казваше се Соня и беше от Словакия. Тя му каза, че обикновено взема по три хиляди долара на нощ, но за него сексуалните ѝ услуги ще бъдат безплатни.

Проститутки. Всичките бяха еднакви, независимо дали вземат три или три хиляди долара. Продаваха секс, независимо каква е цената. Това не означаваше, че не се беше почувствал поласкан, задето щеше да го обслужи безплатно.

В Лос Анджелис Крис често прибегваше до услугите на класни проститутки. Първо, те обикновено бяха по-красиви от актрисите и манекенките и което беше по-важно, искаха от мъжа само парите му. Не искаха да ги придружава при раздаването на „Оскарите“ и на „Златния глобус“. Нямаха желание да се снимат с него, не искаха да ги води на луксозни ресторанти и не се мусеха, когато забравяше за рождения им ден или не им изпращаше цветя за деня на Свети Валентин. Освен това... в сексуално отношение бяха готови да изпълнят всичко, каквото пожелаеше, и то възможно най-добре, без да искат отговорен оргазъм.

Той заведе Соня в хотела, където тя танцува специално за него. Загорялото ѝ тяло с големи гърди и твърди, щръкнали зърна беше много възбуждащо.

Беше полупиян и доста разстроен от срещата си с Ред, обаче успя да я позабрави в ръцете на една много опитна жена, на която дори не плащаше.

Тя успя да го изстиска като лимон. Соня си разбираше от работата.

Имаше нещо изключително успокояващо да се чукаш с непозната.

На сутринта Соня си беше отишла. А също и златният му „Ролекс“.

Когато отиде в банята, видя бележка, надраскана с червило върху огледалото над мивката.

Господин Джиаганте си чака парите.

Аз си взех моите.

Следващия път няма да имаш този късмет.

ПП. Патката ти има нужда от повече грижи.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Докато в Калифорния валеше като из ведро, Ню Йорк се радваше на сравнително меко януарско време. Беше студено и сухо и грееше слънце.

Когато се събуди в събота сутринта, Ейми реши да покара колело в парка. Един от колегите ѝ — Найджъл, който беше англичанин, гей и от дизайнерския отдел, винаги обичаше разходките в парка, затова тя му позвъни и го попита дали би искал да ѝ прави компания.

— Разбира се — отговори ѝ Найджъл, който никога не пропускаше нищо. — Ще си взема шортите и ще се срещнем след половин час.

Да бъдеш с Найджъл беше почти като да си прекарваш времето с близка приятелка. Беше забавен, разговорлив и добър слушател.

— Чу ли, че от Милано със самолет пристига модел, за да я снимат в новите ни рекламни притурки? — попита той, докато въртяха яростно колелата из парка.

— Какъв модел? — попита Ейми, като дишаше тежко.

— Италианският супермодел Джиана. Много е известна. Винаги я снимат в италианския „Вог“.

— Защо не наеха някое от тукашните момичета?

— Защото нашите супермодели непрекъснато рекламират „Виктория Сикретс“, а София смята това за непристойно — рече Найджъл, като избегна на косъм едно претичало куче. — София Кортинели не се интересува от полустриптийзъорки. Госпожата си пада по манекенки от класа, затова е повикала италианката. В рекламната кампания ще участва и мъжки модел. Надявам се да е Марк Вандерлоо. Той е моят абсолютен любимец.

— Гей ли е?

— Откъде да знам? — отвърна уклончиво Найджъл. — Не мога да съдя кой е гей и кой не е.

— Някой би трябвало да ми каже за това — промърмори Ейми. — От него става добър материал за вестниците. Можех да го предлага

за колонката на Лиз Смит. Кога пристига моделът?

— В събота или в неделя — отвърна Найджъл. — Не съм съвсем сигурен.

— Страхотно! Как бих могла да й осигуря място в колонката, ако тя пристига утре? София започва наистина да става досадна.

— И защо?

— Защото се интересува само от собствения си имидж, а не е толкова лесно да вкараш името ѝ в клюкарските колонки.

— Донатела Версаче като че ли няма подобен проблем в това отношение — рече Найджъл.

— Не споменавай Донатела Версаче, когато София е наблизо — посъветва го Ейми.

— Защо?

— Защото имам силното подозрение, че София ревнува.

— И защо?

— Донатела има преимущество да се ползва с аурата на знаменитост. Нали си спомняш скандалното убийство на брат ѝ в Маями, а е и приятелка с Мадона и с Наоми Кембъл.

— Дори Наоми показва твърде много плът — отбеляза Найджъл, като се извърна, за да огледа бягащия покрай тях мускулист младеж. — Лично аз съм много доволен, че повикахме нов модел — добави той.

Мобилният телефон на Ейми иззвъня. Тя го включи, като го подпря в брадичката си.

— Добро утро — каза Макс.

— Здравей.

— Готова ли си да чуеш разказа ми за изминалата нощ? — попита той. Гласът му звучеше изненадващо бодро за човек, който би трябвало да е махмурлия.

— Излязла съм на разходка с колела из Сентръл Парк с Найджъл.

— Звучи ми твърде добре.

— И ти трябва да опиташ някой ден — рече тя и се спусна по една стръмнина, следвана плътно от Найджъл.

— Предпочитам колелото във фитнес залата.

— Как беше снощи? Развилня ли се? — попита тя с надежда.

— Всъщност беше доста изненадващо, като се има предвид, че се появи Ред.

— Баща ти дойде на ергенското парти? — възкликна Ейми. — Как стана това?

— Съсипа цялата вечер. Не че ми беше приятно, но появата му беше капакът на всичко.

— Сигурна съм, че е било така.

— Както и да е. Не ти се обаждам за това. Братята ми са в града и мислим с Лулу да им дадем обяд в „Пиер“. Помислих си, че можеш да дойдеш и ти.

— Не мога.

— Слушай — започна да я убеждава той, — разбирам колко трудна беше Лулу вчера, но не бива да забравяш, че тя е още дете и много те обича.

— Причината не е Лулу, Макс, а баба. Знаеш, че винаги я посещавам в събота. Тя ме очаква.

— О, да, забравих.

— Обаче имам страхотна идея — рече тя весело. — Защо не поканиш братята си на предсватбената вечеря утре вечер?

— Майка ти ще получи припадък. Знаеш я каква е, когато стане въпрос за това кой до кого да седи.

— Твърде жалко. В края на краищата ти плащаш.

— Значи ти смяташ да ги поканиш, така ли?

— Да, аз ще се оправя с Нанси.

— Много смело от твоя страна.

— Мога да бъда и смела, когато има значение.

— В такъв случай ще ги поканиш.

— Непременно — рече тя. След това, станала по-отстъпчива, добави: — Ако си тръгна по-рано от баба, ще се опитам да се отбия за едно кафе.

Затвори телефона и се съсредоточи върху неравната пътека пред себе си.

— Това да не беше проверка от бъдещия ти съпруг? — попита Найджъл, като продължаваше да върти бясно педалите, за да не изостава от нея.

— Макс не ме проверява.

— А може би трябва — каза лукаво Найджъл.

Бузите на Ейми пламнаха.

— Извинявай, какво искаш да кажеш? — рече тя, като се питаше дали Найджъл беше чул нещо за нейната бурна нощ.

— Нищо — промърмори той.

— Къде е твоят приятел днес — попита тя, като побърза да смени темата.

— Спи. Марчело много обича да спи. По-скоро ще умре, отколкото да прояви някаква физическа активност.

— Чак толкова ли е драматично?

— Марчело си е такъв. Пада си по драмите.

— Заедно сте от доста време, нали?

— От година и половина. Никога не съм издържал с някого повече от две години. Още шест месеца и ще има промяна.

— Аха. А вие двамата... как да кажа... изневерявате ли си?

— Госпожице Ейми! — престори се на възмутен Найджъл. — Що за въпрос ми задава една толкова млада и толкова непорочна жена?

— О, я слез от колелото!

— Защо?

— За да не се налага да те водя в спешното отделение.

— Ама малката госпожица днес е много палава!

— Какво знаеш ти!

* * *

Бабата на Ейми живееше в частен апартамент на най-горния етаж на хотел „Уолдорф Тауърс“, а виетнамският ѝ прислужник Хуен, който работеше при нея вече почти петдесет години, живееше в стая на долния етаж.

Баба Попи беше голям образ. Енергична и с остър език, на деветдесет години тя все още имаше фризьор, който идваше всяка сутрин да подрежда сребристойащата ѝ коса.

Носеше специално шити за нея дрехи, пушеше по една кутия цигари на ден и много обичаше да пие по две чаши вино на обяд и на вечеря.

Имаше две кучета — кокершпаниъл и миниатюрен пудел. Те седяха в краката ѝ през целия ден, докато тя четеше биографии, пушеше по кутия цигари на ден, посръбваше вино и гледаше

програмата на Си Ен Ен. Беше голяма фенка на Лари Кинг. Даже беше кръстила кучетата си на него: Лари и Кинг — двамата ѝ любимци.

Баба Попи обожаваше внучката си. Всеки път, когато Ейми идваше да я види, тя ѝ даваше някое изящно бижу от голямата си колекция.

— Здравей, бабо — каза Ейми и я целуна по бузите. — Извинявай, че съм потна. Карах колело в парка.

— Ти си винаги хубава, нали така, Хуен? — подхвърли баба Попи на верния си прислужник, който вече беше прехвърлил седемдесет.

— Да, госпожо — отвърна той.

— А сега, скъпа — продължи баба Попи, докато ровеше в кутията си с бижута, която стоеше на масата до нея, — нека да видим какво имам за теб днес.

— Бабо, не е нужно винаги да ми правиш подаръци — възрази Ейми. — Нищо не ми трябва.

— Може и да не ти трябва, скъпа — каза баба Попи и ѝ подаде тънка гривна с диаманти, — но един ден ще разбереш, че това, от което имаш нужда, не се брои. Приемай тези малки дрънкулки, които ти давам, и ги трупай като катеричка.

— Да, бабо — рече покорно Ейми.

— Човек никога не знае какво му крие бъдещето. Жениш се за много по-възрастен мъж. Никога не можеш да имаш доверие на мъжете, скъпа. На всички непрекъснато им шарят очите.

— Бабо, ама това съвсем не е вярно — каза Ейми и закопча гривната на китката си.

— Вярно е, скъпа. Мъжете изневеряват без да им мигне окото. Ако изобщо мога да те науча на нещо, то е това.

— Сигурна съм, че баща ми е бил верен на майка ми.

— Разбира се, че не е бил — увери я баба Попи.

Мисълта някой да изневерява на Нанси Скот-Саймън накара Ейми да се усмихне.

— Не мога да си представя, че Харолд е чукал и други жени освен мама — рече тя, защото знаеше прекалено добре, че Харолд никога не би ѝ изневерил — не би посмял.

— Една дама никога не използва вулгарни думи, скъпа — скара ѝ се баба Попи. — Налей ми чаша вино, Хуен. — Време е за обяд, а това

дете сигурно е гладно.

— Не съм — каза Ейми, макар да знаеше от опит, че не трябва да спори с баба Попи. Жената беше природен феномен.

— Гладна си — настоя баба й. — Хуен, обади се долу и поръчай две салати „Цезар“.

Ейми се наведе да погали кучетата. И двете изръмжаха и се отдръпнаха назад. Единственият човек, на когото позволявах да ги докосва, беше баба Попи.

— Не ги безпокой, скъпа. Днес не са в настроение.

Появи се Хуен с две чаши вино.

— Как вървят приготовленията около сватбата, Ейми? — осведоми се баба й, след като отпи солидна глътка вино. — Милата ти майчица, както обикновено, вероятно те е докарала до полуда.

— Позна!

— Да, Нанси е класически случай на припряна жена. Бях вече по-възрастна, когато я родих, и я отгледах няколко гувернантки. Може би беше грешка.

— Защо да е било грешка? — полюбопитства Ейми.

— Никога не я виждах. Бях твърде заета да следвам любимия си съпруг по света. Тя ме мрази за това.

— Сигурна съм, че не те мрази.

— Сега не мога да направя нищо по въпроса. Твоят красив дядо беше голям скитник — рече баба Попи и очите й блеснаха. — Ходехме на сафари в Африка, на приключения в Перу, на почивки по необикновени, чудни места. Пътувахме заедно по света. Беше страхотен мъж.

— Беше ли ти верен, бабо? — попита Ейми, която не познаваше дядо си, защото беше починал, преди тя да се роди.

— Разбира се, че не — отвърна, без да се впуска в подробности баба й, като че ли това нямаше особено значение. — Никой мъж не е. Ама ти не ме ли слушаш, когато се опитвам да те науча на нещо.

След обяда Ейми се обади на Тина по телефона и попита дали може да се отбие у тях.

— Разбира се — отвърна зарадвана Тина. — По цял ден седя сама тук и се чувствам дебела. Брад ме заряза заради някакъв глупав футболен мач. Мъже!

— Да ти донеса ли нещо?

— О-о-ох, чакай да помисля... шоколад. Много млечен шоколад. Брад отказва да ми купува, но той не носи със себе си по цял ден този голям като балон корем. Егоистично лайно!

— Значи шоколад — повтори Ейми. — Много шоколад. Ще бъда при теб до двайсет минути.

Хм... тема на деня, помисли си Ейми. Мъжете са неверни, егоистични копелета! Защо тогава да се женя?

Добър въпрос.

Тина я чакаше с нетърпение, когато тя пристигна.

— О, господи, умирам за шоколад — рече тя и грабна плика с шоколадите от ръцете на Ейми. — Брад ми каза, че докторът го предупредил да не напълнявам повече. Той за каква ме мисли, за идиотка ли? Знам, че не трябва да напълнявам, но ако не можеш да плюскаш като свиня, когато си бременна, кога, по дяволите, ще можеш?

— Това е вярно.

— Благодаря на бога, че някой ме разбира — каза Тина, разкъса опаковката и напъха парче шоколад в устата си. — Ела в кухнята, варя кафе.

— Извинявай, че дойдох неочаквано — каза Ейми, като я последва в разхвърляната ѝ кухня.

— Ти си най-добрата ми приятелка и ми донесе шоколад. Повярвай ми, винаги си добре дошла — рече Тина и ѝ наля кафе в една голяма чаша.

— Мислех си за предишната нощ.

— Хубави спомени, надявам се.

— Страхувам се, че не са чак толкова хубави.

— Е, добре, изплюй камъчето.

— Чувствам се виновна.

— Така ли? — зачуди се Тина, а шоколадът, стопил се от горещото кафе, потече по брадичката ѝ.

— Да, така е. И си мисля дали да не се опитам да разбера кой е той?

— Мъжът, с когото си имала невероятно разюздан секс ли? — попита Тина и се върна обратно в хола.

— Никога не съм казвала подобно нещо — възрази Ейми, като я последва.

— Ти да не си се побъркала? Защо ще искаш да разбереш кой е! Това би развалило всичко.

— Не знам...

— Не знаеш ли? — зачуди се Тина и се отпусна в едно удобно канапе.

— Работата е там, че аз... аз... не съм сигурна, че мога да се омъжа за Макс.

— Какво? — викна изненадана Тина и за малко да залее с кафе издутия си корем. — Сега вече знам, че наистина си се побъркала.

— Слушай — рече Ейми, — ако Макс ми направи същото, няма да искам да се омъжа за него.

— О, господи! — рече Тина и навря пръста си в лицето на Ейми. — Да не си помислила да му казваш.

— Защо?

— Било е само за една нощ и, повярвай ми, ти не си изневерила, защото още дори не си била омъжена.

— Обаче се чувствам много виновна от цялата работа. Да ти кажа честно, Тина, мисля да разкажа на Макс.

— Ставаш смешна — скара ѝ се приятелката ѝ. — Утре е предсватбената вечеря. Съвсем скоро ще си омъжена. Макс е идеален за теб. Красив, богат, грижи се за малката си дъщеричка и най-вече те обича. Не разваляй едно хубаво нещо, Ейми.

— Знам, обаче...

— Стига с тези глупости — рече твърдо Тина. — По-добре се вземи в ръце, и то бързо. Ще имаш страхотен брак.

— Мислиш ли?

— Да, мисля. Всички започват по малко да откачат, когато наближи големият ден. Това е съвсем естествено. Затова започни да мислиш трезво. Макс е човекът за теб! Той е твоят Брад. По това време следващата година и ти може да надуеш корема!

— Благодаря. Нямам търпение!

— Сега, когато оправихме нервите ти, можеш да ми подадеш още малко шоколад — рече Тина и се потупа по корема. — Тази дебелана е една отчаяна жена!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

В събота сутринта Синди и Либърти станаха рано. Извънредно развълнувана, Синди настоя да се поразпуснат и да вземат такси до студиото. Предишната вечер беше отменила срещата си с бодигарда Муус. Това даде възможност на Либърти да разкаже на братовчедка си всичко, което беше станало през краткото време на престоя у майка ѝ.

— Ау! — възкликна Синди, след като я изслуша внимателно. — Най-последно ти е разказала за баща ти, а той се е оказал мъртъв? Това никак не е хубаво. Защо не ти е казала преди?

— На никого не е казвала.

— Арета винаги подозираше, че е управителят на един от онези клубове, в които тя е пяла.

— Е, сега знаем, че не е бил той.

— Ще се обадя на мама — рече Синди, — да видим какво ще каже тя.

— Не ѝ казвай — рече бързо Либърти. — Даян не иска никой да знае.

— Защо? Защото е бил женен ли?

— Не ме питай. Още съм шокирана.

— Но ти ще искаш да го намериш.

— Не ме ли слушаш? Той е мъртъв, Синди, мъртъв.

— Сигурна ли си, че ти е казала истината? Германия е далеч, а ако е пяла за Исак Хайес, можем да се обзаложим, че майка ми щеше да знае.

Преди Либърти да успее да я спре, тя вдигна телефона и се обади на Арета.

— Здравей, мамо — рече Синди, — ходила ли е Даян някога в Германия да пее като беквокалистка за Исак Хайес?

— Ако Даян беше ходила в Германия, със сигурност щях да знам — каза Арета. — А ако беше правила нещо за Исак Хайес, нямаше как да не знам. Боже господи! Та този човек е бог! Веднъж бях на негов концерт. Излезе на сцената гол, покрит със златни вериги, а

мъжественото му тяло лъщеше от пот. Боже мили, боже мили! Този мъж беше като апетитна мръвка говеждо! Не бих имала нещо...

— Мамо! Моля те да не ми говориш за секс. Гадно е!

— А защо питаш?

— Щото Даян каза на Либърти, че била на турне с Исак Хайес.

— Момиче, това никога не се е случвало, повярвай ми.

— Но ти не би могла да знаеш всичко, което е правила. Била си в Атланта, а тя в Ню Йорк.

— Скъпа — рече категорично Арета, — ако сестра ми си беше развяла хубавия задник из чужбина, цялата фамилия щеше да знае. Тя винаги ни казваше за хубавите неща, които ѝ се случваха.

— Сигурна ли си? — попита Синди и погледна към Либърти.

— Да, момичето ми, сигурна съм.

— Благодаря, мамо. О, слушай още какво ще ти кажа. Ще участвам в един музикален клип. Ще можеш да ме гледаш по телевизията. Какво ще кажеш, а?

— Какво? — извика Арета. — Това означава, че ще празнуваме. С Либи си домъкнете тук задниците в неделя. Ще си устроим пир с печено пиле.

— В неделя ще работя за видеото.

— Не ме будалкай, Синди. Да си тук веднага щом свършиш, дете, чуваш ли?

След като Синди затвори телефона, двете с Либърти седнаха и отново премислиха всичко. Решиха, че или Даян си измисля, или Арета не е наясно какво се е случило.

После взеха едно такси и се отправиха към студиото.

* * *

Около него се бяха събрали твърде хубави, секси и доста закръглени момичета. Хореографът Бени Касола — млад мъж от латиноамерикански произход, с лъскава черна коса, завързана отзад на конска опашка, се опитваше да ги подреди в една линия.

— Ти от тази група ли си? — попита той, посочвайки към Синди.

— Разбира се, че съм — бързо отговори тя.

— Ще ви науча на някои основни движения. Трябва да се държите естествено, да слушате музиката и да сте отпуснати. Трябват ми секси и сочни момичета. Колкото са по-сочни, толкова по-добре. От вас се иска само да се друсате като желе.

— Като какво? — попита Синди, като се правеше, че не разбира за какво става дума, въпреки че беше съвсем наясно.

— Всичко във вас трябва да трепери.

Синди се огледа. Навсякъде беше пълно с мъже — музиканти, журналисти, инженери, оператори. Никога не се беше срамувала да се съблича пред мъже, но тези тук бяха голямо изпитание за нея.

— Не се панирай — прошепна ѝ Либърти, за да я успокои, и я побутна към наредилите се момичета. — Ще им вземеш ума.

— Да бе, как пък не — рече намръщена Синди. — С изхвъркналия ми задник тези похотливи горили ще ме изядат с очи!

— Поне ще си на музикална сцена. Това трябва да се отпразнува.

— Да, ама няма ти да си събличаш дрехите, а аз — отбеляза Синди.

Песента на Слик Джими гръмна по високоговорителите.

*Дебеланите са лесни,
чукат се и на капака,
дебеланите ги бива
те доставят кеф голям.
С дебелани може в парка,
правят свирки за милиони.
Дебеланите са лесни,
чукат се и на капака.*

— Каква глупост! — прошепна Синди, кипяща от гняв. — Това е песен за дебели момичета. Аз не съм дебела, а женствена. Знам, че имам голям задник, но това не ме прави дебела! Мамка му!

— Да не ти пука, забавлявай се — насърчаваше я Либърти. — Така се трупа опит.

— Опит ли, как пък не — озъби се Синди.

Веднага щом Бени нареди всички момичета в една редица, започна да ги учи на някои основни движения — да се навеждат, да се

другат и да се кълчат. Синди веднага схвана какво се искаше от нея.

Застанала отстрани, Либърти гледаше в захлас как Бени обикаля момичетата като пантера и им показва как да правят по-добре движенията.

— На всяка ще бъдат поставени индивидуални оценки — уведоми той наредилите се едри, закръглени жени. — От вас искам да продължавате да се движите, да сте секси и най-вече да сте естествени. Вие го можете, дами.

През това време Синди оглеждаше останалите момичета. Разбра, че с нейните над осемдесет килограма тя изглежда най-слаба от групата и това веднага ѝ подобри самочувствието.

Когато Бени се увери, че са усвоили движенията, ги прати да им оправят прическите и да им сложат грим.

— Хайде, идвай — рече Синди и повлече Либърти в обширната гримьорна, където няколко художници гримьори и фризьорки се захванаха за работа.

— Ей, ти — провикна се една висока, изумително красива жена и даде знак на Синди да се приближи, — седни тук.

— Аз ли? — попита Синди, защото не беше сигурна, че викат нея.

— Да, ти. Аз съм Бевърли. Заповядай на моя стол.

— Здравсти, аз съм Синди.

— Добре, Синди — каза Бевърли и започна да приготвя четчиците си. — Имаш много хубаво лице. Работата ми е да го направя още по-хубаво. — Тя погледна към Либърти, която беше застанала до стола. — А ти коя си?

— Братовчедката на Синди.

— Придружаваш я, така ли? — рече Бевърли, като потисна една прозявка.

— Сигурно сте си легнали късно — рече Либърти.

— Бях в „Гетсбис“. Това е най-добрият клуб в града.

— О! — каза впечатлена Синди. — Четох за това място в едно списание. Не беше ли там голямото парти, което даде Пи Диди?

Бевърли кимна.

— Бях на него — рече тя небрежно, сякаш не беше нищо особено.

— Брей! — възкликна Синди. — Сигурно ходиш на такива интересни места, защото гримираш звезди? Добра ли е тази работа?

— Работя за този, който ми плаща — отвърна Бевърли и натопи едно памуче в пудра. — Днес гримирам вас, момичета. Следващата седмица ще работя за едни рекламни снимки за списание „Глемър“ с Вивика А. Фокс.

— Гримираш Вивика А. Фокс? — рече много впечатлена Синди, докато Бевърли попиваше лицето ѝ с памучето. — Това момиче е голяма работа!

Бевърли погледна пак към Либърти.

— Имаш нужда от пооскубване на веждите — рече тя.

— Какво им е на веждите ми?

— Прекалено гъсти са. Доминират върху хубавото ти лице. Трябва да направиш нещо с тях. Ще видиш, че ще има голяма разлика.

— Мислех, че е хубаво веждите да са гъсти — рече Либърти.

— Грещиш, скъпа — обясни ѝ Бевърли и започна да нанася скъпия овлажнител на Питър Томас Рот върху лицето на Синди.

— Охо... стана ми много хубаво — рече тя, доволна от преживяването.

— Така гримът ти ще стане по-гладък — обясни Бевърли. — Никога не забравяй овлажнителя. Черната кожа си иска специални грижи.

— Ще го имам предвид.

— Ако ми остане малко свободно време, ще ти ги пооскубя — обърна се отново Бевърли към Либърти.

— Не съм сигурна дали го искам.

— Трябва да се грижиш за веждите си, също както и за онази си работа — каза с делови тон Бевърли. — Защо са ти всичките тези косми, момиче?

Либърти и Синди се спогледаха в огледалото. Биваше ли такава висока, изумително красива жена да говори такива неща?

Когато гримът на Синди беше готов, тя сякаш бе участвала в демонстрация на гримове, каквито дават често сутрин по телевизията. А когато Фентъзи се появи с оскъдния си костюм, той ѝ стана точно по мярка и напълно скри големите гънки по тялото ѝ.

— Страшно си секси — окуражи я Либърти, докато вървяха към сцената. — Уверявам те, изглеждаш много по-добре от другите

момичета.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно съм сигурна.

— Щото се чувствам малко нервна.

— Ти? Хайде де. Теб нищо не може да те изнерви, освен ако пропуснат да те чукат в събота вечер!

Синди се ухили и изпъчи масивните си гърди.

— Права си! Не може! Аз съм победител, имам състезателен дух!

След като репетираха още известно време, се появи Слик Джими. Приличаше на нещо средно между Снууп Дог на върха на славата си и Джони Деп във филма „Карибски пирати“. Не беше Ъшър, но изглеждаше оригинален в широките си смъкнати панталони, широка бархетна риза, дълга до под коленете, пиратска кърпа на главата и прекалено големи тъмни очила.

Момичетата стояха около него и го зяпаха, докато песента му гърмеше във високоговорителите. Започна да хвърля изкуствени усмивки наляво и надясно, докато режисьорът Малик — млад афроамериканец с гъсти черни плитчици и ослепително бели зъби, започна да показва на Бени къде да застанат момичетата.

Либърти стоеше встрани и наблюдаваше. Нямаше съмнение, гърдите на Синди бяха като две големи, лъскави топки. Едва ли щеше да издържи дълго, застанала пред толкова мъже, в такова оскъдно облекло, да си друсва задника пред камерата. Обаче Синди се държеше така, като че ли го беше правила стотици пъти.

После изведнъж влезе той. Деймън П. Донъл. Мъжът на мечтите й.

Либърти застана мирно. Деймън П. Донъл беше на едно и също място с нея и тя не му сервираше кафе. Това се случваше за пръв път.

Около него се засуетиха хора, донесоха му режисьорския стол да седне, поздравяваха го свойски и изобщо всячески му се подмазваха.

— Има ли нещо общо Деймън Донъл с този запис? — попита тя един от помощник-режисьорите, които се въртяха около нея, опитвайки се да си уредят среща.

— Господин Голямата работа ли? Да, Слик Джими работи за него.

— Без майтап?

— Искаш ли да ти уредя среща? — попита помощник-режисьорът и се приближи по-плътно.

— Разбира се.

— Ако прекараш с мен нощта, ще го уредя.

— Сгодена съм — рече тя и се отдръпна.

— Не виждам халка.

— Защото бъдещият ми съпруг си я е окачил на носа.

— Правиш се на много умна, така ли? — рече недоволен помощник-режисьорът.

— Опитвам се — отвърна студено тя, докато наблюдаваше застаналия в другия край на сцената Деймън. Имаше внушителен вид на преуспял човек.

След малко той стана от стола и отиде до масата, на която бяха наредени закуски. Като си даде сметка, че това е една възможност за нея, тя почти прелетя през сцената.

— Господин Донъл — каза Либърти, като се приближи смело до него, опитвайки се да не накуцва. Искаше ѝ се да се беше понагласила повече, а не в тези дънки и фланелка.

— А? — рече той. — Познавам ли те?

— Аз съм Либърти. Сервирам ви всеки ден кафе в кафенето срещу офиса ви. Обаче в реалния свят съм певица, и то добра. Това, от което се нуждая, е да ми се даде шанс и се... надявам да намерите време да чуете записа ми.

Той я изгледа много бавно от главата до петите с тъмносивите си очи. Беше за пръв път без слънчеви очила и тя реши, че има най-сантименталните очи, които беше виждала някога.

— А, да, познавам те — рече накрая той, като почука с пръст по диамантената обеца, която висеше на лявото му ухо. — Ти си момичето, което падна. — Добре ли си?

За голяма нейна изненада той я беше запомнил.

— Аха... затова съм с превързана ръка — заекна тя. — Изгарянето е само повърхностно. Вече се чувствам по-добре, моят...

— Какво правиш тук? — прекъсна я той и си взе един морков.

— Братовчедка ми е една от... от танцьорките.

— Харесва ли ти песента? — попита Донъл и небрежно захвапа моркова, а тъмносивите му очи продължиха да я изучават.

— Истината или да ви излъжа?

— Продължавай — каза той, леко развеселен. — Каквото и да кажеш, тя вече е хит.

— Тогава защо ме питате? — попита Либърти, възстановила самоувереността си.

— Защото искам да знам.

— Харесвам ритъма, но не и текста — каза бързо тя.

— Така ли? — каза той и ѝ хвърли пронизващ поглед. — И защо?

— Прекалено много се говори за секс.

— Не мисля.

— Грешите.

— Аз ли греша? — зачуди се той, изненадан, че се осмелява да спори с него.

— Да.

— Тогава според теб всички рапъри пеят само за секс.

— Повечето. Искам да кажа, че се говори най-вече за насилие и за унижаване на жените.

— Говори се преди всичко за свобода, маце.

— Не, за унижаването на жените.

— Да си чувала за рапърки?

— Харесвам по-ранните работи на Миси Елиът и Куин Латифа. Падам си повече по изпълнители, които сами пишат текстовете на песните си като Нора Джоунс и Алиша Кийс. Аз също пиша текстовете на песните си.

— Е, и?

— Казах ви... добра съм.

— И самоуверена — рече той, като пак я изгледа пронизвателно.

— Най-добре ще е да ме посетиш — каза той, преставайки да я гледа.

— Сериозно ли го казвате? — попита тя, останала без дъх.

— Не говоря неща, които нямам намерение да изпълня — каза той, бръкна в джоба на самото си и ѝ подаде една гравирана визитна картичка.

— В офиса ви ли да дойда? — попита тя, докато я разглеждаше.

— Обади се по телефона на секретарката ми Фей. Кажй ѝ, че съм наредил да дойдеш. Тя ще ти определи час. Не забравяй да донесеш запис.

Беше като сън. И се бе случило, защото Синди беше избрана да участва в един видеоклип. Какъв късмет!

— Кога да се обадя?

Той отново я изгледа от главата до петите. Най-последно беше забелязал, че тя съществува.

— Скоро.

Режисьорът Малик се приближи и ѝ хвърли бърз поглед. Разбра, че не е някоя важна личност и заговори Деймън.

Той ѝ обърна гръб. Очевидно разговорът беше приключил.

Ау! През последните два дни бяха станали толкова много неща. Изповедта на майка ѝ за баща ѝ, а сега и това. Беше разговаряла с Деймън П. Донъл и той бе предложил да отиде в офиса му, за да прослуша записа ѝ. Беше ѝ дал визитката си!

Спокойно, каза си тя. Може нищо да не стане.

Но как можеше да е спокойна, когато нещата около нея се развиваха с такава бързина? Това беше просто невъзможно.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Крис се разтревожи повече от *патката ти се нуждае от повече грижи*, отколкото от липсващия златен „Ролекс“. За какво ставаше дума? Досега никога не беше имало оплаквания. Фактът, че в леглото му бе влязла жена, която очевидно работеше за Рот Джиаганте, също не го успокояваше. Как беше успяла да се вмъкне на ергенското парти на Макс? Подобни съвпадения не ставаха ли само във филмите?

Очевидно не.

Помисли да се обади по телефона на Рот във Вегас, но се сети, че е още твърде рано, и затова реши да изчака.

Предишната нощ не беше имал възможност да обсъжда с братята си внезапното появяване на Ред, въпреки че с Джет си бяха разменили няколко думи от рода на: „Какво прави тук кучият син?“ и „Защо изглежда толкова безобразно здрав?“ Макс не участваше в разговора, беше твърде зает да си прекарва отвратително времето.

Джет дойде в хотела му в единайсет. Крис започна някак да свиква с присъствието на по-малкия си брат. Имаше приятели в Лос Анджелис, но никой, който да му бъде истински близък. Той беше работохолик, а напоследък страстен комарджия. В периода между двата порока беше твърде зает.

Е, разбира се, имаше и приятелки. Бе на път да се раздели с Верона, а от Холи Антън направо щеше да полудее. Истината беше, че в Лос Анджелис човек трудно може да има приятели мъже. Повечето т.нар. приятели работят за провала, а не за успеха ти.

— И защо отложи срещата си с нас вчера сутринта? — попита Джет, като си наля чаша портокалов сок от количката на румсървиса.

— За да ни ядоса — отвърна Крис, като побутваше омлета в чинията си. — Така е било винаги. Но повече няма да му играя по свирката. Ако в понеделник срещата не се състои, си тръгвам отгук.

— Съгласен съм с теб — каза Джет. — Не че имам намерение да напускам Ню Йорк, но и аз няма да му играя по свирката.

— Какви са плановете ти? — попита Крис.

— Казах ти за момичето, все още я търся.
— Не си я намерил? — погледна го изненадан Крис.
— Няма къде да мърда — рече уверен Джет и си взе един кроасан. — Имам телефонен номер, но никой не отговаря. Вероятно е от офис. Мога да изчакам до понеделник.
— А искаш ли да чуеш какво се случи снощи? — попита Крис, като си сипа още кафе.
— Изненадай ме.
— Доведох една от стриптийзьорките тук. Открадна ми златния „Ролекс“ и ми остави много гадна бележка.
Джет се засмя.
— И на мен са ми се случвали подобни работи.
— Страхотно!
— Сега се случват на мен — рече Крис кисело. — Не ми харесва.
— И какво пишеше на бележката?
— „Патката ти се нуждае от повече грижи.“
Джет избухна в смях.
— Е, това си го бива, човече.
— На мен ли го казваш!
— Ти обади ли се на ченгетата?
— Няма начин.
— Откраднала ти е златен „Ролекс“.
— Да, обаче това беше в послание от моя човек във Вегас.
— Без майтап?
— Да — рече Крис и кимна. — Така беше. Това е нещо, за което трябва да се погрижа.
— И как ще го направиш?
— Мисля да помоля Макс за краткосрочен заем.
— Това означава, че според теб Ред няма да хвърли топа.
— Нали го видя снощи. Душеше им катеричките, като че ли му е за първи път. Приличаше ли ти на човек, който се кани да се гътне?
— Мисля, че си прав. Дъртият му пръч няма намерение да ходи в отвъдното.
— Кое то означава, че аз съм прецакан.
— Преди да го кажеш, почакай да мине срещата в понеделник.
— През това време няма нищо да се промени. Бъди сигурен.

— Мислиш ли? — рече Джет и взе вестника. — Хей, какво ще кажеш за дъжда в Лос Анджелис? Тази сутрин разговарях със Сам и той каза, че бил ужасен.

— Там грее слънце през цялата година — каза Крис. — Няколко дъждовни дни няма да убият никого.

— Сам рече, че имало свличане на кални маси и загинали хора.

— Мамка му! — рече Крис. — Надявам се къщата ми да не е пострадала.

— Хората умират, а ти се тревожиш за къщата си.

— Ами сигурно не е хубаво — каза Крис и някак пресилено се засмя. — Предполагам, че съм живял прекалено дълго в Лос Анджелис.

— И защо да й има нещо на къщата ти?

— Ами тя е на ръба на гигантски хълм и Верона ми каза, че навсякъде в нея имало течове.

— Кажи й да се обади на някого.

— Не иска да направи нищо, ако не я поканя да се нанесе при мен. Но, повярвай ми, няма да го сторя.

— Нямах ли домоуправител?

— През уикенда не.

— Няма нищо да й стане — рече Джет и остави вестника.

— И без това имам достатъчно проблеми — рече Крис.

— Снощи видях Бърди в „Гетсбис“ — подхвърли Джет и си наля още сок.

— И?

— Беше с онзи грамаден рокер. Стори ми се, че бяха скарани, затова не й се обадох.

— Страхотно!

— Познаваш ли го?

— Ами той е човекът, за когото тя мисли да се жени.

— Чудесно!

— Така е. Ще й се обадя и после ще тръгнем.

— Може би ще се отбием някъде да си купиш друг „Ролекс“ за всеки случай — рече Джет и се ухили.

— Майната ти! — отвърна Крис, но не се сдържа и също се засмя.

В събота сутринта Макс получи пълен доклад от Клив Барнаби за японските банкери. Според Клив те много харесали ергенското парти и сега с нетърпение очаквали голямата среща в понеделник.

— Струва ми се, че работата е опечена — каза ентузиазирани Клив по телефона. — След партито ги разходих да пийнем по още едно. Повярвай ми, те са като мадами.

— Събраха ли се накрая с някакви момичета? — попита Макс.

— Кой ги знае. Оставих ги в четири сутринта.

— Е, ще видим — рече Макс.

— А при теб как беше? Прекара ли добре?

— Как бих могъл, когато баща ми се появи изневиделица.

— Трябва да ти кажа, че всички се изненадаха. Нямах представа, че сте толкова гъсти с твоя старец.

— Не бих казал, че сме гъсти. Както знаеш, когато става дума за бизнес, винаги съм стоял настрана от него.

— Разбирам — рече Клив. — Точно затова се изненадах, когато той пристигна.

— Не си само ти.

По-късно Макс взе Лулу и я заведе в „Пиер“. Дъщеря му беше образец на добро поведение. Беше ѝ обещал, че ако не хленчи и си изяде всичко, ще ѝ купи голям подарък.

— Искам бял заек с уши от жълта козина и червена пелерина — каза делово Лулу. — И с ботуши с козината отвън. Моят заек трябва да има такива ботуши, татко. Да са розови или зелени, не, да са оранжеви.

— Ако намерим такъв заек, ще ти го купя — съгласи се Макс, — но само ако се държиш добре, когато те запозная с двамата ти чичовци.

— Чичовци! — рече тя въодушевена. — Ще ми донесат ли подаръци?

— Не знам. Може би, ако се държиш прилично.

— Да, татко. Ще съм много любезна — каза Лулу и широко отвори очи. — Лулу е добро момиче.

Крис и Джет бяха направо очаровани от племенницата си, която се държа възхитително. Обноските ѝ на масата бяха безупречни, не прекъсваше никого и на всичко отгоре си изяде целия обяд без опасност да го повърне.

— Татко ще ми купи подарък — обяви тя, докато довършваше шоколадовия си сладолед. — Голям подарък.

— Ти си късметлийка — каза Джет. — Какво ще получиш? Космически кораб ли?

— Не, глупчо — тя се захили истерично, — само момчетата харесват космически кораби.

— Тогава какво? Грамаден замък, пълен с войници?

— Ама ти си толкова глупав — рече тя и се захили още по-силно. — Войниците са за момчетата. Аз съм момиче.

— О, да, ти си момиче — рече Джет и се усмихна. — Не го знаех.

— Знаеше го.

— Не, не го знаех.

— А ти ще ми купиш ли подарък? — попита лукаво тя, навеждайки глава на една страна.

— Може би, ако се видим пак.

— Обещавах ли?

— Обещавам, защото си много хубава и съм пропуснал всичките ти рождени дни, но сега, след като сме приятели...

— Приятели! — викна тя и сграбчи ръката на Джет. — Приятели! Приятели! Приятели!

— Тя те харесва — каза Макс.

— Така е с всички момичета — отвърна Джет, намигайки на малката си племенничка.

След обяда Джет обяви, че ще се отбие до едно видео студио.

— Приятелката ми Бевърли ще гримира някакъв нов рап певец. Защо не дойдете всички?

— Не бих стъпил на такова място, ако не е свързано с някой от клиентите ми — рече Крис. — Бил съм много пъти.

— Може пък да си намериш нов клиент — рече Джет. — Твърди се, че този рапър ще бъде следващият Джей Зет. Името му е Слик Джими и вероятно има нужда от представяне.

— Слик Джими? Мисля да го пропусна. Имам достатъчно откачени клиенти. Освен това трябва да видя дали Бърди ще се появи.

Преди да се обади на най-младата си клиентка, тя му звънна на мобилния телефон и настоя да отиде при нея в хотела веднага.

— Какво се е случило? — попита той, като предварително беше наясно, че ще е нещо, което не би искал да чуе.

— Просто ела тук — каза тя с разтреперан глас, като че ли всеки момент щеше да се разплаче.

— Вие двамата с детето ще дойдете ли в студиото? — попита Джет Макс. — На Лулу може да ѝ хареса.

— Някой друг път — отвърна Макс. — Бавачката на Лулу ще я води в парка, а аз имам разговор с бившата си жена.

— Звучи сериозно.

— Очаквам наистина да е така — рече Макс, запазвайки мрачно изражение. Не му се искаше много да се среща с Маришка, но Владимир беше проблем както за нея, така и за него. Защо трябваше само той да се оправя с тази работа?

Лулу прегърна и единия, и другия, а Макс се сети да покани братята си на предсватбената вечеря следващата вечер.

Отвън на тротоара Макс огледа улицата в очакване да забележи Ейми. Искеше му се да я запознае с братята си. От дълго време не бяха оставали заедно и опитът излезе твърде сполучлив.

Може би семейството не беше чак толкова лошо нещо.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Вън! — кресна Ред Даймънд със зачервено от гняв лице. — Искам да се махнеш!

Лейди Джейн Бентли, която седеше и сресваше косата си пред тоалетната си масичка, пребледня, но не каза нищо.

— Вдигай си кльощавия задник и се махай — озъби се насреща ѝ Ред. — Веднага напусни къщата ми! Омръзна ми от теб!

Беше събота сутринта и той се бе втурнал побеснял от гняв в спалнята ѝ. Тя нямаше представа какво беше причинило този внезапен изблик на ярост. Разбираше само, че яростта му се изливаше върху нея без каквото и да било предупреждение.

— Защо се държиш така? — попита лейди Джейн, изправи се и го изгледа. — Не сме се карали. Нищо не се е променило.

— Всичко се е променило — отвърна той. — Снощи прекарах в компанията на по-млади момичета, на жизнени жени, които успяха пак да ми го вдигнат. Най-последно ми просветна, че съм пропилял години наред с такава съсухрена снобка като теб.

— Ти си отвратителен! — каза тя и му обърна гръб.

— Открих жизнената сила, която ми липсваше през последните шест години — изрева той. — Ти не понасяш секса. Всеки път, когато се кача отгоре ти, си като дърво и не ми даваш нищо.

— Правила съм всичко, каквото си поискал — каза тя, като положи върховно усилие да остане спокойна.

— Да — рече ехидно той, — духала си ми, когато съм те молил.

— Как се осмеляваш да ми говориш така!

— Ще ти говоря както си искам.

— Ругаеш ме прибързано и необмислено!

— Ни най-малко! — отвърна нетърпеливо той, като изпука с кокалчетата на пръстите си.

— И къде очакваш да отида? — рече студено тя. — Нека не забравяме, че напуснах съпруга си и се отказах от всичко, за да се грижа за теб през последните шест години.

— Да се грижиш за мен? — извика той. — Ще ме изкараш някакъв стар и немощен инвалид, а това е нещо, което Ред Даймънд никога няма да бъде.

— Не съм казвала, че си инвалид.

— На кого му пука какво си казала? Ти си досадна. Знаеш само да ме тормозиш с пътуванията си по чужбина и да харчиш пари с тревожна бързина. Достатъчно! Достатъчно! Искам да се махнеш! В бъдеще планирам да се радвам на свободата си.

— Знаеш ли какво? — рече тя, усещайки как гневът бавно се надига в нея. — Планирай работите си добре, защото нямам намерение да ходя никъде.

— Какво? — рече той и сбръчканото му лице се изкриви от гняв.

— Чу ме.

— Ти даваш ли си сметка кой съм аз? — викна той. — Ако извикам адвокатите си, веднага ще те изхвърлят.

— Викни ги де! — отвърна тя, отказвайки да отстъпи. — Имам право да съм тук. Това е и мой дом.

— Съветвам те — каза Ред, а в очите му заиграха злобни пламъчета — да не се захващаш с мен, защото мога да те уверя, че никоя жена не е успяла да се пребори с Ред Даймънд.

Тя го изгледа продължително, без да каже нищо. Това вероятно беше вярно — никоя жена не бе успяла. Той беше успял да убие три съпруги, а четвъртата да превърне в алкохоличка, която водеше жалко съществуване. Обаче тя, лейди Джейн Бентли, беше различна. Бе направена от по-здрав материал и не се плашеше от този вдетинен дъртак. Беше по-умна, отколкото той си мислеше. Знаеше много неща за Ред Даймънд, които никога не би искал някой да узнае.

— Само ако постигнем съответно споразумение, мога да помисля да напусна — рече спокойно тя. — Можеш да преговаряш директно с мен или да говориш с адвокатите ми. Както предпочетеш.

— Споразумение? — захили се той. — Ще видим.

— Да, ще видим — повтори тя с равен глас, отказвайки да бъде заплашвана като някоя от неговите курви. — Каж ми, Ред — добави лейди Бентли, — каква точно изненада готвиш на тримата си синове в понеделник? По какъв още начин искаш да съсипеш живота им?

— Да съсипя живота им? — провикна се той. — Тези момчета нямаше да бъдат нищо без мен. Виж какво са постигнали.

— Да — каза тя с нескрит сарказъм, — мога да добавя: без нито капка помощ от твоя страна.

— Кучка! — кресна ѝ той. — Ти нищо не знаеш!

— Знам как накара онези две банки да се оттеглят от проекта на Макс. Знам също, че си се свързал с Рот Джиаганте в Лас Вегас и настояваш той да притиска Крис за парите, които му дължи. Това не са много бащински постъпки, Ред.

— Давам им урок — каза мрачно той.

— Те са вече мъже, Ред. Защо продължаваш да ги наказваш? Какво са сторили, за да заслужат такова отношение?

— Ти си ме шпионирала, така ли? — викна той и сбръчканото му лице потъмня. — Откъде знаеш всичко това?

— Не те шпионирам, а те защитавам и мога да ти напомня, че няма да намериш друг, който да те защитава като мен.

— Глупости!

— Трябва също да те уверя, че ако си мислиш, че харча прекалено много, погледни другите жени и ще видиш колко харчат пък те. Направих от дома ти спокойно и хубаво място. Забавлявам те, когато ме помолиш. Дори се примирявам с проститутките, с които се виждаш в тайния ти апартамент на Петдесет и девета улица, за който мислиш, че не знам. Е, да, ама аз знам за тези курви, Ред. Знам също и много други неща, които съм сигурна, че не би искал да стават публично достояние.

— Снощи получих от група стриптийзьорки много повече, отколкото от теб за шест години — изръмжа той. — Затова вдигай си изнудваческия задник от къщата ми, защото вече нямам нужда от него! Разбираш ли какво ти казвам? Приключих с теб. Край! Свършено е.

— Ти наистина си лош човек — каза тя, като продължаваше да контролира бушуващия в нея гняв, което ѝ помагаше да се чувства силна.

— Ами тогава омитай се! — изкрещя той.

— Не и преди да се приготвя, Ред. В това можеш да бъдеш сигурен.

* * *

По пътя към хотела на Бърди телефонът на Крис извънтя. Този път беше Джонатан Гуди, който трябваше да пътува за Европа, но очевидно не беше тръгнал.

— Трябва да те видя, Крис — рече Джонатан. За разлика от друг път гласът му не звучеше спокойно. — Спешно е.

— Къде си?

— В моя апартамент — каза Джонатан и му даде адреса.

— В момента пътувам към един клиент. Веднага щом свърша, ще дойда при теб.

Господи! Кой, по дяволите, беше изобретил мобилните телефони? Хората могат да те открият навсякъде. Това е смешно. Първо Бърди, а сега Джонатан. Оставаше само да му се обади и Лола Санчес и денят му щеше да бъде запълнен.

* * *

— Владимир не е добър човек — каза Маришка, като ходеше нервно напред-назад из хола, а високите ѝ токчета тракаха по мраморния под.

— Не ми казвай нищо ново — рече спокойно Макс.

— Владимир е опасен. Нямаш представа колко е опасен.

— Може и така да е, Маришка, обаче разбирам, че той е твой проблем, а не мой.

— Не, Владимир е наш проблем — рече троснато тя. — Никога не съм била женена за този мъж. Така наречените документи, които ти е показал, са фалшиви.

— Олекна ми да го чуя.

— Той обаче може да ни напакости, Макс. Може много да ни напакости.

— Съмнявам се.

— В Калифорния убиват хора, които се изпречват на пътя ти — каза тя замислена.

— Какво?

— В Калифорния Робърт Блейк не харесваше жена си и вестниците твърдят, че я е убил или може би е уредил да бъде убита. Фил Спектър не харесваше момичето, което се върна в къщата му, и

затова бум! Може той да я е застрелял. И ние трябва да направим това с Владимир.

Господи! За същия сценарий си беше помислил и той, но сега, предложен от Маришка, му изглеждаше сюрреалистичен.

— Как изобщо ти минава през ума такова нещо? — каза рязко той.

— А ти да не би да искаш вестниците да започнат да твърдят, че дъщеря ти е незаконна? — попита Маришка. — Лулу. Нашата Лулу.

— Това няма да стане.

— Ако на Владимир не му бъде запушена устата, ще стане.

— Той свърза ли се с теб? — попита Макс.

— Не — рече тя, без да го погледне.

Макс веднага разбра, че лъже. Маришка не беше убедителен лъжец.

— Виждала си се с него — укори я той. — По-добре ми кажи истината, Маришка, защото и без това ще разбера.

— Е, добре — призна тя, — изправи се пред вратата ми снощи. Не можех нищо да направя.

— И ти го пусна вътре? — попита Макс, изненадан, че е постъпила толкова глупаво.

— А какво трябваше да направя? Казал на портиера долу, че ми е брат.

— Господи! И какво поиска от теб?

— Пари.

— Е, и?

— Казах му, че ще говоря с теб.

— Той вече получи пари от мен. Голяма сума. Маришка, ако се закълнеш, че нямаш връзка с него и че документите са фалшиви, мога да уредя да го арестуват.

— Не — каза бързо тя, — помисли за заглавията във вестниците.

— Какви заглавия? Ако е измамник, каквото и да пишат, няма да има значение. Ще им скъсам задниците от дела.

— Виж какво, аз... аз го познавах някога, много отдавна — рече тя и пак не го погледна. — Владимир беше... съдружник на един от братовчедите ми.

— Боже господи! — избухна Макс. — Защо не ми го каза преди? Ти си невероятна.

— Съжалявам, Макс. Аз...

— Била ли си женена за него, Маришка? — прекъсна я той.

— По-добре е да ми кажеш, защото тук не си играем игри.

— Абсолютно не.

— А защо да ти вярвам?

— Защото ти казвам истината — отвърна тя предизвикателно.

— Да се надяваме.

Маришка пак започна да ходи напред-назад.

— Трябва да се отървем от него, Макс. Ако не го направим, ще имаме неприятности.

— Какви неприятности?

— Познавам хора, които могат да свършат тази работа вместо нас. Ще струва петдесет хиляди долара.

— Ти луда ли си!

— В Русия знаем как да се справяме с противника.

Наистина ли се беше оженил някога за тази жена!

— Ще открия къде живее — продължи Маришка. — Имам приятели в Москва. Те ще знаят.

— О, разбирам, ще се обадиш в Москва и ще им кажеш: „Къде живее Владимир Бушкин?“ И те ще ти отговорят. Толкова ли е лесно?

— Аз имам връзки — каза тя тихо. — Дай ми парите и проблемът ни ще изчезне.

— Отказвам да плащам, за да бъде убит някой — рече ядосан той. — С този разговор е приключено.

— Не, Макс, не е. Премисли добре тази нощ. Ще говорим утре.

— Утре не мога. Ще даваме с Ейми предсватбена вечеря.

— Ще говорим сутринта, когато ще мислиш по-трезво.

— Не ме ли чу? — попита той, загубил търпение. — Току-що ти казах, че утре съм зает.

— Донеси ми парите в брой — каза Маришка, без да го слуша — и аз ще се погрижа за всичко. Няма нужда ти да се замесваш.

— Не, Маришка, ти ме чуй. Не!

— Макс, аз познавам мъже като Владимир. Това е единственият начин.

— Ще видим.

* * *

Двама клиенти искаха да го видят едновременно и двамата твърдяха, че е спешно. Първо дамите — реши Крис и бързо се отправи към хотела на Бърди.

Беше въведен в апартамента ѝ от нейната братовчедка, безполезната ѝ секретарка. Беше облечена в торбести панталони и тясна фланелка с къси ръкави, на която с големи букви пишеше: Б. МАРВЪЛ РОКС. Тази братовчедка беше по-малко хубавото копие на Бърди, с права коса и безизразно лице.

— Къде е тя? — попита Крис, като влезе в апартамента и се огледа. — Каза ми, че е спешно.

— В спалнята — отвърна братовчедката на Бърди и продължи да дъвче дъвка. — Влизай направо.

В спалнята беше тъмно, завесите бяха плътно спуснати.

— Някой може ли да светне лампата? — каза Крис, докато пристъпваше пипнешком в стаята. — Не виждам нищо.

Бърди запали една нощна лампа до леглото си. Седеше по средата на леглото, подпряна на възглавници, заобиколена от таблоиди и няколко забавни списания, а също от куп разкъсани обвивки от бонбони.

Крис веднага разбра защо седеше на тъмно. Хубавата млада певица беше с насинено око и подута сцепена устна.

— Кой ти направи това? — попита той. Въпросът беше риторичен, защото вече знаеше отговора.

— Той не го искаше — смотолеви Бърди с глас на малко момиченце. — Ние се карахме и случайно ме удари.

— Ама че случайно! — рече Крис и се почеса по главата.

— Казах ти — повтори тя, недоволна, че Крис не ѝ беше повярвал, че е станало по погрешка. — Роки не би ме ударил нарочно.

— Трябва да се обадим в полицията — реши Крис.

— Не! — изписка Бърди и почти се изправи. — Ако исках да се обадя на ченгетата, щях да го направя още снощи. Роки се ядоса от цялата тази работа около сватбата. Трябваше да му дам това, което искаше. Знаем, че трябваше.

— Бърди, ти искаш ли все още да бъда твой адвокат? — попита строго Крис. — Защото ако искаш, ще е по-добре да започнеш да ме слушаш.

— Послушах те — отвърна намусено тя. — И виж докъде ме докара това.

— Къде е сега Роки?

— Беше тук преди малко и много съжаляваше — въздъхна тя, посягайки към една кърпичка, — обаче не пожелах да говоря с него.

— Доколкото разбирам, със сватбата е свършено?

— О, не! — възкликна Бърди, шокирана от подобна мисъл. — Аз го отблъснах, защото съм бясна, че ми размаза физиономията. Обаче ние пак ще се оженим.

— Бърди — рече Крис, като се стараеше да проявява търпение, защото да се разговаря с най-младата му клиентка когато тя си въобразяваше, че е влюбена, не беше много лесно, — не можеш да обичаш човек, който те бие.

— Беше само веднъж, Крис — обясни тя, като се почеса по носа. — Той тържествено ми обеща, че вече никога няма да го прави.

— По-добре ми кажи как стана — рече Крис, примирил се с факта, че няма бързо да се отърве от Роки.

— Ами — каза с разтреперан глас Бърди, — снощи излизахме от „Гетсбис“, а навсякъде имаше папараци, които се блъскаха и бутеха, а това ядоса Роки още повече, защото вече се бяхме карали в клуба.

— А къде бяха бодигардовете ти?

— Грешката е моя, защото се измъкнахме навън без тях — призна тя, почувствала се виновна.

— Много умно.

— Съжалявам — рече Бърди, а гласът ѝ стана още по-тих.

— И после какво стана?

— Ами Роки започна да ритва един от фотографите и аз се опитах да го спра. Тогава той се обърна и случайно ме фрасна в лицето.

— Страхотно! — каза Крис, като си мислеше за последиците.

— Възможно е те да са ни снимали — призна Бърди.

— Да са снимали какво? — попита намръщен Крис. — Надявам се, не искаш да кажеш, че са те снимали как Роки те бие.

— Мисля, че е възможно — каза засрамена тя.

— Ами в такъв случай предполагам, че трябва да се подготвя за съдебен иск от страна на фотографа.

— Той не пострада — проплака тя. — Пострадах само аз.

— Още по-добре.

— Питам се, Крис, дали можеш да направиш нещо тази работа да не се разчува?

— Сега е твърде късно. Трябваше да ми се обадиш снощи. Фотографите вече са продали снимките.

— Не можем ли да излезем с декларация, в която да кажем, че е станало случайно?

— Нека видим първо с какво разполагат. Тогава ще говорим за декларации. — Той замълча за малко, а после попита: — Идва ли лекар да те види?

— От румсървиса снощи ми пратиха една сурова пържола — каза тя с отвращение. — Сложих си я на окото, но тя усмърдя цялата стая.

— Ами устната? Не трябва ли да се погрижиш за нея?

— Боли ме — каза тя с глас на малко момиченце.

— Трябва да повикаме доктор. Може би ще има нужда да я зашият.

— Не искам доктор! — прошепна тя, като едва сдържаше сълзите си.

— Сигурен съм, че хотелският лекар ще бъде дискретен. Ще се обадя на администратора да го уреди.

— Съжалявам, Крис — рече тя и по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Не съм искала да стане така.

— Но е станало, Бърди — отвърна той. — И ти трябва много сериозно да се замислиш дали да се жениш за човек, който се отнася с теб по такъв начин.

— Въпреки това ще се ожения за него — рече тя предизвикателно, — така че по-добре продължавай да подготвяш сватбата във Вегас. — Казах на Роки, че ще му дадеш парите от този, който купи изключителните права да прави снимки на сватбата.

— Е, той не остана ли доволен?

— Вкисна се, когато му казах, че няма да му плащам по един милион долара на година, ако бракът ни се окаже нетраен.

— Мисля, че трябва да поговоря с него и да си изясним някои неща.

— Не — каза бързо тя, — той ще побеснее и ще си го изкара на мен. — Така прави.

— Чудесен човек, няма що!

— Той наистина е чудесен — рече убедено Бърди. — Просто трябва да го познаваш, както го познавам аз.

Жените и мъжете грубияни никога не виждат грешките си. На Крис му се искаше да може да я накара да разбере, че е сбъркала, но Бърди беше влюбена или беше обхваната от страст, така че точно в момента не можеше да мисли трезво.

Той се обади по телефона и скоро след това пристигна един лекар. Крис го въведе в спалнята, а след това остана в хола, като крачеше напред-назад, докато чакаше лекарят да свърши. После трябваше да се отпрати към Джонатан, за да се оправя с неговата драма, каквато и да беше тя. В момента, в който лекарят се появи готов да разговарят, телефонът на Крис иззвъня. Провери кой се обажда, видя, че е Верона, и реши, че може да изчака.

След като приключи разговора с доктора и се увери, че Бърди е добре, се отпрати за срещата си с Джонатан. По пътя се обади на Верона.

— Какво има? — попита рязко той. — Отивам от една среща на друга.

— Обаждам ти се като приятел — рече Верона.

Хм... Това звучеше заплашително. Може би тя щеше да му каже, че скъсва с него. Голяма работа. Щеше да му спести неприятностите.

— Това е хубаво, Верона — рече той и потисна една прозявка. — Радвам се да те чуя.

— Опасявам се, че имам лоши новини.

Още лоши новини? Сега пък какво беше станало?

— Имаше свлачище — продължи тя. — Къщата ти почти е разрушена.

— Къщата ми? — викна разтревожен той. — Какви ги говориш?

— Наминах с колата, за да се уверя, че всичко е наред, защото продължаваше да вали. Сигурно току-що беше станало. Имаше пожарникарски коли и спасителни екипи. Всички се питаха дали вътре има някой. Казах им, че няма.

— Моята къща? — повтори той. — Но това е невъзможно!

— Вината не е моя, Крис — рече тя и още повече го подразни с тона си. — Обвинявай времето. Тук продължава да вали.

— Боже господи! И много ли е зле?

— Ами зле е, Крис. Къщата ти е буквално заровена под голям слой кал. Имаме късмет, че не бяхме в нея. Щяхме да бъдем погребани живи.

— Искаш да кажеш, че къщата ми е заровена с всичко в нея? — попита, не вярвайки на ушите си той. — Моята къща?

— Страхувам се, че точно това е станало.

— Обади се на двамата ми помощници. Накарай ги веднага да отидат на мястото.

— Бих го направила, Крис, но не им знам домашните телефони. Най-добре е ти да го сториш.

— Ама ти наистина много ми помогна.

— Ако живеехме заедно, бих могла.

Той затвори телефона и се свърза с главния си помощник в Лос Анджелис. Каза му да отиде в къщата и да види дали може да спаси нещо.

— Там някъде има един сейф — рече Крис. — Като го намериш, не го изпускай от очи.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

— Ела с мен — каза Бевърли и даде знак на Либърти да я последва. — Имам няколко свободни минути да се погрижа за веждите ти.

— Не знам дали да... — започна Либърти уплашена, че Бевърли може да развали външния ѝ вид. Тя харесваше гъстите си вежди, които придаваха характерен вид на лицето ѝ.

— Имаш нужда от това, скъпа — прекъсна я Бевърли. — Освен това ще го направя безплатно, така че да вървим.

— Добре — съгласи се Либърти и стана. Защо пък не? Нямах да загуби нищо освен веждите си. Освен това Деймън П. Донъл си беше тръгнал преди час, така че вече нямаше възможност за още кратки срещи с него.

Отидоха в гримьорната, където Бевърли я настани в един стол, метна кърпа върху раменете ѝ и каза:

— Обзалагам се, че са ти го казвали много пъти, но аз също се присъединявам: лицето ти е невероятно, имаш много изразителна структура на костите. Мислила ли си някога да станеш модел?

— Всъщност не — отвърна Либърти, докато се оглеждаше в дългата поредица от огледала. — Манекенството не ме интересува. Аз съм певица.

— Работеща певица, така ли? — осведоми се Бевърли.

— Да — рече Либърти и тъжно се усмихна. — Работеща като келнерка.

— Даваш ли си сметка, че с лице като твоето можеш да печелиш купища пари като модел?

— Така ли?

— Можеш да бъдеш сигурна, бейби — увери я Бевърли и отстъпи крачка назад, за да разгледа по-добре лицето на Либърти. — Искаш ли да те свържа с един агент?

Имала ли беше по-хубав ден от този? Първо Деймън, а сега и това предложение. Нещата определено ставаха все по-хубави.

— Защо си толкова добра към мен? — не можа да се сдържи да не попита тя.

— Защото и аз съм била като теб и също съм работила дълго като келнерка — обясни Бевърли. — Освен това съм напълно наясно как се отнасят хората с теб, сякаш не съществуващ.

— Тук си напълно права — рече Либърти, като се сети за жената, облечена в костюма имитация на „Армани“.

— Причината да започна да се занимавам с гримиране беше, че някой ми помогна — обясни Бевърли. — Така че, когато мога, и аз се опитвам да правя същото.

— Но ти си толкова красива — рече Либърти. — Защо не си станала модел?

— Харесва ми това, което правя. То ме устройва — рече Бевърли и сви рамене. — Освен това вече съм твърде стара за модел. Скоро ще навърша трийсет.

— Това много ли е?

— За света на модата, да — каза Бевърли и кимна като че ли на себе си. — Викат им динозаври.

— Кой е динозавър?

— Ами Синди Крауфорд, Линда Еванджелиста — рече небрежно Бевърли. — Всяка, която е прехвърлила тридесетте.

— Ау!

— Така че, какво ще кажеш? Искаш ли да опиташ? Да изкараш повече пари? При Уитни Хюстън се получи. Преди да започне да се занимава с пеене, беше успешен модел.

— Може би ще взема да те послушам — рече колебливо Либърти.

— Няма да сбъркаш — каза Бевърли и извади едни пинсети. — А сега не се плаши чак толкова от това, че ще променя решително веждите ти.

— Наистина ли имаш такова намерение? — попита Либърти, като се чудеше дали вече не е твърде късно да се откаже.

— Облегни си главата назад и се отпусни — окуражи я Бевърли.

— Ще боли ли?

— Може би — рече Бевърли и започна.

— Ох! — извика Либърти и почти подскочи в стола. — Боли.

— Разбира се, че боли — отвърна невъзмутимо Бевърли. — Красотата иска жертви. Никога не си ги скубала, нали?

— Не — рече Либърти и се намръщи.

— Мога да ти кажа, че на лицето ти расте цяла гора.

— Страхотно!

— Бих могла да ги намажа с восък. По-малко ще боли, но не си нося целия инструментариум.

— И така ще издържа — рече Либърти и стисна зъби. — Щом ще изглеждам по-добре.

— Потърпи, скъпа. Повярвай ми, че е много по-безболезнено, отколкото с „бразилеца“^[1]!

— Какво е „бразилец“?

— Господи! — възкликна Бевърли, докато ръцете ѝ продължаваха да се движат бързо. — Ама ти наистина си много зелена.

Либърти затвори очи и се замисли за крайния резултат. Синди, която следеше редовно модните списания, ѝ беше показвала по-ранни снимки на Мадона и Дженифър Лопес. И двете бяха с много гъсти вежди, а сега изглеждаха страхотно. Може пък техният невероятен успех да се дължеше в крайна сметка на веждите им.

Да бе, как пък не!

— Как според теб върви записът? — попита тя, опитвайки се да не мисли за болката, която ѝ причиняваше Бевърли, докато скубеше веждите ѝ.

— Ами става. Този видеоклип ще има успех.

— Познаваш ли Слик Джими?

— Знам ги всичките — отвърна Бевърли. — Мотаем се в едни и същи клубове.

— Сигурно е много забавно.

— Да, Джими си го бива. Това е неговият най-голям успех, ако естествено не се издъни по-нататък.

— Харесвам музиката му, но не и текстовете — рече Либърти, започвайки да свиква с болката. — Казах това на Деймън П. Донъл.

Бевърли прекъсна заниманието си.

— Казахла си на Деймън, че не харесваш текстовете? — попита тя и повдигна учудено вежди.

— Защо? — отвърна невинно Либърти. — Сбърках ли?

Бевърли се засмя, явно все още не вярвайки на ушите си.

— Никой не се осмелява да казва каквото и да било на Деймън. Този човек е цар.

— Е — отвърна небрежно Либърти, — той ме попита за мнението и аз му го казах.

— Така ли?

— Казах му, че ми харесва ритъмът, но че в текстовете се говори прекалено много за секс. Същото е и в клипа с момичетата, които си друсат циците и задниците пред камерата. Какво послание изпраща той?

— Това иска развлекателната индустрия — изтъкна Бевърли. — Видеоклиповете с повече секс и плът, снимана отблизо, се продават най-много.

— Твърде зле.

Бевърли пак възобнови скубането.

— А ти какво харесваш? Сериозна музика ли?

— Аз съм певица, която сама си пише текстовете, и повече ми допадат неща като...

— Като кой? Даяна Крол ли?

— Не, тя е джаз певица, а и аз не харесвам сравненията. Майка ми беше певица — добави тя замислена, спомняйки си за времето, когато Даян действително пеше. — Откакто се помня, около мен винаги е имало музика. По едно време бях напълно откачила по Сейд.

— Аха, това е вече класика — рече Бевърли. — Тази ли е любимата ти музика?

— И да, и не. Надявам се, че моята е оригинална. Казах го на Деймън. Нали мога да го наричам Деймън?

— Ха! — рече развеселена Бевърли. — Така ли го наричаш?

— Не виждам защо да не мога.

— И колко дълго си разговаряла с него?

— Ами достатъчно, за да ми даде визитната си картичка и да ми предложи да му донеса записа си.

— Няма да е зле да внимаваш — предупреди я Бевърли. — Всички искат едно нещо. И ние, жените, знаем точно какво е то. Деймън може и да е цар, но в действителност не е по-различен от другите разгонени псета наоколо.

— Това ми е ясно — каза Либърти. — Нали е женен?

— Женен е, доколкото това може да се каже за баровец като него. А пък с неговата госпожа, между нас ѝ викаме Спиндарела, по-добре да си нямаш работа. В никакъв случай.

— Нямам такива намерения.

— Ташмир е като риба пираня — предупреди я Бевърли. — Ако те спипа с мъжа ѝ, ще ти скъса задника от ритници с марковите си чепици за 800 долара. Не се майтапя, скъпа!

* * *

Веднага щом обявиха почивка, Синди хвана Либърти за ръка и бързо я заведе към шведската маса.

— Умирам от глад — оплака се тя и сграбчи цяла шепа картофен чипс и кутия с кока-кола. — Туй проклето танцуване ми взе здравето.

— Справяш се чудесно — окуражи я Либърти. — Изглеждаш най-добре от всички. Ти си най-секси между тях.

— Много голям ли изглежда задникът ми? — попита Синди, като натъпка чипсовете в устата си. — Прекалено голям ли е, или е точно колкото трябва?

— Казвам ти: страхотна си! Мъжете около сцената непрекъснато те зяпат.

— Сигурно ще е така — рече Синди и си взе един голям еклер. — Абе, момиче, какво е станало с теб? — възкликна изведнъж тя. — Изглеждаш много различна.

— Бевърли ми оскуба веждите. Харесва ли ти?

— По дяволите! Виждам голямо подобрение — рече Синди и захапа еклера. — Мислиш ли, че може да оправи и моите?

— Я зарежи веждите ми, защото имам да ти казвам големи новини — рече Либърти и разказа на Синди за разговора си с Деймън.

— О... боже... Господи! — възкликна Синди и от отворената ѝ уста по брадичката потече крем. — Знаех си, че ще бъде невероятен ден!

— Да — рече със замечтан поглед Либърти, — не беше с очила, Синди. И очите му са страхотни. Едни такива пронизващи и секси.

— Ха!

— Нали ме чу?

— О, боже! — каза Синди и отхапа още едно парче от еклера. — Не ми харесва как звучи гласът ти. Опомни се, момиче. Баровецът е женен, а знаеш нашето правило: женените мъже са забранена територия.

— Не мисля за него по този начин. Просто казвам, че той има много сантиментални очи, такива, които те пронизват.

— Мамка му! — рече ядосана Синди. — Ти си се влюбила.

— Не, не съм — възпротиви се Либърти.

— Хм... — рече Синди и отпи голяма глътка кола. — Почакай да видиш какво ще стане, когато Кев разбере, че си се срещала с мистър Голямата работа.

— Нямам намерение да казвам на Кев.

— Как така?

— Защото ще нося на Деймън запис с моите изпълнения. Ще видим какво ще стане. А ако нещо стане...

— Охо! Вече сме на Деймън, така ли? — подразни я Синди. — Какво стана с господин Донъл?

— Не се бързай с мен, Синди, това е сериозно нещо.

— Бедният Кев — въздъхна Синди.

— Защо „бедният Кев“?

— Защото не постъпваш добре — отвърна Синди.

— Това с Деймън П. Донъл е бизнес — каза сериозно Либърти. — Той може да ми помогне.

— Ама разбира се, че може. С големите си сантиментални очи и с големия си сантиментален чеп.

— Ти си голяма кучка! Работите не стоят така.

— Винаги са стояли така, малка братовчедке. Още от първия ден, в който го зърна със зелените си очи, ти хлътна по него.

— Възхищавам се само от таланта му. Той е специален...

— Всички са специални, когато искат да те чукат.

— Престани, Синди.

— Ще престана, ако и ти престанеш.

Следобед Ванеса, момичето, което участваше в няколко видеоклипа станали много популярни, включително и един с Ъшър, който я направи много известна, се появи на сцената.

Ванеса беше пуерториканка, мургава и секси изкусителка, с дълга до кръста коса, пищни форми и голямо самочувствие. Вече се

мислеше за звезда и се държеше като звезда. Работата ѝ беше да се кълчоти непрекъснато около Слик Джими, докато така наречените дебелани, които бяха в различен стадий на разсъбличане, се поклащаха около него.

— Тази курва е кучка на колела — рече Бевърли. — Изобщо няма и да я докосна. Тя си има собствен гримьорски екип, оставям на тях това удоволствие.

Облечена в яркочервена цепната рокля, Ванеса се натискаше през цялото време върху Слик Джими, който нямаше нищо против. След малко тя наистина започна да се държи като суперзвезда. Изтъпани се пред режисьора Малик и започна да се оплаква с бруклински акцент:

— Виж какво, готин, тук нещата не ми харесват. Не одобрявам как ме снимаш на тая шибана светлина. Трябва да започнем отначало.

На Малик това не се хареса, но все пак известно време търпя оплакванията ѝ. После, когато и на Слик Джими започна да му писва, той избухна и каза на Ванеса, че ако не ѝ харесва, може да си върви.

Тя си тръгна.

Малик веднага обяви почивка, отиде в един ъгъл и вдигна телефона.

Няколко минути по-късно отиде право при Либърти.

— Ти ли си момичето, което е разговаряло преди малко с Деймън?

Тя кимна.

— Името ти Либърти ли е?

Тя отново кимна.

— Е, добре, Либърти, ангажирана си.

— Моля?

— Деймън иска да участваш в клипа.

— Аз?

— Да, ти.

— И какво да правя? — попита тя.

— Ще замениш Ванеса.

— Аз... аз съм певица, не съм танцьорка.

— Според теб Ванеса е танцьорка, така ли? — рече той развеселен.

— Не мисля, но...

— Слушай какво — рече нетърпеливо той, — от теб се иска само да правиш същото като нея: да се усукваш около Слик Джими и да си много секси. Можеш да го направиш, нали?

— Ако не си забелязал, аз съм с изкълчен глезен, а ръката ми е с превръзка, защото я изгорих.

— Ще я покроем с нещо. И няма да се налага да танцуваш, само ще се усукваш.

— Виж какво, аз...

— Бев, Фентъзи — провикна се, прекъсвайки я, Малик, — елате тук! Деймън иска това момиче да изглежда страхотно. Нужен ѝ е грим, прическа и всичко останало. Фентъзи, виж дали ще ѝ стане роклята на Ванеса. И искам да ѝ намериш някакво кожено покритие за ръката. На работа, дами! Много закъсняваме.

Либърти поклати глава. Сега вече денят ѝ беше станал напълно сюрреалистичен. Какво, по дяволите, ставаше?

Защо пък не? Нали искаше нещо да се случи?

Бевърли я вкара обратно в гримьорната и пак я настани в стола.

— Виждаш ли какво става, когато си оскубеш веждите — рече тя. — Момиче, ще те наглася да изглеждаш страхотно.

— Това е лудост! — рече Либърти и поклати глава. — Как стана?

— Когато Деймън каже „скачайте“, всички скачат — отвърна Бевърли и отстъпи за малко назад, разучавайки внимателно лицето на Либърти с критичен поглед. — Предполагам, че си му направила впечатление. Казаха ли ти колко ще ти платят?

— Не сме говорили за това. Да поискам ли колкото ще дадат на Синди?

— Забрави — рече Бевърли и започна да полага основата на грима върху лицето на Либърти. — Кажим им, че искаш хиляда долара, защото си основен участник.

— Хиляда долара? — зяпна от учудване Либърти. — Могат да ми платят толкова! Но това е цяло състояние.

— Искаш ли аз да им кажа? — рече Бевърли, като продължаваше да работи. — Гъста съм с тези момчета.

— Можеш ли?

— Разбира се. А като станеш голяма певица, ще ме наемеш за личната гримьорка. О, и ако някой те попита, кажи, че си член на профсъюза.

— Мога ли да казвам такава нещo?

— Боже господи! — рече Бевърли и поклати глава. — Някой трябва да те понаучи как да се пазариш. На колко си години?

— На деветнайсет. Мога да се пазаря. Не съм вчерашна.

— На деветнайсет? Ами ти си още дете. Големият Деймън ти е хвърлил око, така че внимавай, много внимавай.

— За какво?

— Вече ти казах. Пак ти повтарям: Деймън е голям сваляч — каза Бевърли и започна да нанася с пръст сенки върху клепачите на Либърти. — Той е един голям, ама много голям сваляч.

— Абе, той нека хареса записа ми.

— И ако го хареса, какво ще направиш? — попита Бевърли, отстъпвайки назад, за да огледа по-добре творението си. — Ще го чукаш с надеждата, да ти даде договор за запис, така ли? Защото ако това е целта ти, ще е по-добре да го накараш да почака, докато подпишеш договора.

Либърти сви рамене.

— Нямам такива планове.

— Може и да нямаш, но съм готова да си заложа задника, че Деймън има.

— Нали каза, че е женен.

— В света на хип-хопа да си женен не означава нищо — рече Бевърли и извади меко безцветно червило за устни. — Тези момчета са като атлетите. Чукането е главното им занимание в свободното време. Мъже! — рече тя и намигна. — Мога да ти разкажа какви ли не истории.

— Ти си прекалено разочарована — въздъхна Либърти. — Сигурна съм, че не всички са такива.

— Можеш да си мислиш каквото си щещ, бейби, но ти казвам самата истина.

— Много е тъжно, ако истината е такава.

— Позволи ми да ти кажа как постъпват тези момчета — рече Бевърли. — Забършат някое красиво момиче, използват го, докато им е забавно, а след това свалячите продължават нататък. О, да, и ако жена им узнае, отиват в бижутерийния магазин и купуват на любимата си женичка още един пръстен с десеткаратов диамант. Голяма работа! Това са само пари.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото си нова и си истинска красавица. Особено пък след като оправих проклетите ти вежди!

— О, благодаря. Всичко е заради веждите ми, така ли?

— Слушай ме и се учи. Деймън винаги си е падал по красавиците. Подобно на Принс и той обича най-хубавото. В момента това си ти.

— Знаеш ли какво, Бев, независимо какво си мислиш, аз не съм съвсем вчерашна. Докато работех като келнерка, научих точно какво искат повечето мъже. Освен това си имам и приятел. Уверявам те, че мога да се грижа за себе си.

— Сигурна съм, че можеш, само че сега влизаш в съвсем друга категория. Така че искам само да ти кажа да внимаваш.

— Ще внимавам.

— Не вярвай на празни обещания. Гледай какво обещават и се постарай то да бъде в писмен вид. Вземи си адвокат.

— Благодаря. Мисля, че това е добър съвет.

— При това безплатен — рече Бевърли и добави тъмен руж на бузите й.

— Работата е там, че нямам адвокат — рече замислено Либърти.

— Хм — каза Бевърли и леко се усмихна. — Защо ли не съм изненадана?

---

[1] „Бразилец“ — метод за обезкосмяване чрез лазер. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Когато Джет пристигна в студиото, Бевърли още работеше върху лицето на Либърти.

— Изчакай малко — каза Бевърли и спря за момент, за да го целуне бързо по бузата. — Скоро свършвам.

— Не — каза той, — не си падам много по рапа. Ще вървя.

— Кажй поне „здрости“ на Либърти, докато си тук.

— Коя е Либърти?

— Новото момиче на сцената. Освен това стои точно пред теб.

— Здрости — каза той и погледна за миг Либърти в огледалото.

— Здравей — отвърна Либърти също толкова небрежно.

Фактът, че двамата почти не се погледнаха, изненада Бевърли, защото си мислеше, че Джет винаги беше харесвал много красивите момичета. Хм... Може би наистина е влюбен.

— Обади ли се на онзи номер? — попита тя, като продължаваше да работи по лицето на Либърти.

— Опитвах няколко пъти, но никой не отговаря — рече той, като изпука кокалчетата на пръстите си. — Предполагам, че трябва да изчакам до понеделник.

След това му дойде наум, че в понеделник в Ню Йорк пристига Джиана. Господи! На този свят няма лесни неща!

— Искаш ли кафе или нещо друго? — предложи Бевърли.

— Не, благодаря, Бев. Ти си заета и затова си тръгвам. Ще ти се обадя по-късно.

Той излезе от студиото и по пътя за апартамента на Сам се почувства виновен, че не се е обадил на майка си. Веднага щом стигна у Сам, вдигна телефона, преди да се е разколебал.

— Мамо? — каза той, когато Еди отговори.

— Тази дума не съм я чувала от много отдавна — отвърна Еди. Изглежда, че беше сравнително трезва.

— Джет е — каза той и веднага посегна за цигара.

— Предположих, че си ти, тъй като си единственият човек, който ми казва „мамо“ и си мой син. Макар че отдавна не си се обаждал — добави тя с укор.

— Живеех в Италия — каза той, като му се искаше тя да се зарадва малко повече за това, че и се беше обадил. — Нали знаеш.

— И къде си сега?

— Върнах се в Ню Йорк. Пристигнах за няколко дни.

— Защо?

— Да се срещна с Ред — отвърна той, като си даде сметка, че тази информация няма да се посрещне много добре.

— С това копеле! — рече тя ядосана. — Защо искаш да се срещаш с него?

— Той ме извика. Изпрати ми билет за самолета.

— О! — рече недоволна майка му. — Той те вика и ти си готов веднага да скочиш.

— Да, мамо — призна Джет. — Така е. Но той е мой баща, а лейди Джейн каза, че е важно.

— Говорил си с нея? Тази фалшива кучка!

— Тя се обади — обясни Джет. — А когато ми изпратиха и билет, си помислих, че мога да се възползвам от това безплатно пътуване. Да те видя и така нататък.

— Няма такова нещо като безплатно пътуване, Джет — каза мрачно Еди. — Накрая ще си платиш по един или друг начин.

— Може би — рече той и вдиша дълбоко отровния дим.

— Твоят баща никога не се променя — каза рязко тя.

— Знам.

— Кога ще те видя?

— А искаш ли? — отвърна Джет, като си спомни, че последния път, когато я беше видял, имаха страхотна кавга. Дори не можеше да се сети за какво се бяха карали.

— Можеш да дойдеш в къщата утре — предложи тя, — аз съм тук. Не ходя никъде.

— Няма да мога, мамо — каза той. — Трябва да посрещна един човек на летището, а след това обещах на Макс да се отбия на предсватбената вечеря утре вечер.

— Макс ли? — рече тя. — Откога пък сте близки с него?

— Той ме покани. Мисля да отида.

— Защо?

— Кажи има ли някаква възможност ти да дойдеш в града? — попита Джет, за да смени темата за семейството.

— За какво? — попита троснато тя. — Мразя града. Изобщо мразя да съм там, където ще бъда принудена да дишам същия въздух като Ред Даймънд.

— В такъв случай ще се опитам да се видим през седмицата.

Последва дълго мълчание, което накрая беше нарушено от Еди:

— Вече видя ли се с него? — попита тя.

— С кого? — попита той, като се правеше, че не я е разбрал, въпреки че много добре знаеше какво има предвид.

— Че с кого ли? — каза ядосано тя. — Ами с оня кучи син, за когото бях омъжена.

— О, да, видях го — отвърна небрежно Джет. — Появи се на ергенското парти на Макс.

— Абе какво е това? Някакъв нов семеен съюз ли? — попита тя и в гласа ѝ се усетиха познати нотки. — Изведнъж чувам „Макс това, Макс онова“. Аз съм семейството ти, а не твоите полубратя.

— Знам, мамо.

— И Крис ли е там? — попита тя, продължавайки разпита.

— Да, и той е тук.

— Вероятно знаеш, че точно той плати, за да можеш да отидеш в Италия да се лекуваш и да се справиш.

— Откъде си чула това?

— Имам си източници. Трябва да му благодариш. Сигурна съм, че Макс не се е бръкнал. Стиснато копеле! — добави тя. — Също като баща си.

Той чу тракането на лед в чаша — друг познат звук от детството. Еди винаги започваше деня с питие в ръка. Това беше един от най-ранните му спомени.

— Ти добре ли си, мамо? — попита предпазливо той. — Не пиеш, нали?

— Взех си чаша вода — каза тя предизвикателно. — Това устройва ли те, господин Преобразил се алкохолик?

За да избегне кавгата, той бързо смени темата.

— Сега живееш ли с някого? — попита небрежно той. — Има ли при теб някой млад красив жребец?

— Не е твоя работа — отвърна тя, като явно трудно произнасяше думите. — А и няма да е зле да се държиш прилично с моите приятели, защото ако си спомням правилно, последния път те спухаха от бой.

О, страхотно! Много приятни спомени. Въпреки че тогава беше къоркютук пиан, нямаше да забрави никога какъв живот водеше тя. Непрекъснато се чукаше с някого. Затова беше казал няколко обидни думи по адрес на поредния ѝ любовник. Откъде би могъл да знае, че боклукът е професионален боксьор.

— Ще ти се обадя утре, мамо — рече той, изпитал внезапно непреодолимо желание да затвори телефона.

— Обади се — отвърна тя кисело. — Ако намериш време.

Той остави телефона и смачка цигарата. Едно нещо беше сигурно: беше успяла да изтрие усмивката от лицето му. За съжаление в това нямаше нищо ново.

* * *

Макс кипеше от яд — каква игра играеше Маришка и как можеше да разбере?

Всичко беше много подозрително. Първо, в офиса му се появи Владимир, после Маришка започна да твърди, че не е била женена за руснака, а тя много добре знаеше, че той беше виждал брачните документи.

Дали бяха фалшиви? Да потърси ли експерт? Не. Не можеше, защото би означавало да се намесят хора, които ще научат за личните му работи.

По дяволите! Беше попаднал в невъзможна ситуация.

Обади се на Ейми.

— Ти така и не се появи на обяда — каза кисело той, готов да си излее яда на някого.

— Много съжалявам — извини се тя. — Вината не беше моя. Баба ми беше изпаднала в едно от бърбривите си настроения и беше невъзможно да си тръгна бързо.

— Как е баба ти? — попита той, малко поомекнал, защото Ейми нямаше никаква вина и не трябваше да си го изкарва на нея. Истината

беше, че тя и Лулу бяха единствените двама души, които имаха значение в живота му.

— Изключително добре за своите деветдесет години — отвърна весело Ейми. — Изглежда по-добре от всеки от нас.

Той не се засмя. Не му беше до смях.

— Значи довечера ще отидем на тази интимна вечеря, само ние двамата.

— Надявах се да си легна рано тази вечер — отвърна Ейми.

— Ще се погрижа да се прибереш навреме.

Настъпи дълго мълчание, което Ейми наруши, като каза:

— Макс, наред ли е всичко? — попита тя.

— Казах ти, много неща ми се струпаха на главата във връзка с бизнеса. Ще говорим по-късно.

— Много добре — потвърди тя с нежелание, защото все още се чувстваше невероятно виновна и не ѝ се искаше да остава сама с Макс.

— Ще дойда да те взема в осем — рече той, като все още мислеше за Маришка и за пъкления ѝ план. Петдесет хиляди долара да убие някого и тя беше останала с впечатлението, че той ще ѝ даде парите.

О, не, не беше чак толкова глупав!

* * *

Когато Крис пристигна в апартамента на Джонатан Гуди, беше взел решение: щеше да се качи на някой самолет за Лос Анджелис, да остане там няколко часа и да се върне обратно за срещата в понеделник с Ред. Тревожеше се не само за къщата си, но най-вече за сейфа, в който в момента имаше 250 000 долара в брой, приготвени да бъдат прехвърлени във Вегас за Рот Джиаганте. Не можеше да си позволи да изгуби тези пари.

Апартаментът на Джонатан в Ню Йорк, веднъж дори показан на корицата на „Архитекчъръл Дайджест“ заедно с материал на осем страници, беше по последната дума на модата. Джонатан беше ревностен любител на архитектурата, харесваше изчистените линии, структурната простота и малкото мебели.

Вратата му отвори самият Джонатан. Беше бос, в омачкани широки панталони и отворена риза и изглеждаше разтревожен. От антуража му нямаше и следа.

— Какво е станало? — попита Крис, влизайки.

— Това, което е станало, е изключително неловко — отвърна Джонатан и въведе Крис в просторната кухня.

— Винаги, когато някой ме покани в апартамента си, става дума за нещо неловко — отвърна Крис и седна на един висок хромиран стол. — Така че не се притеснявай, Джон. Чувал съм какви ли не неща.

— Искаш ли да ти направя едно здравословно питие? — попита Джонатан. Наряза манго, банани, папая и хвърли всичко в миксера заедно с малко мляко.

— Всъщност не. Поувлякох се снощи и сега страдам от последиците. Ще пия кафе, ако направиш.

— Кафето е вредно за теб — каза Джонатан. — Не държа в апартамента си.

— Тогава ти повтарям — рече Крис, — какво е станало?

Джонатан включи миксера и помълча известно време, докато плодовете се търкаляха вътре. След това го изключи, наля си питието във висока чаша и продължително въздъхна.

— Ух... Предполагам, че всички правим неща, за които предпочитаме да не се говори, особено когато човек е актьор, и то известен.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Не че се срамувам от това — рече колебливо Джонатан, — но съм наясно, че ако се разчуе, може да провали кариерата ми.

— Продължавай — подкани го Крис.

— Ами — каза Джонатан, като изгълта на един дъх здравословното си питие, — има моменти, когато криввам от правия път.

— И къде по-точно кривваш? — попита Крис, въпреки че вече подозираше какво ще му каже филмовата звезда.

— Слушай, не се опитвам да скрия нищо от теб, Крис — рече бързо Джонатан, — обаче те моля това да си остане между нас. Адвокатска тайна, нали разбираш.

— Естествено.

Джонатан остави чашата си на масата.

— Аз съм гей — каза едва чуто той.

— Доколкото разбирам, имаш проблем, нали?

— Голям проблем — каза Джонатан. — Снощи срещнах един мъж.

— И? — рече Крис, предчувствайки какво ще чуе.

— Беше хубав, имаше приличен вид — продължи Джонатан. — Аз не си падам по грубияните. Поканих го тук и ние... прекарахме добре...

— Мога ли да те прекъсна? — попита Крис.

— Давай.

— Къде беше приятелката ти?

— Ние имаме уговорка. Тя е... как да кажа, пада си по жени, което устройва и двама ни. До този момент успяваме да заблудим медиите.

— Започва да става все по-сложно — рече Крис.

Джонатан прекара пръсти през гъстата си коса.

— Разбирам, че си шокиран — рече, станал внезапно сериозен той.

— Кой, аз ли? — отвърна Крис. — Аз съм либерален човек, Джонатан. Това, което правиш, си е твоя работа. Ни най-малко не ме засяга.

— Затова винаги съм те харесвал — каза Джонатан, облекчен, че не го съдят.

— Кажи ми какво стана по-нататък?

— Ами... Ние с този човек се позабавлявахме и след това той си тръгна, а аз му предложих пари.

— Той професионалист ли беше?

— Не, не беше и в момента, когато му подадох парите, разбрах, че съм направил голяма грешка.

— Как реагира той? — попита Крис и мислено си представи сцената.

— Много се обиди и се ядоса. „За кой, по дяволите, се мислиш ти? — започна да ми крещи в лицето. — За някаква голяма филмова звезда, която се е скрила в гардероба? Мислиш, че можеш да купиш всичко и всеки? Е, аз пък трябва да ти съобщя нещо друго: не можеш. Мога да направя на пух и прах имиджа ти.“

— И какво стана тогава?

— Попита ме дали знам с какво се занимава. Казах му, че нямам представа.

— И какво се оказа?

— Оказа се, че е журналист в известно гей списание. Можеш ли да повярваш! Може и да са ме чукали предишната вечер, но сега съм напълно прецакан. Какво ще правим, Крис? Какво, по дяволите, ще правим?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Защо кризите се случват през празничните дни? Лейди Джейн Бентли не можа да се свърже с адвоката си, който се оказа на тридневна екскурзия до Бахамските острови. Трябваше да говори с него, обаче засега реши, че ще е най-добре да се прави, че нищо не се е случило. Ред често имаше пристъпи на необузdana ярост, обаче този път гневът му беше насочен срещу нея и това не ѝ харесваше. Фактът, че беше решил да я изгони, сам по себе си бе шокиращ. Е, да, през годините, прекарани заедно, се бяха карали за много неща, но никога не беше имало нещо подобно.

Скоро си даде сметка, че ще е разумно да оползотвори оставащото ѝ време. След кавгата сутринта не беше виждала Ред. Според безценната му домоуправителка Даян — какво име имаше само! — той бе излязъл от къщи и казал, че ще се върне късно.

Лейди Джейн подозираше, че е отишъл в тайния си апартамент, за който той не предполагаше, че тя знае, и там вероятно го забавляваха курвите, с които се беше запознал по време на ергенското парти на Макс.

Доста се замисли дали да се обади на Макс и да му се накара, но после се запита защо да го прави? Макс не беше отговорен за непристойното поведение на баща си.

Вместо това тя подложи на щателно претърсване кабинета на Ред. Прерови чекмеджетата в бюрото му, отвори всички файлове в компютъра му, прегледа електронната му поща, провери всяко писмо и документ. В стаята на секретарката му имаше ксерокс и тъй като нея я нямаше през уикенда, направи копия на всичко, което счете, че ще ѝ е от полза. По едно време в стаята влезе Даян и има нахалството да я попита какво прави.

— Моля? — каза лейди Джейн и надменно я погледна. Винаги беше ненавиждала домоуправителката на Ред, тази тъпа негърка, която дори не приличаше на домоуправителка, а по-скоро на позастаряла танцьорка във вариете. — Наистина ли ме питаш какво правя тук?

— Отворила сте компютъра на господин Даймънд — рече Даян и скръсти ръце. — Господин Даймънд не позволява на никого да го ползва.

— Даваш ли си сметка с кого говориш? — каза лейди Джейн, изумена от спокойствието на жената.

— Да, давам си, лейди Бентли — отвърна Даян, без да се уплаши. — Обаче господин Даймънд ми е повтарял много пъти, че никой не трябва да влиза тук.

— Работя по негово нареждане — каза лейди Джейн, вбесена от това прекъсване. — Затова ти предлагам да се отнесеш към него, ако имаш някакви проблеми. И ако се осмелиш отново да ме разпитваш, ще накарам да те уволнят.

Даян нагло я изгледа и излезе от стаята.

Лейди Джейн реши, че ако остане в къщата, на всяка цена ще се погрижи Ред да се отърве от жената, въпреки че се беше опитвала и преди, но без особен успех.

Ред Даймънд не обичаше да сменя прислугата си. Всъщност той дори смяташе, че задържането им за дълго време му гарантира тяхната лоялност.

Лейди Джейн беше тъкмо на противоположното мнение.

* * *

Веднага щом приключи с Джонатан Гуди, Крис взе такси до летището, без да си дава труда да освобождава апартамента си в хотела, защото щеше да се върне на следващия ден.

На път за летище „Кенеди“ той разговаря по мобилния телефон с Анди — неговия помощник афроамериканец, на когото обикновено много разчиташе.

— Пристигам със самолет — уведоми го кратко той. — В момента пътувам към летището.

— Няма смисъл да идваш в Лос Анджелис — започна да го разубеждава Анди. — Съжалявам, че аз трябва да ти го кажа, но къщата ти се намира в зона, в която достъпът е забранен.

— Какви ги говориш?

— От градската управа наложиха забрана поради опасност от свлачища.

— Мамка му! — изруга Крис. — Намери ли сейфа?

— Не пускат никого да се приближи до къщата.

— Анди — рече Крис с нетърпящ възражения тон, — искам да се върнеш там, да влезеш и да вземеш проклетия ми сейф. В случай че искаш да запазиш работата си.

— Ти не разбираш какво става тук — рече Анди, опитвайки се да му обясни. — Поройният дъжд не спира, има страхотни бури и хората бяха пометени. Къщите в Кончита са затрупани под калта. Много хора загинаха.

— Хайде пък ти — рече Крис, отказвайки да повярва, че положението е толкова лошо, колкото го представяше Анди. — Все пак говорим за Лос Анджелис, нали.

— Знам — рече отчаян Анди. — Това е направо катастрофа.

— Въпреки всичко пристигам. Изпрати на летището кола с шофьор и ме чакай в къщата ми.

— Ти не ме слушаш какво ти казвам, Крис. Няма къща, в която да те чакам.

— Качвай се в шибаната си кола, отивай в шибаната ми къща и стой там — рече, загубил търпение Крис.

Успя да хване полет на една авиокомпания до Лос Анджелис. За съжаление не бяха останали места в първа класа, така че трябваше да се примири. Започна горчиво да се оплаква на всеки, който беше готов да го слуша.

Господи! — каза си той. — Започвам да ставам син на баща си. Креця на помощника си да проникне в къща, до която достъпът е забранен. Оплаквам се, че не съм в първа класа. Какво става с мен?

После си спомни за Джонатан и проблема му. Беше много по-голям от неговия. Цялата му кариера беше заложена на карта, а какво щеше да направи той в тази връзка?

Беше казал на Джонатан да не се безпокои и че той ще се погрижи.

— Безпокоя се — беше отвърнал Джонатан, хвърляйки му изпълнен с доверие поглед. — Никой не знае за това, освен теб, Крис. Разчитам на теб.

И какво трябваше да направи той? Да подкупи човека?

Да, обикновено това беше отговорът. Джонатан каза, че ще плати толкова, колкото е нужно, т.е. всичко, което би затворило устата на журналиста.

Крис кимна. От опит знаеше, че повечето хора могат да бъдат купени. Всичко зависеше от цената.

* * *

Докато побутваше от тук от там яденето пред себе си, Ейми не можеше да не забележи, че Макс очевидно мислеше за нещо друго. Това не я впечатли много, защото и с нея беше така. Смело се опита да води разговор, но Макс продължаваше да се взира в празното пространство като човек, на когото мислите бяха някъде другаде. Тя се надяваше и се молеше той да не е разбрал за прекараната от нея бурна нощ.

Келнерът отнесе чиниите и попита дали искат кафе и менюто с десертите.

Ейми поклати глава, а Макс поиска сметката.

— Сигурен ли си, че си готов за предсватбената вечеря утре вечер? — попита го Ейми, решена да го накара да говори, преди да си тръгнат.

— Готов съм — отсече той. — Защо?

Тя въздъхна и взе чашата си с вино.

— Днес си се видял с Маришка, нали?

Той кимна.

— Как разбра?

— Тя винаги ти разваля настроението.

— Така ли мислиш?

— Така е, Макс. Ти си в много по-добро настроение, когато предаваш Лулу на бавачката и не се налага да се виждаш с бившата си съпруга.

— Проблемът е, че Маришка винаги е там — каза той и се намръщи. — Няма как да я избегна. Прави й удоволствие да ме измъчва.

— Нещо друго те безпокои — рече Ейми и се наведе над масата. — Искам да ми кажеш какво.

— Проблеми с бизнеса — отвърна мрачно той. — Не е нещо, което не бих могъл да разреша.

— Ако ги споделиш, може да ти олекне, Макс. В края на краищата скоро ще бъдем женени.

— Да, скъпа, и трябва да ти кажа, че нямам търпение това да стане — каза той в момента, когато келнерът донесе сметката. — Знаеш колко те обичам, нали? — добави той, оставяйки черната си карта на „Америкън Експрес“.

Не, тя не го знаеше. Щеше да е добре да ѝ го казва по-често. А защо така лесно беше приел условието ѝ да не правят секс преди сватбата?

После дойде ред и на най-големия въпрос — какво я беше накарало да преспи с напълно непознат? Можеше ли изобщо да даде някакво обяснение?

Макс подписа сметката и стана.

Вечерята явно беше приключила.

* * *

Полетът до Лос Анджелис беше директен и по цялото трасе имаше въздушни ями. Когато Крис пристигна, си даде сметка, че може би бе направил грешка. Беше казал на Анди да му прати кола с шофьор на летището. Колата беше там, но и дъждът. Продължаваше да се излива на потоци, гонени от вятъра. Анди имаше право — в Лос Анджелис цареше пълен хаос.

През целия път по магистралата шофьорът не престана да му разказва най-различни истории, свързани с лошото време.

Крис седеше на задната седалка и се молеше проклетият шофьор най-после да престане да плямпа. Трябваше да се съсредоточи върху всичко, за което трябваше да се погрижи. На първо място беше Джонатан. Приоритетната му задача. После Бърди и проблемите ѝ. Къщата му и точно колко беше пострадала и, разбира се, Рот Джиаганте и парите, които му дължеше.

Когато стигна до дома си, не можеше да не отдаде заслуженото на Анди, защото въпреки че беше късно и тъмно като в рог, младият

човек седеше в колата си и търпеливо го чакаше. Ето това се казва лоялност.

Крис излезе от колата, притича и почука на прозореца на Анди.

— Успя ли да извадиш сейфа? — викна той, мъчейки се да надвие шума от поройния дъжд.

Анди свали прозореца и му подаде един фенер.

— Виж сам, Крис — викна му той. — Къщата ти е затрупана под тонове кал. Изобщо не мога да се приближа до входната врата. Дори не мога да видя къде е.

Крис взе фенера и се приближи. Нещата бяха много по-зле, отколкото си беше представял. Къща нямаше. Имаше само огромна планина от кал и големи табели, забраняващи влизането в имота му.

— Какви мерки предприе, за да разчистят — попита той, като си мислеше, че като махнат калта, къщата му ще се покаже отдолу невредима.

Ами да, разбира се.

— Не мога да направя нищо, докато не спре дъждът — отвърна Анди, като се опитваше да ги предпази с чадър. — Едва тогава ще могат да докарат тежки машини и да започнат работа.

— Мамка му! — рече Крис, измокрен вече до кости и с обувки, затънали в калта. — Върнах се за това.

— Аз те предупредих — отбеляза Анди. После, за да му се подмаже, добави: — Ще се справя с тази работа, Крис. Ще направя каквото мога.

— Мамка му! — повтори Крис и разтърси глава, усетил как дъждът прониква през дрехите му. — Това е някаква идиотска шега.

* * *

След вечерята Макс отведе Ейми вкъщи, целуна я леко по бузата и толкова. Още една не особено приятна вечер с мъжа, когото тя вече не беше сигурна дали обича.

Горе в апартаментата си започна да ходи от стая в стая, нервна и объркана. Правилно ли постъпваше? Трябваше ли да продължи? Макс ли беше идеалният съпруг за нея?

Е, да, на Тина ѝ беше лесно да ѝ каже, че е той, но не Тина щеше да се омъжва за него, а тя. Освен това от главата ѝ не излизаше споменът за прекараната нощ със С. Лукас. Красивото му лице продължаваше да е пред очите ѝ, хипнотизиращите очи, мускулестото тяло и начинът, по който я държеше в обятията си...

Запита се дали и той мислеше за нея.

Вероятно не. Сигурно беше от онези мъже, които са спали с куп момичета, а после ги забравят. Колко тъжно.

Но дори това да беше вярно, тя не можеше да престане да мисли за него.

Още по-лошото беше, че не искаше.

* * *

Когато Крис се появи на рецепцията в „Четири сезона“, вече минаваше полунощ. Беше наредил на Анди да му запази място за най-ранния полет за Ню Йорк на другия ден сутринта, за да може след като се наспи добре, да тръгне обратно.

След като си поръча гореща супа и голяма пържола от румсървиса, той вдигна телефона и най-после се свърза с Рот Джаганте във Вегас.

— Къде си? — попита строго Рот.

— В Лос Анджелис — отвърна той, решен да не му позволява да си играе повече с него. — Къщата ми е разрушена.

— Не съм го направил аз — отвърна веднага Рот.

— Не е смешно — озъби се Крис.

— Сам си го изпроси — рече Рот и небрежно добави: — Хареса ли ти нийоркският ти подарък?

— Много си допаднахме с нея — отвърна Крис, като се питаше колко още ще продължи да търпи този човек. — Особено след като си тръгна със златния ми „Ролекс“. Това част от плана ли беше, или си толкова стиснат, че не си ѝ платил таксата за услугата?

Рот се засмя, обаче тонът му не прозвуча приятелски.

— Утре те чакам тук с парите.

— Парите ти бяха в сейфа ми, а точно сега той е погребан под тонове кал някъде в къщата ми. Страхувам се, че ще трябва да

почакаш.

— Ти майтап ли си правиш с мен? — изръмжа Рот.

— Прати някой от твоите апаци да провери дали ти казвам истината. Давай, може пък те да успеят да го изровят.

— Това означава ли, че няма да дойдеш утре?

— Няма да дойда, Рот — отвърна Крис и стисна зъби. — Ще си получиш проклетите пари идната седмица. В момента имам поналежащи проблеми — като например този, че нямам къде да живея, че всичко, което притежавам, е унищожено и че трябва да летя обратно за Ню Йорк за една среща. Както ти казах, ще трябва да почакаш. И не си прави труда да ми пращаш посетители.

— Я престани да ми нареждаш, тъпанар такъв.

— Тъпанарят си ти — отвърна Крис, без да му мигне окото. — Предлагам ти възможност да бъдеш домакин на сватбата на Бърди Марвъл в твоя хотел, което би означавало безплатна реклама по света за милиони долари, а ти дори не искаш и да помислиш по въпроса. Ако имаш малко мозък в главата, ще поговориш с хората, които се грижат за връзките ти с обществеността, и ще чуеш какво ще ти кажат. Давам ти двайсет и четири часа да ми се обадиш. След това ще се обадя на Питър Мортън в „Хардрок“. Той е умно момче и ще разбере за какво става дума. И не се безпокой, ще си получиш шибаните пари!

Затръшна слушалката. Е, сега вече се почувства по-добре!

Естествено, не може да заспи. Как би могъл? Къщата му беше разрушена заедно с всичко, което притежаваше. Как би могъл да престане да мисли за нещата, които беше загубил? Сега тях ги нямаше и той не можеше да направи нищо по въпроса.

Навън дъждът продължаваше да вали като из ведро.

Усещаше как нещата излизат от контрол. Чувството не беше приятно.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

В ролята на говорител на Либърти, Бевърли отиде при режисьора Малик и му каза, че Либърти иска по 1000 долара на ден за двата дни, през които ще работи за клипа.

— Вече е уредено — отвърна Малик. — Деймън нареди тя да получава по 2000 долара на ден. Баровецът е лапнал по нея.

— Искаме го в писмен вид — отвърна Бевърли, като се опитваше да не изглежда много изненадана, че всичко стана толкова лесно.

— В писмен вид ли? А какво ще кажеш, ако ѝ се плати в брой? — рече Малик. — Ще си ги сложи в джоба и ще си тръгне, става ли?

— В брой ще бъде добре — отвърна Бевърли и си каза, че може би трябва да поиска от Либърти комисиона. Обаче не го мислеше сериозно. Най-новата ѝ философия беше, че когато помогнеш на някого, то ти се връща. Беше срещнала Чет, а от дълго време той беше първият свестен мъж, когото познаваше.

Щом Бевърли каза на Либърти за парите, тя беше толкова изумена, че не можа да реагира веднага.

— Две хиляди долара на ден? — рече накрая Либърти. — На ден! Сигурна ли си?

— Не се панирай. Вероятно на Ванеса ѝ плащат много повече. Освен това — подкачи я Бевърли — Деймън те харесва. Наистина те харесва.

— Така ли? — каза, без да се впечатли, Либърти.

— Господин режисьорът го каза.

Либърти не искаше да пита какво означава това. Хукна да търси Синди, която беше изпаднала в унило настроение.

— Ха! — рече възмутена Синди, когато ѝ го сподели. — Аз ще се скъсам да си въртя задника пред шибаната камера, а ти само ще си стоиш и ще се правиш на суперзвезда — рече Синди, загледана в отражението си в голямото огледало. — Мамка му! Не е честно!

— Ще кажеш, че е още по-нечестно, когато чуеш какво ми плащат — рече развълнувана Либърти.

— Повече, отколкото на мен? — запита Синди и присви очи.

— Какво ще кажеш за две хиляди на ден? — рече Либърти, все още шокирана от новината, че ще получи такава невероятна сума, без да прави кой знае какво.

— Боже! — викна Синди и започна да подскача. — Ама ние ще забогатеем, мамка му! Ще можем да си купим онзи телевизор с плоския екран, за който отдавна си говорим. Нямам нищо против да получаващ повече от мен.

— Първо ще си платим сметките — каза Либърти, като си помисли какво облекчение би било това. — Знаеш ли колко сметки сме натрупали, с които все аз трябва да се оправям, защото ти не желаш.

— Така е, защото теб те бива повече от мен в тази работа — каза Синди и си оправи костюма. — Ти си по-умната, а мен ме бива повече да харча.

— Това е вярно — съгласи се Либърти и се засмя.

— По-добре се обади на майка си — рече Синди.

— Че защо?

— За да й кажеш да се отбие при мама утре вечер. Ще празнуваме всички заедно.

— Не съм сигурна, че искам да я видя — поколеба се Либърти. — Все още не мога да разбера защо не ми е казала по-рано за баща ми. Не беше честно да чакам толкова години.

— Вероятно си е мислела, че не би искала да знаеш, че баща ти е мъртъв и че за теб ще е по-добре да растеш с някаква надежда.

— Да — рече горчиво Либърти, — фалшива надежда.

— Хайде сега да не говорим за това — рече Синди. — Трябва да мислим за много по-важни неща.

— А кога да мисля за това? — промърмори повече на себе си Либърти.

— В колко часа трябва да се явим утре? — попита Синди, като бързо смени темата.

— В десет. Според Бев рапърите не обичат да стават много рано.

— Тази Бев е страхотна — рече ентузиазирано Синди. — Утре ще оправи и моите вежди. Казвам ти, че заради веждите те наеха. Само почакай да те види Деймън. Ще зареже оная дъртофелница и вие ще се свържете за постоянно. Госпожа Деймън П. Донъл. Представяш ли си? Прекалено хубаво е, момиче.

— Млъквай, Синди — рече Либърти и се огледа да не би някой да е чул. — И изобщо си го избий от главата. Да не мислиш, че ми е чак толкова приятно да бъда главното момиче в някакъв тъп рапърски клип. Правя го само заради парите. Искам само Деймън да хареса гласа ми.

— Е, да — рече с нескрит сарказъм Синди. — Вярвам ти.

Докато облекат и нагласят Либърти, стана късно. Слик Джими остана доволен, когато я видя на сцената, обаче Бевърли побърза да ѝ каже, че той се радва на всяка жена, която види. Неговата група от закръглени, секси мадами беше започнала да се поуморява. Те се кълчеха цял ден и вече едва се влачеха. Размотаваха се насам-натам и всяка беше повече или по-малко уморена, а записът с песента на Джими продължаваше да гърми по високоговорителите.

Лош текст, а хубав ритъм, помисли си Либърти за втори път, когато застана пред Малик, за да я одобри.

Малик обаче не хареса вида ѝ, което веднага я накара да се почувства несигурна. Поиска да оправят още прическата ѝ, да ѝ сложат по-екзотичен грим и роклята ѝ да прилепне още по-плътнo. Вместо да заснемат направо нейното участие, започнаха да репетират.

— Теб ще те снимаме утре — реши Малик. — Деймън иска да си перфектна, аз също.

Хм... Деймън искал да е перфектна. Това беше интересно, особено когато го желаше човек, който до днес не ѝ обръщаше внимание.

Тя си помисли за Бевърли и предложението ѝ да я свърже с агент за модели. Беше много по-добре, отколкото да налива кафе. Затова реши да ѝ каже, че ако предложението ѝ е наистина сериозно, определено ще се съгласи.

Беше дошло време да рискува, а тя бе напълно готова за това.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Джиана беше оставила съобщение в гласовата поща на Джет да я посрещне на летището.

Естествено, че очакваше той да я посрещне. Беше свикнала нещата да стават както тя пожелае.

На излизане той нае лимузина. След като щеше да я посреща, можеше поне да го направи както трябва.

Когато Джиана слезе от самолета, мина през митницата и закрачи през летище „Кенеди“, обути във високи до бедрото плътно прилепнали ботуши от леопардова кожа и в къс, пристегнат с колан шлифер с шоколадов цвят, двама случайни фотографи, появили се като изневиделица, започнаха да я снимат. Не знаеха точно коя е тя, но бързо усетиха, че е знаменитост.

Веднага щом видя Джет да върви към нея, тя разпери ръце и се провикна:

— Чао, карино! Молто е бене да видя приятеля ми!

Изведнъж той ѝ стана приятел! Е, да, разбира се, че беше такъв, нали живееха заедно.

— Здравей, бейби! — каза той и я прегърна. — Миришеш страхотно!

— Не, не, мириша на самолет — каза тя и сбърчи нос. — Отвратително е. Имам нужда от душ.

— В кой хотел да те заведа? — попита той, като взе сака ѝ „Луи Витон“, който тежеше цял тон.

— Никакъв хотел, карино, ще се настаня при теб — каза тя, отмятайки назад дългата си коса.

Ето ти изненада, и то не добра. Как би могъл да продължи новата си връзка, когато Джиана спи в леглото му?

— Ами аз не съм питал Сам за това — каза бавно той.

— Прего! — възкликна тя. — Разбира се, че Сам ще ме покани.

— Той не те познава — посочи Джет.

— О, но ако ме познаваше — рече тя и се усмихна многозначително, — можеш да бъдеш сигурен, че щеше да ме покани.

Беше права. Нямахме мъж на света, който би отказал на Джиана.

Трябваше да признае, че тя изглежда внушително — висока, стройна, с грива от кестенява коса, с очи на котка и пълни, сладострастни устни. Мъжете се спираха, за да я зяпат, когато минаваше покрай тях, като че ли не вярваха, че може да съществува такова великолепно същество, защото във външния вид на Джиана имаше нещо изключително необузвано.

— Не съм сигурен, че апартаментът на Сам ще бъде достатъчно шик за теб — каза той, като я хвана за ръка. — В банята му почти няма място за твоите гримове и други принадлежности. Освен това няма голямо огледало, а знам колко обичаш огледалата.

— Защо са ми, карино, когато имам теб? — каза мило тя. — Моят американски приятел ми липсваше молто, молто.

Американски приятел? Това беше новият ѝ любим израз. Беше го научила от дядо си, ветеран от Втората световна война, и Джет го ненавиждаше.

— Ти също ми липсваше — каза той неискрено, защото споменът за момичето, чието име не знаеше, непрекъснато беше в главата му.

— Държа ли се като лошо момче? — подразни го Джиана.

— Не по-лошо от теб — отвърна ѝ той.

— Ха! Невероятно! Аз се виждам само с още един друг мъж, господин Ламборджини. А ние го харесваме, нали?

— Как е любимата ми кола? — попита той, докато вървяха през летището.

— Сложих я в гараж. Нали е добре?

— Колко време ще останеш?

— Щом направим снимки, се прибираме вкъщи.

— Не ние, а ти — побърза да каже той. — Трябва да остана тук около две седмици.

— Перке?

— Защото има някои неща, за които трябва да се погрижа, преди да тръгна.

— Какви неща?

— Семейни работи.

— Ти правиш Джиана тъжна.

— Съжалявам, бейби, няма друг начин.

В лимузината тя отново го прегърна, а езикът ѝ започна да шари из ухото му.

— Джиана няма търпение да остане сама с теб — прошепна тя. — Ще се любим лудо цяла нощ.

— По-късно — поправи я той, — преди това сме поканени на предсватбената вечеря на брат ми.

— Какво значи „предсватбена вечеря“?

— Ами нещо, което хората правят, преди да се оженят.

— Мислех, че това е секс — каза тя и постави ръката си върху бедрото му.

— За теб всичко е секс.

— Е, лошо ли е? — каза тя и се разсмя с дрезгавия си глас.

— Невинаги.

— Ама на теб ти харесва. Знаеш го — каза галъовно Джиана и премести още по-плътнo ръката си. — Как му казват на американски: „Ти си ненаситен“, нали?

— Може би ще трябва да почакаме, докато стигнем в апартамента — каза той и бързо избута ръката ѝ. — Шофьорът ни гледа в огледалото и ще му изтекат очите.

— Е, и? Това лошо ли е? — попита тя и отново сложи глава на рамото му, а езикът ѝ пак зашари в ухото му.

Той разбра, че няма да може да се отърве от Джиана.

* * *

За неделя по обяд Нанси Скот-Саймън беше насрочила подробен разговор с организаторката на сватбата Линда Коулфакс. Искаше да бъде сигурна, че всички последни подробности са уточнени, защото не обичаше никакви изненади.

Докато се мотаеше из трапезарията на майка си и горещо ѝ се искаше да е някъде другаде, Ейми слушаше как двете жени оживено бърборят за все едни и същи неща — за цветята, за местата, за гостите. Изглежда, че апетитът им към дреболиите около сватбата нямаше край.

— Ейми, бъди така любезна да се съсредоточиш — скара ѝ се Нанси. — Кой според теб трябва да седи на главната маса?

— Семейството, мамо — въздъхна тя. — Повтаряли сме го стотина пъти. Семейството, Тина и Брад.

— Какво ще кажеш за София Кортинели и нейния придружител? — каза Нанси. — Те не трябва ли да бъдат на главната маса?

— Не, не ги искам там, мамо.

— София Кортинели е твоята шефка — изтъкна Линда, готова да участва във вземането на всяко решение. — Етикетът диктува...

— Въпреки това не искам тя да е на главната маса — прекъсна я Ейми в желанието си Линда да не се бърка там, където не ѝ е работата.

— Макс още не ми е казал дали баща му ще присъства — рече ядосана Нанси. — Това са ужасно лоши маниери.

— Ужасно — съгласи се Линда.

— Мисля, че той ще дойде — рече Ейми. — Беше на ергенското парти на Макс. Това е добър признак, нали?

— Не че ми пука дали ще дойде или не — каза студено Нанси. — Просто е прекалено неучтиво да не отговори. Трябва да се обадя на лейди Бентли и да я попитам.

— Позволи ми аз да се погрижа за това — каза Линда и си отбеляза в голям кожен бележник на „Гучи“.

— Не — отвърна Нанси, — това е нещо, с което ще се занимавам лично.

Час по-късно Ейми най-после с радост излезе оттам. От пригответленията около сватбата ѝ се завиваше свят. Каква смешна дандания само за един ден!

Повика такси и тъкмо се канеше да каже адреса си на шофьора, когато в последния момент взе друго решение и вместо това му каза адреса на тайнствения мъж, който по някакъв начин се беше запечатал в съзнанието ѝ.

Нямаше намерение да звъни на вратата му. Просто си помисли, че може да хвърли още един поглед на сградата, в която беше прекарала нощта и беше загубила девствеността си.

И защо не? Нямаше какво друго да прави.

* * *

Лейди Джейн продължаваше да оползотворява времето си. Щом като Ред Даймънд искаше да се отнася с нея като с нещо, което би могъл да замени, тя трябваше да направи всичко възможно, за да се защити.

В събота през нощта той не се прибра вкъщи, така че в неделя тя възобнови проучването си из личните му покои, като принтира няколко имейла от Ред до Рот Джиаганте в хотел „Маджириано“ в Лас Вегас, в които той настояваше Джиаганте да притисне Крис да си плати дълга, както и други имейли от двете банки, които Ред беше накарал да се оттеглят от строителния проект на Макс.

За Джет не откри нищо ново, с изключение на един подробен доклад от рехабилитационната клиника в Италия.

За миг ѝ дожаля за тримата млади мъже. Сигурно беше ужасно да имат такъв баща като Ред. И въпреки това всички бяха успели да оцелеят и да се справят добре. Поне двама от тях. Кой знае какво щеше да излезе от Джет. Тя нямаше представа защо Ред ги беше повикал на срещата в понеделник сутринта. Вероятно се канеше да им каже, че няма да наследят нищо, но тъй като беше Ред Даймънд, искаше да им го заяви лично. Така можеше да наблюдава разочарованието им.

Ред Даймънд представляваше точно това, което всеки казваше за него — истинско копеле!

* * *

Макс реши, че нищо не може да го накара да даде на Маришка пари, за да се отърве от Владимир Бушкин. Щом като се кълнеше пред него, че брачните документи са фалшиви, тогава можеше да се обърне към властите и Владимир да бъде депортиран. Да, точно това щеше да направи, така че щеше да е по-добре тя да не лъже. В неделя сутринта отиде в апартамента ѝ. Отвори му личната ѝ прислужничка Ирена.

— Тя тук ли е? — попита той.

— Ще я повикам — промърмори Ирена.

Няколко минути по-късно Маришка влезе в хола. Беше необикновено любезна и тъй като нямаше повод, той разбра, че крои нещо.

— Носиш ли парите? — веднага попита тя.

— Не съм се съгласявал да нося пари — отвърна той.

— Не, ти се согласи — каза тя и доброто ѝ настроение бързо изчезна.

— Не съм — отвърна рязко той. — Къде е Лулу? — Не искаше малката му дъщеря да чува техния разговор.

— Навън с гувернантката.

— Нека ти обясня защо съм тук — каза той, като се стараяше да сдържа гнева си. — Следващия път, когато Владимир дойде в офиса ми, ще повикам детективи и ще накарам да го арестуват за изнудване.

— Не можеш да направиш това — възпротиви се Маришка, станала внезапно напълно студена.

— Мога и ще го направя — каза Макс. — Така че, Маришка, трябва да разбереш, че ако имаш да ми казваш нещо, трябва да го сториш сега.

— Не мога да повярвам, че не си донесъл парите — рече тя и се намръщи. — Толкова ли си глупав? Нещата вече са задвижени.

— Какви неща са задвижени? — попита той уплашен, че може да е направила нещо глупаво.

— Тези пари ми трябва. Трябва да платя на хората.

— За какво?

— Престани да се правиш на наивен, Макс, знаеш за какво.

— Не, Маришка — каза рязко той. — Трябва да спреш веднага това, което си уредила.

— Прекалено късно е.

— По-добре да не е.

Те се изгледаха продължително, всеки зает със собствените си мисли. Накрая Макс наруши мълчанието:

— За бога, Маришка, била ли си женена за Владимир или не? Трябва да знам истината.

— Щом като искаш истината, ще ти я кажа — озъби се тя насреща му.

— Продължавай — каза той, страхувайки се какво ще чуе.

— Да — рече тя, надигайки глас, — бях женена за Владимир. От това стана ли ти по-добре?

Макс усети как сърцето му се сви, бесен, че тя току-що потвърди най-лошите му страхове. Как беше могъл да се ожени за тази лъжлива, долна кучка!

— Произхождам от бедно семейство — продължи Маришка. — В Москва беше ад и трябваше по някакъв начин да се измъкна.

— Докато все още си говорим истината, Маришка, работила ли си като проститутка?

— Не! — каза тя и гневно го изгледа. — Как смееш дори да си го помислиш?

— Защо да не смея? Вече ме излъга за всичко друго.

— Трябва да разбереш, Макс, че за една красива жена няма друг избор, освен да проституира, но аз никога не съм го правила. Когато Владимир се опита да ме принуди със сила да правя някои неща, успях да избягам и дойдох в Америка.

— Значи ти и Владимир не сте се развеждали?

— Ако беше заподозрял, че мисля да го напусна...

— Това означава, че когато си се омъжила за счетоводителя, а после за мен, и двата брака са били фалшиви, така ли? Извършила си многоженство.

— Е, сега разбираш защо трябва да се отървем от него — каза с горчивина в гласа тя.

— Боже господи, Маришка, защо не ми каза истината по-рано?

— Ти ме напусна, Макс — обвини го тя, — остави ме сама.

— Не съм те оставил сама. Оставих ти голяма сума пари съгласно бракоразводното ни споразумение и удоволствието да си с нашето дете.

— Никога няма да ти простя, че ме изостави — рече тя и очите ѝ заплашително засвяткаха. — Сега ще се жениш за това глупаво момиче. Всички ти се смеят.

— Ама теб наистина си те бива — каза той, като все още се опитваше да контролира гнева си, защото най-много му се искаше да я удря, докато накрая не започне да моли за пощада. Никога нямаше да ѝ прости за това, което беше сторила на Лулу. Никога!

— Навсякъде се носят слухове — продължи тя. — Чувам, че имаш финансови неприятности. Как мислиш, че ми се отразява това?

— Теб само това те интересува, нали? — каза уморено той. — Как изглеждаш.

— Външният вид е важен.

— Искаш да говорим за външния ти вид, така ли? А минавало ли ти е през ума как се отразява това на мен и на Лулу? Нашият брак е

позор и сигурно си наясно какво ще означава това за Лулу.

— След като Владимир изчезне, никой няма да узнае.

— Ти си направо луда.

— Ще видиш, че да се отървем от Владимир е единственият ни отговор.

— Не, Маришка, ще накарам да го арестуват и хич не ме интересува какво ще пишат вестниците.

— Трябва да го направиш, Макс, защото това засяга дъщеря ти.

— Не намесвай Лулу в тази работа. Вече говорих с адвокатите си да получа пълно попечителство над нея.

— Това никога няма да стане.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Ти си умен мъж, Макс, така че слушай внимателно: Владимир няма повече да се появи в офиса ти. Погрижила съм се за това. Така че ми донеси парите, защото в противен случай ще имаш още проблеми. След като хората са си свършили работата, очакват да им се плати.

Той я изгледа изумен, давайки си сметка какво иска да му каже. Тя срещна погледа му студена и спокойна. И той разбра, изпълнен със страх, че този път може би говореше истината.

* * *

Свила се на задната седалка на таксито, което беше спряло точно срещу апартамента, в който беше прекарала една бурна нощ. Ейми започна да се чувства като крадла. Какво правеше тя? Да не би да възнамеряваше да слезе от таксито, да се качи горе, да почука на вратата и да каже: „Здравей! Аз съм момичето от онази нощ. Помниш ли ме?“

Не, нямаше да направи това.

Тогава защо беше дошла тук? Глупаво е. Шофьорът на таксито си беше пуснал радиото, по което Кид Рок се канеше да срита някого по задника.

— Колко дълго ще седим тук, госпожице? — попита шофьорът и се извърна, за да я погледне.

— Аз... чакам някого — отвърна тя. — Ще почакаме около пет минути, става ли?

— Вие плащате — отвърна той, взе един брой на „Ню Йорк Поуст“ и се зачете в спортните страници.

А сега какво? Беше дошла тук от някакво хрумване и това си беше чиста загуба на време.

Тъкмо се канеше да каже на шофьора, че може да тръгва, когато се появи една лимузина и спря пред сградата. Тя се наведе напред и го видя. Да, това със сигурност беше той. С. Лукас слизаше от лимузината и изглеждаше дори по-красив, отколкото тя го помнеше. Беше в дънки, обувки за тенис и спортна риза, а тъмнорусата му коса беше паднала върху челото.

Дали да излезе от таксито и да се престори, че просто минава оттам? Или пък да изтича пред него и да каже: „Здравей! Помислих, че трябва да поговорим за това, което стана между нас.“ Или просто да го попита: „Как ти е името?“

Преди да реши какво да прави, той се наведе и започна да помага на някого да излезе от лимузината. Оказа се, че това е една от най-красивите жени, които Ейми беше виждала някога.

Тя се сви на задната седалка в таксито, затаила дъх, докато наблюдаваше как красавицата обгръща с ръце врата му и дълго го целува. Той се засмя, докато се правеше, че се опитва да я отблъсне, а всъщност я насърчаваше.

Тази жена съпруга ли му беше, приятелка или какво?

Шофьорът на лимузината отвори багажника и свали няколко сака „Луи Витон“, които отнесе в сградата.

През цялото време красавицата продължаваше да прегръща С. Лукас и да го докосва по места, за които Ейми не искаше да си помисли.

След няколко минути двамата изчезнаха вътре и тя най-после си пое дъх.

— Сега можем да тръгваме — успя да каже Ейми.

— Добре. Накъде? — попита шофьорът, като остави вестника.

— У дома — каза едва чуто тя. — Там, където живея.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

Веднага след като видя дома си на дневна светлина, Крис разбра какво означава зона на бедствие. Бялата му къща беше погребана под огромно количество кал. По-лошото беше, че постройката изглеждаше наполовина разрушена и голяма част от нея, изглежда, се беше свлякла надолу по хълма.

Неочаквано лошото за Лос Анджелис време беше разрушило дома му и какво можеше да направи той?

Абсолютно нищо.

Можеше да контролира някои неща, като например чувствата към баща си, начина, по който се отнасяше с клиентите си, любовта си към живота, но не и времето.

Стоя дълго пред безупречния си някога дом под леещия се дъжд, като мислеше за труда, който беше вложил в него, и за всичко, което беше загубил. Своя оборудван по последна мода гимнастически салон, специално изработената маса край басейна, колекцията от редки филми на DVD, плазмения си телевизор, всичко, което притежаваше.

Това беше природно явление и не беше сигурен, че застраховката може да покрие щетите. Тук не ставаше въпрос само за пари, а за това, че беше загубил дома си.

Анди се срещна с него там, а после го откара до летището на Лос Анджелис.

— Трябва да извадиш сейфа ми — нареди му той. — Непременно трябва да го направиш. Гледай да си там, когато го изровят. Ще те държа отговорен, ако нещо бъде откраднато.

— Няма да напускам мястото — увери го Анди. — Ще лагерувам в колата. Няма да напусна, докато не ми кажеш.

— Ти си добро момче — рече Крис и реши, че Анди заслужава повишение.

Веднага след като се настани в пътническия салон на летището и зачака да се качи в самолета си за Ню Йорк, той се обади на журналиста, с когото Джонатан се беше забавлявал в апартамента си.

Казваше се Уес Дънкън и Крис беше направил справка за него в Интернет. Наистина работеше напълно законно като журналист за списание „Стъф“ — едно от по-добрите гей издания.

Крис се представи и му каза колко харесва материалите му, особено един, който той беше написал за хомофобията в Холивуд.

Изглежда, на Уес комплиментът му допадна, докато Крис не му разкри, че е адвокат на Джонатан Гуди. Когато чу това, той започна направо да сипе ругатни по адрес на филмовите звезди, които си мислят, че светът е техен.

Крис го остави известно време да си излее яда, а после го зашемети с нещо, което всеки журналист би искал да чуе.

— Вие сте много талантлив, господин Дънкън. Мислил ли сте някога да напишете сценарий?

Настъпи мълчание. След това той каза:

— Имам някои идеи...

— Чудесно, защото съм готов да платя за тях.

Ново кратко мълчание, а после:

— Колко?

Бинго! Всички се продаваха. Трябваше само да кажеш цената.

* * *

Джет имаше впечатлението, че Джиана е прекалено любвеобилна. Не си спомняше да се беше вкопчвала така за него. Направо щеше да го изяде. Може би Америка ѝ беше подействала така, защото в момента, в който влязоха в апартамента на Сам, тя беше готова да прави любов. Той се намръщи, тъй като просто нямаше настроение за това.

— Ще си взема един душ, а после ще го направим — обяви Джиана и се понесе към банята, като хвърляше насам-натам скъпите си дрехи.

Когато след десет минути се появи, нямаше спасение. Отправи се към него със стъпки на пантера — стройна, гола и готова за действие.

Въпреки че не беше в настроение, той е мъж и чепът му моментално щръкна.

Тя обви врата му с ръце и близна лицето му.

— О, карино, липсваш ми — прошепна съблазнително Джиана.
— Имаш всичко, което харесвам.

Ръцете ѝ непрекъснато шареха по тялото му, галеха топките и пениса му, като го направиха твърд като камък.

Той не можеше да ѝ устои. Стовариха се върху леглото и се отдадоха на сексуална акробатика, защото Джиана си падаше много по нея. Тя отказваше да лежи и да оставя мъжа да си върши работата. Обичаше да държи нещата в свои ръце и да му доставя огромно удоволствие.

Когато любовната игра свърши, той се почувства така, сякаш беше работил тежък физически труд. Имаше само една дума, с която можеше да се опише Джиана — „хищник“. Тя беше животно — искаше да се чука, да яде и да спи — в този ред.

Отпусна се на леглото, сложи ръце под главата и разтвори широко крака.

— Сега Джиана спи — рече тя с доволна усмивка. — Събуди ме час преди да тръгнем.

Веднага след като тя заспа, той се замисли за това, което беше казала майка му. Че Крис беше платил да отиде в Италия и беше поел разносните за лечението му. Защо брат му никога не беше споменал за това? Все си мислеше, че е платил Сам.

Обади се в „Четири сезона“. В апартамента на Крис не отговори никой, затова опита да се свърже с Макс.

— Крис ще идва ли тази вечер? — попита той.

— Пътува обратно със самолет — отвърна Макс.

— Обратно откъде?

— Летя до Лос Анджелис. Било е нещо спешно, нещо свързано с къщата му.

— Ти будалкаш ли ме?

— Не. Крайбрежието беше връхлетяно от опустошителни бури и дъждове. Изглежда, че сред пострадалите е и къщата му. Ще се опита да пристигне навреме за вечерята.

Въпреки че до известна степен се страхуваше от Макс, това укрепване на връзките помежду им му харесваше. Джет се почувства като част от едно семейство — нещо, което досега никога не беше изпитвал. Докато растеше, Еди винаги беше толкова заета с пиенето и с постоянната върволица от по-млади любовници, че никога не беше

имала време за него. Колкото до Ред, идеята да играе ролята на баща му се струваше като огромна шега.

Веднага щом Джиана се събуди, тя поиска отново да правят любов. На двайсет и четири години Джет беше пълен с енергия и те го направиха още няколко пъти. За нея това беше чисто физическо изживяване. Обаче той продължаваше да си мисли за загадъчното момиче и за това, че няма търпение да я види отново.

След втория им бурен любовен сеанс Джиана поиска той да свърши с едно от майсторските ѝ орални изпълнения.

Боже, тя знаеше как да накара един мъж да се почувства на седмото небе, а това беше голяма рядкост, защото красивите жени обикновено не обичаха да дават много от себе си. Джет беше установил, че те се считат в правото си да получават, а не да дават. Въпреки че когато бяха с него, се променяха.

След като приключи със секса, Джиана започна да си разопакова багажа. Разхвърля скъпи дрехи навсякъде из спалнята, натрупа купища шишенца и бурканчета с грим в малката баня и включи тонколони в изводите на стената, за да може любимата ѝ бразилска и испанска музика да гърми из целия апартамент. Беше голяма фенка на Марк Антъни и на Карлос Сантана и пееше заедно с тях с цяло гърло. Талантът, който Джиана не притежаваше, беше пеенето.

— Какво да облека, карино? — питаше припряно тя, изваждаше едно след друго безброй специално шити за нея дизайнерски облекла и ги слагаше плътно до голото си тяло.

— Не знам. Никога не съм бил на такова нещо — рече той. — Ще изглеждаш фантастично, каквото и да избереш.

— А ти какво ще облечеш?

— Предполагам, че мога да мина и с едни дънки „Левис“ — каза той, като прекара пръсти през косата си и се усмихна.

— Моля — рече дяволито тя, измъкна от един от куфарите голям найлонов калъф за дрехи и му го подаде, — за теб.

— Какво е това? — попита той и смъкна ципа.

— Подарък от господин Армани — отвърна тя и весело намигна, когато той извади оттам елегантен черен костюм на Армани. — За моя молто красив американски приятел — каза тя с подкупваща усмивка. — Защото ме прави много щастлива.

* * *

След като стоя дълго под горещия душ, Ейми почувства, че е измила всички спомени от лудостта си за една нощ. Беше видяла загадъчния си мъж посред бял ден с друга жена. Двамата очевидно бяха много близки и се обичаха. Това ѝ беше достатъчно. За нея всичко беше приключено, обърната страница, спомен, за който щеше да се опита да не мисли повече.

Не съжеляваше за него, защото я беше накарал да разбере, че любовната страст е хубаво нещо и че може да намери същото и у Макс, когато двамата консумират брака си. Всъщност дори ѝ олекна, защото сега можеше да се съсредоточи върху предсватбената вечеря и бъдещия си съпруг. А тя наистина обичаше Макс. Тина беше права, той щеше да бъде идеален съпруг.

Поддавайки се на импулса, тя вдигна телефона и му се обади.

— Просто искам да ти кажа колко се вълнувам за довечера — каза тихо тя.

— Здравей, скъпа, как си? — отвърна Макс, доволен, че му се беше обадила.

— Чудесно. Съвещанието във връзка със сватбените приготовления мина добре и мама е доволна.

— Радвам се за теб. Знам колко трудна може да бъде майка ти.

— Тя продължава да се притеснява заради баща ти. Имаш ли представа дали ще дойде?

— Ще разбере сутринта. Обещавам ти.

— И... Макс — каза предпазливо Ейми, — съжелявам, ако съм била малко нервна през последните няколко дни, обаче приближаването на сватбения ден и това, че майка ми ме докарваше до лудост, да не говорим пък за онази нахална организаторка, ми дойде малко в повече.

— Няма нищо — увери я той. — И аз не бях много спокоен.

— Знам, че ти не искаше да минем през изпитанието, което представлява една предсватбена вечер — продължи тя, — но това е традиция и е заради майка ми, така че вечерята довечера наистина ще ми бъде от полза.

— Не възразявам. Майка ти организира всичко. От мен се иска само да платя.

— Макс?

— Сега пък какво?

— Обичам те — рече въодушевено тя.

— Аз също, скъпа. До скоро.

Започна бавно да се облича. Вера Ванг ѝ беше ушила семпла лилава копринена рокля. Към нея тя прибави подходящи обувки, едно дискретно диамантено колие, гривната, която ѝ беше дала баба Попи, и чифт диамантени обеци — по-раншен подарък от баба ѝ.

Когато беше готова, застана загледана в отражението си в огледалото.

Ейми Скот-Саймън, която скоро щеше да бъде госпожа Максвел Даймънд. Всичко щеше да бъде наред.

* * *

В самолета обратно към Ню Йорк Крис седна до една млада актриса, която бегло познаваше. Казваше се Инес Фалън и беше прекалено приказлива — нещо, от което точно сега той нямаше нужда. Бяха се срещали един-два пъти, когато той имаше връзка с Холи, и тя очевидно го харесваше, а може би харесваше това, което той представляваше — известен адвокат в Лос Анджелис в сферата на развлекателния бизнес. Почти чуваше какво ѝ се върти в главата.

Ако преспя с него, дали ще ми дава съвети безплатно?

Тя му каза, че отива в Ню Йорк, за да се появи в предаването на Летърман. Последният ѝ филм, от тези на ужасите, щеше скоро да бъде пуснат по екраните и тя възнамеряваше да му направи най-добра реклама.

— Била ли си при Летърман преди? — попита той, като се опитваше да бъде любезен.

— Не, но чух, че мразел жените — каза доверително тя. — После пък ми казаха, че или ги мрази, или флиртува с тях, така че възнамерявам да флиртувам. Ще облека нещо така дълбоко изрязано и секси, че той няма да има възможност да бъде груб. Освен това ми казаха, че в студиото му било като в хладилник, така че зърната на гърдите ми ще бъдат много щастливи!

— Едва ли ще можеш да надминеш Дрю Баримор — рече Крис.

— Защо? Тя какво направи?

— Скочи на бюрото му и завря циците си в лицето му.

— Е, това не мога да го направя — рече съвсем сериозна Инес.

— А искаш ли? — полюбопитства той.

— Готова съм на всичко, което би продало повече билети.

Актриси. Всички бяха еднакви. Бяха готови на всичко, за да привлекат вниманието.

Верона беше различна. Обаче тя искаше от него обвързване, така че сега вече не влизаше в сметката. По време на краткия си престой в Лос Анджелис не си беше дал труда да се отбие при нея. Защо да го прави?

— Мога ли да те попитам нещо? — рече Инес, навеждайки се по-плътено към него.

Ето, ще ми поиска безплатен съвет, без дори да се е чукала с мен.

— Питай — каза той.

— Предложиха ми да участвам в два филма и не мога да реша кой да избира. Единият е с Леонардо Ди Каприо, а другият с Джони Деп. Кой според теб е по-готин?

Значи ето до какво се свеждаха нещата: кой от двамата е по-готин? Не попита кой е по-талантлив, нито кой има по-добър сценарий. Само кой е по-готин. Доста тъпо!

— Аз бих хвърлил ези-тура — каза той, като се престори, че се прозява, с надеждата, че тя може да разбере намека, че иска да подремне. — И в единия, и в другия случай няма да сбъркаш.

— Много хитро! — каза тя и усмивката цъфна на амбициозното й лице. — Изобщо не ми беше дошло на ума.

По-рано през деня той се беше обадил по телефона на Макс и му беше казал, че може би няма да успее да пристигне навреме за вечерята.

— Много бих се радвал, ако дойдеш — беше казал Макс.

— Искам да те запозная с годеницата си. А и кой знае? Ред може пак да се появи, което би означавало, че ще се нуждая от подкрепата ти.

— Е, добре, ще дойда направо от летището — обеща той, — въпреки че вероятно ще бъде късно.

— Ела веднага, щом пристигнеш.

Една стюардеса се наведе и прошепна в ухото на Инес, че Колин Фаръл е в самолета.

— Пътува инкогнито — рече заговорнически тя. — Седнал е в дъното на първа класа. Помислих си, че може да се заинтересувате.

— Охо! — възкликна Инес и се засмя при мисълта какво приключение може да излезе от това. — Има ли някой на седалката до него?

— Не — увери я стюардесата.

— Извинявай — каза Инес на Крис, — Колин е стар мой приятел. След пет минути се връщам.

Повече не я видя, но това изобщо не го притесняваше. Така поне можеше да поспи няколко часа.

* * *

Маришка не се виждаше никъде, когато Макс пристигна да вземе Лулу, за да я заведе на предсватбената вечеря. На вратата пак се появи Ирена. Той кимна на пълната, намръщена жена и я помоли да доведе Лулу.

След секунди Лулу се появи, облечена в розова официална рокля и сияеща от щастие.

— Аз отивам на парти, татко — обяви гордо тя. — Ще видя чичовците си, Ейми и всички твои приятели.

— Да, скъпа — каза той, наведе се и я прегърна. — Много си хубава.

— Мама ми среса косата — рече тя, позирайки пред него. — Хубава ли е, татко?

— Да, Лулу, много е хубава.

— Може ли и мама да дойде?

— Не, съкровище, мама е заета.

Успя да се измъкне от апартамента, без да види Маришка. Вече се беше убедил, че тя блъфира. Не можеше да направи нищо на Владимир Бушкин. Би искала, но нямаше възможност да го направи.

— Лулу иска подарък — обяви дъщеря му в асансьора.

— Не, сладкишчето ми, не и тази вечер.

— Искам подарък — нацупи се тя. — Татко обеща.

— Казах, не тази вечер, скъпа. Ще бъдеш на вечеря с големите. Имаш късмет, че си поканена.

— Лулу иска подарък! — настоя тя и от големите ѝ сини очи изведнъж започнаха да се ронят сълзи.

— Не, Лулу — каза строго той.

— Лулу е уморена — въздъхна тя, а долната ѝ устна започна да трепери. — И гладна.

Изведнъж му дойде наум, че трябва да ги придружава гувернантката Рийс. Защо не се беше сетил по-рано? Особено след като Лулу трябваше да изкара нощта в апартамента му.

Веднага щом излязоха от асансьора, той отиде бързо при портиера и се обади горе. Рийс отговори на телефона. Той ѝ каза, че трябва да дойде с тях, и ѝ напомни, че Лулу ще прекара нощта при него и тя трябва да бъде с нея.

— Госпожа Даймънд ми каза, че съм свободна тази вечер — отвърна ядосано Рийс.

— Съжалявам, но няма да стане. Трябва да бъдеш с Лулу. Г-жа Даймънд е трябвало да ти каже.

— Много добре, господин Даймънд — рече гувернантката. — Слизам след пет минути.

Да. Трябваше да се сети по-рано. Всъщност Маришка би трябвало да се сети.

Истината вероятно беше, че тя не искаше той да вземе и Рийс, защото се надяваше Лулу да го тормози непрекъснато, за да не може да обръща достатъчно внимание на бъдещата си съпруга. Типичен ход на Маришка!

Да. За хиляден път му мина през ума, че разводът с нея е най-хубавото нещо, което някога е правил.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

В неделя сутринта, седнала на стола в гримьорната, Либърти реши, че може лесно да свикне с всичко това. С нея се отнасяха изключително любезно и това не можеше да не ѝ хареса.

Фризьорът, един гей, облечен в яркосин работен костюм, доведе няколко души да му помагат за прическата ѝ. Бевърли се зае с лицето, като ѝ слагаше една по една фалшиви мигли, а Фентъзи се погрижи яркочервената рокля да прилепне като втора кожа върху тялото ѝ.

Знаеше, че изглежда изключително добре. Знаеше също, че това не е тя, не е Либърти — келнерката — бъдеща певица. Щяха да я превърнат в някакво съвсем нереално момиче, но трябваше да признае, че беше вълнуващо.

Когато се появи на сцената, Малик не се отдели от нея, наричаше я „Захарче“ и ѝ показваше точно как иска да се усуква около Слик Джими. Самият той също преливаше от любезност.

— Ама това ти ли си? — попита той, награждавайки я с широка усмивка, която откри белите му зъби. — Дръж се за мен, щото ще стана най-големият! По-добре ме хвани, докато все още можеш. После всички кучки и курветини ще ми се нахвърлят.

— Не, благодаря — отвърна Либърти. — Но ако някога имаш нужда от беквокалистка...

— Аз съм рапър, бейби, рапър — каза той и гневно я изгледа. — Никой от тях не си пада по соулпевци като Брайън Макнайт или шибания Кийт Суит. Не мога да се принизявам до това лайно. Бъдещето е мое!

— Щастливец! — рече тя.

— Момиче, ти майтап ли си правиш с мен? — попита той и на веждата му се появи капка пот. — Щото ако е така, ще наредя след този шибан клип да ти изхвърлят задника. Не ми пука колко добър ще стане.

— Защо в текстовете ти се говори само за секс? — попита Либърти, без да обръща внимание на заплахите му. — Сигурна съм, че

можеш да напишеш и нещо по-оригинално.

— Да ти го начукам! — изруга той и свирепо я изгледа. — „Дебеланите“ ще стане песен на годината. Я да видим какво разбираш ти пък от пеене?

— Ами аз с това се занимавам. Певица съм и пиша сама песните си.

— Имаш ли някакви записи? — рече той и предизвикателно се усмихна.

— Не, но Деймън П. Донъл иска да ме чуе.

— Да, маце — каза Слик Джими и продължи да се хили, — иска да ти го начука, ето това иска.

Това ли си мислеха всички, като я виждаха, че изглежда добре.

Сутринта мина бързо. Малик изглеждаше доволен от работата ѝ със Слик Джими. Въпреки че никак не харесваше рапъра, тя се постара да даде всичко от себе си, казвайки си, че това е игра. Просто я играеше.

По време на обедната почивка се появи Деймън П. Донъл.

Не знаеше как да се държи. Трябваше ли да се втурне към него и да му благодари? В края на краищата той я беше избрал и ѝ плащаше тези пари, за да се появи във видеоклипа. Според Малик, чието мнение беше разбрала чрез Бевърли, той я харесваше. Какво точно означаваше това?

После си помисли: не, нямаше да му целува задника като всички останали. Не беше в нейния стил.

Той беше облечен небрежно в кремав кашмирен пуловер, черни дънки и бейзболна шапка, обърната с козирката назад. Всички пак започнаха да се суетят около него, като се стараеха да има всичко, което му е нужно. Приемаше това внимание като нещо обичайно. След няколко минути двамата с Малик заговориха, а после се отправиха към оператора, за да види Деймън това, което вече беше заснето.

— Иди и го поздрави — сръга я Синди. — Хайде.

— Защо?

— Защото той те харесва, а и ти го харесваш — подразни я Синди.

— Не, не е вярно — каза сърдито тя, като ѝ се искаше да не беше доверявала това на Синди. — Колко пъти да ти го повтарям? От него

искам само да чуе записа ми. Освен това ако иска да говори с мен, може да дойде тук.

— Охо! Госпожицата се прави на важна! — продължи да я дразни Синди.

Думите на Синди не я убедиха. Беше взела решение и възнамеряваше да не се отмята от него. Помощник-режисьорът ѝ беше определил един режисьорски стол. Тя отиде до него и седна. Синди я последва.

— Ще отида да си взема нещо за хапване от фургона — каза тя и метна един тънък шал около пицните си форми. — Ти идваш ли?

— Тази рокля е толкова стегната, че не мога да ям — каза Либърти.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не съм гладна. Мисля да остана тук.

— Е, тогава пукни от глад — рече Синди и се отдалечи.

Някой беше оставил един брой на списание „Пийпъл“ наблизо. Либърти го взе и започна да го разлиства.

Няколко секунди по-късно той застана до нея. Тя знаеше, че е там, защото усещаше мириса на много скъпия му и характерен мъжки одеколон. Наложил си да не го погледне.

— Здравсти! — каза той и я потупа по рамото. — Мислех, че веднага ще получа голяма благодарност.

Тя го погледна.

— Господин Донъл! — престори се на изненадана Либърти. — Разбира се, че ви благодаря. Но това не е обичайното ми занимание. Просто е един експеримент, това е всичко. О, да, доволна съм от парите.

— В тебе има нещо различно — рече той, повдигна черните си очила и я изгледа.

— Това различно добро ли е или лошо? — попита тя и остави списанието.

— Преди беше просто хубава, но сега си направо страхотна — отбеляза той.

— Благодаря, господин Донъл. — Искаше ѝ се да добави: *Как стана така, че когато ти сервирах кафе всяка сутрин, не ме забелязваше? Да не бях невидима?*

— По-добре ще е да ме наричаш Деймън — рече той и продължително я изгледа. — Имам чувството, че ще станем близки.

Като се опитваше да избегне невероятно сексите му очи, тя продължи темата за нейната музика.

— Днес ви донесох записа си. Бих искала да ви го пусна.

— Така ли? — рече той, без да сваля очи от нея.

— Да — каза тя, като продължаваше да се прави, че не забелязва втренчения му поглед.

— Значи... Либърти — каза той, като потри с пръст леко наболата си брада, — ти говориш сериозно? Певица си, така ли?

— Да не си мислите, че ви лъжа?

— Кой би могъл да знае в днешно време? Всички гледат нещо да те метнат.

— Тогава защо се изненадахте?

— Виж какво — рече той, внезапно станал сериозен, — нормалните певци не са по моята част. Аз съм по хип-хопа, по рапърския бизнес.

— Не — поправи го тя, — вие сте в звукозаписния бизнес и можете да работите с когото пожелаете.

— Така ли?

— Ами нали вие сте босът.

— Е, да — съгласи се той и се усмихна, — аз съм босът.

— Ако не можете да чуete записа ми сега, да ви го донеса ли утре в офиса и тогава да го чуete?

— Нямам нищо против.

— По кое време? — попита тя, решена да го направи на всяка цена.

— Ами ела около шест и половина.

— Ще бъда там.

— И... Либърти...

— Да?

— Да си остане между нас — каза той, отдалечавайки се.

Бевърли беше права — той определено й беше хвърлил око. Всъщност не беше казал нищо, но си личеше по очите. Тези невероятно секси очи.

И все пак, ако имаше такива намерения, защо си тръгна? И какво означаваше това „да си остане между нас“? Като че ли имаше на кого

да го каже. Хм! Той си пада по игричките. Да, това ще трябва да е. Е, не можеше да се мери с него, но и тя знаеше някоя и друга игра. А най-хубавото беше, че утре в шест и половина имаше среща в офиса му. Тя щеше да бъде там, защото Деймън П. Донъл беше нейният голям удар за бъдещето.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Предсватбената вечеря щеше да се състои в хотел „Уолдорф Астория“ за удобство на баба Попи. Тя беше на деветдесет години и за нея бе по-удобно вечерята да е в нейния хотел.

Ейми пристигна рано и се качи с асансьора горе, за да я вземе.

— Здравей, бабо — каза тя и целуна любимата си баба по двете бузи. — Изглеждаш чудесно.

— Благодаря, скъпа.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш? — попита я Ейми, загрижена, че усилието може би ще бъде прекалено голямо за старата дама.

— Няма да пропусна твоето парти — каза баба Попи, като ровеше из чантата си. — Щом реша, че ми стига, Хуен ще ме качи обратно горе.

— В такъв случай ще е добре да му съобщиш, когато си готова — каза Ейми строго. — Недей да прекаляваш.

— Я чакай да те погледна, дете — каза баба Попи.

Ейми леко се завъртя на пръсти, за да ѝ покаже роклята си.

— Великолепно! — възкликна баба Попи. — Толкова се гордея с теб, скъпа. — Надявам се твоят млад господин да оцени какво получава.

— Той не е чак толкова млад, бабо — каза Ейми и леко се усмихна. — Макс е навършил четиридесет.

— Значи е млад, скъпа.

Хм... — помисли си Ейми — *на баба всеки под седемдесет вероятно ѝ се струва млад.*

— Ще слезем ли долу? — попита тя. — Готова ли си?

— След минута — отвърна баба Попи, извади от чантата си една стара кожена кутия за пръстени и я подаде на внучката си. — Първо имам нещо за теб.

Ейми прие подаръка и отвори кутията. Вътре имаше стар пръстен със смарагд, диаманти и малки перлички.

— Бабо, колко е изящен! — ахна тя. — Сигурна ли си, че искаш да ми го дадеш?

— Подари ми го един индийски принц, когато бях момиче — рече баба Попи със замечтан поглед. — Обеща ми да ми носи дълъг живот и щастие. Очевидно е бил прав, затова сега мога да ти подарявам тези ценни подаръци.

— Много ти благодаря — каза Ейми и постави пръстена на ръката си. — Страшно ми харесва!

— Готова съм да тръгваме — каза сухо баба Попи. — Не искам да пропусна нищо от това изключително важно събитие. Хайде, скъпа, време е да празнуваме.

* * *

— Как изглеждам? — попита Джиана, макар да знаеше, че изглежда невероятно.

— Не лошо — отвърна Джет, за да я ядоса.

— Скузи! — избухна тя, макар че не го прие на сериозно. — Копеле!

И двамата се засмяха. Той нямаше търпение да види физиономиите на братята си, когато зърнеха Джиана. Тя напълно отговаряше на представата за италиански супер модел, облечена в костюм по модел на Роберто Кавали, който беше направо страхотен. Състоеше се от дълга циганска пола, велурен елек, обшит с кожа върху оскъден сутиен, имитиращ кожа на питон, а от лебедовата ѝ шия висяха голям брой кръстове от злато и слонова кост, плюс четиринайсет гривни от сребро и слонова кост. Голяма част от загорялата ѝ кожа беше открита. Какво пък — помисли си Джет, — нека да дадем едно представление на нюйоркските туземци.

Той беше облечен в новия си костюм на Армани, който му стоеше перфектно, а под него беше сложил черна копринена риза с разкопчана яка. Бяха страхотна двойка.

Джет си помисли дали има някакъв начин да пробута Джиана на Крис. Брат му му беше казал, че ще скъса със сегашната си приятелка, така че защо пък не. Джиана беше идеалното момиче, което може да помогне на един мъж да преодолее раздялата. Тя обичаше да се

забавлява и беше богиня в секса. Какво повече можеше да желае един мъж!

— Хайде — каза той, като я дръпна от огледалото и я изведе от апартамента.

Когато влязоха в малкия асансьор, Джет попита:

— Казах ли ти за моя брат Крис? Той е прочут адвокат в сферата на шоубизнеса в Холивуд. Работи за какви ли не звезди като Бърди Марвъл, Джонатан Гуди.

— Аз харесвам, как му казваха, Джейми Фокс — каза тя и облиза устните си. — Много е секси, нали?

— Мисля, че не е клиент на Крис. А ти мислила ли си някога да играеш в киното?

— Моля?

— Може да поговориш с Крис за това. Сигурен съм, че може да направи нещо за теб.

— Така ли? — каза Джиана не особено заинтригувана.

— Ами да, разбира се — продължи да настоява Джет. — Много актриси са започнали като модели. Най-добрият пример е Камерън Диас.

— Камерън коя?

— Диас. Тя е много известна в Америка. Слушай, ще се погрижа да си поговориш с Крис тази вечер. Може да излезе нещо.

* * *

Лейди Джейн Бентли имаше задачата да отвори сейфа на Ред Даймънд. Трябваше ѝ само комбинацията и доколкото познаваше Ред, той сигурно я беше записал някъде. Докато продължаваше щателното претърсване, тя се сети за първата им среща. Беше я подмамил в леглото със скъпи подаръци и обещания какво би получила, ако изостави съпруга си и се свърже с него. По онова време тя беше женена за един от съперниците му в бизнеса, лорд Джеймс Бентли, английски медиен магнат, когото Ред ненавиждаше.

Когато ставаше въпрос за бизнес, който той искаше да придобие, или жена, която пожелаеше, Ред Даймънд беше безмилостен. Това му отне много месеци, но накрая той я спечели. Тя напусна съпруга си и

замина за Америка, за да бъде с Ред. Заглавията на вестниците бяха крещящи. За тях нямаше нищо по-добро от пикантен скандал в родината на милиардерите. Ред триумфираше. Както обикновено, той беше спечелил. Първоначално лейди Джейн беше възхитена от Ред Даймънд. Грубостта му ѝ действаше като афродизиак, да не говорим за огромното му състояние плюс факта, че беше страхотен любовник. Тя също предпочете Ню Йорк пред Лондон, защото беше по-вълнуващ, и с идването си тук се надяваше да се забавлява много повече. Но след известно време разбра, че Ред Даймънд не е мъжът, заради когото е трябвало да напусне съпруга си. Той беше жесток тиранин, който не се интересуваше от никого освен от себе си. Нямаше желание да се забавлява, нито да пътува. Беше се отчуждил от тримата си синове и почти не напускаше къщата си. Престанаха да правят любов скоро след като тя се настани в нея. Всичко, което той искаше от нея, беше да го обслужва орално два пъти на ден — нещо, което тя считаше за отблъскващо и унижително.

Лейди Джейн се намираше в невъзможно положение. Беше напуснала съпруга си, за да бъде с Ред по такъв шумен начин, че сега ѝ беше много неловко да признае поражението си. Беше предпочела да не обръща внимание на недостатъците на Ред и беше отишла да живее с него, защото колко дълго пък му оставаше да живее? В края на краищата тя беше с трийсет години по-млада от него и можеше да си позволи да чака.

Когато се настани да живее при него, той я беше уверил, че в завещанието си ще се погрижи добре за нея. Какво точно беше имал предвид? А сега, след като ѝ беше казал да се маха, как щеше да се отрази това на положението ѝ?

Налагаше се да намери завещанието, за да види какво точно пише в него. След като той не се върна у дома в събота през нощта, тя беше имала достатъчно време да извърши още по-щателна проверка на личните му документи.

В неделя в шест вечерта откри кода за достъп до личния му сейф, записан върху кибритена кутия, скрита във вътрешния джоб на един от костюмите му. Този миг я изпълни със задоволство, защото разбра, че беше открила входа към всичките му тайни.

* * *

Лулу беше единственото дете на предсватбената вечеря и затова всеки ахкаше и охкаше колко е възхитителна. Всички, с изключение на Нанси Скот-Саймън, която никак не се радваше, че бъдещият ѝ зет вече има дете от някаква ужасна чужденка, известна в нийоркското общество като безскрупулна катерачка по социалната стълбица. Нанси би предпочела единствената ѝ дъщеря да се омъжи за неангажиран мъж. Но Максвел Даймънд поне беше богат и можеше да се грижи за Ейми, без да очаква принос от нея. Една млада и хубава богата наследница трябваше да бъде много предпазлива: ловците на богатства дебнеха на всеки ъгъл. А Ейми не беше от най-стабилните момичета. Нужен ѝ беше мъж, който да я държи под контрол.

Ейми заведе баба Попи при Макс.

— Помниш баба нали? — каза тя, като държеше крехката ръка на баба си.

Като огледа внимателно бъдещата си съпруга, Макс си помисли какъв голям щастливец е. Ейми беше образец на съвършенство в бледолилавата си рокля, с естествена руса коса — нито много бухнала, нито много пригладена, и точно необходимия брой бижута. Ейми Скот-Саймън беше красавица от голяма класа. Не можеше да има никакво сравнение с Маришка.

— Разбира се, че я помня — каза той, като се наведе и целуна старицата по бузата. — Как си, бабо?

— Не съм твоя баба, млади човече — каза баба Попи и му хвърли изпепеляващ поглед. — Можеш да ми викаш Попи.

— С удоволствие — рече доста смутен Макс.

— Искам да запозная баба с Лулу — побърза да каже Ейми. — Къде е тя?

— Ето там, сред тълпата от почитатели — каза Макс и посочи с ръка.

— Надявам се да си прекара добре тази вечер — рече Ейми, като си мислеше, че няма да е приятно, ако малкото момиченце на Макс го хванат дяволите.

— Сигурен съм, че ще се държи прилично — увери я Макс, — а ако не го направи, толкова по-зле за нея. Това е нашата вечер, скъпа.

Никой не може да я развали.

— Така е — отвърна въодушевена тя. — О, ето я и Тина. Ще изтичам да ѝ кажа едно здрасти. Бабо, искаш ли да дойдеш с мен?

— Не, благодаря — каза важно баба Попи. — Заведи ме до мястото ми, а аз ще позволя на хората да дойдат при мен. Нямам намерение да се влача след теб през цялата вечер, като че ли съм някакво рядко изкопаемо!

Ейми се огледа, за да види къде е майка ѝ. Веднага щом я видя, тя заведе баба Попи при нея и я настани на централната маса с Хуен, застанал плътно до нея. После се отправи към масата на Тина и Брад, където те се канеха да седнат заедно с група нейни приятели от работата. Йоланда, Дана и Кароли бяха дошли с гаджетата си, а Найджъл беше със своето — флегматичния Марчело, който за голямо неудоволствие на Найджъл се зазяпа по приятеля на Йоланда — току-що станал пълнолетен младок.

На Ейми ѝ се искаше да седи на тяхната маса, защото знаеше, че те се канят да си прекарат страхотно. Предсватбените вечери бяха много по-неофициални от сватбените, а сега, след като беше приключила с мистериозния мъж, беше решена да се забавлява. Искаше Макс да прави същото. Той трябваше да престане да се тревожи и най-после да се поотпусне.

— Добре ли си? — попита я Тина. Коремът ѝ се беше издул под синята сатенена рокля, която сякаш щеше да се пръсне по шевовете.

— Ти си тази, която ще ражда — отвърна Ейми.

— Надявам се да не бъде тази вечер — каза Тина и се потупа по огромния корем.

— Нека се помолим — обади се съпругът на Тина, Брад, който работеше като брокер на стоковата борса.

— Веднага щом се освободя, ще дойда да седна при вас — обеща Ейми. — На вашата маса сигурно ще бъде най-забавно.

— Да, ако не взема да родя — пошегува се Тина.

— Какво? И да ми съсипеш партито? — направи се на уплашена Ейми.

Всички се засмяха.

— Много е стилна — каза с възхищение Кароли, посочвайки роклята на Ейми.

— Вера Уан — обади се Найджъл. — Направи я специално за малката госпожичка.

— По-добре е малката госпожичка да не позволи голямата госпожица Кортинели да разбере — каза Йоланда. — Добре, че я няма тук тази вечер.

Ейми вече бързаше обратно през салона към Макс.

— Добре стана, че доведох гувернантката — рече той. — В противен случай трябваше през цялата вечер да бъда вързан с детето. Знаеш я каква може да бъде.

— Не казвай да се вържеш, Макс — поправи го нежно Ейми. — Тя ти е дъщеря.

— Скоро ще бъде наша дъщеря.

— Не — каза Ейми. — Аз ще ѝ бъда мащеха. Тя вече си има майка.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против да приемеш вече готово семейство? — попита той, като се почеса по брадичката.

— Едно малко момиченце едва ли би могло да бъде наречено вече готово семейство — рече Ейми и леко се усмихна. — Освен това един ден ще имаме и свои деца.

— Точно така — каза той. — Мислех си за момче и момиче.

— Не става по поръчка, Макс — подразни го Ейми.

— О, така ли? Аз пък бях чел някъде, че има начини и това да става.

— Къде си го чел?

— Ами за момиче трябва да си стоиш на главата, а за момче да висиш от прозореца.

Ейми се разсмя.

— Много си смешен, когато говориш така.

— Така ли?

— Да, обикновено си толкова сериозен.

— Предполагам, че съм имал твърде много вземане-даване с братята си — каза той и се намръщи. — Надявам се да ги харесаш.

— Нямам търпение да се запозная с тях. Къде са те?

— Крис ще дойде направо от летището и, о, изненада, Джет ще закъснее.

— Той така ли прави?

— Моля?

— Винаги ли закъснява?

— Джет е известен повече с други работи.

— Така ли?

— Трябва да те предупредя. Изглежда, че се е излекувал, но преди няколко години беше се пристрастил здравата към наркотиците.

— Срамота.

— Да, така е, но до известна степен е разбираемо. Ред беше много труден баща и на никого от нас не е било лесно, обаче Джет като най-малък си изпати най-много.

— Значи пак всичко е по вина на баща ти?

— Би могло и така да се каже.

— Имам впечатлението, че е ужасен човек.

— Повярвай ми, такъв е.

— Как изглежда Крис?

— Хубав, забавен. Компанията му ще ти хареса.

Подтикната от някакъв импулс, Ейми се наведе и целуна бъдещия си съпруг по бузата.

— Това пък защо беше? — попита Макс.

— Просто ей така — каза тя и пак тихо се засмя.

* * *

Когато гостите започнаха да търсят местата си из определените за тях маси и да сядат за вечеря, пристигна Джет с Джиана до него. Тяхното не беше просто влизане, а голямо влизане.

Реакциите бяха смесени.

— Кой, за бога, е този? — попита Нанси Скот-Саймън организаторката Линда Коулфакс, която нямаше представа. Обърна се към Ейми, за да разбере, обаче тя беше отишла до тоалетната.

— Какво божествено създание — прошепна баба Попи, като видя Джиана. — Веднага виждам, че е със свободен дух, точно каквато бях, когато бях младо момиче.

На отсрещната страна на салона Брад побутна Тина.

— Коя е мацката? — попита той.

— Престани да я зяпаш! — скара му се Тина и го плесна по ръката. — Имаш бременна жена! Извърни си похотливите очи.

— Това е италианският супер модел Джиана — обади се Найджъл, като я гледаше с нескрито възхищение. — Пристигна в града, за да участва в снимките за рекламната ни кампания.

— Не гледайте момичето — каза Йоланда, като си вееше с една салфетка. — Погледнете хубавеца, който е с нея. Готова съм да споделя леглото си с него по всяко време.

— Много е секси — прошепна Марчело и накара Найджъл да му хвърли ревнив поглед.

— Изглежда ми познат — рече Тина и се загледа. — Той не беше ли...

— Мисля, че и той е модел — каза Найджъл, който както винаги беше най-информиран. Сигурен съм, че съм виждал снимката му в италианския „Вог“.

— Питам се какво правят тук? — зачуди се Тина.

— Може би са приятели на Макс — предположи Найджъл.

Докато всички ги зяпаха, Макс стана и отиде при брат си и приятелката му.

— Макс — каза Джет и разхлаби яката на ризата си, — запознай се с Джиана. Джиана, това е големият ми брат Макс.

Преди Макс да може да каже и дума, Джиана обви врата му с ръце и го целуна по двете бузи.

— Скоро ще се жени — каза весело тя. — Молто бене. Поздравления.

— Благодаря — рече Макс и отстъпи крачка назад, замаян от силния ѝ парфюм.

— Къде младоженката? Трябва поздравя — каза Джиана, а гривните ѝ от слонова кост и сребро леко издрънчаха по голите ѝ ръце.

— Ето я, идва — каза Макс, видял с облекчение, че Ейми се задава.

Джиана се обърна, а след нея и Джет.

Тя беше там. Ейми. Спокойна и хубава. Вървеше към тях. На лицето ѝ грееше усмивка, докато не забеляза Джет, застанал до красивата жена, която беше видяла пред апартамента му.

Усмивката застина на лицето ѝ. Какво ставаше! Защо бяха тук? Макс беше разбрал и сега искаше да си отмъсти!

О, господи! Искаше ѝ се да затвори очи, да ги отвори и да види, че това просто е някакъв кошмарен сън.

Но не можеше. Всичко беше реално и тя се чувстваше напълно безпомощна.

— Скъпа — обади се Макс, явно неподозиращ нищо, — това е брат ми Джет и неговата приятелка Джиана. Джет, запознай се с моята годеница Ейми.

Ейми почувства, че ще припадне. Това някаква извратена шега ли беше? Неговият брат. Братът на Макс.

Не, не беше възможно.

И защо се казваше Джет? Името му беше Скот или Сони, или Саймън. С. Лукас, това беше той.

Не можеше да е истина!

Преди да се опомни, жената я прегърна и ѝ поднесе поздравленията си на смесица от развален английски и енергичен италиански.

После дойде ред на Джет. Тя видя шока в очите му. Очевидно това беше изненада и за него.

Той ѝ подаде ръка, като се престори, че я вижда за пръв път, което, разбира се, беше единственото разумно нещо, което можеше да направи.

Тя взе ръката му, разтърси я и усети как по тялото ѝ премина електрически ток.

— Какви сте вие, американците! — възкликна Джиана и се засмя с дрезгавия си глас. — Толкова сковани. — Целуни момичето, карино. Скоро тя бъде част от семейството ти.

Изумен, Джет отдръпна ръката си, но точно в този момент към него се втурна Лулу и се хвърли в прегръдките му.

— Чичото на Лулу — развика се тя. — Чичо! Чичо! Чичо!

Той завъртя малкото момиченце около себе си, благодарен на появата ѝ, защото също беше изпаднал в пълен шок.

— Колко е долче! — каза възхитена Джиана и се усмихна на Макс. — Твоя ли е?

— Да, моя е — рече гордо той. — Моята малка Лулу.

— Ти голям късметлия — каза Джиана, обръщайки се, за да включи и Ейми. — Ще имате много любов и щастие заедно.

Каква беше тази жена — вещица ли?, помисли си Ейми. Вещица с най-хубавото тяло, което беше виждала.

Мразя я.

Не, не я мразя. Тя не е виновна. Сигурно няма представа, че нейният приятел е измамник.

— Хайде да седнем — предложи Макс. — Виждам, че майка ти започва да нервничи.

Лулу все още се беше вкопчила в Джет. Той отнесе момиченцето до масата.

— Аз ще седна до теб — каза Лулу и замига срещу него с дългите си мигли.

— Разбира се, скъпа — каза той и погледна крадешком Ейми, която изглеждаше още по-прекрасна, отколкото я помнеше. Това великолепно лице. Тези широки, невинни очи. Меката ѝ като коприна коса, бялата ѝ кожа.

Аз съм влюбен, помисли си той. Влюбен съм в годеницата на брат ми. И какво, по дяволите, трябва да направя?

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Когато Крис пристигна, предсватбената вечеря беше в разгара си. Харолд беше по средата на прочувствена реч за заварената си дъщеря, която много обичаше, а основното меню — пържола и омар — тъкмо беше поднесено.

— Насам! — викна Макс и му махна от масата.

Крис се вмъкна без много шум на стола между най-добрата приятелка на Нанси — типична клюкарка от хайлайфа, и Джиана, която веднага се обърна към него и доста силно му прошепна:

— Обичам брат ти. Ти и аз бъдем бене приятели, разбира?

Значи това беше фантастичната Джиана — майсторката на свирките и гордата притежателка на ламборджини.

— Разбира се — каза Крис, като си помисли, че по-малкият му брат е голям късметлия.

По пътя от летището се беше обадил на Джонатан и му беше казал, че се е погрижил за всичко.

— Ще ти струва седемдесет и пет хилядарки, а той ще подпише договор за дискретност, който в момента му се изпраща по куриер.

— Ти си най-добрият — беше възкликнал Джонатан, очевидно много благодарен. — Ако мога да направя нещо за теб, Крис, каквото и да е, не се колебай да го поискаш.

Харолд свърши речта си сред бурни аплодисменти. Макс веднага се наведе през масата и представи Крис на Ейми. Крис беше впечатлен: изглежда, че двамата му братя се справяха чудесно по женската част.

— Трябва да отида до едното място — каза Джет и стана. — Ела с мен, Крис.

— Добре съм, няма да...

— Трябва да поговоря с теб — настоя Джет и му хвърли многозначителен поглед.

— Разбира се — рече Крис и отдръпна стола си назад. — Какво има? — попита той, докато се отправяха към мъжката тоалетна.

— Какво има? — повтори Джет и бръкна за цигара в джоба на сакото си. — Какво има, мамка му! Това момиче там, това страхотно, невероятно момиче...

— Джиана ли? — прекъсна го Крис.

— Не, пустата му Джиана — отвърна рязко Джет, смутен и ядосан, — Ейми, годеницата на Макс.

— Какво за нея? — попита Крис, явно не разбрал нещо.

— Тя е моето момиче, момичето — каза Джет, а ръката му леко трепереше, докато палеше цигара. — Онова, което се опитвам да открия.

— Да не искаш да ми кажеш, че...

— Да — каза мрачно Джет, — точно това ти казвам.

— Боже господи! — възкликна Крис. — Ти си чукал годеницата на Макс. Тя ли е?

— Какво, по дяволите, да правя? — попита Джет и издиша облак дим.

Крис нямаше представа какво очаква Джет да му каже.

— Сигурен ли си, че е тя? — попита той.

— Хайде, Крис — каза Джет и погледна накриво брат си. — Не съм луд. Разбира се, че е тя.

— Каза ли ти нещо?

— Как би могла? Седи точно до Макс и е заобиколена от семейството си.

— Мислиш ли, че тя е знаела, че си брат на Макс, когато е дошла при теб?

— Невъзможно. Искам да кажа, че защо, по дяволите, ще спи с брата на годеника си? Що за глупост е това?

— И аз това питам? Защо ѝ е да спи с първия срещнат, когато се кани да се жени?

— Ами, да — каза Джет. — Точно това се питам и аз.

— Не трябва в никакъв случай да му казваш — рече Крис, представяйки си последиците, ако Макс разбереше. — Не си го и помисляй.

— Така ли да направя?

— Ето какво трябва да направиш: затваряй си устата и забрави завинаги какво се е случило. Карай нататък.

— Лесно ти е да го кажеш — рече отчаян Джет. — Само че се е случило и тя не е момиче, което мога да забравя.

— В такъв случай, малки братко, ще е по-добре да започнеш да се опитваш. И ти предлагам да не говориш за това пред никой друг. Ще си остане само между нас и ще измислим нещо.

— Имам нужда от едно питие — каза Джет.

— Не — рече Крис, като си даваше много добре сметка какво би могло да стане, ако Джет се напиеше. — Точно пък това никак не ти трябва.

— Нищо няма да ми стане.

— Ще бъде тъпо да се осереш, Джет.

— И тогава какво? Мислиш ли, че мога да се върна там и да стоя трезвен като краставица?

— Ако мислиш да останеш тук до края — да.

— Ама ти много ми помогна, няма що — каза недоволен Джет.

— Просто се грижа за теб, момчето ми.

— Да — рече кисело Джет, — бива те в тези работи.

* * *

В салона прожектираха снимки от детството на Ейми и Макс. Ейми на две години, гола и с къдрава коса лежи върху килимче, а Макс на четири, облечен в костюм като възрастен, тържествено отдава чест. Ейми на пет, много красива, Макс на десет, сериозен. Ейми в първи курс на гимназията, Макс — също. И тъй нататък.

Ейми изобщо не можеше да се съсредоточи, мислите ѝ летяха във всички посоки. Продължаваше да поглежда към Макс, за да се увери, че той не беше организирал цялата работа, за да я накаже и унижи.

Не, това беше просто едно от тези неща, които се случват понякога. Една грешна преценка. Нейна грешка.

Джиана продължаваше да очарова всички и непрекъснато разговаряше с всеки, който беше готов да я слуша. Вече се беше сприятелила много с баба Попи, която я обяви за абсолютно възхитителна.

Най-после Крис и Джет се върнаха на масата.

Ейми се запита дали Джет беше казал на брат си. Беше ли му разкрил ужасната истина и дали следващата му стъпка щеше да бъде да каже на Макс.

О, господи! Може би тя трябва да отиде при Макс преди него и да си признае всичко.

За част от секундата очите ѝ срещнаха тези на Джет, но бързо отмести поглед. Какво ли си мисли той за нея?

Веднага щом реши, че моментът е подходящ, тя бързо претича през залата до масата на Тина, готова да каже всичко на най-добрата си приятелка и да я помоли за съвет, тъй като не можеше да се справи сама. Стомахът я свиваше, чувстваше се напълно разбита. Какво трябваше да направи?

Когато стигна до масата на Тина, там беше настъпила някаква суматоха.

— Благодаря на бога! — възкликна Брад и я сграбчи за раменете. — Тина ще ражда!

— Какво? — извика Ейми.

Оттам нататък всичко се сля в една голяма мъгла, защото Ейми реши да отиде с Тина и Брад в болницата.

Веднага щом го разбра, Нанси почервеня от гняв.

— Не можеш да напуснеш собствената си предсватбена вечеря — разфуча се тя, — няма да го позволя.

— Съжалявам — кресна ѝ Ейми, докато помагаше на Тина да мине покрай главната маса. — Това е най-добрата ми приятелка и тя има нужда от мен.

— Върви! — насърчи я Макс. — Знам колко е важно това за теб, скъпа. Вземете колата. Шофьорът ми е долу.

Страхотно! Беше проявил разбиране и преданост. Повече ѝ се искаше той да се разкрещи и да постъпи като мъж, който е бил измамен. Тя си го заслужаваше. Само че той не можеше да го направи, нали не можеше? Защото не знаеше.

Тя пак погледна за миг към Джет. Той я гледаше втренчено, но тя се направи, че не го забелязва.

— Стоп! — викна Тина, когато стигнаха вратата. — Мисля, че водите ми изтичат.

— О, господи! — възкликна Брат и се паникьоса. — Не можеш да родиш детето ни тук.

— Ще родя детето където си искам! — викна Тина. — Тичай да намериш кола, идиот такъв! Не разбираш ли? Ще имаме бебе!

* * *

Това беше всичко. Трая една минута. На следващата я нямаше. Не беше имал възможност да размени дори една дума с нея.

Ейми Скот-Саймън.

Знаеше името ѝ.

Богато момиче. Така му беше казала най-добрата приятелка на майка ѝ, една слаба като скелет жена с крака като клечки, облечена в шикозен костюм на Оскар де ла Рента. „Когато баба ѝ си отиде, завещанието ще подмине Нанси и Ейми ще наследи всичко — прошепна му жената като типична клюкарка. — Всички много се радваме, че Макс явно не е ловец на зестри. Те са чудесна двойка. Не сте ли съгласен?“

Не, той не беше съгласен. Макс беше прекалено стар за нея. А на кого му пукаше дали тя имаше пари или не? Беше се влюбил в едно момиче, което тогава за него нямаше нито име, нито родословно дърво, едно невероятно момиче с мека, златиста коса, изумително тяло и лице на ангел. А сега не можеше да направи нищо, освен да седи в стола и да гледа.

Макс преливаше от щастие, въпреки че Ейми беше изхвърчала навън заедно с бременната си приятелка, което доказваше, че тя е лоялен и свестен човек. Най-добрата ѝ приятелка раждаше по време на предсватбената вечеря. Това беше добре дошло за нея.

Ейми Скот-Саймън.

Дори в името ѝ имаше нещо.

Джиана като че ли попрекали с шампанското. Харесваше ѝ да е център на внимание. На Макс явно му беше приятно с нея, докато тя се смееше и флиртуваше с него. Джет много добре разбираше, че това си беше типичното италианско поведение на Джиана. Тя беше много чувствителна и ѝ правеше удоволствие да казва на мъжете колко са красиви и мъжествени, което повдигаше самочувствието им. А ако те се влюбеха в нея, още по-добре.

Лулу беше решила, че той е любимият ѝ чичо и непрекъснато се катереше по коленете му и обвиваше врата му с ръце. Той не възразяваше. Момиченцето беше много мило.

— Може ли Лулу да дойде да живее при теб? — попита тя със светнали очи.

— Не, детето ми, ти си имаш татко и мама — каза той разсеяно. — Ти си щастлива у дома.

— Не съм щастлива — каза тя и тръсна глава.

— Така ли? — рече той, без да се замисли.

— Мама се разведе с татко, щото той не я харесва — рече Лулу и примигна няколко пъти. — Това прави Лулу тъжна.

— Виж какво, сладурче, сигурен съм, че не е толкова просто.

— Е — настоя Лулу, — татко харесва тъпата Ейми.

— Не говори така за Ейми.

— Защо? — попита тя и се нацупи. — Мама го казва.

— Защото не е вярно. Ейми е страхотно момиче.

— Не, Ейми е глупава! Глупава! Глупава!

Жената скелет реши да разбере нещо повече за Джет.

— И какво работите? — попита тя, като потропваше с орловите си нокти върху масата. — И вие ли сте в същия бизнес като брат ви?

— Не, аз съм... — изведнъж той се сети, че ако каже, че е модел, тя веднага ще му обърне гръб. — Аз... ами занимавам се с мода.

— Колко великолепно! — изпадна във възторг тя. — Валентино ми е скъп приятел. Обожавам дрехите му. А вие?

Очевидно сега пък предположи, че е гей.

Запита се дали би могъл скришом да удари едно питие, без Крис да забележи. След това обаче в главата му прозвуча гласът на неговия лекар в Италия: *Запомни! Алкохолът не решава нищо! Само влошава нещата.*

— Крис — каза Джет и докосна брат си по рамото, — трябва да се махна отгук. Не мога да издържа повече.

— Не те обвинявам — отвърна Крис.

— Да, и преди да си тръгна, искам да ти благодаря.

— За какво?

— Днес разговарях с Еди. Тя се изпусна да ми каже, че ти си спонсорираш пътуването ми до Италия и си ме измъкнал от тази лайняна дупка, в която се бях напъхал. Винаги съм мислил, че е Сам.

Направи ми голяма услуга, защото не знам колко дълго щях да издържа така.

— Не е нужно да ми благодариш — каза леко притеснен Крис. — Ти си по-малкият ми брат. Имаме общ баща, независимо колко е лош.

— Да — рече Джет и тъжно се усмихна, — като деца еднакво ядяхме бой и получавахме еднакви пари. „Ти си безполезен, ти си грозен, ти си тъп, не ставаш за нищо.“

— Спомням си тези думи — рече Крис. — Чудно ми е как оцеляхме.

— Ами оцеляхме, така че майната му!

— Сега се питам какво ли ще ни каже дъртото копеле сутринта.

— На кого му пука — каза Джет. — Просто трябва да издържим този уикенд. Поне можахме да се видим.

— Пътуването ни дотук си струваше — съгласи се Крис. — А утре ще ти разкажа за моите проблеми.

— И ти ли имаш проблеми?

— Големи.

— Искаш ли да ги споделиш?

— Сигурен ли си, че искаш да ги чуеш?

— Давай — рече Джет, като си помисли, че не биха могли да бъдат по-лоши от неговите.

— Ами... имам един прочут клиент, който си мисли, че обществото може да открие, че е гей. Друга клиентка пък иска да се жени за някакъв негодяй, който я бие, а ето ти и най-голямата новина: загубих къщата си.

— Какво искаш да кажеш с това, че си загубил къщата си?

— Ти беше прав за бурите в Лос Анджелис. Там умират хора. Има свлачища, наводнения. Истински хаос!

— Загубил си проклетата си къща и ми казваш чак сега?

— Не може нищо да се направи.

— С изключение на това, че мога да бъда с теб.

— Но ти си с мен.

— Не, не съм. Аз ти се оплаквам от живота си, а ти си си загубил къщата. Съжалявам, братче, наистина съжалявам.

— Е — рече замислен Крис, — и аз съжалявам. Ще го преживеем някак.

— Сигурен ли си, че не мога да направя нещо?

— Ела да закусим рано, преди да отидем на срещата с Ред утре.

— Ще дойда — каза Джет. — В хотела ти ли?

Крис кимна.

— Засега какво друго да ти кажа? Ще говорим утре сутринта.

— Благодаря, братко — каза Джет, наведе се и потупа Джиана по рамото. — Тръгваме си.

— Защо си тръгваме? — попита тя и го погледна разочарована. Хорското внимание действаше като афродизиак на италианския супер модел, а тази вечер тя беше в центъра му.

— Защото е късно и сме в друга часова зона.

— Не, карино, ще останем — рече твърдо тя. — Брат ти има нужда от нас. Не можем да го изоставим.

О, само това му липсваше. Приятелство между Джиана и Макс! Едно голямо, щастливо семейство. Страхотно!

— Значи няма да си тръгнем, така ли? — рече той уморено. — Е, добре.

* * *

Предсватбената вечеря продължаваше, а Ред все още не се беше завърнал у дома и лейди Джейн отвори сейфа му. Прегледа завещанието му и няколко други лични документи. Завещанието на Ред беше направено преди шест месеца в присъствието на двама от неговите главни изпълнителни директори. Тя го прочете и пребледня като платно.

Ред Даймънд беше дори по-долно копеле, отколкото си беше представяла.

Това, което прочете, бе направо непоносимо. И все пак... трябваше да го знае.

Да върви по дяволите! Да гори в ада дано!

ГЛАВА ТРИСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Момичетата се трудеха здравата. Синди си въртеше задника, а Либърти се усукваше около Слик Джими пред камерите.

Не беше толкова лесно, колкото изглеждаше. Слик Джими не беше овладял достатъчно добре изкуството да си отваря устата в синхрон със записа и затова се налагаха чести повторения, докато го направи както трябва. Беше спрял също да говори на Либърти, защото според него тя се отнасяше с пренебрежение към музиката му. Това много не я интересуваше. Вече имаше насрочен час, в който Деймън да прослуша записа ѝ. От това по-добре здраве му кажи!

— Получихме покана за заключителното парти — каза ѝ Синди през една от почивките.

— Мислех, че ще се отбием при майка ти.

— Първо при мама, а след това на партито — каза Синди и широко се усмихна. — Ще бъде интересно!

— Не съм в настроение за парти — каза Либърти.

— Я стига! — скара ѝ се Синди. — Утре се връщаме към старата си работа и всичко тук ще ни се струва като сън. Така че довечера ще си поживеем, момиче. Не прави тази грешка.

Либърти се намръщи. Нямаше желание да ходи на партито. Но мисълта, че се връща на работа в кафенето, също беше депресираща. Как щеше сега да сервира на Деймън? Не беше редно.

— Няма да дойда на работа утре — каза Синди.

— Как така?

— Защото не съм готова.

— О, сецам се защо не искаш да дойдеш — подразни я Синди. — Заради господин Деймън, нали?

— Не е вярно.

— Казвам ти, момиче, по-добре е да не забравяш, че работата ни е в кафенето. Тя е действителността, а не това тук.

— Ти пък, изглежда, забравяш, че пострадах по време на работата — припомни ѝ Либърти. — Това означава, че мога да си

взема два почивни дни. Те ще разберат.

— Добре — въздъхна Синди, — аз ще те покрия, но само ако дойдеш на партито довечера.

— И къде ще е то?

— У Слик Джими.

— О! — каза с нескрита насмешка Либърти. — Сега вече се изкушавам.

— Опомни се, момиче — каза весело Синди, — като си свали широките гащи, Слик Джими изглежда доста секси. Повярвай ми, разбирам от тези работи.

— Да бе — каза сухо Либърти. — На теб като ти дадат два крака и един чеп, и всичко е секси.

— Не ставай груба!

— Не, това е истината.

— Той може да стане голяма звезда, а аз пък да стана госпожа Слик Джими — рече Синди. След това снижи глас и добави: — Не съм ти го казала, но ми е хвърлил око. Баровецът е готов, аз също.

— Я слез на земята, Синди. Той се слага на всяко момиче на сцената.

— Може би — отвърна невъзмутимо тя. — Само че тези мърли не са като мен. Когато стане въпрос за мъже, имам едно малко нещо, което кара кръвта им да кипи и сърцето им да тупти.

— Разбира се, че имаш! Имаш онази работа.

— Точно така! — рече Синди и се засмя. — И ако тази вечер трябва да правя нещо с нея, ще ѝ се наложи доста да поработи!

Либърти обичаше братовчедка си, но двете бяха доста различни. За Синди най-важното беше да се чука и да ходи по партита, а за Либърти — да позволи на таланта си да се разгърне и да работи упорито върху музиката си. Партито у Слик Джими беше последното нещо, което ѝ се искаше. По-късно тя направо запита Бевърли:

— Ти сериозна ли беше, когато спомена, че можеш да ме свържеш с някой агент за модели?

— Напълно сериозна — каза Бевърли, докато събираше четчиците и останалите прибори в голямата си чанта. — Защо? Искаш ли?

— Бих искала — рече колебливо Либърти. — Ако все пак според теб бих могла да се справя.

— Не се шегувай с мен — предупреди я Бевърли. — Ако се заема сериозно с теб, ти също трябва да бъдеш сериозна.

— Аз съм сериозна — увери я Либърти.

— Тогава да започваме. Ще се обадя на един мой приятел и ще уредим нещо.

— Наистина ли?

— Решено, бейби. Те ще те харесат.

* * *

Арета само чакаше някакъв повод да се захване с кухнята. Беше започнала голямо готвене, за да отпразнуват появата на дъщеря ѝ във видеоклип. Приготвяше пържено пиле, сладки картофи, домашна питка, топли кифлички, курабии и торта.

Синди се беше обадила по-рано, за да съобщи, че Либърти също ще участва в клипа. Арета веднага покани Даян да се присъедини.

Когато момичетата пристигнаха, масата беше отрупана от кулинарните вълшебства на Арета.

Либърти беше уморена, ръката я болеше, а също и глезенът. Искаше ѝ се най-вече да си отиде вкъщи и да се концентрира за срещата с Деймън. Какво да облече? Как да се държи? И което беше по-важно — щеше ли той да хареса музиката ѝ?

После майка ѝ се показа от кухнята и тя побесня. Беше казала на Синди, че не иска да я вижда, а проблемът с братовчедка ѝ беше, че никога не слушаше. Мисълта, че ѝ предстои да я чукаат, ѝ пречеше да се концентрира.

— Е, момичета — каза Даян, — искам да чуя всичко за видеоклипа. — Звучи вълнуващо.

Синди започна да ѝ разправя, а Либърти отиде в кухнята да помага на Арета да слага изпържените парчета пиле в голямо плато.

— Сложи го по средата на масата — нареди ѝ Арета, когато свършиха. — И накарай всички да седнат. Време е да ядем.

— Някой друг ще идва ли? — попита Либърти. — Сготвила си храна за цялата махала.

— Само ние сме, момичето ми — каза Арета и се засмя. — Това е семейна вечер. Със Синди можете да си занесете храна вкъщи за

утре. Знам, че у вас нямате нищо за ядене.

— Имаме — възрази Либърти.

— Не, скъпа, нямате. Но това не е страшно, докато мога да ви храня добре тук.

— Ти наистина се грижиш много за нас.

— Разбрах, че с майка ти сте си поговорили — каза Арета и изгледа продължително Либърти.

— Кой ти каза, Синди ли?

— Не, този път не беше Синди. Беше майка ти.

— И ти повярва ли на всичко, което ти каза?

— За какво?

— За Германия, за това, че баща ми бил мъртъв и че няма начин да се свържа със семейството му.

— Ако е казала това, скъпа — каза тихо Арета, — сигурно е било вярно. Защо да лъже за нещо толкова важно?

— И аз мисля така.

— Виж какво, майка ти се чувства много нещастна и може би ще е добре да й кажеш, че всичко между вас е наред.

Но не е — искаше да изкреци Либърти. — Изобщо не е. Искам да имам баща като всички други!

— Разбира се — каза тя накрая.

Арета силно я прегърна.

— Точно така, момичето ми, точно така, малката ми Либи.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

Докато седеше в болничната стая на Тина и държеше ръката на приятелката си, Ейми се опита да осмисли всичко с оглед на бъдещето. Напълно съзнаваше, че е направила грешка, и то огромна. Беше преспала една нощ с непознат, който в крайна сметка се оказа не чак толкова непознат.

Брат на Макс. Неговият по-малък полубрат, който от това, което успя да чуе по време на разговорите на масата, през последните три години живееше в Италия. С Джиана — онази пищна жена, която беше накарала всички мъже на вечерята напълно да се захласнат по нея. А на всичко отгоре беше бивш наркоман.

Ха така! От това по-хубаво не можеше и да бъде.

— Мамка му! — процеди тихо през зъби Ейми. Обикновено не ругаеше, но това беше идеален повод да го стори.

— Какво има? — промълви Тина, която изглеждаше твърде спокойна и смирена през последните двайсет минути. В колата по пътя за болницата тя бясно виеше, а в чакалнята изкрещя с все сила: „Дай ми шибания епидурал!“ И беше ритнала Брад в топките.

Сега ѝ бяха дали епидурала, беше доста спокойна и лежеше в някакъв транс.

Брад, който здравата се беше изплашил, беше отишъл да донесе кафе.

— Чувствам се много странно! — каза унесена Тина. — Като че ли плувам посред океана върху гумен спасителен пояс.

— Това е добре — рече Ейми. — Така действат успокоителните.

— Съжалявам за празненството ти.

— Не е нужно. Не се развива точно както очаквах.

— Хм... — прошепна едва чуто Тина, без да прояви какъвто и да било интерес. — Бебето скоро ще излезе. Тина пак ще е слаба. Нови дрънкулки от „Джими Хо“ и „Тифани“. Кажи на Брад от „Тифани“, а не от „Фортуноф“. Понякога той не е много досетлив. — Тя затвори очи и леко се усмихна: — Чувствам се толкова спокойна...

Въпреки че много ѝ се искаше, Ейми разбра, че сега не беше нито времето, нито мястото да споделя с най-добрата си приятелка за „ситуацията“, в която беше попаднала. Тина вероятно щеше да я слуша, без всъщност да чува какво ѝ говори.

Акушерът ѝ беше идвал и си беше отишъл, като обеща скоро да се върне.

— Ще си имам бебе — прошепна Тина и се потупа по издутия корем. — Нали е чудесно?

— Разбира се — увери я Ейми и стисна ръката ѝ.

— Един малък Брад — каза Тина и се засмя.

— Не съвсем малък — поправи я Ейми. — Снимките ти показват, че бебето ще е едро.

— На Брад това ще му хареса — рече Тина и затвори очи. — Ще се чувства толкова горд баща... — И се унесе в полусън.

* * *

Два часа по-късно Брад-младши се роди. Тежеше цели три кила и половина.

Раждането беше лесно. Няколко напъна и къдравата, черна главица се показва на белия свят. Ейми реши, че който беше създал епидурала, е голям гений.

— О, господи! — ахна Тина, когато една сестра ѝ подаде детето, завито в одеяло. — Това е чудо!

След като раждането свърши, Ейми и Брад силно се прегърнаха, изумени от това колко гладко беше минало всичко.

— Поздравления — прошепна му Ейми. — А сега е време да ви оставя сами.

— Благодаря ти за всичко — рече Брад и я притисна силно до себе си — Съжалявам, че трябваше да напуснеш партито си. Казвам го от името на всички ни.

— Не ставай глупав. Да видя как Брад-младши се появи на този свят беше далеч по-хубаво от което и да е парти.

— Той е хубав малък дявол, нали? — каза Брад и гордо се усмихна. — При това много надарен!

— Брад!

— Просто казвам истината.

— Фантастичен е — рече възхитена Ейми. — Има твоите очи и устата на майка си.

— И може би твоя характер.

— Недей да ме ласкаеш — рече скромно тя.

— Ти си най-добрата — каза Брад и я прегърна. — Истинска приятелка.

Тя целуна Тина и бебето, а после тихо се измъкна навън. Беше почти посред нощ и чакалнята в родилното отделение беше празна. Поколеба се за момент и се обади на Макс от мобилния си телефон.

— Скъпа! — викна той, изключително доволен, че му се е обадила. — Току-що влизам вкъщи. Къде си?

— Сега тръгвам от болницата.

— Добре ли мина всичко?

— Да. Здраво момченце, което тежи цели три кила и половина.

— Ще дойда да те взема и да те закарам до апартамента ти.

— Мога да взема такси — рече тя и се отправи към асансьора.

— Не искам и да чувам. Тръгвам веднага.

— Не е нужно.

— Напротив, нужно е — настоя той. — Сигурно много искаш да узнаеш всичко за партито.

— Разбира се — рече тя. — Майка ми бясна ли беше?

— Знаеш я Нанси. Обаче Джиана, приятелката на Джет, обра точките. Каква чаровница! Омая всички, включително и баба Попи, та дори и майка ти.

— Страхотно — каза сдържано Ейми, като си мислеше, че тъкмо това би искала да чуе. Джиана беше не само най-красивото момиче, което някога беше виждала, но се оказа, че е и най-очарователното.

Ха! Джет е късметлия.

Късметлията Джет, прелъстителят, измамникът, бившият наркоман, който я беше напил и подмамил в апартамента си.

Да му го начукам!

Е, да... ама тя беше отишла доброволно. Не се беше съпротивлявала. Всъщност, когато той се беше отдръпнал заради това, че е девствена, тя беше настояла да продължи.

Въпреки това беше измамник.

А нея какво я накара?

Не искаше да мисли за това. Не искаше да мисли за него. За нея това беше един ужасен кошмарен сън, към който нямаше намерение да се връща.

* * *

Когато Джет най-после успя да накара Джиана да си тръгнат от партито, тя продължаваше да е готова за още забавления.

— Да отидем в някой клуб, карино — обяви тя, обгърна с ръце врата му и бързо прекара език по устните му. — На Джиана ѝ се танцува.

Господи! Беше като самонавиваща се играчка. Пусни я веднъж и ще изкара цялата нощ, а единственото нещо, което той искаше, беше да помисли трезво и да се опита да си обясни логично събитията от вечерта.

Какво, по дяволите, щеше да прави? Ейми Скот-Саймън — момичето на мечтите му, се канеше да се омъжи за тъпкания му с пари брат — мъж, който би могъл да ѝ даде всичко, каквото пожелае. Докато той можеше да ѝ даде — какво? Неувяхващата си любов? Не беше добре, никак не беше добре, но как би могъл да попречи? Какво би могъл да направи?

Я по-спокойно. Не е нужно да се тюхка чак толкова. Тя не беше момичето на мечтите му: беше приключение за една нощ, беше изневерила на годеника си. Но явно не беше спала с Макс, тогава за какво беше всичко това? Защо не беше правила никога секс с годеника си, а с радост скочи в леглото му?

Трябваше да седнат и да поговорят, да си изяснят ситуацията. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Карино — мъркаше Джиана, а езикът ѝ се завря в ухото му, — къде отиваме сега?

Добър въпрос. Къде да я заведе?

Той извади мобилния си телефон и се обади на Бевърли.

— Аз съм тук с приятелката ми — започна той — и...

— Открил си я? — възкликна Бевърли. — Коя е тя? Как се казва щастливката? И което е по-важно, толкова ли е готина, колкото си я спомняш?

— Ами... аз съм с приятелката ми Джиана от Италия — каза натъртено той и погледна към нея, за да види дали беше чула разговора.

— Опа! — възкликна Бевърли.

— Иска да танцува — продължи Джет. — Някакви идеи?

— Имам среща с Чет в „Гетсбис“, а след това има парти у Слик Джими. Можеш да дойдеш с приятелката си.

— Сигурна ли си, че...

— Ще се видим в „Гетсбис“, сладурче.

— Ти си страхотна, Бев. Ще се видим там.

* * *

Когато се върна в хотела, Крис се обади на Анди, за да научи какво става с къщата му.

— Новините не са добри — каза му Анди. — Смятат, че къщата ти е построена върху старо свлачище и то всеки момент може да тръгне надолу по хълма.

— Мамка му!

— Първата ми работа утре е да се свържа със застрахователните агенти. Нали имаш пълна застраховка?

— Откъде, по дяволите, да знам? Свлачищата са природни явления, не мисля, че са включени в застраховката.

Затвори телефона, но после не можа да заспи. Сети се за актрисата от самолета Инес Фалън. Беше много приказлива, но въпреки това хубава, а тази нощ определено се нуждаеше от компания.

Беше отседнала в същия хотел и макар да беше почти полунощ, той се възползва от възможността, вдигна телефона и ѝ се обади. Тя отговори при второто позвъняване.

— Инес — каза той.

— Кой е?

— Крис Даймънд. Седяхме един до друг в самолета.

— Разбира се, че си спомням — каза въодушевено тя. — Какво мога да направя за теб?

Можеш да дойдеш в стаята ми и да ми налапаш онази работа, защото съм прекалено напрегнат и не мога да заспя.

— Седя тук и още не мога да свикна с часовата разлика с Лос Анджелис. Помислих си, че и ти не можеш да заспиш.

— Всъщност — призна тя — гледам порно.

— Така ли?

— Да — рече тя и дяволито се засмя. — Правя го винаги, когато се случи да остана сама в някоя хотелска стая. Много е отпускащо. Защо не опиташ?

— Струва ми се доста добър начин за убиване на времето.

— Мислех си дали да поговоря за това с Дейв утре в шоуто му. Трябва да измисля нещо, което да надмине Дрю с нейните цици.

— Звучи ми интересно.

— Нали?

— Ами... защо не дойдеш в апартамента ми да погледаме порно заедно?

Настъпи три секунди пауза.

— Разбира се, защо не?

Десет минути по-късно те се бяха изтегна на канапето. Беше облечена в яркочервена рокля — много къса и с дълбоко деколте. Не му отне много време да я накара да я свали. Тя не си падаше по долното бельо. Нито по вагиналните косми. Бяха обръснати почти на сантиметър от катеричката ѝ и стърчаха точно над клитора ѝ.

Останала абсолютно гола, тя го възседна. Малките ѝ гърди бяха с големи, щръкнали зърна. Бяха истински. Това все пак беше приятна изненада.

Пъхна ги в устата му и го накара силно да ги смуче. Той така и направи, а тя потрепери и след секунди стигна до оргазъм, като крещеше като луда. После наведе глава, за да му духа и той откри, че беше много опитна актриса. Разбираше си от работата. Дразнеше го с език, въртеше ръката си. Спираше. После пак почваше. Направо го побърка.

Когато той се изпразни, изригването беше толкова силно, че забрави за къщата, за Бърди и за Джонатан.

Излегна се на канапето и след минути се унесе в така нужния му дълбок сън.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

Когато Ейми излезе от болницата, Макс я чакаше. Изскочи от колата и силно я прегърна.

— Ти наистина си забележително момиче — каза той и я притисна до себе си.

— Не съм толкова забележителна — рече тя и се отдръпна.

— Напротив, такава си — настоя той. — Не се подчини на майка си и излезе въпреки възраженията ѝ. На мен не ми пукаше, че отсъстваше от предсватбената ни вечеря, защото поначало бях против нея, но на Нанси никак не ѝ хареса.

— Сигурна съм, че ѝ е минало след известно време.

— Мина ѝ — каза той и ѝ отвори вратата на колата.

— Добре — рече тя и седна на седалката до шофьора.

— Благодаря на бога, че бяха Крис и Джет да ме подкрепят. Мисля да поддържам по-тесни връзки с тях. Хубаво е.

— Те останаха ли до края? — попита тя, като си мислеше, че за нея това не беше никак хубаво. От нейна гледна точка сближаването на Макс с братята му си беше направо катастрофа.

— Нека кажем само, че изпълниха братския си дълг — каза Макс. — А както ти казах и по телефона, всички бяха очаровани от Джиана.

— Чудесно.

— Ти запозна ли се с нея?

— С онази италианка ли?

— Да. Тя е постоянната приятелка на Джет. Живеят заедно в Италия. Там явно е много известен модел.

— Найджъл ми каза. Ще участва в рекламната кампания на „Кортинели“.

— Какво страхотно момиче — каза възхитен Макс. — И е много забавна.

— Сигурна съм, че е така — рече Ейми, като ѝ се искаше той да престане да сипе суперлативи за тази жена.

— Въпреки че не е чак толкова великолепна, колкото моята Ейми — каза Макс, пресегна се и я потупа по коляното.

— Колко време ще останат в Ню Йорк? — попита Ейми, като се стараеше да го каже колкото може по-небрежно.

— Кой?

— Джиана и... Джет. — С мъка произнесе името му.

— Не попитах — отвърна Макс. — Бих се радвал, ако останат за сватбата. Майка ти ще трябва да направи промени за местата, но съм сигурен, че ще се справи.

Да, бе, Джет на сватбата й. Колко вълнуващо!

Реши, че трябва да направи нещо необичайно, за да оправи нещата с Макс. Чувството за вина я убиваше, особено сега, когато знаеше кой е загадъчният мъж.

— Трябва да поспиш — каза Макс и я погледна. — Това парти и предстоящата сватба сигурно вече много са те изтощили.

— Не, не се чувствам изморена — възрази тя.

— Ти просто не го съзнаваш, скъпа.

— Макс — рече тя и сложи ръката си върху неговата.

— Да?

— Искам да дойда в твоя апартамент.

— В моя апартамент? — изненада се той. — Защо?

— Помислих си, че след като не бях на партито ни, можем да прекараме спокойно известно време заедно.

— Късно е — рече той и погледна часовника си.

— Знам.

— А утре е понеделник.

— И това знам. Обаче искам да дойда в апартамента ти.

— Ами... тази нощ там са Лулу и бавачката й.

— Те са заспали, нали?

— Е, да.

— Тогава нищо не пречи да дойда.

— Щом като настояваш — съгласи се с нежелание той.

— Да, Макс — каза тихо тя. — Точно това искам.

* * *

— И така — рече Джиана и разклати многобройните гривни на ръката си, — тази твоя приятелка с какво се занимава?

— Бевърли е много известна художничка гримьорка — отвърна Джет и махна на едно такси. — Ще я харесаш. Всички я харесват.

— Ти и тази твоя приятелка правили ли сте онази работа?

— Бейби! — престори се на възмутен Джет и се засмя. — Не, не сме. Любовта между мен и Бев е чисто платонична.

— Американците са толкова плахи, когато става въпрос за секс — подкачи го тя, докато влизаше в таксито. — В Италия е бене да имаш секс с добър приятел. В това няма нищо лошо, нали, карино?

— Ти си луда — каза той, скачайки в таксито до нея.

— Къде ще се срещнем с приятелката ти?

— Ще пийнем в „Гетсбис“, а после тя ще ни заведе на едно парти. Ако, разбира се, не си много уморена.

— Аз ли? — попита тя и се засмя. — Джиана никога не се уморява. Налей ми шампанско и ставам като нова.

* * *

Макс се втурна в апартамента си пред Ейми. Запали лампите и пусна музика.

— Аз не съм гостенка — рече тя и го последва, усмихвайки се. — Не е нужно да ме забавляваш.

— Идваш много рядко тук — каза той.

— Така е, защото не ме каниш.

— Вече сме сгодени, скъпа. Скоро ще се преместиш тук. Разбира се, трябва да те уверя, че си добре дошла по всяко време. Трябва да ти дам ключ.

Бяха решили след сватбата Ейми да се премести при него, докато намерят нов апартамент, който би могла да обзаведо както тя си иска. Всъщност не се беше замисляла много по този въпрос. Това, че щеше да се жени, си беше достатъчно плашещо.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? — попита той.

— Портокалов сок. Има ли сокоизстисквачка в кухнята?

— Нямам представа какво има там. За тази част се грижи домоуправителката.

— Ами хайде да видим.

Кухнята му изглеждаше така, като че ли никога не беше използвана. Тя намери сокоизстисквачка в един от шкафовете и портокали в хладилника.

— Да изстискам ли и на теб? — попита тя, като разрязваше портокалите наполовина.

— Имам ли нужда от витамин С? — попита развеселен той.

— Не. Всъщност дори мислех да ти кажа колко красив беше тази вечер. Бях горда на партито с теб. А и показването на снимките ни много ми допадна. Бил си такова сериозно момче. Забеляза ли, че никога не се усмихваш?

— А ти пък си направо непоносимо хубава.

— Непоносимо ли?

— Казах го като комплимент.

Тя му подаде чаша сок.

— Изпий го. Ще ти хареса.

— На мен ти ми харесваш — каза той, застава зад нея и зарови лицето си във врата ѝ. — Много си добра с мен.

— Надявам се, че разбираш защо трябваше да напусна партито тази вечер — рече тя тихо. — Тина имаше нужда от мен, а бях ѝ обещала, че когато моментът настъпи, ще бъда до нея.

— Това, че беше с най-добрата си приятелка, е достойно за възхищение.

Отидоха в хола и седнаха на канапето. Ейми се приближи плътно до него и започна да го целува.

След няколко минути той се отдръпна.

— Ейми, недей да ме възбуждаш, а после да си тръгваш.

— Нямам такова намерение.

— А какво? — попита заинтригуван той.

— Ами — каза тя бавно, — скоро ще се женим и макар да ти казах, че искам да изчакаме, си помислих, че тази вечер трябва... да го направим.

— О, я почакай — каза той стреснат.

— Не искаш ли?

— Е, да, искам — отвърна Макс, макар изобщо да не беше сигурен, че тъкмо тази нощ трябва да преспи за пръв път с годеницата си. Още не беше забравил Маришка и нейните заплахи срещу

Владимир. Да не говорим пък за срещата му очи в очи с Ред, след която щеше да последва съдбоносният му разговор с японските банкери. А като че ли това не беше достатъчно, ами и Лулу и бавачката ѝ спяха в стаята за гости. Ейми избра най-неподходящия момент.

— В такъв случай... мога ли да остана тук тази нощ? — попита Ейми, без да се замисля колко е угрижен.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита той, като се чудеше как да я разубеди.

— Абсолютно.

* * *

Пред „Гетсбис“ отново се беше събрала обичайната блъскаща се тълпа. Джет се почувства като редовен посетител, когато портиерът му махна като на стар приятел. Никой не би се осмелил да спре фантастичната Джиана. Тя изпрати на портиера куп въздушни целувки и човекът се почувства безкрайно щастлив.

Завариха Бевърли и Чет да се наливат край една маса в ъгъла с ябълково мартини. Бевърли ги повика с ръка.

— Да пийнем по едно и да отиваме на партито — каза тя.

— Чао! — рече Джиана, привличайки всички погледи с усмивката и стилното си облекло.

— Аз съм твой фен — рече Бевърли, показвайки, че познава италианския супер модел. — Виждала съм те във всички италиански списания.

— Грация — рече Джиана, за която всички форми на внимание бяха добре дошли.

— А ето ви и новината на деня — добави Бевърли, — ангажирана съм да правя грима ти за снимките ти с „Кортинели“.

— Бене! — каза възхитена Джиана и се засмя. — Колко малък е светът, нали?

— Да — отвърна усмихната Бевърли, — много малък.

— Джет също ще го снимат — обяви Джиана.

— Искаш да кажеш, че най-после лицето му ще ми падне в ръчичките, така ли? — възкликна Бевърли.

— Лицето му е хубаво — рече Джиана, като го погледна с обич и го потупа по бузата. — Хубавец, нали?

Чет както обикновено си мълчеше, но Джиана бързо разбра с какво се занимава и го засипа с въпроси за музиката му. Скоро той се оживи. Така въздействаше тя на мъжете.

След двайсетина минути Бевърли каза, че е време да тръгват.

— Сигурна ли си, че искаш да отидеш? — попита Джет Джиана, надявайки се, че се е уморила и ще се приберат у дома, за да може той да се отдаде на мислите си за Ейми и за това какво да прави в тази идиотска ситуация.

— Отиваме — каза тя и му се присмя, че си беше помислил противното. Намигна на Бевърли. — Тези момчета, те нямат, как да кажа, енергия. Ние с теб обичаме партитата, нали?

— Можеш да си заложиш задника за това — съгласи се Бевърли и широко се усмихна.

* * *

Сега, когато останаха сами в спалнята на Макс, и двамата се почувстваха неловко. Стояха в края на голямото му мъжко легло от тъмно дърво и покрито с чаршафи в шоколадов цвят. Целуваха се известно време, но той като че ли не бързаше да премине по-нататък.

Ейми разбра, че ѝ е нужно нещо, за да се поотпусне. Навлизаше в непозната територия и това я правеше нервна. Това, че беше преспала с Джет, беше станало спонтанно и не беше планирано предварително. Бяха легнали заедно, изпълнени от желание и страст. Беше някакво налудничаво, но най-вече невероятно приятно преживяване.

Тази вечер с Макс бе различно. Първо, тя беше абсолютно трезва. Второ, той не проявяваше никаква инициатива. Тя го целуваше и макар да ѝ отвърщаше, позволяваше тя да диктува темпото. А и не беше кой знае колко добър в целувките.

— Мисля, че ми е нужно едно питие — каза тихо тя.

— Какво питие? — попита той, отдръпвайки се от нея.

— Водка — рече плахо Ейми.

— Скъпа, но ти никога не пиеш твърд алкохол.

— Ще направя едно изключение.

— Виж какво — каза той, — ако това те кара да се чувстваш неудобно...

— Не, Макс — каза енергично тя, — искам да сме заедно.

— Аз също, скъпа, но може би тази нощ моментът не е най-подходящият.

— Работата е там, че трябва да се поотпусна — каза тя, без да обръща внимание на възраженията му — и питието ще ми помогне. Пропуснах да пийна шампанско на партито, така че една малка водка няма да ми навреди.

— Ейми — каза сериозно той, — ти си стресирана и колкото и да ми се иска да прекараме нощта заедно, мисля, че трябва да изчакаме.

— Така ли мислиш?

— Скоро ще се оженим, така че защо да се втурваме към нещо, за което можеш да съжаляваш?

— Но, Макс...

— Никакво „но“ — каза той решително, — повярвай ми, знам какво е най-добре и за двама ни.

Колко унизително беше това. Нейният бъдещ съпруг нямаше желание да спи с нея. Направо ѝ отказа. О, господи!

Почувства се като пълна глупачка.

— Вземи си палтото, скъпа — каза той и излезе от спалнята. — Ще те заведа у дома.

След тези думи Макс взе ключовете от колата, които бяха на една масичка в хола, и се отправи към вратата.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Партито означаваше силна музика, много алкохол, кълчене, потни тела и изобилие от трева. Така че здрав човек би могъл да се зарази дори само като вдишва въздуха.

Всичко това ставаше в хола на къщата на Слик Джими в Харлем, в която той живееше с още двама рапъри. Вътре имаше невероятно скъпа уредба, от която неистово дънеше рап.

Синди отиде право в средата, почувствала се на седмото небе. Либърти намери един ъгъл и се сви в него, като си казваше, че не е трябвало да позволява на Синди да я домъква тук, но при тях това не се случваше за първи път. Синди винаги ги вкарваше в неща, които тя не би искала да прави.

— Ти се оставяш тази курва да те командва — често се оплакваше Кев. — Защо не я зарежеш и не дойдеш да живееш с мен? Тя не ти трябва.

— Синди ми е като сестра, Кев. Затова не я наричай курва.

— Използва те, защото си готина, а пък тя не е чак толкова.

— Не бива да говориш така. Синди би направила всичко за мен.

Въпреки че понякога не беше много сигурна. Синди наистина ѝ се налагаше и случаят тази вечер беше напълно показателен. Беше дошла на едно парти, на което не искаше да бъде, седеше сама в ъгъла, а Синди беше застанала точно по средата и се хвърляше на всеки, който посегнеше към нея.

Но точно Синди и майка ѝ я бяха прибрали, когато Даян я беше изгонила. Тя живееше с тях така, като че ли Синди ѝ беше сестра, а когато решиха да се изнесат, двете бяха отишли да живеят заедно. Синди беше намерила апартамента и беше осигурила работа за двете в кафенето. Тя винаги се грижеше за нея. Е, да, може би нейната братовчедка понякога се възползваше от това, че тя е по-хубавата, но какво от това. Външният вид не е най-важното, а Синди имаше голямо сърце.

Тъй като не познаваше никой от присъстващите на партито, Либърти остана сама в ъгъла да разглежда огромния брой компактдискове, наредени върху уредбата.

— Хареса ли си нещо? — попита познат глас.

Тя се обърна. Беше Малик.

— О, здравей! — каза Либърти, доволна да види някой, когото познава.

— Справи се чудесно днес — рече Малик. — Можеш да си изкарваш хляба с участие във видеоклипове. Имаш много подходящ вид.

— Нямам намерение да съм момичето на видеото — каза тя и леко се усмихна. — Аз съм певица, която сама си пише песните, не ти ли казах?

— Може да си ми казала, а може и да не си — рече Малик и отпи от бутилка бира. — Обаче опитът ме е научил, че човек трябва да се възползва от това, което му се предлага. Аз бях танцьор, а виж какво стана с мен.

— Да си режисьор е страхотно.

— На мен ми харесва, а също и на жена ми. Трябва да те запозная с нея. И тя е умна като теб.

— Ти си женен? — попита Либърти, доволна, че Малик я счита за умна.

— Изненадана ли си?

— Млад си да си женен.

Малик сви рамене.

— На двацет и осем години съм. Ожених се, защото жена ми забременя, а аз не исках на този свят да се появи още едно дете и да не знае кой е баща му.

— Това е страхотно! — каза Либърти. — Какво прави жена ти?

— Танцьорка е — отговори гордо той.

— Тя беше ли днес на снимките?

— Не, скъпа, тя не е такава танцьорка. Жена ми е балерина.

— Ау! Много съм впечатлена.

— Да, тя е една много талантива бяла жена — каза той и пак отпи от бирата. — Ти също си със смесена кръв, нали?

— Не съм сигурна каква съм — каза Либърти и сви рамене. — Майка ми винаги ми казва, че съм негърка, но аз имам чувството, че

във вените ми тече и бяла кръв.

— Не знаеш кой е баща ти? За това ли става дума?

— Никога не съм го виждала. Умрял е, преди да се родя.

— Сигурно ти е било трудно — каза съчувствено Малик.

— Майка ми ме отгледа. Беше певица, но се отказа.

— За да стане какво?

— Няма значение.

— Нещо лошо ли е, че не искаш да ми кажеш?

— Нещо тъпо, за което не ми се говори.

— Ето я и жена ми — рече Малик, когато една крехка бяла жена, най-малко десет години по-стара от него, се приближи. Тъмната ѝ коса беше прибрана отзад в стегнат кок. Тя беше облечена в дълга бяла рокля. Не я погледна много дружелюбно, когато кимна сдържано на Либърти, хвана Малик под ръка и каза:

— Трябва да дойдеш с мен. — И бързо го помъкна нанякъде.

Дотук с новите приятелства.

Синди беше в средата на хола и танцуваше със Слик Джими. Въпреки че беше грамаден, той беше много подвижен и с много добро чувство за ритъм. Синди също умееше да танцува. Либърти се запита колко дълго трябва да остане на партито, преди да си тръгне, да вземе такси и да се прибере у дома. Синди дори нямаше да забележи, че я няма.

Тогава защо да чака? Кой според нея щеше да дойде? Деймън ли?

Да, бе, как пък не.

Тя се огледа и си каза: защо му е на Деймън да се мотае с тези хора? Те не са никакви. Деймън нямаше какво да прави при тях, въпреки че Малик беше тук, така че Деймън все пак можеше да дойде.

Искаше ѝ се Кев да е с нея. Имаше нещо твърде смущаващо да си сама на парти. Човек би си помислил, че искаш да свалиш някого или да те чукат, а случаят с нея изобщо не беше такъв. Много бавно тя започна да се промъква към вратата. И точно тогава то се случи. Тъкмо беше стигнала до нея, когато Деймън се появи.

Както обикновено, той беше господин Великолепен. Тази вечер целият в черно, с огромен кръст, инкрустиран с диаманти, който висеше на врата му, диамантени обици и на двете уши, кръгъл часовник, обсипан с диаманти, и късо кожено палто, метнато небрежно

на раменете. Хвърли ѝ бърз поглед, без изобщо да се изненада, че я вижда.

— Хей, Либърти — каза той и приятелски се усмихна, — имам ново име за теб.

— Така ли? — рече тя, решена да запази спокойствие.

— Да, отсега нататък ще ти викам „Ел Ел“.

— Ел Ел? — зачуди се тя.

— Лейди Либърти — каза той и лениво се усмихна. — Отива ти.

— Щом казваш...

— Да не би да си тръгваш?

— Ами... да — успя да каже тя. — Тръгвам си.

— Има ли кой да те закара?

— О, да, разбира се — рече тя, възвърнала самочувствието си. — Никъде не тръгвам без кола и шофьор. Той дори ме води на работа всяка сутрин в кафенето.

— Ти си смешно момиче.

— Така ли мислиш?

Двамата продължително се изгледаха.

— Трябва да кажа „здрасти“ на Слик Джими и може би да се помотая тук десетина минути — рече Деймън. — Ако искаш да изчакаш, ще те закарам донякъде.

— Няма нужда — каза тя, усещайки накъде бие.

— Не искаш да те закарам? — рече той и я прониза с похотливия си поглед.

— Не съм казала това — рече Либърти, като се опитваше да не се поддава на главозамайването, което той предизвикваше у нея.

— Тогавя почакай — рече той, — ще се обадя на Джими и изчезваме.

— Добре — усети се да казва тя.

— Гладна ли си?

— Вечерях у леля ми. Тя е голяма готвачка.

— И какво беше направила? — попита той, като се приближи поплътно до нея и тя усети скъпия му одеколон.

— Ами, чакай да се сетя. Тази вечер беше направила пържено пиле, варени ребърца и домашна питка. А и още много други хубави неща.

— Звучи ми така, че и аз искам да бъда поканен.

— Мисля, че компанията на леля Арета не е подходяща за теб.

— Защо? Писнало ми е от ресторантска храна. Има моменти, когато жадувам за нещо домашно приготвено.

— Така ли? — зачуди се тя, като се питаше дали изобщо неговата съпруга някога си е размотавала скъпия задник из кухнята. Вероятно не.

— Хей — каза той, като втренчи в нея страхотните си очи, — аз съм обикновен мъж с нормален апетит.

— Ще видя какво мога да уредя — каза тя, като си мислеше, че нямаше нищо обикновено в Деймън П. Донъл. После си представи лицето на леля Арета, ако зърнеше Деймън. Сигурно щеше да се посере!

Той я хвана нежно за ръка и я повлече към Слик Джими, който беше зает със Синди. Двамата вече не танцуваха, а само се поклащаха и се докосваха. Изведнъж Либърти усети, че се чувства много добре с Деймън. Между тях имаше пълен синхрон.

— Хей! Това е моят човек — провикна се Слик Джими и се закова на място. Двамата чукнаха юмруците си един в друг и се прегърнаха по мъжки.

Синди стрелна Либърти с поглед, който сякаш казваше: „Ама какво става тук?“, а Либърти стоеше така, сякаш не се беше случило нищо. След това Деймън пусна ръката ѝ и отиде да поздрави Малик. Либърти забеляза, че жената на Малик се оживи при вида на Деймън и дори успя да се усмихне. След като постоя така няколко минути, Либърти отново се прибра в ъгъла си. Реши, че не е много редно да се влачи наоколо зад Деймън, като че ли е някое момиче, което той беше забърсал и се кани да го води вкъщи, за да го чука. Музиката стана по-силна, въздухът още по-задимен и тя се запита колко време още ще мине, преди Деймън да се накани да си тръгне. Реши да му даде десет минути, а след това да се махне оттук, независимо дали щеше да има кой да я закара или не.

Двайсет минути по-късно влетя Бевърли с група приятели.

— Ама тук наистина е станало голямо парти! — възкликна тя и прегърна Либърти. — Помниш ли Джет? А това е приятелят ми Чет.

Джиана сграбчи Джет за ръката.

— Хайде, карино, да танцуваме — рече тя и го повлече към кълчещата се тълпа.

— Със Синди ли сте тук? — попита Бевърли, като се опитваше да надвика музиката.

— Бях — провикна се в отговор Либърти, — тя е там със Слик Джими. — Прекарват си добре. Скоро си тръгвам.

— Имаш ли нужда от такси?

— Деймън ще ме откара.

Бевърли вдигна неодобрително едната си вежда.

— Деймън ли?

— Само ще ме остави някъде.

— Не забравяй какво ти казах — предупреди я Бевърли. — Повярвай ми, не ми се ще да ти видя тъжния задник, когато той те прикотка в леглото си и след това те изостави. Деймън никога не се променя. Добре е да го запомниш.

— Той не ме прикотква за нищо — каза Либърти ядосана, че Бевърли я считаше за толкова лесна.

— Абе, аз те предупредих. Човекът е сваяч, момиче, така че си опичай акъла.

— Благодаря за съвета, но знам какво правя.

Докато Деймън се нагани да си тръгне, мина още половин час. Либърти продължи да чака като глупачка. Беше бясна на себе си и въпреки това не можеше да устои. Продължи да го наблюдава отдалеч, докато най-после той дойде, хвана я за ръка и я поведе навън, където беше паркиран неговият сребрист кадилак. До него стоеше жена шофьор, облечена в униформа.

— Качвай се отзад — нареди Деймън.

— Не трябва ли да дам адреса си на шофьора?

— Реших да минем през един-два клуба — каза той, като се облегна на колата, дъвчейки клечка за зъби.

— Не ми се ходи.

— Ами тогава ще се отбием в някой бар, ще пийнем по едно, за да се опознаем.

— Ама аз наистина съм уморена — каза тя, като се опитваше все пак да се държи любезно, въпреки че я беше много яд, че е останала да го чака като някоя глупачка. — Ти много се забави — не можа да се сдържи тя.

— Така ли? — рече безгрижно той.

— Да — отвърна тя, давайки си сметка, че говори като досадница. Това не беше хубаво.

— Значи не искаш да изпиеш едно питие с мен? — попита той, хвърляйки ѝ любопитен поглед. — Отказваш ми, нали?

— Денят беше много дълъг — отвърна тя, решена да не отстъпва. — Искам да се прибирам.

— Щом като си решила да играеш по този начин...

— Нищо не играя — каза тя, отмятайки назад дългата си коса.

— Няма проблем. Кажете на шофьора ми адреса си и тя ще те откара у дома.

— Ти няма ли да дойдеш? — рече изненадана тя.

— Не — рече той. — Колата ще се върне да ме вземе. Ще остана още малко на партито.

— Така ли? — каза странно разочарована тя.

— Нямам какво друго да правя — рече той и бързо я целуна по врата. — Ще се видим утре, Ел Ел. В шест и половина. Не закъснявай.

— Аз... няма...

Той си тръгна, но изведнъж се спря и отново я изгледа.

— Сигурна ли си, че не искаш да промениш решението си?

— Напълно — каза тя, макар че изобщо не беше сигурна. *О, господи! Само да не беше женен...*

— Разбрах — рече той и диамантените му обици проблеснаха. — До скоро.

След това Деймън влезе отново в къщата и тя остана сама, без да има какво друго да направи, освен да се пита дали беше взела правилно решение.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

Соня Сивариус разгледа златния „Ролекс“, който беше откраднала от Крис Даймънд. Обикновено когато се сдобиеше с някое ново бижу, тя го продаваше на търговеца на крадени вещи в квартала, с когото беше в приятелски отношения. Обаче в златния „Ролекс“ имаше нещо, което много ѝ харесваше. Беше мъжки и тежеше, което правеше китката ѝ да изглежда слаба като на момиче.

Намираще се в банята на апартамента на Ред Даймънд на 59 улица. Той беше милиардер. Беше толкова стар, че беше много чудно как все още му ставаше.

Нейната приятелка и понякога партньорка в сексуалните изпълнения Фамка ѝ се беше обадила в събота вечерта, за да ѝ каже, че ще паднат добри пари. Сега беше неделя вечер, а старият все още не се беше изтощил. Виагра. Какво лекарство! Караше изморените стари чепове отново да се оправят.

Соня въздъхна и ѝ дожаля за всички уморени стари жени, които изведнъж бяха принуждавани да понасят внезапно възвърналата се мъжественост на съпрузите си.

Засмука бузите си, докато се гледаше с възхищение в огледалото в банята. Малката Соня Сивариус от Словакия. Някой трябва да напише поема за нея. Беше се справила добре. В училище беше висока и кльоцава. Момчетата ѝ се подиграваха, а момичетата я отбягваха заради бедняшкия ѝ произход. Тя компенсираше тези свои недостатъци, като даваше на момчетата всичко, което пожелаят, т.е. онези неща, които не можеха да получат от така наречените хубави момичета. В резултат момчетата тичаха подир нея, а момичетата я избягваха още повече.

На шестнайсет години избяга от къщи и взе влака за Прага с братовчед си Игор и един търговец на коли двайсет години по-възрастен от нея. Търговецът я запозна с други мъже и скоро тя започна да печели пари. След известно време се сближи с едно по-голямо от нея момиче от Украйна, Фамка, която беше на деветнайсет и

изглеждаше много опитна. Двете станаха партньорки и започнаха да изнасят лесбийски представления, които имаха голям успех, докато Фамка не замина за Америка с един богат бизнесмен.

Две години по-късно Фамка я повика и тя с готовност замина, като плати и на Игор да отиде с нея.

Фамка имаше солидни познати, на които представи Соня, и скоро те станаха известни в Ню Йорк като изключително разнообразен и готов да изпълнява всякакви желания екип.

Сега, три години по-късно, Соня живееше в хубав апартамент. Имаше кожени палта и бижута и печелеше много пари. Беше си създала собствени връзки и когато някой поискаше по-специално момиче в Ню Йорк, тя беше начело в препоръчителния списък. Това беше и причината да бъде избрана да свърши работата за Рот Джаганте. Задачата беше проста. От нея се искаше само да изчука мъжа, когото Рот ѝ посочи, и да предаде едно послание. Не можа да се съдържи да не прибави нещо от себе си към посланието, което надраска на огледалото в банята му. Всъщност мъжът беше много хубав и великолепен в леглото. Обаче Соня си имаше правило: никога не казваше на мъжете, че ги бива в леглото, и предпочиташе да ги накара да се съмняват, че са се справили.

Фамка започна да чука на вратата на банята.

— Той те желае — викна ѝ тя. — Побързай!

Разбира се, че ще ме желае, помисли си Соня, като продължаваше да се гледа с възхищение в огледалото. Аз съм най-добрата.

Влезе бавно в спалнята, гола, само с обувки на високи токчета и смъкнат ниско колан от изкуствени диаманти около кръста. Огненочервената ѝ коса беше дълга до кръста и се съчетаваше със срамните ѝ косми — специално боядисани и оформени като самолетна писта.

Фамка беше завързала стария по негово настояване. Беше гол и грохнал, но все още невероятно похотлив.

На Соня ѝ дойде наум, че вероятно е изгълтал прекалено много от онези глупави сини хапчета. Можеше да получи инсулт или инфаркт и ако това станеше, трябваше веднага да се махне.

Старецът нямаше вид на болен. Изглеждаше щастлив с широката усмивка на сбръчканото си лице.

— Хайде, момиче — викна насърчително той, — да видим какво можеш.

— О, мога всичко, каквото пожелаеш — похвали се Соня, застанала с разкрячени крака и ръце на хълбоците. — Всичко.

* * *

Крис се събуди в три сутринта от звъна на телефона. Беше забравил да остави сигнал „не ме безпокойте“, което много го вкисна.

Инес си беше отишла. След като приключиха със секса, нямаше какво повече да прави тук.

— За да е хубаво едно момиче, трябва добре да се наспи — беше казала смирено тя, след като само преди няколко минути беше крещяла като напълно обезумяла. После си беше тръгнала, от което той остана много доволен. Мразеше, когато се налагаше да ги убеждава да си вървят.

На телефона беше Рот.

— Мислех за твоята идея — каза той с дрезгавия си глас. — Говорих с моите хора, които отговарят за връзките ми с обществеността, както предложи, и тъй като все още не съм си получил проклетите пари, можем все пак да се възползваме максимално от тази възможност. Ще станем домакини на шибаната сватба на Бърди Марвъл.

— Имаш ли представа колко е часът? — промърмори Крис, като се взираше с невярващ поглед в светещия циферблат на радиочасовника до леглото му.

— На кого му пука? Имаш късмет, че все още разговарям с теб.

— Да, бе, голям късмет — отвърна Крис и се прозя.

— Ами да, така си е — изръмжа Рот. — Това не означава, че ще се откачиш от дълга си. Само ти давам повече време, това е.

— Окей — рече Крис, все още полузаспал. — Кажу ми на твоя човек от рекламата да ми се обади утре. Бърди иска всичко да е много специално и медиите трябва да бъдат държани стриктно под контрол.

— Реших да ти дам дума, преди да си се обърнал към Питър Мортън.

— Да, добре — рече Крис и затръшна слушалката.

След това вече не можа да заспи.

Дали да не се обади на Инес? Не. Дори и тя не би се върнала при него в три сутринта. А може би щеше да се върне.

После се замисли. Защо сексът заемаше толкова важно място в живота му? Защо винаги зависеше от него?

Знаеше защо. Сексът беше неговото хапче за сън, зоната, в която намираще спокойствие. Джет беше избрал наркотиците и алкохола, Макс намираще успокоение в работата, докато неговият порок беше сексът, въпреки че напоследък хазартът се беше наредил на второ място.

След малко стана от леглото и започна да се разхожда из апартамента. Накрая застана до един от огромните прозорци. От него се откриваше великолепна гледка към града. Ню Йорк беше толкова красив нощем. Мигащите светлини и потоците коли изглеждаха като играчки, които се провираха нагоре–надолу из тесните улици.

Не мина много време и мозъкът му заработи. Сутринта закуска с Джет, после срещата с Ред, а след това щеше да вземе самолета за дома.

Да... самолета за дома. Но къде беше това? Къщата му я нямаше, това беше сигурно. Колко потискащо беше.

Беше загубил всичко, а най-лошото беше, че дори не можеше да си позволи да започне нов строеж, докато не плати на Рот.

Повече никакъв хазарт. Игралните маси вече не го привличаха така.

* * *

Беше почти четири часът сутринта, когато Джет най-после убеди Джиана да си тръгнат от партито.

— Обичам Ню Йорк — викна тя, скочи в таксито и гривните ѝ издрънчаха. — Ще поостанем повече тук, нали?

— Да, Ню Йорк е страхотен — съгласи се Джет и се прозя. — Особено когато човек може да поспи. Не трябва ли да работиш утре?

— Чак следобед. Отиваме на пробни снимки. И ти ще дойдеш.

— Нямам търпение! — каза той и пак се прозя.

— Това е добре, карино. Настояваха за голямо име, обаче аз казах не, ти.

— Аз съм голямо име в Италия — отбеляза той.

— Италия е едно, Америка друго — рече Джиана. — В рекламната кампания ще участват всички списания. Това е добре за теб, не си ли съгласен?

— Няма да ми навреди.

— Този Слик Джими — каза замислена Джиана. — Харесвам музиката му. Прекалено ритмична е, но е добра.

За Джиана всичко беше добро. Започваше да му лази по нервите. Единственото, което искаше, беше да се довлече до леглото и да поспи. После се сети, че това щеше да трае само няколко часа, защото беше обещал на Крис да закусят заедно.

Ръката на Джиана се плъзна по бедрото му.

Господи! Тази жена беше ненаситна.

Отблъсна ръката ѝ. Чувстваше се изтощен. Имаше нужда от почивка — умствена и физическа.

— Какво има, карино? — попита тя засегната.

— Ако ти кажа — отвърна той, — няма да ме разбереш.

* * *

Беше толкова разстроена, че изобщо не можеше да затвори очи. Не си легна и продължи да чака Ред да се прибере, решена да се разправа с него.

По едно време в малките часове ѝ дойде наум, че той няма да се прибере и тази нощ.

Подозираше, че още се търкаля с курвите.

Помисли си, че беше пропиляла шест години с едно отвратително човешко същество, един егоистичен милиардер, неспособен да обича никой друг, освен себе си. Това си беше чисто извращение.

А истината беше, че вероятно той самият не се обичаше. Как би могъл, когато единствената цел в живота му е била да съсипва живота на другите?

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

— Ти си като мъж — оплака се Джет, когато Джиана отново го възседна, преди дори още да си е отворил очите.

Беше понеделник сутринта и беше спал не повече от три часа, а сега т.нар. негова приятелка се беше възползвала от това, че оная му работа стърчеше, защото все още не беше ходил до тоалетната, и му се беше нахвърлила. Джиана беше непрекъснато възбудена. Спала или не, беше винаги готова да го прави.

Поне не беше махмурлия. По-късно през деня щеше да се скапе съвсем, нямаше да може да говори, нито да се помръдне. Главата му щеше да пулсира, а тялото да трепери от преумора. Засега се чувстваше само уморен.

На Джиана, която през цялата вечер беше поглъщала каквото ѝ падне, от „маргарити“ до шампанско, като че ли ѝ нямаше нищо. Беше жизнена и възбудена и дори дъхът ѝ беше приятен.

— Мама му стара — изохка Джет, — не можеш ли да почакаш да пусна една вода?

— Защо да разваляме хубавата работа, карино — отвърна Джиана и се отпусна върху него така, че той проникна в нея, без да може да се измъкне.

Веднъж почувствал това, природата си каза своето и скоро и той беше също толкова готов, колкото и тя. Носеха се на гребена на вълната най-малко десет минути. Когато моментът настъпи, свършиха заедно в пълен синхрон.

— Фантастико! — възкликна Джиана. — Моят американски приятел много добър!

— Не ми казвай така.

— Скуза?

— Американски приятел звучи тъпо.

Джиана сви рамене и слезе от леглото.

— Ще взема душ — обяви тя и се протегна като котка.

— Нещо против аз да съм пръв? — рече бързо той. — Трябва да се видя с брат ми на закуска.

— Ще се къпем заедно — обяви Джиана и се отправи към банята. — Става ли, карино?

О, да, разбира се, става. Ако ѝ се дадеше и най-малката възможност, тази жена щеше с радост да го чука до смърт.

* * *

Крис отново беше събуден от телефона. Този път вече беше сутрин и Бърди Марвъл разплакана му съобщи, че скъсала с Роки и той незабавно трябва да отмени сватбата в Лас Вегас. Това го разбуди окончателно — да отмени шибаната сватба, след като току-що беше навил Рот Джиаганте тя да се състои в неговия хотел. Нямахше начин.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Ти беше прав за Роки — изхлипа тя. — Той е свиня.

— Никога не съм казвал, че е свиня — отвърна търпеливо Крис. — Само казах, че трябва да си сигурна, че вземаш правилното решение.

— Е, добре, взех го — нацупи се Бърди като разглезено момиченце. — Реших никога повече да не го виждам!

— Какво ти направи?

— Не мога да ти кажа — проплака тя.

— По-добре кажи — настоя той, като се чудеше как ще съобщи новината на Рот.

— Не мога!

О, мамка му! Очевидно беше нещо лошо, за което тя щеше да очаква той да се погрижи.

— Можеш да ми кажеш, Бърди — рече с тих, успокояващ глас Крис. — Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

Настъпи дълга пауза, докато тя размисляше.

— Добре — каза Бърди накрая, — само трябва да си остане между нас, Крис. Обещавах ли?

— Е, и какво? — пак попита той.

— Каза ми, че съм грозна.

— Грозна?

— Да, грозна — рече възмутена тя. — Да не си посмял да ми се смееш, Крис.

— Че кой ти се смее?

— Той каза, че съм разглезено, грозно малко момиче и ме изоставя. После си тръгна и аз не искам повече никога да го виждам.

— Хм... Ама ти нали знаеш, че не си грозна? В списание „Пийпъл“ току-що те посочиха сред техните 50 най-красиви жени. Ти си и на корицата на „Ролинг Стоун“. Този тип нищо не разбира, щом те нарича грозна.

— Знам, ама аз дори вече не съм и бременна.

Това поне беше добра новина.

— Зарежи го! — рече Крис. — Той очевидно е тъпанар.

— Точно такъв е — каза бясна от яд тя. — Голям, дебел, похотлив тъпанар!

— Искаш ли да намина по-късно при теб?

— Чакай, чакай — прошепна развълнувано Бърди, — мисля, че току-що влезе. Ще ти се обадя пак.

Дотук беше нейното твърдение, че никога повече няма да види този голям, дебел, похотлив тъпанар.

Крис стана и се протегна. Тялото му имаше остра нужда от упражнения, но не сексуални. Реши да отиде във фитнес залата и да свали малко от напрежението, което усещаше, че се е натрупало в него.

* * *

Икономката на Макс г-жа Конър, пълна жена на средна възраст от шотландски произход, сложи втора порция палачинки в чинията на Лулу.

— Аз обичам палачинки — каза Лулу и облиза пръстите си, изцапани с кленов сироп.

— Знам, скъпа — каза г-жа Конър.

— Аз също — съгласи се Макс, като вдигна очи от „Ню Йорк Таймс“. — Ти ги правиш хубави, госпожо Конър.

— Благодаря, господин Даймънд.

— Обичам да съм при моя татко — провикна се Лулу и отметна глава назад. — Татко! Татко! Моят татко!

— Ти си щастливо момиче — рече госпожа Конър и потупа Лулу по главата.

— Щастливо! Щастливо! Щастливо! — развика се Лулу.

— Когато татко се ожени за Ейми, ще се преместим в нов апартамент — каза Макс и свали вестника. — Ще обзаведем стаята ти както ти пожелаеш. Какво ще кажеш?

— Лулу харесва „Хелюу Кити“ — рече Лулу и плесна с ръце. — Легло „Хелюу Кити“, чаршафи и под, и таван, и върху лицето ми — каза тя и се закикоти. — И върху лицето на татко.

— Благодаря.

— И върху дупето на татко — рече тя и се закиска още по-силно.

— Какво каза?

— Дупето! Дупето! Дупето!

— Една дама не говори така — скара ѝ се той.

— Лулу не е дама, татко — каза тя с най-невинен вид и широко отворени очи. — Лулу е малко момиче.

— Кой те научи да казваш тази дума?

— Не знам — рече тя разсеяно.

— Няма да я казваш повече. Не е хубава.

Гувернантката Рийс влезе в трапезарията.

— Трябва да тръгваме, г-н Даймънд — рече тя с типичния си британски акцент. — Трябва да преоблека Лулу за училище.

— Шофьорът ми е долу — каза Макс. — Ще дойда с вас. Трябва да поговоря с г-жа Даймънд.

— Много добре — рече гувернантката. — Хайде, Лулу.

— Хайде, Лулу — изимитира я малкото момиче. — Хайде! Хайде! Хайде! — изтича до г-жа Конър и силно я прегърна. — Сега Лулу отива на училище. — Бай-бай!

— Бъди послушно момиче — рече госпожа Конър. — Не прави нищо, което и аз не бих направила.

Лулу се закиска и изхвъркна от стаята.

Макс остави вестника и се изправи. Беше го прегледал, за да види дали има някакви съобщения за неидентифицирани убити. Сега си помисли колко глупав е бил да повярва на Маришка и на заплахите ѝ срещу Владимир. Каза си още веднъж, че тя както обикновено лъже и блъфира, защото просто си беше такава.

Днес възнамеряваше да постави всичко на мястото му. Първата му работа беше да се справи с Маришка. След това щеше да се погрижи Владимир да бъде депортиран. Това беше единственият отговор.

* * *

— Здравей! — каза Ейми. — Как се чувстваш?

Тина седеше в болничното легло, подпряна на няколко възглавници. Бебето лежеше в люлка до нея.

— Като че ли през оная ми работа е преминал камион — рече намръщена Тина. — Като изключим това, се чувствам идеално.

— Значи е болезнено.

— Да, болезнено е. Само че всеки път, когато погледна към Брад-младши, си казвам, че определено си струва.

— Той е великолепен — рече Ейми и се наведе да погледне в люлката. — Какви мигли има само!

— Остави миглите, ами какво ще кажеш за пишката му? — настоя Тина. — Брад само за това говори. Мъжът ми се е побъркал.

— Естествено — усмихна се Ейми. — Гордият баща!

— О, да, много е горд. Няма търпение да разправя на всеки, който е готов да слуша. Типична семейна черта.

— Мисля, че в това няма нищо лошо.

— Мене питай — каза Тина и отпи малко вода. — Дошла си много рано. Всичко наред ли е?

— Искях да те видя, преди да отида на работа.

— Нещо спешно ли е?

— Не, не е спешно. Ти току-що роди и си помислих, че ще се зарадваш на едно ранно посещение.

— Разбира се — рече Тина, без да ѝ повярва, и се нагласи поудобно. — Нещо си си наумила. Нали знаеш, че не можеш да скриеш нищо от мен.

— Хм... — каза само Ейми.

— Какво хм?

— Познаваш ме — рече Ейми и седна в края на леглото.

— Е, и?

— Онзи, тайнственият мъж.
— Какво за него? — веднага наостри уши Тина.
— Вече не е толкова тайнствен.
— О, не! Не си го направила, нали? — възкликна Тина. — Ти, лошо момиче такава! Отишла си в апартамента му.
— Нищо подобно.
— Тогава какво?
— На партито снощи забеляза ли брата на Макс, онзи помалкия?
— Мъжа с италианския модел?
— Същия.
— И какво за него?
— Ами... не ти ли се видя познат?
— Сега като ми казваш... — после Тина се сети: — Не! — викна тя и седна в леглото. — Майтапиш ли се! Това е невъзможно!
— За съжаление е вярно — каза Ейми и се почувства по-добре, след като го беше споделила. — Тайнственият мъж вече не е тайнствен. Той е Джет Даймънд, братът на Макс.
Преди Тина да успее да каже нещо повече, влезе Брад, натоварен с цветя, списания и голяма кутия шоколадови бонбони.
— Здравейте, момичета — рече той. — Какво става тук?

* * *

Крис остави съобщение на рецепцията за Джет да се видят във фитнес залата на хотела. Трябваше по-рано да се сети, че има нужда от малко физически упражнения. Първият човек, когото видя в салона, беше Инес. Тя беше на една от бягащите пътеки, облечена в шорти и червена тениска, откриваща голия ѝ пъп.

— Здравей! — каза тя и му махна, сякаш се познаваха съвсем бегло.

Всъщност, каза си той, те наистина се познаваха бегло, като се изключи фактът, че нощес се бяха чукали здравата.

— Здравсти! — отвърна той и се отправи към тежестите.

В салона имаше още няколко души, но не ги познаваше. Позагря няколко минути и след това започна да вдига. Изпитваше удоволствие

да напряга мускулите си. Усещаше, че това му помага да се зареди отново с енергия.

Мина му през ума дали пак щеше да е загубил къщата си, ако Ред не го беше повикал в Ню Йорк? Ако беше останал в Лос Анджелис, дали нямаше по някакъв начин да я спаси?

Разумът му подсказваше, че не би могъл, а фантазията му казваше да.

Проклетият му Ред Даймънд. Всичко, до което се докоснеше, се разпадаше.

Не трябваше да бърза да идва в Ню Йорк. Беше грешка. В края на краищата можеше да мине и без парите на стария. Не си струваше цената.

Беше сигурен, че ще има цена. О, да, при Ред Даймънд винаги имаше цена.

* * *

Джет не вярваше в трайните връзки. Това бяха глупости. Бяха за хора, които искат да прекарат остатъка от мизерния си живот с един човек.

После беше срещнал Ейми.

Беше спал с Ейми.

И изведнъж беше започнал да вярва в тези неща.

Само че имаше един проблем. Оказа се, че Ейми беше годеница на големия му брат. Що за късмет беше това?

И какво, по дяволите, беше видяла тя в Макс?

Досадникът Макс, който поставяше бизнеса пред всичко останало.

Скучният Макс, който блестеше само в стаята на директорския си съвет.

Праволинейният Макс, който без съмнение беше пълен загубеняк в леглото.

Като крачеше по „Парк Авеню“ за срещата с Крис, той все още не можеше да избие Ейми от главата си. Сватбата приближаваше и се чувстваше напълно безпомощен, защото не можеше да направи нищо, за да я спре. Абсолютно нищо.

Освен, разбира се... Ако кажеше на Макс истината.

Ама че идея. Да каже на големия си брат истината и да гледа как светът на Ейми ще се срути.

Не, не би могъл да ѝ направи такова нещо. Тя беше толкова необикновена. Заслужаваше нещо повече от това той да си отвори голямата уста.

Трябваше да се види с нея. Беше убеден в това. Беше решен да разбере какво ѝ е било в главата, когато дойде в апартамента му и преспа с него.

Но как да си уреди среща с нея, без Макс да разбере?

Крис ще има отговор. Той беше експерт в измислянето на разни неща.

* * *

Седнала на задната седалка с гувернантката Рийс в колата на Макс, Лулу не престана да бърбори през целия път до апартамента. Коментираше всичко, което виждаше през прозореца:

— Погледни, татко, какво голямо куче... виж, татко, някакъв смешен човек лежи върху тротоара... виж, татко, онзи кон дрисна!

— Какви ги говориш! — рече ядосан Макс, което накара Лулу да прихне отново.

— Дриска! Дриска! Дриска! — развика се Лулу и лицето ѝ почервения от вълнение. — Дриска! Лайно! Лайно!

— Достатъчно — скара ѝ се Макс, обърна се и изгледа гневно гувернантката Рийс, която продължаваше да стои с каменно лице. Реши, че е дошло време да поговори с Маришка за избора ѝ. Тази жена беше едно нищожество и нямаше абсолютно никакъв контрол върху детето.

Когато пристигнаха, Лулу изскочи от колата и се втурна в сградата. Гувернантката се помъкна след нея със скоростта на охлюв.

Макс погледна часовника си. Беше малко преди осем часът. Разполагаше с малко време преди определената за девет часа среща с Ред.

— Почакай тук — нареди той на шофьора. — Идвам след петнайсет минути.

Докато се изкачваха нагоре с асансьора, Лулу шепнешком започна да нарежда песничката за паяко, паяко, паяче.

— Харесваш ли паяците, татко? — запита тя и спря за момент, широко отворила хубавите си очи. — Не ги харесваш, щото те ти пълзят по краката и ти влизат в дупето. — След това пак се разпищя и се закиска. — Дупето! Дупето! Дупето!

Гувернантката Рийс не каза и дума. Макс силно го заболя главата. Прекарването с дъщеря му понякога си беше доста изтощителна работа.

Асансьорът спря и тримата излязоха навън.

Макс се сети, че може би трябваше да се обади предварително. Мразеше, когато Маришка го посрещаше облечена само в прозрачните си дрехи и гърдите ѝ почти изскачаха от тънката материя. Беше се случвало няколко пъти и беше сигурен, че тя се надява по този начин да го възбуди. Всъщност ставаше тъкмо обратното. Абсолютно му се отщяваше.

Гувернантката извади ключа си и отвори входната врата на апартамента.

Решен да не допусне да бъде въвличен в някаква кавга, Макс си беше наумил точно какво да каже на бившата си съпруга и този път щеше да е по-добре тя да започне да го слуша.

— Мамо! — викна развълнувано Лулу и изтича през покритото с мрамор фойе. — Мамо! Мамо! Мамо! Лулу си дойде.

Макс се отправи към хола.

— Кажи на госпожа Даймънд, че съм тук — каза той на Рийс. — И я предупреди, че бързам.

Тъкмо когато произнесе думата „бързам“, Лулу започна да пищи. Письците ѝ бяха пронизителни и идваха от спалнята на Маришка.

— Господи — рече ядосан той, защото от пишците на Лулу главата го заболя още повече. Обърна се към гувернантката и ѝ каза: — Ама ти никога ли не се опитваш да контролираш Лулу?

— Моля? — рече Рийс и замръзна на мястото си.

— Детето пищи. Направи нещо.

В този момент Лулу изскочи тичешком от спалнята. Роклята и ръцете ѝ бяха изцапани с кръв.

— Мама е болна! — развика се, изпаднала в истерия, тя. — Мама е болна! Болна! Болна!

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТА

— Слик Джими е такъв любовник, за какъвто само съм си мечтала! — каза възторжена Синди, втурвайки се в понеделник рано сутринта в апартамента със зачервено от вълнение лице. — Нахвърли ми се като млад жребец и трябва да ти кажа, че този мъж знае как се прави тази работа.

— Днес не си отишла на работа — скара ѝ се Либърти. — Трябваше да си там в шест сутринта. Мани се обади и е много ядосан, че никоя от нас не се е появила. Казах му, че си болна от грип. Обеща да ме покриеш. Ние наистина го излъгахме.

— На кого му пука? — каза Синди. — Сега имаме сухо и ще се махнем оттам. Повече няма да си късаме задниците да разнасяме претоплено ядене и да наливаме кафе.

— Грещиш — поправи я Либърти, която поначало беше потговорна. — Тези пари ни трябва да си платим сметките, забрави ли? Трябва да запазим работата си.

— Не и аз. Джими ми осигури ангажимент като беквокалистка за турнето му.

— Сериозно ли говориш?

— Ами да, никога не съм била по-сериозна. Изнасям се, защото ще пътувам. Как ти се струва това, а?

— Наистина ли? — рече изненадана Либърти.

— Да, наистина. Баровецът е направо щур по мен и аз се възползвам от ситуацията.

— Синди, не знаеш...

— О, знам — каза уверено тя. — Знам, че най-последно намерих мъж, който ще ми даде всичко, което искам.

— Какво ще стане с апартамента ни? — попита Либърти. — Ако ти се изнесеш, аз какво да правя?

— Знам, че стана внезапно, малка братовчедке — рече с виновно изражение Синди, — но си помислих, че ти може да поискаш да се

преместиш при Кев. Той отдавна настоява. Двамата сте страхотна двойка.

— Мислиш, че трябва да се преместя при Кев, защото така ще ти е по-лесно да ме зарежеш — рече Либърти, като се опитваше да обуздае гнева си.

— Не те зарязвам. Единственото нещо, което правя, е да пораздвижа нещата и да се погрижа за бъдещето си.

— Страхотно! И какво трябва да правя аз?

— Ти си по-умната от двете, ще се справиш.

— Кога напускаш?

— Джими ще дойде да ме вземе след два часа. Ще нахвърля някои неща в сака и се махам.

— Значи тръгваш още днес.

— Хей, човекът иска да съм с него, а аз нямам нищо против.

— Това е лудост. Ти почти не го познаваш.

— О, добре го познавам — рече Синди и побърза да отиде в спалнята. — Този глупак е много готин и нямам намерение да го изпускам.

— В такъв случай предполагам, че напускаш работата в кафенето — рече Либърти и я последва.

— Едно момиче трябва да направи това, което е нужно да направи — рече Синди и започна да хвърля разни неща в един огромен сак. — Това е съдбата ми.

— Изкарала си само една нощ и вече ти стана съдба — каза Либърти и поклати изумена глава. — Ама че работа. Кой ще каже на Мани, че няма да се върнеш повече на работа?

— Мисля ти да му кажеш.

— Да, благодаря.

— Не ми се сърди, Либ — каза Синди и се начумери. — Знам, че стана внезапно, но трябва да го направя, а ти трябва да ме разбереш.

— Не ми оставяш голям избор.

— Момиче, това не е твой избор, а мой.

— Щом като това искаш...

— Точно това искам. Само не казвай на мама, защото направо ще припадне.

Либърти кимна, като се опитваше да проумее това, което ставаше. Синди предприемаше една стъпка, а кой можеше да каже

дали беше правилна или не? Разбра, че след като не може да я спре, щеше да е по-добре да започне да се замисля за себе си.

Кев щеше да се върне всеки момент. Нямаше намерение да се мести да живее при него. Той беше добро момче, обаче тя не искаше да се обвързва.

Належацият ѝ проблем беше какво да прави с апартамента. Трябваше да потърси някой по-малък. Или това, или да си намери съквартирантка, с която да дели наема, защото не можеше да си позволи да го плаща сама.

Нещата бързо се променяха, но тя щеше да се справи.

След като напълни два големи сака с дрехи, най-после Синди реши да престане да се занимава само със себе си и попита Либърти какво е станало между нея и Деймън.

— Снощи те видях да се измъкваш с него — рече Синди и ѝ се закани с пръст. — Нали знаеш, че имаме правило да не се занимаваме с женени мъже.

— В такъв случай предполагам, че си го видяла да се връща обратно на партито, защото каза само на шофьора си да ме закара до дома.

— Искаш да ти повярвам, че не се е опитал да те сваля, така ли? — попита, повдигайки вежди Синди.

— През цялото време се държа като джентълмен.

— Глупости! Това е толкова досадно.

— Не и за мен.

— Баровецът ти е навит и щеше да е по-добре да му позволиш да ти бръкне в гащичките.

Либърти сви рамене. Не искаше да продължават да говорят за това. Не желаше да споделя чувствата си към Деймън с когото и да било, дори със Синди.

— Какво ще кажеш да изпържа яйца, а? — предложи тя. — Сигурно си гладна.

— Не ми се сърди — проплака Синди с най-умоляващия си глас. — Знаеш колко много те обичам, братовчедке.

— Не ти се сърдя. Разбирам те.

— Мисля да ти дам всичките си пари от видеоклипа. Като прибавиш и твоите, ще си добре, докато решиш какво да правиш.

Тази Синди не чуваше ли какво ѝ се говори? Парите от видеоклипа им трябваха да си платят натрупалите се сметки.

— Престани да се притесняваш за това — рече тя. — Ще се оправя.

— Може пък по-късно да успея да осигуря и на теб ангажимент като беквокалистка заедно с мен.

— Не, благодаря — рече Либърти, като си мислеше, че това никак не би ѝ харесало. — Музиката на Слик Джими не е за моя стил.

— О — рече обидена Синди. — В такъв случай предполагам, че скоро пак ще започнеш да сервираш претоплена храна и да наливаш кафе.

— Няма да го правя вечно. Все ще излезе нещо.

— Разбира се, че ще излезе — рече великодушно Синди. — Трябва да имаш вяра, момиче. Бог ще те закриля. Той винаги го прави.

По-късно, когато Синди най-после си тръгна, тя напълно осъзна какво се беше случило току-що. Беше останала абсолютно сама. Нямаше да я има Синди, с която да се шляят, да ходят по магазините, да готвят заедно, да четат списания, да гледат телевизия, от време на време да ходят на кино, въпреки че винаги спореха кой е по-секси — Дензъл Уошингтън или Блеър Ъндъруд. Либърти харесваше повече Блеър.

Разбира се, тя все още имаше Кев, обаче това с приятеля ѝ беше нещо съвсем различно. Гаджетата бяха добри за секс и милувки и за забавления. С тях не ставаше истинско другарство. Поне нейният опит беше такъв.

Кев ѝ се обади веднага, след като се завърна в града.

— Как си, захарче? — попита той по телефона. — Щото аз съм в онова настроение.

— По-добре съм — отвърна тя.

— Тогава ще дойда да те взема. Ще си купим по хамбургер и по бира и ще отидем у нас.

Да бе, хамбургер и бира. Господин Романтика се беше завърнал.

— Не мога тази вечер — рече тя.

— Как така?

— Защото обещах на Мани да взема късната смяна, тъй като отсъствах — излъга го тя. По някаква причина не искаше да каже на Кев за предстоящата среща с Деймън.

- Захарче... — започна той.
- Съжалявам, Кев. Знам, че не ти е приятно.
- Искаш ли да намина, когато свършиш?
- Не.
- Моето момиче каза не. Това беше страхотно посрещане.
- Ще бъда изморена. Може би утре вечер.
- Става.
- Има една нова песен, върху която работя.
- Ама ти никога ли не почиваш?
- Искам да я чуеш и да видя какво ще ми кажеш.
- Тогава до утре.

Тя не искаше да лъже Кев. Срещата ѝ с Деймън нямаше нищо общо с него. Но за момента — в случай че от нея не излезеше нищо — беше решила да остане сама.

Деймън П. Донъл. Дори само от името по гърба ѝ преминаха тръпки.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА

— Жена ви е прободена шест пъти — каза детектив Родригес. — Шест пъти — повтори той.

Макс, който се беше отпуснал потресен върху един стол в хола на Маришка, го погледна с невярващи очи.

— Имате ли представа кой би могъл да го е извършил? — попита Родригес и изпитателно го изгледа.

— Мисля, че казахте, че е кражба — рече Макс.

— Не съм казвал — отвърна детектив Родригес. — Казах, че би могло да е кражба. Започнете да слушате какво ви говоря, господин Даймънд, важно е.

Макс беше още в шок. Споменът от сутрешните събития беше съвсем пресен в главата му, защото бяха станали само преди половин час. След като Лулу се беше появила, пиццейки, той беше последвал гувернантката Рийс в спалнята и беше видял Маришка да лежи изпъната на леглото сред локва кръв. Стаята беше обърната наопаки.

Невъзмутимата английска гувернантка Рийс беше изпаднала в истерия. Макс беше принуден да я разтърси.

— За бога, вие трябва да се погрижите за Лулу — й беше викнал той. — Вземете се в ръце и я изкарайте от тук. Заведете я у съседите, където и да е.

— Но, господин Даймънд, жена ви е мъртва. Тя е мъртва.

— Още не знаем това — рече той, макар да беше наясно, че е. Имаше толкова много кръв, че Маришка не би могла да е жива.

Господи! Къде беше Лулу? Беше изтичал от спалнята да я намери.

Дъщеричката му седеше на пода в хола и тихо плачеше.

— Всичко ще е наред, сърчицето ми — каза той и я прегърна. — Гувернантката ще те заведе у някои приятели и след малко татко ще дойде да те вземе. Мама не се чувства много добре.

— Добре, татко — рече Лулу, а сълзите продължаваха да се стичат по бузите й. — Ще бъда послушно момиче, татко. Много

послушно.

— Да, сладката ми. Знам. — Обърна се към гувернантката Рийс, която изглеждаше така, като че ли се кани пак да изпадне в истерия. — Има ли някакви приятели в сградата, при които можете да я заведете?

Рийс кимна.

— Вървете и стойте там, докато дойда. Обадете се на портиера и му кажете в кой апартамент ще бъдете.

— Да, господин Даймънд.

Веднага след като излязоха, той вдигна телефона и набра 911.

— Съобщавам за... убийство — каза той, заеквайки. — Или... за мъртъв човек. Аз... аз не съм сигурен. Бив... бившата ми жена лежи в леглото... обляна в кръв.

Продиктува адреса, а после остана да чака при вратата.

След пет минути долу пристигна патрулна кола и няколко минути по-късно в апартамента влязоха двама полицаи.

— Има ли някой друг тук? — попита едно от ченгетата с ръка на пистолета.

— Не, аз... аз току-що влязох.

— Къде е тялото?

— Дъщеря ми и бавачката й бяха с мен. Влязохме и я намерихме.

— Кого точно намерихте?

— Бившата ми съпруга.

— Къде е тя?

— В спалнята — рече той и посочи нататък.

— Добре, сър. Скоро ще пристигне детектив — увери го ченгето. — Не пипайте нищо. Предлагам ви да отидете да седнете в хола и да чакате.

Той беше направил точно това, защото беше прекалено шокиран, за да се сети за нещо друго.

Инстинктивно разбираше, че би трябвало да извика адвоката си. Но защо да го прави? Не беше виновен за нищо. Но всеки път щом видеше убийство по телевизията или на филм, съпругът или бившият съпруг неизменно бяха главните заподозрени.

Господи! Не можеше да мисли ясно. Беше смешно. Беше влязъл в апартамента с Лулу и гувернантката й, така че нямаше начин да бъде заподозрян.

Освен това знаеше кой го беше извършил. Владимир. Не се съмняваше в това. Владимир Бушкин беше убил Маришка, защото между тях се беше случило кой знае какво.

Макс се обърна към пълния детектив от латиноамерикански произход. Човекът имаше малки, неприятни черни мустачки и криви предни зъби. Носеше очила и сакото му беше прекалено тясно за пълното му тяло.

— Слушам ви, детективе — рече той, опитвайки се да се съвземе. — Ужасно съм шокиран.

— Разбирам, господин Даймънд — каза детектив Родригес и извади протрит бележник и дебел молив. — Обаче съм сигурен, че разбирате необходимостта да ви задам някои въпроси.

— Ще ви кажа каквото мога — рече Макс, като продължаваше да се опитва да мисли ясно. — То не е много, защото госпожа Даймънд и аз... сме разведени.

— В добри отношения ли бяхте?

— Моля? — рече Макс и се наведе напред.

— Карахте ли се? Имахте ли проблеми?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Да, сигурен съм.

— Хм... — рече детективът и си записа нещо в бележника.

— Какво означава това? — попита Макс, обиден от отношението на детектива.

— Имаше ли бившата госпожа Даймънд някакви врагове? — попита Родригес, като продължаваше да пише.

— Не мисля.

— Тя виждаше ли се с някого?

— Защо ме питате?

— Помислих си, че може да знаете.

— Е, да, ама не знам.

— Къде бяхте снощи, господин Даймънд?

— Извинете?

— Къде бяхте снощи? — повтори детектив Родригес.

— Бях на едно парти. Всъщност това беше предсватбена вечеря.

— Преди чия сватба?

— Преди моята сватба — рече Макс, изговаряйки бавно думите. — Ще се женя отново.

— Така ли? — каза детектив Родригес и продължи бързо да пише. — И предполагам, че бившата ви съпруга не е била много радостна по този повод.

— Какво общо има това, че ще се женя отново?

— Не се знае — каза със загадъчен вид Родригес. — А сега ми кажете, господин Даймънд, точно в колко часа бяхте на тази предсватбена вечеря?

Макс се намръщи. Не му харесваше как се развиват нещата.

— Трябва ли да повикам адвокатата си, детективе? — попита той.

— Не знам — отвърна Родригес и му хвърли продължителен пронизващ поглед. — Вие как смятате?

* * *

— Ела с мен, докато отида горе и взема набързо душ — рече Крис, когато излязоха от фитнес залата на хотела. — После ще е по-добре да вървим. Не искам да закъсняваме за срещата с татко.

— Да беше ми казал, че ще спортуваш — рече Джет, докато се отправяха към асансьора. — Бих могъл да се присъединя към теб, вместо да стоя и да гледам.

— Защо не го направи?

— Не съм в спортни дрехи.

— Можеше да вземеш нещо на заем — рече Крис. — Сигурен съм, че тук имат такива неща.

— Не, беше ми по-забавно да те гледам — каза Джет и дори не погледна към хубавата блондинка, която излезе от асансьора, когато те влизаха. — Доста си мускулест за адвокат. Как го постигаш?

— Имах собствен гимнастически салон, преди къщата ми да бъде затрупана с кал.

— Тъкмо се канех да те питам какво правиш по въпроса.

— Ще видя, когато се върна в Лос Анджелис. Дори не съм сигурен, че застраховката ще покрие щетите.

— Братче, ама това си е цяло нещастие.

— Не се тревожи за мен. Имаш си достатъчно грижи.

— Бих предпочел да не ми напомняш — рече Джет и се намръщи.

— Не можеш да се скриеш от това — отбеляза Крис. — Трябва да решиш как ще се справиш със ситуацията.

— Прав си — рече мрачно Джет. — Не мога да се правя, че нищо не се е случило, а и Ейми не може да се преструва, че не съществувам.

— Мислил ли си как би могъл да се свържеш с нея?

— Ще измисля нещо.

Беше лесно да се каже, но какво точно щеше да измисли? Почувства се дяволски безпомощен.

Мобилният телефон на Крис извънтя. Беше Бърди, която му съобщи с най-прекрасния си шепот, че всичко е наред и сватбата ще се състои.

Голяма изненада, няма що.

Стигнаха до апартамента, където една прислужница вече чистеше банята.

— Само пет минути — каза ѝ Крис, като ѝ мушна банкнота от двайсет долара — и излизаме.

Взе си набързо душ, облече се и отиде при Крис в хола.

— Не съм сигурен, че стомахът ми ще понесе днешната среща с дъртото копеле — рече той и изпи на един дъх чаша портокалов сок от количката на румсьорвиса. — Какво ли ще ни каже? Че няма да ни остави нито цент и че не е длъжен?

— Все пак трябва да остави парите си на някого — изтъкна Джет и захапа една ябълка. — Та той е шибан милиардер. Прекалено стиснат е да ги остави за благотворителност, а се знае, че мрази всички останали.

— Мрази и нас — рече Крис.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо става въпрос за пари? — попита Джет. — Може да е...

— За какво? — прекъсна го Крис. — В извратения мозък на Ред парите са единственото нещо, с което все още би могъл да ни държи. И знаеш ли какво ще ти кажа? Предпочитам да остана без пукната пара, отколкото да му се моля за нещо.

* * *

— Подранила си — рече Найджъл, като поздрави Ейми в офиса.
— Майка ти вече се обади по телефона. Трябва да те предупредя, че ми се стори войнствено настроена.

— Пак ли! — каза с въздишка Ейми.

— Да, пак — каза сдържано Найджъл. — Къде беше? Каза, че се обаждала три пъти в апартамента ти тази сутрин, но никой не отговорил.

— Отбих се в болницата, за да видя Тина.

— Как е милото момиче?

— Много добре, бебето е чудесно. Брад е на седмото небе.

— Предполагам, че снощи стигнахте навреме в болницата.

— Тъкмо навреме.

— Благодаря на Бога! Представих си как израждаш бебето на Тина на задната седалка в колата на Макс!

— Не се стигна дотам — рече тя и се усмихна.

— Е, единственото нещо, което мога да кажа, е, че пропусна страхотна вечер — обяви Найджъл.

— Чух. Макс ме взе от болницата.

— Естествено, Марчело ми провали вечерта — оплака се Найджъл и присви очи. — Той е такава курва.

— Какво направи този път?

— През цялото време флиртува с онзи момчурляк на Йоланда. Както можеш да си представиш, бях бесен от яд.

— Мисля, че трябва да си дадеш сметка, че си към края на вашата връзка — рече развеселена Ейми. — Време е да скъсате.

— Може и да си права. Не искам да съм с някой, който флиртува постоянно с други мъже.

— Ще трябва да го преживееш, Найджъл. Прекалено добър си за него.

— По едно време наистина го обичах — рече с въздишка Найджъл. — Сега това чувство вече започна да се изпарява.

— Случва се.

— Предполагам.

— Макс ми каза, че Джиана обрала точките на партито — рече Ейми, опитвайки се да го отклони от темата за Марчело. Искаше й се да чуе повече за Джиана, колкото и болезнено да беше това за нея.

— Е, да — съгласи се Найджъл. — Толкова е хубава и има такъв стил!

— Изглежда, че всички са я харесали.

— Че кой няма да я хареса. Тя е божествена. А пък братът на Макс, боже господи! Той е такъв сладур. Говори ли с него?

— Нямах възможност — отвърна тя и сърцето ѝ се разтуптя. — А ти?

— Бих искал!

— В колко часа ще дойде Джиана днес? — попита тя, сменяйки отново темата, защото не искаше да мисли за Джет. В никакъв случай.

— По някое време тази сутрин. Очевидно със София са стари приятелки.

— Колко удобно.

— Така е.

— Е, мисля, че ще е по-добре да се обадя на майка ми и да се опитам да свърша някаква работа.

— Запази спокойствие. Не се карай с нея. Знаеш как Нанси обича да ти се налага.

— Обещавам.

Тя остави Найджъл и се затвори в кабинета си, където стоя известно време, без да прави нищо. Хубавото на ранното ходене на работа е, че още няма оживление. Не е шумно и хората не тичат насам-натам. Нямахше намерение да се обажда на майка си. Нанси щеше да започне да се оплаква за това, че е постъпила неучтиво, като е избягала от собствената си предсватбена вечеря, и тя не беше в настроение да я слуша.

По-късно пак щеше да посети Тина, може би Брад нямахше да е наоколо. Това, че не можеше да разговаря с нея за ситуацията с Джет, я убиваше. Нуждаеше се отчаяно от съвет, а Тина беше единственият човек, на когото можеше напълно да се довери.

* * *

Докато вървяха по „Парк Авеню“ на път за къщата на Ред, Джет попита Крис какво мисли за Джиана.

— Тя е истинска чаровница — отвърна той. — Изненадан съм, че не си хлътнал много по нея.

— Е, да — съгласи се Джет. — Обаче работата е там, че Джиана е от онези момичета, по които човек може да лудне за известно време, но един ден се събужда и си тръгва. Да ти призная, тази жена започва да ме вбесява. Освен това е истинска сексуална маниачка — добави той и бръкна в джоба си за цигара.

— Че това лошо ли е? — попита Крис и се засмя. — Между другото, споменах ли, че пушиш прекалено много?

— Остави ме на мира — оплака се Джет. — Това е единственият порок, който ми остана.

— Бедничкият.

— Знаеш ли какво — рече небрежно Джет, — мислех си, че Джиана трябва да отиде в киното. Ако дойде в Лос Анджелис, може би ще успееш да я запознаеш с някои продуценти, нали имаш връзки?

— Хайде, хайде — рече Крис. — Всички искат да са в киното. Да не говорим за моделите. Сега пък ти искаш да уредя и твоята приятелка.

— Тя не ми е приятелка — рече Джет и издиша дима от цигарата си. — У нея има... как му казвате? Качествата на звезда, нещо такова. Тя е различна.

— Те всички малко или повече са различни.

— Как мислиш, дали да я убедя да си купи еднопосочен билет за Холивуд?

— Опитваш се да се отървеш от нея, така ли? — попита развеселен Крис.

Джет се захлади.

— Точно такъв ми е планът.

* * *

След като попита детектив Родригес дали може да се обади на адвокатата си, Макс реши, че ще е разумно да го стори, защото наистина имаше нужда някой да е с него. Вече започваше да си дава реална сметка за това, което току-що се беше случило.

Маришка беше мъртва. Беше убита. Майката на детето му беше жертва на жестоко насилие. Потръпна, като си помисли, когато пресата впиеше малките си хищни зъби в тази история. Тази трагедия можеше да промени всичко.

Господи! Това беше само началото на кошмара.

* * *

Лейди Джейн Бентли се приготви за битка. Събуди се рано в понеделник сутринта и се облече в подходящи за случая дрехи. „Шанел“, денят определено беше за „Шанел“.

Ред Даймънд не се беше появил през уикенда. Тя не се тревожеше. Беше напълно сигурна, че се е затворил в „тайния“ си апартамент, заобиколен от курви.

Реши да се срещне с тримата му синове, защото беше дошло време някой да им каже какви са намеренията на баща им. Защо да не бъде тя?

Беше очевидно, че Ред може да не се появи, така че това беше идеалната възможност, за да каже каквото има да казва. И тя щеше да го направи.

О, да, не можеше да има съмнение в това.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА

Облечена в добре скроен бял костюм и блуза с дълбоко деколте, с прибрана отзад дълга огненочервена коса, Соня не приличаше на високоплатена проститутка, а повече на скъпоструваща съпруга за показ. Фамка, с гарвановочерната си коса, пълни устни и тесни очи, беше облечена в подобен, тъмнозелен, силно втален костюм.

И двете, макар че бяха високи, носеха обувки с много високи токове и големи, скъпи дамски чанти, пълни със сексиграчки и пари.

Когато станеше въпрос за сексуалните му удоволствия, Ред Даймънд ставаше изключително щедър, а тези две жени бяха прекарвали с него по-голямата част от уикенда. Това му беше струвало много, но той не се оплакваше. Тъкмо напротив. Платеният секс беше много по-добър, отколкото да живее с жена, която беше намразил. Лейди Джейн Бентли можеше да върви по дяволите. Тя вече не го интересуваше.

В понеделник сутринта Ред продължи да е активен. Вече беше се любил едновременно и с двете жени. Удоволствието, което беше изпитал, беше голямо, а най-хубавото от всичко беше, че те не говореха. Той трябваше само да им подхвърля пари, а те правеха каквото поиска. Не задаваха никакви въпроси.

Сега се бяха облекли и бяха готови срещу заплащане да прекарат деня с него. Две високи, поразително красиви жени с дяволити очи и месести, сочни устни.

Представи си физиономията на лейди Джейн Бентли, когато види кого водеше вкъщи. Ако тези двете не я накарат да си събере багажа, нищо не би могло да я накара.

* * *

Отправила се към библиотеката, лейди Джейн мина покрай домоуправителката Даян, която ненавиждаше.

— Извинявайте, лейди Бентли — рече тя, като се мъчеше да бъде любезна, защото неприязънта беше взаимна, — безпокоя се за господин Даймънд. Случайно да знаете къде е?

Лейди Джейн надменно я изгледа.

— Безпокоиш ли се? — каза с леден тон тя. — И защо?

— Сигурна съм, че знаете, че господин Даймънд не се е прибирал през целия уикенд — рече Даян. — Вие също вероятно сте разтревожена.

— Съвсем не — отвърна рязко лейди Джейн. — Знам точно къде е. Той е в апартамента си, онзи, в който си прекарва времето, за да чука курви.

Даян стресната отстъпи крачка назад.

— Какво казахте?

— Чу ме — рече лейди Джейн и я изгледа с презрение. — Чука курви. Това прави твоят господар, когато не е тук. Това го възбужда. А сега се разкарай. — Тя мина бързо покрай Даян и влезе в библиотеката.

* * *

— Боже, колко мразя тази къща — каза Крис, когато застанаха отвън.

— Аз също — рече Джет. — Нямам хубави спомени оттук.

— Имам чувството, че идвам за последен път тук — добави замислен Крис. — Да, обещавам си.

Джет потърка ръце.

— Мислиш ли, че Макс е вътре?

— Не знам. Може да е махмурлия. Стори ми се, че доста се забавляваше снощи и съм сигурен, че Джиана му хареса.

— Може пък да направим размяна — рече мрачно Джет. — Аз ще взема Ейми, а той може да има Джиана.

— Така ще е по-добре — съгласи се Крис и включи мобилния си телефон да вибрира. — Малкият ми брат има чувство за хумор.

— Опитвам се — каза с тъжна усмивка Джет и извърши същата манипулация с мобилния си телефон. — Обаче не е лесно.

— Е, добре, да влизаме — каза Крис, пое дълбоко въздух и натисна звънеца. — Нека последният цирк да започне.

* * *

Докато чакаше пристигането на адвокатата си, а детектив Родригес продължаваше да го бомбардира с въпроси, Макс се обади на Крис в хотела му. Това беше семейна криза и искаше брат му да е до него.

Стаята на Крис в „Четири сезона“ не отговаряше, затова опита чрез мобилния му телефон. Гласовата поща му каза да остави съобщение.

— Макс е — рече напрегнат той. — Обади ми се веднага, щом получиш това. Спешно е.

Сега апартаментът на Маришка се напълни с хора: полицейски фотограф, специалисти по веществени доказателства, още един детектив — този път жена, още няколко полицаи, които поръсваха с прах, за да търсят пръстови отпечатащи.

— Колко дълго трябва да остана тук? — попита Макс.

Детектив Родригес му хвърли лукав поглед.

— Никой не ви задържа тук, господин Даймънд — каза той учтиво. — Свободен сте да напуснете когато пожелаете. Казахте ми къде сте били снощи, ние ще проверим и това е всичко.

— Боже господи! — избухна Макс. — Вие като че ли ме подозирате.

— Чувствате ли се като заподозрян? — попита Родригес и свали надолу очилата си, за да прикове поглед в него.

— Не, не се чувствам — озъби се Макс. — В случай че сте забравили, току-що загубих съпругата си.

— Бившата, господин Даймънд — поправи го Родригес. — Ще се жените отново, спомняте ли си?

— Правиш се на много умен кучи син, нали? — рече Макс и гневно го изгледа.

— Старая се колкото мога. Това е работата на детектива.

— Да ти го начукам — изруга Макс, изпускайки си нервите. — Адвокатът ми ще пристигне всеки момент.

— А защо мислите, че ви е необходим адвокат, господин Даймънд? — попита детектив Родригес и поглади мустачките си.

— Заради теб и тъпите ти въпроси — отвърна разярен Макс.

— Съжалявам, ако въпросите ми ви смущават. Те са просто рутинни. Няма да съм си свършил работата, ако не ги задам.

— Сигурно е така.

— Това, което ме изненадва, е, че не сте ми казали, че сте приятел на кмета. Обикновено за важни клечки като вас това е първото нещо, което правят.

— О, сега разбирам — продължи да беснее Макс. — Сега пък станах важна клечка. Затова ли е такова отношението ти?

— Нямам отношение, господин Даймънд. Както вече ви казах, това са рутинни въпроси, които изисква всекидневната ни работа.

Макс нямаше търпение адвокатът му да пристигне, за да оправи нещата, а той да може да си тръгне. Бившата му съпруга беше убита. Лежеше, смъртно прободена, в леглото си, а този задник го разпитваше.

Той знаеше кой го е извършил, обаче нямаше намерение да го казва на детектива. И без това щеше да стане достатъчно зле, когато от медиите разберяха за случилото се. Ако узнаеха, че бракът му с Маришка не е бил законен, че тя беше извършила многоженство и Лулу е незаконно дете, щяха да го разпънат на кръст.

Нямаше намерение да казва и на адвоката си за Владимир. Щеше да се довери на Крис и да види какво ще каже той. Крис беше адвокат от развлекателния бизнес, но със сигурност познаваше и адвокати по криминални дела, които можеха да го посъветват какво да прави, ако имаше нужда да се допита до тях.

Къде, по дяволите, беше все пак Крис?

Беше забравил напълно, че и тримата трябва да са на срещата в къщата на Ред. Срещата с баща му беше последното нещо, за което мислеше в момента.

В апартамента пристигнаха две прислужнички и бързо се скриха в кухнята, уплашени като мишки, където останаха да шушукат помежду си.

Макс влезе в кухнята.

— Направете кафе на всички — нареди им той. Личната прислужничка на Маришка, Ирена, се беше отпуснала като чувал в

един стол в кухнята и гледаше с невиждащ поглед в пространството.

Макс се безпокоеше за Лулу. Детектив Родригес беше казал, че трябва да разговаря с нея, защото тя беше намерила тялото.

— Детето е на пет години — рече Макс. — Защо трябва да говориш с нея?

— Трябва да ѝ задам някои въпроси.

— Не чу ли какво ти казах? Тя е на пет години. Нямах право да разпитваш дъщеря ми.

— Ще видим — рече Родригес. — Има една жена детектив, която ще говори с нея.

— Предполагам, че считаш и Лулу за заподозряна — каза с нескрит сарказъм Макс.

— Всичко е възможно — отвърна детектив Родригес.

— Кучи син! — изруга Макс пак, изпускайки си нервите.

Кавгата пак щеше да започне, когато пристигна Елиът Майнър — адвокатът на Макс. Беше пълен мъж, плешив и със загоряло от слънцето лице.

— Съжалявам, Макс — рече той и го потупа по рамото, — това е направо шокиращо. Не е ли кражба с взлом?

— Детектив Родригес казва, че може и така да е — рече Макс. — Обаче тъй като той ме разпитва, за да научи подробности...

— Не си длъжен да отговаряш на никакви въпроси, ако не желаеш — посъветва го Елиът.

— Сигурен съм, че това му е известно — прекъсна го детектив Родригес. — Въпреки че обикновено никой не възразява да отговаря на въпросите, когато няма нищо за криене.

— Най-любезно ви моля да не разговаряте с този тон с мен — скастри го Елиът. — Знаете много добре, че клиентът ми не е длъжен да отговаря на никакви въпроси. — Настъпи дълга пауза. — Не го арестувате, нали?

— Защо мислиш, че биха могли? — попита разярен Макс.

— Разбира се, че не — рече детектив Родригес и пак си поглади мустаците.

Една от слугините влезе в стаята с поднос кафе. Наля една чаша на Макс с разтреперана ръка.

Той бързо отпи голяма глътка и си изгори езика.

— Искат да разговарят с Лулу — каза той на Елиът.

— Лулу? — рече Елиът, повдигайки учудено вежди. — Защо?
— Защото тя откри трупа.

* * *

Икономът въведе Крис и Джет в къщата на Ред и ги поведе към библиотеката, където те с изненада видяха лейди Джейн Бентли да седи на канапето.

— Къде е Ред? — попита Крис, защото очевидно не беше подготвен за ново отлагане.

— Предполагам, че всеки момент ще пристигне — отвърна тя и отпи глътка билков чай от чаша фин китайски порцелан. — Да кажа ли на прислужницата да ви донесе нещо, момчета?

— Откъде ще пристигне? — попита Крис, като не обърна внимание на предложението ѝ.

— Той не живее ли тук? — обади се Джет. Прииска му се да запали цигара, но знаеше, че тя ще възрази.

— Очевидно не и през този уикенд — отвърна лейди Джейн с ледена усмивка. — Опасявам се, че скъпият ви баща започна да се вдетинява.

— Защо мислите така? — попита Крис.

— Има апартамент, за който си мисли, че никой не знае. — Тя дълго мълча, а после добави: — Държи там курвите си.

— Курви ли? — повтори Джет и погледна към Крис. — Курви ли казахте?

— Точно така. Баща ви може да е стар, но в сексуално отношение е още много активен — обясни тя и многозначително ги изгледа, а после каза: — За щастие, не и по отношение на мен.

— Извинявайте — рече рязко Крис, — сигурна ли сте, че трябва да водим този разговор?

— Защо? — отвърна невъзмутимо лейди Джейн. — Помислих, че докато чакаме пристигането на баща ви, мога да споделя някои неща с вас.

— Какви неща? — попита Крис, усещайки, че се задават неприятности.

— Ами например за твоя комарджийски дълг.

— Как, по дяволите, знаете за това?

— Не ти ли е минавало през ума защо Рот Джиаганте ти оказва такъв натиск да го платиш?

— Вие познавате Рот? — рече Крис изненадан и шокиран.

— Аз не, обаче Ред го познава.

— Господи!

— За какво мислиш, че е настоял Рот да те заплашва и да те кара да му платиш? Цялата работа е, че иска да те държи под контрол и да ти даде един урок.

— Ама вие май се ебавате с мен — избухна Крис. — Смятате, че Ред е зад цялата тази работа?

— Ще те замоля да внимаваш какъв език използваш. Не ми е приятно да ми напомняш за баща ти — каза лейди Джейн. — А ти? — добави тя, обръщайки се към Джет. — Ред имаше шпиони в Милано, които се опитваха да те очернят. Надяваше се да се върнеш пак към наркотиците и когато това не стана, нае хора, които да се опитат да те подмамят, обаче ти пак не кльвна. Това го накара да реши, че не си струва да се занимава повече с теб.

— О, страхотно! — рече Джет.

— Ето едно копие от неговите имейли — каза тя и подаде на Джет лист хартия.

Той бързо го прочете.

Момчето е загубеняк. Сам ще се издъни. Престанете да ми пилеете времето и парите.

Тя подаде мълчаливо един имейл на Крис, който го прегледа и поклати невярващо глава.

— Защо ни казвате всичките тези лайна? — попита Джет, като си спомни, че през последните няколко месеца непрекъснато му бяха предлагали наркотици, и се запита кой от неговите т.нар. приятели работеше за Ред.

— О, господи, ама вие наистина сте се метнали на него — каза лейди Джейн и въздъхна. — И двамата използвате отвратителен език също като баща си.

— Никой не се е метнал на него — рече ядосан Крис. — Мога да ви уверя в това.

Тя погледна инкрустирания си с диаманти часовник „Картие“.

— Макс ще дойде ли? — попита лейди Джейн. — И на него имам да казвам нещо важно.

— Продължавайте — каза студено Крис, — ще му предам.

— Моля те да го направиш, защото съм сигурна, че на Макс ще му е интересно да знае, че причината банките да се отдръпнат от многомилionenния строителен проект в Долен Манхатън е, защото Ред е настоял. Използвал е своите лостове за влияние върху банките, за да ги накара да го послушат. Някои хора му казват „изнудване“.

— Ама това е лудост — рече Джет и прокара ръка през косата си.

— Затова ли сме тук? — попита Крис. — За да може той да оказва според него натиска си върху нас?

— Нямам представа защо сте тук, аз бях само вестносецът — рече студено лейди Джейн. — Мога да предположа само, че той иска да продължава да ви измъчва, в което мога да ви уверя, че е напълно способен.

— А защо ни казвате всичко това? — попита Джет.

— Почувствах, че е време да знаете какъв лош баща имате.

— Като че ли пък не сме го знаели — рече сърдито Джет. — Искате ли да ви покажа белезите по задника ми? Ако искате да говорим що за грубиян и насилник е, можете да попитате майка ми. Тя се превърна в емоционално съсипана жена и алкохоличка заради него. Знаем много добре кой е Ред Даймънд.

— Всичко това са глупости — каза нетърпеливо Крис. — Ще дойде ли Ред тази сутрин или не?

— Всъщност наистина не знам.

— Тогава си тръгваме.

— Почакайте — каза рязко тя. — Преди да си тръгнете, има още нещо, което трябва да знаете, нещо, което засяга всички ни.

— Защо не престанете вече? — попита Крис. — Доста неща ни казахте.

— В такъв случай ви предлагам да сте подготвени — каза лейди Джейн, — защото не вярвам да ви хареса това, което ще чуете.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА

— Здравей — каза Бевърли по телефона.

— Здравсти — отвърна Либърти, зарадвана да чуе новата си приятелка.

— Какво стана снощи? — попита любопитна Бевърли. — Ти май отказа на големия мъж. Така ли?

— Послушах те.

— Правилно си постъпила, сестрице. Господин Жребец се върна на партито и изглеждаше много вкиснат. Деймън не е свикнал да получава откази.

— Ще ходя по-късно днес в офиса му да чуе записи ми.

— В такъв случай трябва да запазиш спокойствие — предупреди я Бевърли, — защото сега ще се опита да бъде по-настойтелен. Няма да отстъпваш.

— Нямам такова намерение.

— Точно така, момичето ми — рече Бевърли, а после добави: — Ето какво ти предлагам: обадих се на моя приятел Брус от модната агенция „Мадисън“ и му казах за теб. Ще се срещне с теб днес. Само трябва да бъдеш там по обяд.

— Обадила си се? — рече развълнувана Либърти.

— Когато кажа, че ще направя нещо, го правя.

— Но това е чудесно, Бев.

— Брус ще бъде откровен с теб. Ако реши, че нямаш шанс, ще ти го каже.

— Не знам как да ти благодаря.

— Почакай да стане нещо, преди да ми благодариш. — Настъпи кратка пауза. — О, да, как е Синди днес? Това момиче не се умори снощи.

— Искаш ли да чуеш новините от сутринта?

— Давай. Разкажи ми.

— Синди се изнесе. Отиде да живее при Слик Джими.

— Ти май се бързикаш с мен. Само след една нощ?

— И аз ѝ казах точно това, обаче когато Синди си науми нещо, нищо не може да я разубеди. Сега си търся съквартирантка.

— Няма защо да бързаш толкова, защото цялата работа ще завърши със сълзи. Джими си е една свиня.

— Така ли?

— Той е задник, който е готов да го начука на всичко, което се движи.

— Дали да не я предупредя?

— Не си давай зор. Това момиче съвсем скоро ще го разбере.

След като получи указания къде да намери Брус, Либърти затвори телефона. Безпокоеше се за Синди, но същевременно се вълнуваше и заради себе си. Толкова много неща се случваха. Като че ли онова нейно падане беше отворило кутията на Пандора за куп нови неща. Беше научила за баща си, после дойде видеоклипът, Деймън, Синди се изнесе, а сега пък това — среща в агенция за модели. Може би не трябваше да се връща на работа в кафенето, макар да не можеше да зареже Мани и Голда така, както го беше направила Синди. Реши да им даде двуседмично предупреждение.

Подготовката ѝ за срещата с агента не беше толкова лесна работа, след като Синди я нямаше край нея, за да я съветва. Обикновено двете се консултираха какво да облекат в зависимост от това какво щяха да правят и къде щяха да ходят. Никога не го беше правила сама. Донякъде тази свобода беше вълнуваща.

Порови из дрехите си, но нищо не ѝ хареса. Нямаше много пари за дрехи и затова не разполагаше с нищо по-специално. А и не си падаше много по фрапантния стил, затова обу чифт тесни сиви панталони, високи боти и сложи бяла риза с отворена яка. С дългата си черна коса, кожа като шоколад и хипнотизиращи зелени очи изглеждаше страхотно, каквото и да облечеше.

* * *

Агенцията за модели „Мадисън“ се намиреше в една сграда в Лексингтън и Либърти пристигна точно навреме за срещата. По стените на приемната бяха наредени в рамки корици от списания с различни модели.

Веднага след като влезе вътре, се почувства несигурна. Момичетата от кориците бяха толкова стройни и ефектни, а какво беше тя? Хубава? Е, да, беше хубава, но според нея не представляваше нищо изключително.

Не мисли така — предупреди я един вътрешен глас, — ти си изключителна. Можеш да направиш всичко, каквото решиш. Дръж се по-уверено, момиче!

Тя се отправи с енергична стъпка към рецепцията.

— Тук съм, за да се срещна с... Брус.

Момичето на рецепцията, което очевидно беше от азиатски произход, се интересуваше повече от разговора си по телефона и затова едва я погледна.

— А вие сте?

— Либърти. Бевърли ми уреди среща.

— Ще му кажа, че сте тук — каза то. — Седнете.

Либърти седна и взе едно модно списание с Тайра Бенкс на корицата. Загледа се в екзотичния модел. Ето това се казва изключително момиче!

След десет минути секретарката ѝ каза да влезе.

Брус седеше зад голямо, отрупано с хартии бюро. Беше бял мъж на средна възраст, с месесто лице, кестенява коса с модна прическа и гъсти вежди. Пушеше цигара от цигара.

— Либърти — каза той и цигарата му провисна от долната устна, — заповядай, седни. Бевърли се изказа много добре за теб.

— Нямах много време да се подготвя — обясни тя, като се чувстваше не особено уверена в простото си облекло.

— Да се подготвиш за какво? — попита Брус и премести куп листа на бюрото си. — Идеалният фотографски модел е голото тяло. Работа на фотографа и на клиента е да създаде това, което трябва да изглежда. Бевърли има добра преценка. Тя смята, че у теб има нещо, каквото и да е то.

— Поласкана съм.

— Няма защо. Това не е лично — каза той и отпи голяма глътка диетична кола от една кутия, сложена твърде рисковано върху облегалката на стола му. — Къде ти е книгата?

— Книгата ли? — попита с недоумение тя.

— Снимките, скъпа — рече той, посипвайки бюрото с пепел от цигарата. — Папката със снимките.

— Ами аз нямам такава — обясни тя. — Всъщност не съм мислила да ставам модел, но Бевърли ми предложи да се видя с вас. Аз съм певица.

— Колко си висока? — попита той, без изобщо да се интересува от другите ѝ планове за кариера.

— Един и седемдесет.

— Твърде ниска си за модел.

— О! — каза тя, като се запита дали това означаваше край на интервюто.

— Ами мерките ти...

— Аз... аз нямам представа — каза тя, почувствала се като неподготвена идиотка.

— Разбирам — рече той и забарабани с пръсти по бюрото. — Нямах папка, нямаш снимки, не си знаеш мерките, не си достатъчно висока, но имаш лице, което крещи за внимание. Затова те изпращам на две „иди и виж“ днес.

— Какво е „иди и виж“?

— Точно каквото чуваш — каза той и издуха облак дим към нея. — Иди и се виж с клиент или с фотограф и те ще решат дали могат да те използват.

— Разбрах — каза тя.

— Ако работите потръгнат и решим да се заемем с теб, снимките са важни. Ще ти дадем фотограф, който ще ти направи безплатно снимки, а в замяна ти ще му разнообразиш колекцията. Така всички ще са доволни. Фотографът ще снима хубаво момиче, а ти ще получиш снимките, които са ти нужни.

Тя кимна. Той я нарече красива, което все пак беше добър знак.

— Добре тогава — каза делово Брус. — Първата среща е в два часа, а втората в три. Не закъснявай. А, да, когато свършиш, не ми се обаждай. Ние ще те потърсим.

* * *

След като излезе от кабинета на Брус, Либърти си купи сандвич с риба тон от един кулинарен магазин наблизо, после скочи в автобус за Трибека, където се намиреше студиото. Докато го намери, стана късно. Следващата ѝ среща беше чак в горния край на града, на Осемдесет и трета улица. При това оживено движение щеше да има късмет, ако стигнеше там най-рано в четири. По-късно имаше най-важната среща за деня — да занесе записа си на Деймън, а там не трябваше да закъснява.

Първата от срещите „иди и виж“ беше голям майтап. Имаше най-малко двайсет други момичета, които седяха в приемната, всичките с папки и в подбрани облекла, всичките изглеждащи възможно най-добре. Очевидно беше прослушване, а не просто да отидеш и да видиш.

Давайки си сметка, че не си струва да се мотае тук и да пропусне втората среща, Либърти се обърна и излезе, влизайки в служебния асансьор заедно с висок слаб мъж в гащеризон и с бейзболна шапка на главата. Държеше голяма кутия с пица.

— Искаш ли едно парче? — попита той и отвори капака.

— Не трябва ли да я предадете някъде? — попита тя.

— Не, трябва да я изям — каза той и се ухили. — Моля, вземете си.

— Не, благодаря. Току-що изядох един сандвич.

— Вие тук за прослушването ли сте? — попита той, като си взе голямо парче от пицата.

— Бях, но прекалено много момичета чакат.

— Дошла сте чак дотук и няма да се видите с никого? — рече той, продължавайки да дъвче.

— Не мога да остана. В три трябва да бъда на друго място. Тук ли работите?

— Би могло да се каже, че помагам.

— И за какво е прослушването? — любопитства тя.

— Ами, за реклама на бански костюми.

— Нещо като за списание „Спорт Илюстрийтид“, така ли?

— По-скоро за нещо от сорта на „Стъф“ или „Максим“ — рече той и си взе второ парче пица. — Познавате ли тези списания?

— Виждала съм ги.

— Може би не сте подходящият тип — рече той, а по брадата му потече доматиен сос.

— Трябва ли да си подходящ тип за този вид списание?

— Трябва да сте малко по-закръглена. Но иначе изглеждате страхотно — насърчи я той. — Можете да пробие в рекламите.

Комплиментът му я направи малко по-разговорлива.

— Днес се видях с първия си агент — каза тя, като нямаше търпение да сподели с някого. — Прати ме на две „иди и виж“ и това беше първата. Но не ми каза нищо нито за едната, нито за другата.

— Дайте ми името и агенцията и аз ще им кажа, че сте идвали, но не сте могли да чакате.

— Либърти. Агенция „Мадисън“. Няма ли да си помислят, че е било неучтиво от моя страна, че съм си тръгнала?

— Е, поне ще си кажат, че сте положили усилие.

— Благодаря. Дано пицата да ви се услади — рече тя, когато скърцащият асансьор спря.

— А, ще я изям — рече той и продължи енергично да дъвче. — Успех в другата работа!

Стигна до мястото на втората среща няколко минути по-рано. Имаше и други момичета, а една жена с малко мъжки вид седеше сама във фотографското студио.

Жената я погледна, зададе ѝ няколко въпроса, направи ѝ две снимки с полароида си и я отпрати.

Тя си тръгна замаяна и обнадеждена, като си мислеше, че може би най-после пробивът в живота ѝ, който толкова дълго беше чакала, ще настъпи.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Къде отиваме? — попита Соня, седнала на задната седалка в ролс-ройса на Ред Даймънд, и се загледа доволна в отражението си в малката си златна пудриера. Беше я откраднала от будоара на една жена, чийто съпруг се беше ползвал от услугите ѝ, докато жена му отсъстваше от града.

— Не ти плащам, за да задаваш въпроси — изръмжа Ред. — Въпросите не ти влизат в работата.

Соня не обърна внимание на грубостта му. Не ѝ пукаше. Не я интересуваше, щом продължаваше да плаща.

Фамка нагласи полата си така, че шофьорът, който и без това едва се концентрираше в управлението на колата, да може да вижда ясно между краката ѝ. Подобно на Соня, и Фамка никога не носеше бельо, освен ако клиентът не настояваше. И двете бяха гледали филма „Първичен инстинкт“ по няколко пъти. И двете си се представяха в ролята на Шарън Стоун. Въпреки че бяха безстрашни, секси и истински хищници, те бяха истински почитателки на американското кино.

Соня се прозя. Съсхреният стар милиардер беше сексуално побъркан малък мръсник. Беше поискал пълното секс меню, а след това пожела и още.

— Какво ще правим, ако умре върху нас? — беше попитала тя Фамка, която беше по-опитна, когато трябваше да си имат работа с много стари сексуални мании милиардери.

— Вземаме му всичките пари и дим да ни няма — беше се пошегувала Фамка.

— Ето какво искам от вас, момичета — каза Ред, прекъсвайки мислите на Соня. — Когато стигнем до къщата ми, ще влезете с мен от двете ми страни. Ще има хора, които вероятно ще ви обиждат. Не им обръщайте внимание. Не казвайте нищо.

— Щом ще ме обиждат, ще струва повече — каза Соня и рязко затвори златната си пудриера.

— За мен също — съгласи се Фамка.

— Колко повече?

— Двойно от това, което се споразумяхме.

Ред се закиска. Възхищаваше се от жени, които знаеха как да се пазарят.

* * *

— Влез, скъпа — каза София Кортинели и покани с жест Ейми да влезе в кабинета ѝ. — Запознай се с моята приятелка и нашия нов модел Джиана. Джиана, кажи „бонджорно“ на едно от най-добрите ми PR момичета Ейми Скот-Саймън.

— Чао! — поздрави Джиана, като че ли бяха стари приятелки. — Това си ти?

— Познавате ли се? — попита София.

— Снощи бях на партито на Ейми и Максвел Даймънд — каза Джиана, която изглеждаше много модерна и секси, облечена в черен вълнен костюм на райета на „Долче и Кабана“. — Мой рагацо Джет е по-малък братело на Макс. Джет ще се снима с мен. Ще се влюбиш в него, София. Всяка жена се влюбва в мой Джет. Той е чудесен, нали? — обърна се тя към Ейми, която се беше заковала на мястото си.

Ейми мълчаливо кимна. Значи Джет беше мъжкият модел в снимките с Джиана. Джет работеше за „Кортинели“. Можеше ли да има нещо по-лошо от това?

— Къде беше това парти? — попита настръхнала София, защото не бяха я поканили.

— Беше предсватбената ми вечеря — бързо обясни Ейми. — Бях съвсем малко там заради приятелката ми Тина, която отиде да ражда, и напуснах, за да бъда с нея и съпруга ѝ в болницата.

— Макс е молто бене, а ти си добро момиче — въздъхна Джиана. — Той е хубав, богат и, как го казват във вашата страна, секси. Секси ли е? — добави закачливо тя. — Молто секси?

— Моля? — каза стресната Ейми.

Джиана силно се разсмя, разкривайки лъскавите си бели зъби и леко загорялата си гладка кожа.

— Ако прилича малко на моя Джет, ти сигурно ще бъдеш една много доволна жена.

— Кога ще се срещна с Джет? — попита София, като погледна ръката си, възхищавайки се на кървавочервения си маникюр.

— Днес — рече небрежно Джиана. — Ще дойде тук по-късно.

— Трябвам ли ви за нещо? — попита Ейми, решила, че трябва да измисли някакво извинение да си тръгне по-рано от работа, ако иска да не го види отново, което, разбира се, беше желанието ѝ.

— О, да — рече София, като склучи добре поддържаните си ръце. — Ще бъде чудесно Джиана и аз да обядваме с Лиз Смит.

— Днес ли? — попита стресната Ейми. Наистина ли София си мислеше, че Лиз Смит ще се окаже свободна без никакво предварително предупреждение?

— Е, ако на Лиз ѝ е възможно — каза небрежно София. — Ако не, може би утре. Кога ще имаш снимки, Джиана?

Джиана сви рамене.

— Не съм сигурна.

— Нека да попитам Найджъл — рече Ейми, която искаше колкото може по-бързо да излезе от кабинета на София. — Ще се обадя на Лиз и ще се върна. Сигурна съм, че много ще ѝ е приятно да се запознае с Джиана.

— Ама разбира се — каза разпалено София. — Джиана е най-прочутият модел в Италия. През седмицата на модата кого мислиш, че търсят най-много дизайнерите? — Настъпи драматична пауза. — Джиана и Наоми Кембъл. Никой друг модел не може да се мери с тях.

— Сигурна съм — каза Ейми, изгаряйки от желание да се махне. — Има ли нещо друго? — попита тя, като се опитваше да не издава чувствата си.

— Не — каза София и я освободи с арогантно махане на ръка.

— Почакай — каза Джиана, — ако тази Лиз, която и да е, не може да обядва с нас днес, какво ще кажеш за теб, Ейми?

— О, не — побърза да отговори Ейми, — обикновено хапвам нещо малко на бюрото си. Не бих искала да ви отнемам времето със София.

— Няма нищо — рече София, усмихвайки се покровителствено на Ейми. — Обикновено не обядвам със служителите си, но днес ще направя изключение. Идваш с нас, Ейми.

— С удоволствие — каза тя, като си мислеше: *Не мога да си представя нещо по-неприятно.* — Нека да проверя дали Лиз Смит е свободна и ще ви се обадя.

Тя изхвъркна от кабинета на София. Опитваше се да не й проличи, но когато видя Джиана на дневна светлина, реалността я разтърси. Беше спала с приятеля на този страхотен супер модел и макар той да се окаже брат на Макс, тя не можеше да престане да мисли за него. А това беше страшно неприятно. Наистина неприятно.

Трябваше да бъде едно съвсем неангажиращо чукане, една-единствена бурна нощ, за да се подготви за истинската женитба, за трайния брак, който двамата с Макс щяха да имат, щяха да правят фантастичен секс и да живеят щастливо завинаги.

Само че тя и Макс още не бяха правили секс и ако се съди по последната нощ, той нямаше да бъде чак толкова фантастичен.

Днес Макс не й се беше обадил. Дали се беше вкиснал заради последната нощ? Дали си мислеше, че тя беше попрекалила?

Ако мислеше така, беше смешно, защото тя щеше да се жени за този човек и те трябваше да си изяснят някои неща.

Реши да му звънне, но после си каза, че е по-добре да остави той да й се обади. В края на краищата именно той я беше извел на бърза ръка от апартамента си.

Побърза да намери Найджъл, който работеше в стаята на дизайнерите.

— Кога ще прави снимки Джиана? — попита тя.

— Насрочени са за утре — рече Найджъл, загледан в поредица скици.

— Твоята любима италианка иска също да знае кой ще е фотографът.

— А... фантастичният Антонио — отвърна Найджъл и очите му светнаха при мисълта, че ще гледа отблизо как работи толкова прочут фотограф. — Всички трябва да бъдем там: ти, аз, Йоланда и Дана. Ще ни донесат обяда и шампанско. Ще бъде чудесен ден.

— Само това ми липсваше — рече ядосана Ейми.

— Ти като че ли не си много доволна.

— Не съм.

— Защо?

— София иска да обядвам с нея и Джиана.

— Аз бих се почувствал поласкан, ако София ме покани на обяд — каза Найджъл в изблик на моментна ревност. — А ти не си доволна.

— Как бих могла да седя с тези две жени през целия обяд? Не си падам по такива неща.

— Трябва да си падаш, скъпа — рече мъдро Найджъл. — Ако искаш да напреднеш в тази фирма, трябва да свикваш.

* * *

След като взе гувернантката Нанси и Лулу от апартамента на долния етаж, Елиът Майнър позволи на детективката да разпита в продължение на пет минути Лулу. На Макс това не му хареса, но Елиът му обясни, че никой няма какво да крие и че е добре да съдейства.

Никой няма какво да крие, каза си мрачно Макс. Аз имам. Трябва да скрия Владимир Бушкин. И какво ще направя по въпроса?

Това беше проблем, защото ако кажеше какво знае за Владимир Бушкин, щеше да сложи началото на едно разследване, което щеше да бъде пагубно не само за него, но и за Лулу, а той беше по-загрижен за малката си дъщеря, отколкото за всичко останало. Скандалът и публичността щяха да го направят за посмешище. Но за Лулу щеше да бъде дори по-лошо. Тя завинаги щеше да бъде обявена за незаконно дете на една убита руска многоженка.

След като говори с детективката, уплашената и смирена Лулу изтича право в прегръдките му.

— Искам си мама — проплака тя. — Някой е наранил моята мама.

— Всичко ще е наред, скъпа — увери я той и силно я притисна до себе си. — Татко ще се погрижи за всичко.

Сега в другата стая беше гувернантката Рийс и разговаряше с детектив Родригес. Макс трябваше да поговори с Елиът, затова отведе Лулу в кухнята, пусна телевизора на анимационния канал и нареди на прислужничките да я наглеждат за няколко минути, след което отиде да намери Елиът.

— Какво става? — попита той.

— Трябва да изведе Лулу и гувернантката ѝ оттук.

— Бъди търпелив, Макс — посъветва го Елиът. — Не се карай с никого.

— Не ми говори за каране — рече ядосан той. — Този детектив беше много груб с мен.

— Разбирам, Макс, успокой се. Ще го уредя.

— Ти май не разбираш, Елиът — процеди през зъби той. — Те се отнасят с мен като със заподозрян.

— Това са рутинни въпроси към съпруга, особено ако е бивш.

— Аз не съм някакъв обикновен бивш съпруг — каза разпалено Макс. — Да не си мислиш, че съм някой строителен работник, който е наръгал жена си, изпадайки в пиянски гняв?

— Успокой се, Макс.

— Престани да ми казваш да се успокоя — озъби се той. — Дъщеря ми е в шок. Шибаната гувернантка разговаря с детектива, а АЗ ИСКАМ ДА СЕ МАХНА ОТТУК.

— Разбирам — каза Елиът, — ще видя какво мога да направя.

Той излезе от стаята и почти веднага се върна.

— Току-що ми казаха, че долу има репортери.

— Майтапиш ли се? — рече побеснял Макс. — Как са разбрали?

— Те получават полицейските сводки. Имат шпиони в полицейското управление. Откриват всичко.

— Няма да говоря с пресата — разфуча се Макс.

— Знам. Ще уредя шофьорът ти да ни посрещне в подземния гараж.

— Това е кошмар, Елиът.

— Животът продължава — каза адвокатът, изричайки подходящото за момента клише. — Ще се оправим някак.

— На теб ти е лесно да го кажеш — рече Макс и се върна обратно в хола.

Пет минути по-късно Елиът дойде при него.

— Детектив Родригес ме уведоми, че си свободен да си вървиш.

— Така ли каза? За да може да изтича и да провери алибито ми. Господи! Трябва да поговоря с брат ми.

В момента, в който спомена името на Крис, той се сети за определената за сутринта среща с Ред, на която не успя да присъства.

— Затова не мога да се свържа с него — промърмори Макс.

— С кого не можеш да се свържеш? — попита Елиът.

— С брат ми Крис.

— Радвам се, че имаш роднини, към които да се обърнеш. Това е един тъжен ден. Маришка беше чудесна жена.

— Не, не беше — възрази Макс и поклати глава. — Маришка беше жена, жадна за пари, която искаше да се издигне в обществото. Знаеш го по-добре от всеки друг. Нали ти ме разведе.

— Сигурен съм, че не заслужаваше да умре така — рече Елиът, почувствал се неловко от острите думи на Макс.

— Прав си — отвърна внезапно уморен Макс. — Никой не заслужава това.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА

Преди лейди Джейн Бентли да успее да разкрие нещо повече пред Крис и Джет, в библиотеката влезе Ред Даймънд, придружен от двете страни от Соня и Фамка. Бяха странно трио — старият милиардер и двете елитни проститутки, които се извисяваха над него, облечени в плътно прилепнали костюми и с обувки с високи тънки токчета.

— Съжалявам, че закъснях — каза Ред, без изобщо да съжалява. — Сигурен съм, че Джейни добре ви е забавлявала.

Лейди Джейн остана да седи на канапето, а очите ѝ злобно засвяткаха.

— Ред — каза тя с подвеждащо тих глас, — толкова се радваме, че успя да дойдеш. Запознах момчетата с някои неща, които реших, че би трябвало да знаят. — После изгледа Соня и Фамка. — Запознай ни с приятелките си.

Изрече думата „приятелки“ така, като че ли беше най-мръсната дума в речника.

— Не си спомням имената им — отвърна Ред и се ухили. — Само размера на циците им.

Междувременно Соня беше забелязала Крис, а и той я беше познал. Тя невъзмутимо показа откраднатия му часовник на китката си, предизвиквайки го да каже каквото си иска.

Той обаче не каза нищо. Беше достатъчно умен да запази мълчание и да наблюдава как ще се развият нещата по-нататък.

Фамка оглеждаше с нескрит интерес Джет. Имаше слабост към хубавите млади момчета. Намигна му, като че ли искаше да му каже: *За теб ще го направя безплатно.*

— Изглежда, че си зает — обади се Крис, защото не желаше да присъства на сцената, която беше сигурен, че ще последва, — така че предполагам, че тази среща, която между другото така и не се състоя, приключи.

— Приключи ли? — изрева Ред. — Тя още не е започнала.

— Още по-зле — отвърна Крис. — Защото никога не съм обичал цирка, дори когато бях дете.

— Ти винаги си бил най-устатият — каза Ред, поклащайки глава. — Жалко, че си толкова мекушав. От теб би могло да излезе нещо, ако не беше такъв загубеняк.

— Е, да — рече Крис, като остана изненадващо спокоен. — Можех да бъда като теб, нали? Едно нещастно дърто копеле, което се мотае с проститутки шейсет години по-млади от него.

— Хайде да си вървим, Крис — обади се Джет, като си даде сметка колко зле можеха да се развият нещата, ако не се измъкнеха бързо.

— Охо — рече Ред и хвърли гневен поглед към най-малкия си син, — неудачникът можел да говори.

— Неудачникът си ти — отвърна му Джет, като веднага си изпусна нервите. — Мислиш, че с милионите си можеш да държиш всички в ръцете си. Е, ето ти една изненадваща новина. Нас не можеш да ни контролираш.

— Не мога ли? — провикна се Ред. — Затова ли побързахте всички да пристигнете в Ню Йорк, когато ви повиках? Веднага хукнахте. Ти си взе билета и побягна към татко. Какво си помисли? Че съм на смъртно легло? Че ще наследиш парите ми? Затова ли дойде?

— Дойдох, защото си помислих, че може да си се променил — каза тихо Джет. — Трябва да съм се побъркал, а? Как съм могъл да си помисля, че с баща ми би могло да стане подобно нещо?

— Ред никога няма да се промени — обади се лейди Джейн, която все още запазваше спокойствие. — Мисля, че всички сме наясно с това.

— Ти още ли си тук? — престори се на изненадан Ред. — Помислих си, че си си събрала багажа и си се махнала.

— Очевидно не съм те чула — отвърна тя. — Може би бях прекалено заета да чета завещанието ти, за което тъкмо се канех да разкажа на синовете ти. Сигурна съм, че щяха да останат очаровани като мен.

— Не знаеш нищо за завещанието ми — озъби се Ред.

— Ще видим.

На Соня започна да ѝ писва. Не обичаше семейните драми. Беше имала достатъчно в Словакия. Започна да се разхожда небрежно край

жената, която седеше на канапето. Това беше една ядосана, потисната жена, която носеше „Шанел“ и много стиличен часовник, инкрустиран с диаманти. Съпруга ли беше на стареца или метреса?

Която и да беше, беше една бясна кучка и, честно казано, Соня не я обвиняваше. Коя жена не би се ядосала, ако съпругът или любовникът ѝ влезе вкъщи с две невероятно секси жени под ръка?

— Извинете, господин Даймънд — каза Даян, която беше влязла в стаята. При виковете и крясъците никой не я беше чул да чука.

Соня и Фамка едновременно се извърнаха, за да огледат новодошлата. Беше чернокожа и доста хубава по един ненатрапчив начин. Беше попрехвърлила тридесетте, носеше скромни дрехи, а би могла да изглежда много по-добре, ако се опиташе.

— Какво? — провикна се Ред, недоволен от прекъсването.

— Търсят Крис по телефона — каза Даян и погледна неодобрително Соня и Фамка. — Обажда се Макс и твърди, че е много важно.

— Ще говоря с него — рече Крис, доволен от прекъсването. Даян му подаде телефона и отиде в другия край на стаята. — Къде си? — попита тихо Крис. — Не можеш да повярваш какво става тук.

— Ела в апартамента ми — рече припряно Макс. — Случи се нещо ужасно. Маришка е мъртва. Била е убита.

* * *

Естествено, Лиз Смит не можеше да дойде на обяда при такова кратко предизвестие, така че Ейми нямаше къде да мърда. Тя се качи в колата заедно със София и Джиана до ресторанта на хотел „Четири сезона“. През целия път двете италианки непрекъснато бърбореха на родния си език, докато Ейми седеше до шофьора и се чувстваше като заложник, когото скоро щяха да екзекутират.

Вече беше решила, че няма защо да не харесва Джиана. Италианският супер модел беше невероятно красива и наистина много очарователна, както бяха казали всички. Ковкото повече време Ейми прекарваше с нея, толкова повече не можеше да разбере защо Джет изневеряваше на тази великолепно жена. Баба Попи беше права. Всички мъже са помяри. Всички изневеряваха. С изключение на

Макс. Беше сигурна, че той не би изневерил. Беше твърде сериозен човек и с характер и тя затова го обича.

Да, аз наистина го обичам.

О, я стига!

Обядът беше цял ритуал. Просторният ресторант беше пълен със знаменитости, които заемаха обичайните си маси. Бяха дошли да видят и да бъдат видени.

Със сигурност забелязаха Джиана. Главите се обръщаха, когато ослепителният супермодел последва София до тяхната маса.

Ейми се влачеше след двете жени, които привличаха всички погледи, и се чувстваше напълно нещастна. Запита се по кое ли време щеше да се появи Джет в модната къща „Кортинели“. Ако се срещне там, дали щеше да покаже, че я познава? Или щеше да се направи, че онзи невероятен, побъркващ, фантастичен секс, който бяха имали за една нощ, изобщо не се беше състоял. Питаше се дали и той мисли толкова много за нея, колкото тя за него.

Трябваше да отиде до болницата, за да обсъди ситуацията с Тина. Беше решена на всяка цена да се измъкне от този непоносим обяд.

* * *

Докато крачеше напред-назад из апартамента си в очакване на Крис, Макс разбираше, че трябва да се обади на Ейми и да ѝ каже какво се беше случило, преди тя да го чуе по новините. Репортерите бяха не само във фоайето на блока на Маришка, а се бяха събрали и пред сградата, в която се намираше неговият апартамент, тъй като и двете бяха част от империята на Макс Даймънд. Така информацията, които щяха да напишат, щяха да бъдат по-пикантни.

Вече се беше обадил на Клив Барнаби и го беше запознал със ситуацията.

— Ще трябва ти да се оправяш с японците — каза той. — Ако това не им хареса, промени срещата с тях за сутринта.

Клив го увери, че ще направи всичко по силите му да ги убеди да дадат парите.

Макс се надяваше, че когато се свърже с Ейми, тя ще му предложи да вземе Лулу и да я отведе далеч от публичния шум, който той със сигурност знаеше, че ще се вдигне. Маришка Даймънд не беше съвсем непозната в обществото. Тя беше негова бивша съпруга. Приживе много обичаше да бъде център на вниманието и се беше постарала да заеме видно място на нийоркската социална сцена. Това беше история за първа страница.

— Искам мама! — викна Лулу, когато влезе в спалнята му, а сълзите продължаваха да се стичат по хубавото ѝ лице. — Кога ще видя мама?

— Скоро, детето ми — каза той, като се опитваше да изглежда по-весел. — Какво ще кажеш да погледате на DVD с гувернантката „В търсене на Немо“ или „Невероятните“? Става ли?

— Не, не, никакъв Немо, никакви невероятни! — развика се Лулу и затропа с крак. — Искам мама!

Господи! Къде беше Рийс, когато той имаше нужда от нея?

Намери я в кухнята да говори по телефона.

— С кого разговаряш? — поиска да узнае той, страхувайки се, че тя може да се спазари с „Нешънъл Инкуайърър“ и да им продаде разказа си.

— Съжалявам, г-н Даймънд — каза с британския си акцент гувернантката, — ангажирам си билет за Англия. Америка не е за мен. Не мога да понасям насилието.

— Не можеш да направиш това — каза той доста стреснат, че тя мисли да изостави Лулу в такъв момент.

— О, мисля, че мога — каза тя и сви устни.

— Ще изоставиш Лулу?

— Съжалявам, г-н Даймънд, трябва да си вървя.

— А ако удвоя заплатата, която получаваш сега?

— Тук не става въпрос за пари.

Проклетата жена! И без това за нищо не я биваше. Изобщо не обръщаше внимание на Лулу. Би трябвало да го забележи по-рано, а и Маришка със сигурност би трябвало да го забележи.

— Кога тръгваш? — попита той, примирявайки се с положението.

— Този следобед.

Каква несъобразителна и некомпетентна крава. Щом като е такава, по-добре беше да се отърват от нея.

* * *

— Трябва да вървим — каза Крис на Джет, затваряйки телефона. — При Макс се е случило нещо неочаквано.

— Защо Макс не е тук? — попита Ред. — Да не би да има още финансови неудачи, с които не може да се справи?

— На теб това със сигурност би ти харесало, нали? — обади се лейди Джейн. — Може би ще намериш друга банка да изнудваш, за да я принудиш да се оттегли от големия строителен проект на Макс.

— Как се осмеляваш да говориш неща, които не те засягат? — каза Ред и лицето му почервения от гняв.

— Мога да говоря за каквото си поискам — отвърна спокойно тя. Крис беше вече при вратата.

— Включете си телевизора — предложи той. — Сами ще разберете какво става.

Ред беше бесен. Не беше имал възможност да съобщи на синовете си това, което възнамеряваше. За всичко беше виновна Джейн. Тя беше провалила всичко.

— Виждаш ли тези прекрасни млади дами — каза той и презрително я изгледа. — Те ще се нанесат да живеят тук с мен.

Соня и Фамка стреснати се спогледаха. Това беше ново за тях.

— Колко хубаво, че ще напълниш къщата си с курви — рече лейди Джейн, запазвайки ледено спокойствие. — Според личните ти документи, които прочетох заедно със завещанието ти, ти винаги си обичал да помагаш на курвите. Така че ти предлагам, ако не искаш да направя информацията, с която разполагам публично достойние, да постигнеш едно много щедро споразумение с моя адвокат. Само в такъв случай ще напусна тази къща.

Тя стана от канапето и без да погледне Соня и Фамка, излезе от стаята.

— Да се преместя тук? — каза Соня. — Без мен!

— Какво искаш да кажеш с това? — каза ядосан Ред. — Ако ти платя достатъчно, ще паднеш на четири крака и ще ми лижеш

ботушите, ако поискам.

— Какво мислите, че ще ви струва да се преместим тук? — попита Фамка, която винаги беше по-деловата от двете. — Вероятно парите ще са повече, отколкото сте готов да платите. Ние сме много скъпи момичета.

— Откъде знаете, че съм готов да плащам? — рече той и присви очи.

— Жена ви има съвсем сериозни намерения да ви поиска доста скъпо споразумение — отбеляза Соня. — Кучката не си поплюва.

— Тя не ми е жена — скара ѝ се той.

— Ами със сигурност се държи като такава — каза Соня и приглади самото на стегнатия си костюм.

— Все пак какво ѝ става? — попита Фамка. — Тя наистина не ви обича.

Ред реши, че всъщност не иска те да се мотаят повече тук. Говореха прекалено много, задаваха въпроси и започваха да му лазят по нервите. Друго беше, когато се разхождаха голи из апартамента и му доставяха голямо удоволствие. Обаче в къщата му те изглеждаха само като две натруфени проститутки. Освен това трябваше да си изясни нещата с Джейн. Как се осмеляваше тя да твърди, че знае всичките му тайни! Никой не знаеше всички тайни на Ред Даймънд. Това беше абсолютно сигурно.

— Вие можете да си вървите — каза им намръщен той.

— С удоволствие — отвърна Фамка, — веднага, щом като ни платите.

— Платих ви достатъчно. Сега си вървете.

— Не и за това идване тук — рече предизвикателно Соня.

— Боже господи! — каза той ядосан. — Вие сте две много алчни курви.

— Ама на вас нали точно това ви харесва? — рече Фамка.

— Да — съгласи се Соня, посочвайки с ръката, на която беше краденият „Ролекс“. — Особено когато ни пъхаш малката си пишка в устите и ни се празниш по циците.

— Махайте се! — развика се той, бръкна в джоба си и им хвърли шепа стодоларови банкноти.

— Знаеш къде да ни намериш, когато пак имаш нужда от услугите ни — рече любезно Фамка, която винаги гледаше на нещата в

перспектива.

— МАХАЙТЕ СЕ ОТ КЪЩАТА МИ! — изкрещя Ред.

Двете жени прибраха парите и излязоха, оставяйки в стаята силната миризма на скъпи парфюми.

Като си мърмореше под носа, Ред включи телевизора.

* * *

— Какво става? — попита Джет, като излезе след Крис на улицата.

— Няма да повярваш — рече брат му и махна на едно такси.

— Ти ми кажи, пък после ще ти обяснявам дали съм повярвал.

— Става въпрос за Маришка.

— Бившата съпруга на Макс ли?

— Точно така. Според Макс тя е убита.

— Какво?

— Той използва думата „убита“. Убита.

* * *

След като побутна насам-натам салатата в чинията си, а Джиана и София продължаваха оживено да разговарят на италиански, Ейми най-накрая каза, че не се чувства добре.

— Ще дойда с теб до тоалетната — рече искрено загрижена Джиана. — Ще поседиш там малко и ще ти сложим мокри кърпи на челото. Ще се почувстваш по-добре.

— Не, не, просто ме цепи главата — рече Ейми, решена да не позволява да я вкарат в друг капан. — Госпожице Кортинели — добави тя, поглеждайки умолително София, — имате ли нещо против да си тръгна?

София сви рамене. Това изобщо не я интересуваше.

— Вземи колата на София да те закара до апартамента ти — предложи Джиана — и после се обади да кажеш как се чувстваш.

— Моля? — обади се София ядосана, че Джиана си позволява да предлага колата ѝ на нейните подчинени. — Вземи такси, Ейми. Пиши

го на сметката си.

— Благодаря — каза Ейми и бързо стана.

Веднага щом излезе от ресторанта, тя вървя две пресечки, след което махна на едно такси и каза на шофьора да я закара в болницата, където се надяваше Брад да си е отишъл.

Може би ако имаше късмет, щеше най-после да поговори с Тина.

* * *

Няколко коли на телевизията, телевизионни екипи, вестникарски и радиорепортери бяха заели основни позиции на улицата пред жилищната сграда, в която беше апартаментът на Макс.

— Дръж главата си надолу и влизай право вътре — предупреди Крис. — Те не ни познават. Ако ни задават въпроси, не знаем нищо.

— Разбрах — отвърна Джет.

Крис плати таксито и те бързо влязоха вътре. Портиерът във фоайето ги спря.

— С кого искате да се видите? — попита той.

— Макс Даймънд — каза Крис. — Кажете му, че братята му са долу.

Портиерът се обади в апартамента на Макс, а след това им посочи асансьора.

— На най-горния етаж — каза той.

— Какво друго според теб щеше да ни каже лейди Джейн? — попита Джет, когато влязоха в асансьора.

— Кой знае. Имаше нещо предвид, и то беше такова, каквото той би предпочел да не го чуваме от нея.

— Какво ще кажеш за него, като влезе с тези две проститутки, които бяха на партито на Макс? — рече Джет, запали цигара и пое дълбоко дима. — Сцената си я биваше.

— А искаш ли да ти кажа кое беше по-интересното? — попита Крис. — Едната от тях ми открадна часовника.

— Момичето, което ти беше писало, че чепът ти има нужда от грижи ли?

— Точно тя.

— Мамка му!

Макс чакаше при вратата на асансьора. Прегърна и двамата.

— Благодаря, че дойдохте — рече им той. Имаше твърде съсипан вид. — За мен това значи много.

— Не се притеснявай — каза Крис и потупа по-големия си брат по рамото. — Кажни ни какво стана.

— Хайде да влезем в хола — рече Макс уморено. — Мисля, че се нуждаем от едно питие.

* * *

Когато Ейми пристигна в болницата, завари стаята на Тина препълнена с цветя, празнични балони и бебешки подаръци. За нейно облекчение Брад не се виждаше.

Лицето на Тина светна, когато видя Ейми.

— Непрекъснато се опитвам да храня бебешора — оплака се тя и притисна бебето Брад до гърдата си. — Повярвай ми, не е толкова просто, колкото разправят.

— Не изглежда просто — рече Ейми, като прегледа визитните картички върху букетите. Естествено, имаше много стилна ваза с различни рози от Нанси, жена, която се гордееше с обноските си в обществото.

— Радвам се, че пак дойде — рече ентузиазизирана Тина. — Искам да чуя всичко.

— Ами, всичко е както ти го казах по-рано — рече Ейми, като седна в края на леглото. — Оказа се, че тайнственият мъж е брат на Макс.

— Това не е никак добра новина.

— Точно така — рече мрачно Ейми. — А сега ми кажи какво да правя?

— Не можеш да направиш нищо.

— Много ми помогна, Тина — рече тя. — Според теб трябва да се държа така, като че ли никога не сме се виждали, не сме лягали заедно в едно легло и не сме правили фантастичен секс? Трябва да се преструвам, че това никога не се е случвало?

— Е, може би е редно да поговорите — рече Тина, — обаче ако той не ти каже нищо, защо пък ти трябва да зачекваш темата.

— Защото трябва — настоя Ейми.

— И кога мислиш да го направиш? — попита Тина.

— Не знам — проплака тя, но в този момент мобилният ѝ телефон иззвъня. — О, боже господи, толкова съм обърквана — добави Ейми и провери кой се обажда. — Майка ми е — рече тя и направи гримаса. — Няма да отговарям.

— Защо?

— Знаеш защо. Ще започне да ми се кара, че снощи съм си тръгнала.

— Сигурна съм, че не е чак толкова ядосана — рече Тина, като посочи към отрупаната маса. — Виж какви хубави рози ми е изпратила.

— Ха! Тя е от онези, които винаги постъпват правилно. Доколкото я познавам, не ѝ е минало.

Почти веднага телефонът до леглото на Тина започна да звъни. Тя се пресегна и вдигна слушалката.

— Здравей, Брад — рече тя и притисна по-плътено бебето. — Брад-младши е добре. Имам чувството, че му липсваш. Толкова е хубав, а миглите му станаха още по-дълги заедно с всичко останало. — Тя спря за момент и се заслуша. — Ейми — каза припряно Тина, — включи телевизора на Си Ен Ен.

— Защо?

— Просто го включи.

По телевизията говореха най-вече за убийството на Маришка.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА

Деймън задържа лицето ѝ с ръце и я целуна така страстно, както никога не я бяха целували преди. Някои мъже могат да целуват, а други не. Деймън беше майстор.

Либърти затвори очи и си позволи да се отдаде на моментното усещане.

Как беше станало това? Как започна това приключение? А и къде щеше да свърши? Деймън беше женен, беше ангажиран.

И въпреки това... тя не можеше да престане да си губи ума в обятията му. Устните му я подлудяваха, езикът му изучаваше устата ѝ, а ръцете му започнаха самостоятелно проучване.

Събра всичката си воля, за да може някак да го отблъсне.

— Какво има? — попита нетърпеливо той.

— Ти си женен — каза тя.

— Имаш нещо против брака ли?

— Не.

— Бих могъл да ти кажа, че жена ми не ме разбира — рече той и лениво се усмихна. — Но работата е там, че тя ме разбира много добре. Ние, как да кажа, имаме нещо като споразумение.

— Това не е моя...

Преди да довърши това, което искаше да каже, той пак започна да я целува, а ръцете му бавно напредваха под пуловера ѝ.

О, господи! Защо ставаше това? С уговорка или не, той принадлежеше на друга жена, а тя не беше готова да го дели с някого.

Беше пристигнала в офиса му точно в шест и половина, въпреки че за малко щеше да закъснее. След второто явяване се беше върнала бързо вкъщи и се беше преоблякла. Беше си сложила мек бял пуловер, тъмнокафяв панталон и кафяви кожени ботуши. Нарочно не искаше да има нищо провокиращо в облеклото. Беше предпочела сериозния външен вид, вместо да изглежда секси. Беше вързала отзад на конска опашка дългата си черна коса и си беше сложила тъмни зимни очила, които беше купила за десет долара от една сергия. Бяха копие на

„Шанел“ и изглеждаха страхотно, макар да разбираше, че нямаше да минат и десет минути, преди да се строшат на две.

— Здравей, Ел Ел — каза той и я прегърна за добре дошла. — Изглеждаш чудесно!

— Здравсти — отвърна тя и усети аромата на скъпия му афтършейв. Очите ѝ набързо огледаха кабинета му, забелязвайки златните плочи по стените, статуетките от наградите, сред които имаше и няколко „Грами“, както и още много други награди. Върху огромното му бюро стоеше в сребърна рамка снимка на жена му, принцеса Ташмир.

— Седни — каза той, като ѝ посочи едно удобно кожено канапе.

По дяволите! Тя се плашеше от всичките тези доказателства за успеха му. Той беше Деймън П. Донъл, а коя беше тя? Само още една начинаеща певица, която много иска да пробие.

— Дай ми го — каза Деймън и протегна ръка да вземе компактдиска със записа.

Тя му го подаде, убедена, че няма да му хареса, разтреперана от очаквания провал.

Бяха записани две песни. И двете бяха композирани от нея. Бяха доста ритмични, с текстове по неин вкус, но съвсем не бяха хип-хоп или рап.

Той пусна компактдиска и се изтегна в стола зад бюрото си, като слушаше внимателно с безизразно лице, без да показва какво мисли.

Тя седеше на канапето срещу него със стиснати юмруци, изнервена до краен предел, а потта се стичаше по гърба ѝ.

Когато записът свърши, той стана, отиде при нея и след малко целувките започнаха.

Тя знаеше, че трябва да го отблъсне веднага и да не му позволява изобщо да започва. Обаче толкова искаше да разбере какво ще каже за музиката ѝ. Нали това беше причината да е тук. Това беше смисълът на живота ѝ.

А той не беше казал нищо.

Сега я целуваше и я натискаше. Това беше жестоко и необикновено наказание, но въпреки това не ѝ се искаше то да спре.

Най-после намери сили пак да го отблъсне.

— Музиката ми — рече тя, като се опитваше да не изглежда прекалено настоятелна, — аз съм тук заради нея.

— Така ли? — попита той и втрещено я изгледа със замислените си очи.

— Знаеш, че дойдох за това — рече тя и с мъка преглътна.

— За нищо друго ли? — попита Деймън и пак я погледна с многозначителния си и изкушаващ поглед.

— За какво друго? — рече Либърти, като се правеше, че не разбира за какво ѝ говори, въпреки че сексуалното напрежение изпълваше стаята.

— Сигурен съм, че разбираш, че между теб и мен става нещо необикновено — каза той, а очите му пак оказваха обичайното си хипнотизиращо въздействие върху нея.

Отчаяно се опита да си припомни предупреждението на Бевърли: „Той е толкова женен, колкото може да бъде един хубав баровец... Не е по-различен от останалите похотливци. Деймън винаги си взема своето... Той няма никога да се промени...“

— Виж какво — рече тя, като правеше върховно усилие да не показва слабост, — ти си женен, аз съм тук по бизнес. Или харесваш музиката ми, или не.

— И какво, ако я харесвах? Според теб това щеше ли да ми донесе повече точки?

— Точки ли?

— Малко повече захар и сметана, така ли?

— Не — рече тя, без да го гледа в очите, те бяха така невероятно изкушаващи.

— По дяволите, ти си толкова студена — оплака се той. — Едновременно и студена, и гореща. Това е неустоима комбинация, момиче, и ти го знаеш.

— Предполагам, че в такъв случай не се интересуваши от музиката ми — рече тя, показвайки разочарованието си, че в края на краищата той се беше оказал още един похотливец, който си мисли само за едно нещо.

— Почакай, не избързвай в преценката си за мен. У теб има нещо. Гласът ти ми харесва. В него има нещо от това на Мери Джей Блайдж и малко от Алиша Кийс. Дрезгав. Секси. Ти имаш душа, момиче. Това ми харесва.

— Наистина ли?

— Знаеш, че си добра. Твоята самоувереност трябва да се доразвие. Разбира се, това не е от нещата, с които обикновено се занимавам, но мисля да те свържа с един продуцент, който ще знае какво да прави с теб.

— Ще го направиш ли? — попита с надежда тя, без да е сигурна дали да му повярва.

— Ще трябва да направя нещо, за да те задържа — каза той и ѝ хвърли убийствена усмивка. — Нали така, бейби?

В този миг тя разбра, че Синди беше напълно права. Беше се влюбила в женен мъж, а това беше тъпо. Преди нещата да стигнат подалеч, тя реши, че ще е по-добре да се махне веднага оттук. Беше прекалено опасно да остава. Твърде много го харесваше и продължаваше непрекъснато да си повтаря: **ТОЙ Е ЖЕНЕН!** Освен това никак не беше добре да смесва работата с удоволствието.

— Трябва да тръгвам — каза тя и се отправи към вратата.

— Така ли? — рече той и я последва. — Защо е тази паника?

— На работа съм — излъга го тя. Беше използвала същата лъжа и пред Кев.

— Зарежи я.

— Не мога.

— Помислих си, че ще можем да хапнем нещо — рече той и се приближи още по-плътно до нея.

— Само ние тримата — ти, жена ти и аз ли?

— Какво става с теб? — каза той и изпитателно я изгледа. — Тези глупости за жена ми са доста изтъркани.

— Ами... споменах ли ти, че си имам приятел? — каза тя, като отстъпваше назад.

— Това трябва да ме уплаши ли? — подразни я Деймън и очите му пак се втренчиха в нея.

— Не — отвърна, останала без дъх, тя. — Предполагам, че жена ти ще ме уплаши.

— О, господи! — каза той и се засмя.

— Какво? — попита Либърти, изненадана от кавалерското му отношение.

— Жена ми те тревожи повече, отколкото аз.

— Защото аз ще си изпатя, ако тя разбере, че се занасяш с мен.

— Жена ми няма да се разправя с теб — увери я той.

— Защо? — попита по-смело тя.

— Защото няма да ѝ позволяя.

— Разправят, че ставала като дива котка, когато трябва да те пази.

— Не, бейби, ти си дивата котка — рече той и отново пристъпи към нея. — Усецам го по устните ти, от твоите щури зелени очи, по тялото ти...

— Трябва да тръгвам — рече бързо тя и хвана дръжката на вратата.

Той ѝ подаде една черна визитка, гравирана със златни букви.

— В случай че се прибереш вкъщи и промениш решението си, ето ти номера на личния ми мобилен телефон. Не се знае, Ел Ел, може пък да огладнееш по-късно.

— Кога мога да се срещна с продуцента? — попита тя, като си мислеше, че ако говори само за бизнес, ще е в по-голяма безопасност.

— Утре — каза той, като продължи да я гледа втренчено. — На същото място и по същото време.

— Ще бъда тук. — Преди той да успее да се приближи, тя изхвъркна навън и почти тичешком се отправи към асансьора, като се опитваше да не мисли колко неустойимо привлекателен го намираще.

Деймън П. Донъл. Преди няколко дни кой би помислил, че той ще я задиря по такъв начин? Беше му сервираше кафе в продължение на седмици, а той не ѝ беше обърнал никакво внимание и се беше държал така, като че ли тя не съществува. А сега това. Беше ѝ дал личния си телефонен номер.

Това беше някаква лудост, но същевременно изключително въодушевяващо. Освен това щеше да я свърже с един продуцент въпреки факта, че тя не беше легнала с него в леглото, в колата или на канапето в офиса му.

Ау, той е по-различен. Ама аз наистина мога да хлътна по него. Обаче това няма да се случи, казваше строгият ѝ вътрешен глас. Защото ако се запалиш по Деймън П. Донъл, това ще е най-лошото нещо, което би могла да сториш.

Когато се върна в апартамента, в телефонния секретар, който беше на двете със Синди, имаше пет съобщения. Вероятно всичките бяха за Синди. Обикновено беше така.

Тя отвори консервена кутия с доматиена супа, изля я в стъклен съд и я затопли. Мина ѝ през ум, че ако нямаше принципи, можеше да седи в някой луксозен ресторант с Деймън и да яде омар и пържола. След това можеше да си легнат и да се любят диво и страстно.

Обаче тя си имаше принципи, затова в сексуално отношение нямаше да се случи нищо, щеше да се държи делово. Нали само това искаше. Нека той ѝ помогне да започне някаква кариера като певица.

За миг си припомни как я беше целувал. Беше невероятно хубаво. Деймън П. Донъл умееше да се целува изумително добре. Беше най-добрият.

Най-добрият женен мъж. Женен, женен, женен. Трябваше да продължава да си го повтаря.

Супата кипеше. Тя взе една купа, изсипа я в нея и седна в ъгъла, който отделяше малката кухничка от останалото помещение, в което живееха.

Докато ядеше, се наведе и натисна бутона на телефонния секретар.

Първо съобщение: *Синди, обажда се Муус, понеделник е. Трябваше да ми се обадиш, жено, чакам те. Не ме дръж в такова напрежение.*

Второ съобщение: *Здравей, бейби, обажда се Кев, но ти го знаеш. Току-що ме извикаха за още един ангажимент извън града. Заминавам тази нощ, ще се видим по-късно.*

Съобщение три: *Либърти, майка ти е. Моля те да ми се обадиш, важно е.*

Съобщение четири: *Здравей, Либърти, Брус се обажда. Поздравления. Получаваш работата. Свържи се веднага с агенцията, след като получиш това съобщение.*

Тя скочи, натисна бутона за повторение и прослуша отново съобщението на Брус. *Получаваш работата!* Но това е фантастично! О, господи, жената, която я беше снимала с полароидите, я беше харесала. За съжаление нямаше никаква представа каква е работата.

Искаше ѝ се Синди да е тук, за да сподели с нея новината, но тя се беше изнесла.

Като се усмихваше на себе си, тя пусна петото съобщение. Отново беше Даян. Какво ли искаше?

Преди да разбере, Брус се обади за втори път.

— Ама ти наистина си късметлийка — рече той. — Три дни в Малибу. Трябва да хванеш самолета, който излита тази вечер в десет часа за Лос Анджелис.

— Моля? — попита изумена тя.

— Виж какво, на театър съм с жена ми, затова не мога да говоря, но се надявам да кажеш да, Либърти, защото те уверявам, че подобна възможност не се открива всеки ден.

— Тази вечер ли? — рече замаяна тя. — Трябва да замина тази вечер?

— Точно това казах. Трийсет хиляди, поемат всички разноски. Агенцията взема трийсет и пет процента комисиона. Имаш ли имейл?

— Ами... не — смотолеви тя, докато мислеше: *Той трийсет хиляди ли каза?*

— Тогава ще ти изпратя документите по факса, за да ги подпишеш.

— Аз... аз нямам факс — рече, заеквайки, Либърти все още в шок.

— Направили са ти резервация в „Шътърс“ в Санта Моника. Ще ти изпратя факс там. На летището в Лос Анджелис ще те чака кола, а билетът ти е на гишето на авиокомпания „Юнайтед“ на летище „Кенеди“. Това е ударът ти, Либърти, не го пропускай. На добър път!

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА

Главната грижа на Макс беше да настани Лулу някъде на безопасно място — далеч от любопитните очи на медиите. За щастие Ейми се притече на помощ. Веднага щом чу новината, тя се втурна, изпълнена със съчувствие и тревога към апартамента му.

— О, Макс — каза тя и силно го прегърна, — толкова съжалявам. Такава ужасна трагедия.

— Знам — отвърна той, като я държеше в обятията си.

— Кражба с взлом ли е било? — попита тя, като се отдръпна от него.

— Според детективите, изглежда, че случаят е такъв.

— Не знам какво да кажа. Просто е ужасно, Макс. Бих искала да мога да направя нещо.

— Можеш да вземеш Лулу за два дни при теб. Гувернантката напуска, а тя не трябва да стои тук, докато онези от медиите са си установили лагер отвън.

— Разбира се, че ще я взема. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Благодаря, скъпа, това означава много за мен.

— Не искам да отивам, татко — започна да мърмори Лулу, а долната ѝ устна потрепери, когато той ѝ каза, че трябва да отиде с Ейми. — Искам да съм тук с теб.

— Не можеш, миличко — обясни той, — татко трябва да се погрижи за някои неща. Важни неща.

— Тогава искам при мама — продължи да упорства Лулу. — Къде е тя?

— Трябваше да закараме майка ти в болницата, но тя ще се оправи и иска да прекараш нощта с Ейми.

— Нека да отидем да я видим — рече с надежда Лулу. — Само ние двамата. Кога ще я видим?

— Скоро — обеща той.

— Тогава Лулу ще остане тук с бавачката.

— Тя се връща в Англия.

Хубавото лице на Лулу се сгърчи.

— Защо, татко? Защо?

— Защото трябва. Не се безпокой, скъпа. Ейми ще се погрижи за теб. Ще бъдеш с нея за един-два дни.

— Трябва ли да отивам с тъпата Ейми, татко? — запротестира Лулу.

— Моля те да не наричаш Ейми така — скара ѝ се Макс. — Не е хубаво.

Джет пристъпи напред и грабна Лулу в обятията си.

— Хей, красавице, какво ще кажеш да дойда и аз? Става ли?

— Да! — развика се Лулу и тъжната ѝ физиономия се замени с кокетна усмивка. — Чичо също ще дойде.

— Благодаря — рече Макс, когато Лулу се сгуши в Джет. — Много ми помогна.

Ейми не каза нищо. Беше достатъчно ужасена от бруталното убийство на Маришка, а сега трябваше да се разправя и с Джет. Моментът не беше подходящ да си изясняват какво се беше случило между тях.

— Ще ти се обадя по-късно — рече Макс, като целуна Ейми по бузата, докато ги изпращаше до асансьора. — Грижи се за моите момичета — каза той на Джет. — И двете са ми много ценни.

— Добре, добре — обеща Джет — Ще направя всичко възможно.

Когато вратите на асансьора се затвориха, Ейми се обърна към Лулу.

— Много ще се забавляваме — каза тя весело.

— Не, няма — отвърна Лулу. — Няма! Няма! Няма!

Ейми погледна за миг към Джет.

— Всичко ще е наред — рече той.

Лесно му е да го каже. Той не беше една трепереща, изнервена и раздирана от чувство за вина сломена жена.

* * *

След като всички излязоха, Макс започна да разказва на Крис историята с Владимир, включително и заплахата на Маришка да се

погрижи за този човек.

Крис слушаше внимателно.

— И мислиш, че вместо тя да се погрижи за него, той се е погрижил за нея, така ли? — рече замислен той, когато Макс свърши.

— Точно така — отвърна мрачно Макс.

— Но не можеш да си сигурен, нали?

— Сигурен съм. Владимир е долен кучи син, който си е поставил една-единствена цел — да спечели колкото може повече пари. По някакъв начин Маришка се е изпречила на пътя му и той я е ликвидирал.

— Не трябва ли да кажеш на детектива това, което знаеш?

— Майтапиш ли се? — избухна Макс. — Имаш ли представа как ще ми се нахвърлят онези от пресата, ако се докопат до истината? Ще ме разпънат на кръст. А какво според теб ще сторят на Лулу? Тя е незаконно дете, Крис. Бог знае какви ги е вършила Маришка в Русия. Възможно е да е била проститутка.

— Обаче ако не кажеш нищо на детектива за Владимир, ще позволиш на руснака да продължи да се разхожда на свобода, а той е заподозрян в убийство — каза Крис и се намръщи.

— Трябва да разбере дали Маришка е държала у себе си някакви документи, отнасящи се до него.

— Имаше ли тя близки приятелки? Някоя, на която би могла да се довери?

— Съмнявам се. Маришка се стремеше само да бъде приета във висшето общество. Беше неуморна. Интересуваше се единствено кой има повече пари и в управата на кое благотворително дружество да влезе, за да може да се издигне още повече в обществото.

— А преди да се ожениш за нея, ти нямаше ли представа, че е такава?

— За съжаление, не.

— Много лошо — рече Крис. — Би си спестил много мъки.

— Така е.

— Ако искаш от мен съвет, трябва да разкажеш всичко на детективите. Нека те се разправят с тази работа. Това е тяхно задължение.

— Благодаря ти за загрижеността, но трябва да почакам.

— Да почакаш какво?

— Владимир.

— Както решиш.

— Знам — рече Макс и отиде до прозореца. — Видя ли какво става долу? — попита ядосан той, като надникна навън. — От пресата се готвят за обсада. Сигурно си даваш сметка, че цялата ни фамилия ще бъде засегната от това. Ред, ти, възможно е и Ейми. И...

— Не и аз — прекъсна го бързо Крис. — Аз не съм част от това семейство.

— Ти си ми брат — рече мрачно Макс. — Ще намерят начин да те въвлекат в тази работа.

— Никога не съм парадирал с името Даймънд — отбеляза Крис.

— Да не би пък аз да съм парадирал?

— Никой от нас не се е възползвал от това, така че няма причина да се занимават с нас.

— Медиите ще започнат да ровят във всичко, до което могат да се докопат.

— Аз съм адвокат — рече Крис и се почеса по брадичката. — Ако кажат или публикуват нещо невярно, ще им скъсам задниците от дела.

— Така си мислиш, но това няма да ги спре.

— Мислиш ли?

— Нюйоркската преса не се спира пред нищо.

— Пропусна сутрешната среща с Ред — рече Крис.

— Е, остави ли ни цялото си богатство? — попита с нескрит сарказъм Макс.

— Появи се с две проститутки под ръка.

— Защо ли не съм изненадан?

— Лейди Джейн седеше в библиотеката като бясна котка, а той влезе, без да му мигне окото.

— В петък не ни прие, а сега ми казваш, че се появил с проститутки. Каква игра играе?

— Кой знае.

— По-добре да се обадя на Клив Барнаби — рече Макс и погледна часовника си. — Той трябваше да се срещне с японските банкери от мое име.

— Преди да се обадиш, трябва да знаеш, че лейди Джейн ни каза, че Ред е принудил американските банки да се оттеглят от

строителния ти проект. Изглежда, че им оказва натиск — рече Крис.

— Какво? — извика изумен и ядосан Макс. — Ред ли е отговорен за това?

— Тя ни показва копия от негови имейли до въпросните банки.

— Подло копеле!

— Съжалявам, Макс, но той наистина те е прецакал.

— Разбираш ли пред какво ме изправи този кучи син? Мога да загубя всичко.

— Как да не разбирам. Постъпил е по същия начин и с мен. Помниш ли дълга, който имах от игра на комар? Е, натискът да го платя, е бил от Ред. Няма да се изненадам, ако се окаже, че той държи основния пакет от акциите на проклетото казино. Пуснал е костеливите си пръсти навсякъде.

— Господи, Крис! — възкликна все още бесен Макс. — Нищо не се е променило, нали?

— Е, копелето вече не може да ни бие с бастуна, затова измисля други начини да ни наказва. Скъпият ни стар татко винаги е готов да измисли някоя нова гадост.

* * *

Докато стояха в асансьора, който слизаше надолу, Джет погледна към Ейми. Тя гледаше право пред себе си, а хубавото ѝ лице беше безизразно.

— Добре ли си? — запита я тихо той, питайки се за какво ли мисли.

— Да, благодаря — отвърна тя, като се стараеше да не го гледа. Изобщо не беше добре, стомахът я свиваше и се чувстваше като болна.

— Ами... предполагам, че трябва да поговорим — каза плахо той.

— Не сега — рече тя и погледна многозначително към Лулу. Момиченцето смучеше палеца си, а ръцете ѝ бяха обгърнали здраво врата на Джет.

— Нямах предвид сега — рече той, като си спомни как невероятно меката ѝ кожа ухаеше на парфюм, на сапун и на всички хубави неща.

— Може би по-късно — каза колебливо тя, защото разбираше, че не могат да продължават да се държат така, сякаш между тях не се беше случило нищо. Не знаеше как се чувства той, но това напрежение беше убийствено за нея.

— Естествено, че по-късно — съгласи се той, като си мислеше колко уязвима и хубава изглежда въпреки всичко.

Колата на Макс ги чакаше в подземния гараж. Тримата влязоха и шофьорът ги откара право в апартамента на Ейми.

Веднага след като влязоха вътре, тя се почувства неудобно. Присъствието на Джет на нейна територия я караше да се чувства изключително неловко. Бяха имали толкова интимно преживяване, но въпреки това бяха двама напълно непознати.

— Ами... да ти донеса ли нещо за пиене? — попита тя, доволна, че сутринта, преди да излезе, беше разтребила. За разлика от майка си, която имаше на разположение слугини двацет и четири часа в денонощието, тя предпочиташе чистачката да идва веднъж седмично — нещо, за което Нанси непрекъснато ѝ натякваше.

— Не, благодаря — каза Джет, свали от врата си ръцете на Лулу и сложи момиченцето да седне.

— Искам да гледам филм — рече Лулу, моментално усетила, че не е център на внимание.

— Страхувам се, че нямам детски филми — каза безпомощна Ейми.

— Какво по-конкретно би искала да гледаш, хубавице? — попита Джет и се наведе над нея.

— Искам да гледам „Невероятните“ — каза Лулу, повишавайки глас. — Искам да ги гледам с теб.

— Може би ще трябва да я изведем, за да хапне нещо — предложи Ейми. — Тук нямам нищо. На ъгъла има едно кафене.

— Гладна ли си, Лулу? — попита я Джет.

— Искам да гледам „Невероятните“ — повтори Лулу.

— Е, добре. Ето какво ще направим — каза той. — Аз, ти и Ейми ще слезем долу до видеотеката и ще купим „Невероятните“ на DVD, а след това ще те заведем да ядеш хамбургер. Обичаш ли големи, дебели хамбургери с лук и разни други неща в тях?

— Мама казва, че не трябва да ям хамбургери — отвърна троснато Лулу.

— Е, да, ама тези са специални — каза той. — Хамбургери с пържени картофи, а след това ще се върнем тук да гледаме телевизия. Какво ще кажеш, а?

— Само ако ме носиш — отвърна светкавично Лулу. — Носи ме! Носи ме! Носи ме!

— Не мога да те нося навсякъде, където ще ходим — отвърна той и се засмя. — Много си тежка. Тежиш колкото цял чувал с картофи.

— Картофи — повтори Лулу и почти се усмихна. — Голям чувал с картофи.

— Точно така, малката ми.

— Не съм малка.

— Добре, голямата. Така става ли?

— Носи ме! Носи ме! Носи ме! — развика се Лулу.

— Добре, добре — каза той и отново я взе на ръце. После погледна към Ейми и рече: — Виж какво, ние с Джиана не сме гаджета.

— Не е нужно да ми обясняваш каквото и да било — рече тя, като си помисли колко търпеливо и с разбиране се отнася той към племенницата си.

— Просто си помислих, че трябва да го знаеш. Това е всичко.

— Сега, знам. Обаче това не променя нещата. Сгодена съм за Макс и това е.

— Добре, Лулу — рече Джет. — Тръгваме на приключение. Хайде да си вдигаме чуковете.

— Да си вдигаме чуковете — повтори Лулу и се запревива от смях. — Чуковете! Чуковете! Чуковете!

* * *

Соня искаше да се прибере в апартамента си. Не обичаше да работи през уикенда, макар да ѝ бяха платили много добре. Беше се трудила много и дълго, за да има собствен апартамент, но сега, когато го имаше, обичаше да остава сама в него.

Едно от правилата ѝ беше никога да не забавлява клиентите си в него. Ходеше или там, където живееше те, или в някое друго подходящо жилище или хотел. Не правеше изключения за никого.

Когато влезе, с изненада видя братовчед си Игор, който се беше излегнал върху безупречно бялото ѝ канапе, пред новия ѝ телевизор с плосък екран, и се тъпчеше с чипс.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита тя. — Казаха съм ти да не използваш ключа ми. Първо трябва да се обадиш по телефона.

Игор я изгледа пренебрежително.

— Аз съм ти братовчед — рече той с укор. — Не ми говори така. Какво значение има това за теб? Нямахте те през целия уикенд. Мислех, че няма да имаш нищо против.

— Знаеш, че имам против — рече тя ядосана. — Държа на самостоятелността си.

— Самостоятелност ли? — каза подигравателно той. — Колко самостоятелност ти осигуряват мъжете, с които прекарваш повечето от времето си?

— Клиентите ми плащат много пари — каза тя, докато събуваше обувките си. — А и ти никога не си имал нищо против да получаваши част от тях.

Игор беше любимият ѝ братовчед, единственият роднина, който беше дошъл заедно с нея в Америка. Тя имаше слабост към него, но той непрекъснато се забъркваше в разни кашаи, а тя го измъкваше от тях.

Понякога ѝ се искаше да си беше намерил някаква редовна работа и да престане да разчита на нея.

— Имам... неприятности — каза той. — По-добре ще е да не се мяркам един-два дни в квартирата си.

— Защо? — попита тя и го погледна с укор. — Сега пък какво си направил?

— Нищо — отвърна той и се прозя. — Просто ти донесох подарък, защото ти си добрата ми братовчедка.

— Какъв подарък? — попита тя, изпълнена с подозрение.

— Хубав — каза той и се почеса по корема.

— Дай да го видя.

Като се надигна от канапето, той порови в джоба на самото си и извади една перлена огърлица.

Соня я грабна, вдигна я на светлината и я разгледа с око на познавач.

— Истинска ли е? — попита тя, въпреки че разбираше от бижута и беше сигурна какъв ще е отговорът.

— Разбира се, че е истинска — отвърна възмутен Игор. — Великолепно качество. Струваше ми сума пари.

— Лъжец! — рече тя и я сложи на врата си. Забеляза сложния диамантен клипс във формата на цвете и се запита откъде ли е набарал тази прелест. Вече не беше ядосана. Истинските перли са си истински перли и щяха да се съчетаят много добре с наскоро придобития ролекс.

В края на краищата уикендът се беше оказал доста доходен.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА

Двамата братя седяха в хола на Макс пред бутилка „Джак Даниелс“ и няколко кутии с китайска храна, която Крис беше поръчал.

— Трябва да хапнеш нещо — каза той на Макс. — Не си ял цял ден.

Минаваше седем часът и Макс най-после беше започнал да разсъждава трезво. Денят беше доста гаден, макар че поне новините от Крис Барнаби бяха добри. Японските банкери бяха готови да осигурят заема, който му беше нужен, за да подкрепят многомилionenния строителен проект. Това беше чудесна новина.

Слава богу, японците го бяха спасили. Никакви благодарности на Ред. Този долен кучи син за малко да го изхвърли от бизнеса.

— Трябва да отида в апартамента на Маришка — каза той, изправи се и започна да снове напред-назад из стаята.

— И какво ще правиш там? — попита го Крис, като гложгаше едно ребърце.

— Там има една кутия, която тя държи скрита и заключена. Трябва да я намеря преди полицията.

— Апартаментът ѝ е място на престъпление — предупреди го Крис. — В момента се води полицейско разследване. Засега достъпът до него е забранен.

— Забравяш, че апартаментът ѝ е в сграда, която е моя собственост — каза Макс. — Няма да е трудно да вляза.

— Смяташ да пренебрегнеш полицейска забрана за достъп? — попита Крис, като клатеше неодобрително глава. — Това ли се каниш да направиш?

— Това е моя собственост.

Той не се съмняваше, че убиецът на Маришка е Владимир, макар от полицията да твърдяха, че става въпрос за кражба с взлом. Преди това беше говорил с адвоката си и беше разбрал, че детективите бяха разпитвали Ирена — личната прислужница на Маришка. Тя им беше дала списък на липсващите бижута и кожени дрехи. Е, и какво? Това

не променяше нещата. Макс чувстваше, че не става въпрос само за обир. Имаше някаква история, с която той не беше запознат. Маришка и Владимир бяха кроили нещо, но се бяха скарали, Владимир си беше изпуснал нервите и я беше убил.

За да разбере нещо повече, му беше нужен достъп до апартамента, и то колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Отивам там — каза той и се отправи към вратата.

— Да дойда ли и аз? — попита Крис, като изтри ръцете си с една салфетка. Не одобряваше намерението му, но ако станеше някаква беля, според него щеше да е по-добре да е с Макс.

— Не — отвърна Макс и поклати глава. — По-добре е да го направя сам.

— В такъв случай ще се върна в хотела — каза Крис. — Ако искаш, преди това да се отбия до Ейми и да видя как е Лулу.

— Сигурен съм, че са добре.

Надявам се, помисли си Крис. Ако Джет си кротува и не го прихване нещо.

— По-добре е да напуснеш хотела и да се настаниш тук — каза Макс. — Мога да се възползвам от компанията ти.

— Предполагам, че мога да остана още някой и друг ден — рече развеселен Крис, като продължаваше да мисли за това, което му предстои. Вече беше отменил резервацията си за обратния полет до Лос Анджелис и според помощниците му няколко важни негови клиенти настоятелно искаха да разговарят с него. Освен това трябваше да се погрижи за сватбата на Бърди. — Трябва да се оправя и с катастрофата, която сполетя къщата ми — каза той, като мислеше на глас. — А и онзи комарджийски дълг, който още не съм изплатил...

— Разбирам — каза Макс. — Сега, когато японците ще участват, може би ще мога да ти помогна по този въпрос.

— Един заем наистина би ми помогнал.

— Може да си ми брат — рече сухо Макс, — но аз все пак съм бизнесмен. Какво ще кажеш за един безлихвен заем?

— Звучи ми твърде добре.

— Дай ми подробностите и ще видим как ще го уредя. Но имам и едно условие.

— И какво е то?

— Това слага край на твоята комарджийска кариера.

— Съвсем справедливо условие.

* * *

Ейми, Джет и Лулу тъкмо се бяха върнали от кафенето на ъгъла, където Лулу изяде два хамбургера, ягодов млечен шейк и порция шоколадов сладолед, когато на вратата се появи Нанси.

— Мамо! — възкликна Ейми. — Какво правиш тук?

Нанси погледна Джет и Лулу, а после отново изгледа дъщеря си.

— Може би ако беше вдигнала телефона, нямаше да бъда принудена да се довлека дотук — рече крайно ядосана тя.

— О, господи, съжалявам — каза Ейми. После като снижи глас, добави: — След цялата тази трагедия бях много заета. Макс е в много трудно положение. Помоли ме да взема Лулу. Добре, че Джет дойде с мен да ми помогне, защото...

— Здравейте, госпожо Скот-Саймън — рече Джет, заставайки зад Ейми.

— Добър вечер — отвърна Нанси с ледено кимване.

— Ще отида да пусна филма на Лулу — каза той. — Става ли?

— Благодаря — отвърна Ейми, давайки си сметка как изглежда всичко това на Нанси. — Хайде да отидем в кухнята, мамо — рече тя и поведе натам майка си.

Стиснала устни, Нанси последва дъщеря си.

— Даваш ли си сметка какво означава това? — рече майка ѝ, като не пропусна да забърше с ръка един от кухненските столове, преди да се нагласи не особено удобно на него.

— Да, мамо — отвърна търпеливо Нанси, — означава, че Лулу е загубила майка си и затова аз се грижа за нея, защото гувернантката ѝ напусна и...

— Ейми! — прекъсна я рязко Нанси. — Трябва да отменим сватбата.

— Моля?

— Трябва да отменим сватбата — повтори Нанси, като произнесе отчетливо всяка дума.

— О, искаш да кажеш да я отложим? — рече Ейми и седна.

— Отлагането няма да свърши работа.

— Тогава може би ще трябва да не я отменяме — каза Ейми. — Ще поговоря с Макс. Сигурна съм, че той...

— Ейми! Замълчи. Ние не сме варвари. Съпругата на този човек...

— Бившата съпруга, мамо.

— Бившата съпруга на този човек е убита брутално по най-ужасен начин и нашето семейство не може да се свързва с този скандал. Няма да го позволя. Трябва да върнеш годежния пръстен на Макс, да развалиш годежа и да напуснеш града за известно време.

— Не говориш сериозно, нали? — каза Ейми, внезапно почувствала се замаяна и объркана.

— Напълно сериозна съм — отвърна Нанси. — Трябва да се дистанцираш от фамилията Даймънд, преди ужасният скандал да опетни доброто ти име.

— Мамо, Макс е мой годеник. Ще се омъжа за него.

— Не, Ейми, няма да се омъжиш.

— Не можеш да ми нареждаш за кого да се омъжа — викна разпалено Ейми. — Освен това Макс не е убил жена си. Той няма нищо общо с това.

— Ти откъде знаеш?

— О, за бога, мамо.

— Гледа ли новините по телевизията?

— Не.

— Показват Макс и споменават името ти. Тръпки ме побиват, когато си представя какво ще напишат утре вестниците.

— В случая Макс е невинна жертва, мамо. Той не може да контролира пресата.

— Не е жертва, Ейми — каза сухо Нанси. — Той е изключително богат човек с добри връзки, чиято съпруга е била убита и подозрението пада върху него.

— Това са глупости, мамо.

— Трябва да отмениш тази сватба. Обсъдих всичко със семейния адвокат и той е съгласен с мен. Очаквам да ми се подчиниш, Ейми, и за бога, разкарай това дете и брата на Макс от апартамента си.

— Ти си луда, мамо.

— Само ти казвам какво трябва да направиш, за да се защитиш, и по-добре ще е да го сториш, млада госпожо. В противен случай ще

бъда принудена да разговарям с баба ти за наследството ти. — Казвайки това, Нанси стана. — Очаквам да ми се обадиш по-късно — рече тя и демонстративно излезе.

* * *

Макс вкара колата в подземния гараж на сградата, в която беше апартаментът на Маришка, и позвъни на портиера.

— Обажда се господин Даймънд. Представителите на печата още ли са в сградата?

— Да, сър, тук са през целия ден.

— А полицията?

— Повечето от полицаите си тръгнаха. Мисля, че има едно ченге, оставено на пост пред... апартамента на покойната госпожа Даймънд.

— Сигурен ли си?

— Да, сър. Ирена — личната прислужница на госпожа Даймънд, се опита да влезе по-рано през деня, за да си вземе някои неща, но полицаят не я пусна.

— Добре — рече бавно Макс. — Обаче аз наистина трябва да вляза, за да взема дрехи за дъщеря ми. Виж дали ще можеш да предложиш на ченгето някакви безалкохолни напитки.

— Мисля, че не му е разрешено да напуска поста си, сър.

— Предложи му нещо. Сигурен съм, че ще го убедиш да си почине малко.

— Ще опитам.

— Ще ти се отплатя за усилието.

— Ще видя какво мога да направя.

Макс изчака пет минути преди да се качи с асансьора до апартамента. Портиерът си беше свършил работата. Отпред нямаше полицаи, той се мушна под жълтата полицейска лента и отвори вратата на апартамента с ключа, който все още държеше у себе си.

Вмъкна се в покритото с мраморен под антре, затвори вратата зад себе си и за миг остана неподвижен, като си представи отново как беше видял трупа на Маришка. После си даде сметка, че трябва да действа бързо.

Спомни си, че Маришка държеше една заключена кутия на най-горния рафт на един гардероб в стаята за гости. „Там държа бижута, които не са на съхранение в банката“, му беше казала веднъж тя, когато я беше заварил, че крие кутията. Така и не си беше дал труда да провери. Беше ѝ повярвал, а и защо да не ѝ повярва.

Отиде право при гардероба в стаята за гости, разбута някои неща и намери кутията. После, в случай че ченгето се върне, бързо влезе в стаята на Лулу и грабна някакви нейни дрехи и няколко плюшени животинчета, след което излезе.

Полицаят още не се беше върнал. Крис беше казал, че задачата му ще е трудна, но се беше оказала доста лесна.

Сега възнамеряваше да прекара остатъка от вечерта, за да събере каквато информация открие за покойната си бивша съпруга. Беше убеден, че тя има някакви тайни, и беше решен да разбере какви са те.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

Това е големият ти шанс, Либърти, не го пропилявай.

Тези думи на Брус продължаваха да се въртят в главата ѝ, когато седна в самолета за Лос Анджелис. Беше направила съдбоносна крачка. Решението да я предприеме беше трудно, защото не искаше да пропусне срещата с Деймън и продуцента, с когото той ѝ беше обещал да я запознае. Желаше това повече от всичко друго, но как би могла да се откаже от парите, които ѝ се предлагаха за работата като модел? Да не говорим пък за пътуването до Лос Анджелис — място, за което само беше мечтала.

Подобна възможност се появяваше веднъж в живота и тя не можеше да се откаже от нея. Това беше огромен пробив, който можеше да доведе до толкова много други възможности.

Въпреки това се разкъсваше от терзания, че нямаше да отиде на срещата с продуцента на Деймън, защото пеенето беше нейната голяма страст.

Беше оставила съобщение в мобилния телефон на Деймън, с което го уведомяваше за ситуацията и изразяваше надежда той да я разбере и да насрочи срещата за друг ден. После едва беше успяла да нахвърля няколко неща в един сак и да поеме към летището.

Това беше първият ѝ полет със самолет и беше доста уплашена. Сърдитата жена, която седеше до нея откъм люка, очевидно нямаше настроение за разговори и затова Либърти закопча колана, облегна се назад в седалката и се приготви да се порадва на пътуването.

Сети се, че не беше успяла да се обади на майка си, а после се замисли за Синди. Как да се свърже с нея? Синди беше обещала да ѝ се обади, за да ѝ каже на кой телефонен номер би могла да я потърси, но очевидно беше твърде заета с настаняването си при Слик Джими. Ако самолетът катастрофираше, единственият човек, който щеше да знае, че тя е в него, беше Брус, когото беше виждала само веднъж. И Деймън, защото му беше оставила съобщението.

Изведнъж я обзе чувство за вина. Трябваше да се обади на Даян. Не беше хубаво да продължава да ѝ се сърди, а сега поне знаеше истината за баща си. Реши веднага след като стигне в хотела да се обади на майка си, а след това на Мани и Голда от кафенето, за да им каже, че няма да работи повече при тях, защото след като можеше да печели толкова пари, щеше да е тъпо да не се възползва от подобна възможност. Домъчня ѝ за парцаливците. Сигурно щяха да се питат какво е станало с нея. Обеща си веднага след като ѝ платят, да им остави малко пари, за да могат сами да си купят храна.

Пак се замисли какво ли щеше да се снима. Надяваше се да е нещо забавно. Трябваше да попита Брус, но всичко беше станало толкова бързо, а и той бързаше, така че не беше успяла да го стори.

След известно време заспа и се събуди, когато самолетът се приземяваше.

Когато излезе, се огледа и забеляза един чернокож на средна възраст, който държеше бяла табелка с нейното име. Отиде бързо при него и попита:

— Заради мен ли сте тук?

— Вие ли сте Либърти?

— Същата.

— Аз съм шофьорът ви, госпожице — рече любезно той. — Колата е паркирана отвън. Имате ли някакъв багаж?

— Само сака, който нося.

— Дайте аз да го нося — каза той, облекчавайки я от тежкия сак, натъпкан с всичко, което беше успяла да нахвърля набързо в него.

Кола с шофьор, не беше ли страхотно? Синди сигурно ще се пукне от завист, като ѝ каже.

Последва мъжа до една бяла лимузина, паркирана встрани.

— Колата за мен ли е? — попита тя, неспособна да скрие изненадата си. — Сигурен ли сте?

— Да, госпожице — рече той и отвори вратата. — Ще ви закарам до „Шатърс“.

— Това хотел ли е?

— Да, госпожице. В Санта Моника е, на брега на океана.

Това вече беше прекалено. Единственият път, когато беше ходила на брега на океана, беше една неделя, която прекара в Кони Айлънд, когато беше на четиринайсет години. Не ѝ беше харесало. Плажът

беше претъпкан с потни полуголи хора, голяма вълна за малко не я удави, а едно досадно момче залепи за косата ѝ късче захарен памук.

В колата имаше телефон. Запита се дали е позволено да го използва. Не, най-добре беше да почака, докато пристигне в хотела. А и колко ли щяха да струват телефонните разговори от хотела? Вероятно цяло състояние, въпреки че Брус беше казал, че всички разноси са за сметка на работодателя ѝ, така че може би нямаше да се наложи тя да ги плаща.

Хотелът беше целият в бяло и беше доста величествен. На рецепцията се държаха много любезно с нея и ѝ дадоха стая с изглед към океана и с малко балконче, от което се виждаше плажът.

Тя се огледа изумена. Стаята беше по-хубава от апартамента, който споделяше със Синди. Имаше минибар, пълен с малки бутилчици с различни питиета и различни вкуснотии, телевизор с плосък екран, меко луксозно легло, баня с подвижен душ и огромна вана, плюс още един телевизор. И нямаше нито хлебарки, нито плъхове!

Като изу обувките си, тя отиде до плъзгащите се врати, излезе на малкия балкон и пое дълбоко въздух. Минаваше полунощ, но въздухът беше още топъл, а шумът от океана — успокояващ.

Аз сънувам, каза си тя. Това е някакъв щур сън. Наистина ли всичко това става с мен?

Почукване на вратата я върна към реалността.

— Кой е? — попита тя.

— Чип, вашият съсед и фотограф — отвърна един мъжки глас.

— Един момент — каза тя и бързо си обу обувките, след което отвори вратата.

На входа стоеше човекът с пицата, когото беше видяла в асансьора при първото прослушване.

— Какво е...

Преди да успее да довърши, мъжът с пицата се ухили до уши.

— Никога не се доверявай на човек, който яде пица в асансьор — каза той и ѝ намигна. — Оказа се, че тъкмо ти си новото лице, от което обективът ми има крещяща нужда. Ще се появиш на корицата на едно голямо ново списание, така че тази нощ се наспи хубаво и гледай да не ме посрамиш утре, защото аз те избрах сам и другите са много ядосани, че не са имали възможност да те видят какво представляваш.

В шест сутринта фризьорът, гримьорът и гардеробиерката ще са пред вратата ти. Остави се в ръцете им, защото те наистина си разбират от работата. А, да — добави той и пак добродушно се усмихна, — добре дошла в Лос Анджелис.

После също така бързо си тръгна, оставяйки я в пълно недоумение.

* * *

Оказа се, че човекът с пицата е един от най-добрите фотографи. Беше само на двацет и шест години, но вече беше правил снимки за кориците на повечето големи списания със своя оригинален, секси стил, който напомняше за ранните работи на Ани Лайбовиц.

Сега беше нает да направи корицата за първия брой на новото списание „Уайт Кул“, ориентирано към мъжете на възраст между двацет и четиридесет години. Той би могъл да ангажира всяка от най-известните модели за корицата, но беше търсил нещо съвсем ново и Либърти беше това ново. Разочарован от познатите лица, струпали се в студиото му за прослушването, си беше взел една пица, беше излязъл да подиша малко чист въздух и така беше попаднал в асансьора заедно с нея. Беше забелязал, че е невероятно красива, че е природно интелигентна и малко наивна. Веднага беше решил, че тъкмо тя му трябва.

Сега я караше да позира на плажа в Лос Анджелис само с една препаска и доста оскъден сутиен посред някаква джунгла, подпряна на палмово дърво, с намазано, лъщящо тяло, невероятно екзотичен грим и пусната коса.

Беше се събудила преди шест часа и веднага беше изтичала, за да види гледката, която се откриваше от стаята ѝ. Километри бял пясък водеха към океана, тук-там се виждаха палмови горички, над нея се простираше огромно синьо небе, а долу се виждаше пътека за колоездачи и бягащи, по която вече сновяха хора. О! Това е рай! Все още не можеше да повярва, че това се случва с нея, и то толкова бързо.

Екипът стоеше наоколо, като следеше всяко нейно движение, докато тя позираше пред апарата на Чип. Той включваше Куин — прочут художник гримьор, строен негър с изрусена коса, дълга до

раменете, и изрусени вежди, Теди — един от най-добрите фризьори в Лос Анджелис, и Ума — прочута стилистка лесбийка, която изпипваше безпогрешно всичко до най-малката подробност. Бяха приятелски настроена тройка, която се труди в продължение на два часа, докато Чип най-после остана доволен.

Освен това Чип имаше двама енергични помощници и един, който изпълняваше всякакви поръчки. Имаше също екип по снабдяването, който сервира обяд под тенти малко по-нататък на плажа.

Чип беше помислил за всичко, за да създаде подходяща атмосфера. Имаше монтирани и високоговорители, от които се носеше бразилска музика.

Отначало тя се почувства някак гола и скована, но после бавно започна да се отпуска. Чип я окуражаваше и веднага след като почувства, че е готова, той ѝ показа поредица снимки, които ѝ беше направил. Тайно в себе си Либърти се почувства силно развълнувана — не можеше да повярва, че е тя.

След това всичко стана по-лесно и тя влезе в ритъм, като позираше съблазнително, сякаш го беше правила стотици пъти.

— Давай! — продължаваше да ѝ вика Чип. — Изглеждаш невероятно. Хайде, давай, Либърти. Така! Давай!

Когато спряха за обяд, тя вече беше на голяма почит. Екипът я обграждаше с внимание. Ума метна бял хавлиен халат на раменете ѝ, а Теди ѝ каза, че при следващия сеанс всичко ще бъде съвсем различно, затова трябва да яде бързо, тъй като ги чака работа.

Можеха ли нещата да се развиват по-добре?

Тя се съмняваше.

Адреналинът ѝ се покачваше със стряскаща бързина.

Предишната нощ беше заспала с дрехите. Беше легнала за малко на леглото и моментално се беше унесла. Не беше се обаждала на никого и сега се почувства виновна, защото и тя като Синди беше излъгала Голда и Мани от кафенето. Не беше честно да ги оставят без две келнерки, и то без каквото и да било предупреждение.

Но какво можеше да направи? Като че ли се намираще в експрес, от който не можеше да слезе. А и не искаше. Пътуването беше толкова фантастично.

Обядът под леко шумящите листа на палмите беше още едно преживяване. Омар и скариди, различни салати, най-разнообразни хлябове, вино и музика. Леля Арета щеше да бъде на седмото небе.

Момчето за поръчки на Чип му донесе броя на „Ню Йорк Поуст“. Той седна в един стол и се зачете в спортните страници. Либърти забеляза голямото заглавие на първа страница.

УБИЙСТВО В МАНХАТЪН

ЗАКЛАНА СЪПРУГА ОТ ХАЙЛАЙФА!

МАРИШКА ДАЙМЪНД ПРОБОДЕНА ДО СМЪРТ!

О! Затова Даян беше искала да се свърже с нея.

— Мога ли да ползвам телефона ви? — попита тя Теди. — Мисля, че трябва да се обадя на майка ми.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

Докато седеше в кухнята и преглеждаше вестниците, Макс си даде сметка, че заглавията бяха дори по-лоши, отколкото си беше представял. „Заклана съпруга от хайлайфа!“ — крещеше „Ню Йорк Поуст“. „Красавица от висшето общество наръгана шест пъти!“ — обявяваше на първата си страница „Дейли Нюз“. Дори „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“ поместваха историята на първите си страници. Имаше и много снимки, повечето на Маришка по различни поводи, и няколко, на които бяха двамата с Макс. Имаше дори една с Лулу по време на тенис турнир в Хемптънс.

— Боже господи! — изрази гласно яда си Макс. — Защо поместват снимката на дъщеря ми във вестника?

После се сети, че не се беше обадил на Ейми. Предишната вечер беше толкова зает с преглеждането на документите, които беше намерил в заключената кутия на Маришка, че беше забравил за Ейми и Лулу.

Вдигна слушалката и ѝ се обади.

— Толкова съжалявам, скъпа — извини се той. — Бях много изтощен и съм заспал, без да се усетя. Добре ли си? Джет там ли е?

— Не — отвърна Ейми. — Тръгна си веднага, след като Лулу заспа.

— Как е тя днес?

— Нещастна. Иска да е с теб, Макс, и аз не мога да я виня. Вчера имаше тежко преживяване и трябва да бъде с баща си.

— Точно в момента ще е много трудно — каза той, защото нямаше представа какво да прави с Лулу.

— Макс, тя почти не ме познава — настоя Ейми. — Сигурно можеш да убедиш гувернантката ѝ да се върне.

— Тя замина за Англия — рече безпомощен той.

— Все пак мисля, че трябва да бъде с някой, с когото се чувства сигурна.

— Така е.

— Маришка имаше ли някакви близки приятелки, които биха я взели при себе си?

— Не — отвърна рязко той. — И бих предпочел да не ходи там.

— Тогава какво смяташ да правиш?

— Ще дойда да я взема.

— Мисля, че така ще е най-добре.

— Ейми — предупреди я той, — не я оставяй да види вестниците. Ще стане лошо.

— Ще се погрижа.

— Мислех дали през уикенда да не отидем тримата в къщата на майка ти в Хемптънс, за да се махнем от светлината на прожекторите.

— Планът не е добър — рече тя, като си представи как би реагирала Нанси.

— Защо?

— Ами... трябва да поговорим, Макс. Майка ми пак са я хванали дяволите.

— В какъв смисъл?

— Сега иска да... отложим сватбата.

— Господи! Дори не съм мислил по въпроса, но предполагам, че с оглед на обстоятелствата би трябвало да я отложим.

— Изглежда, че така ще трябва да постъпим.

— Нанси сигурно ти къса нервите.

— Точно това прави — рече Ейми, като държеше телефона под брадичката си. — Тя, как да кажа... иска нещо повече.

— Какво повече? — попита Макс, изпълнен с подозрение.

— Нещо повече от отлагане. Смята, че трябва да ти върна годежния пръстен.

— Какво?

— Знам, че е смешно, и аз изобщо не мисля така, но тя го казва.

— Майка ти е кучка — рече ядосан той. — Не ми е лесно да използвам тази дума.

— Знам.

— Ти какво й каза, когато тя започна да ти говори така?

— Че няма начин да разваля годежа с теб.

— Благодаря на Бога! Защото няма да мога да се справя с това без теб, Ейми. И двамата знаем, че не ме бива много да изразявам чувствата си, обаче, повярвай ми, ти си всичко за мен.

— Всъщност аз никога не съм искала да вдигаме голяма сватба — каза тя, опитвайки се да поразведри малко разговора. — А ти?

— Правехме го заради нея — призна той.

— Точно така — съгласи се Ейми.

— В такъв случай това може да ни е от полза.

— Така ли мислиш?

— Ами да. Помисли си само. Няма да ни се наложи да изтърпим целия кошмар с приготовленията. Можем да вземем самолета за Бали или някое друго отдалечено място и да минем само с една проста церемония.

— Това би ми харесало.

— Добре, скъпа. До един час ще дойда да взема Лулу.

Той затвори и се запита какво да прави с Лулу, за да бъде доволна и на сигурно място. Имаше много неща, за които трябваше да се погрижи, и макар много да искаше да е с дъщеря си, сега не беше времето за това.

Неговата домоуправителка госпожа Конър влезе в кухнята.

— Толкова съжалявам за загубата ви, господин Даймънд — каза тихо тя с успокояващия си шотландски акцент. — Не бях сигурна дали ще искате да идвам днес. Ако поискате, мога да...

— Не, не — каза бързо той, — искам да сте тук. Надявах се да правите компания на Лулу. Мисля, че още е рано да я пускам да ходи на училище и знам, че тя обича да прекарва време с вас. Трудно ми е, особено сега, след като гувернантката Рийс ме напусна...

— Разбира се, че ще остана при нея, господин Даймънд. Къде е малката?

— Спа при годеницата ми. Сега отивам да я взема.

— Ще ѝ направя от онези палачинки със сметана, които много обича. Не се безпокойте, господин Даймънд. С мен ще бъде доволна и ще се чувства добре. Навремето отгледах три момичета.

— Благодаря ви, госпожо Конър — рече той, почувствал се много задължен.

Крис влезе в кухнята.

— Какво става? — попита той. — Чувах те да ходиш напред-назад цялата нощ. Тези паркетни подове са ужасни.

— Открих няколко неща — рече мрачно Макс.

— Нещо интересно? — попита Крис и си наля чаша портокалов сок.

— Всъщност да — отвърна Макс. После погледна към госпожа Конър и добави: — Защо не дойдеш с мен да вземем Лулу и ще ти разкажа?

* * *

Ейми остави телефона и отиде да намери Лулу. Момиченцето седеше по средата на леглото и плачеше.

— Искам мама — извика през сълзи тя. — Къде е мама?

— Татко ти ще дойде да те вземе — успокой я Ейми. Чувстваше се потисната и обърквана. — Ще бъде тук всеки момент, а докато го чакаме, нека ти помогна да се облечеш.

— Не искам да се обличам — развика се Лулу.

След всичко, което беше станало, Ейми не се чувстваше способна да се справи с разглезеното петгодишно дете, но правеше всичко, което беше по силите ѝ.

— Защо? — попита търпеливо тя.

— Нямам дрехи — отвърна Лулу.

— Имаш. Тук е хубавата ти рокля, с която беше вчера.

— Не искам да я обличам пак.

— Защо?

— ИСКАМ МАМА! — отново закрещя Лулу.

— Знам — каза съчувствено Ейми. — Ако се облечеш, ще си готова, когато баща ти пристигне.

— Но аз искам мама, а не татко — продължи да упорства Лулу, а долната ѝ устна започна да трепери.

— Майка ти не може да дойде точно сега, но татко ти е с кола и бърза за теб. Сигурна съм, че той ще иска да си облечена и да си хубава — каза Ейми и подаде роклята на Лулу.

— Тази я носих вчера — рече сърдито тя и хвърли обратно роклята на Ейми. — Искам други дрехи.

— Тук нямаш никакви други дрехи.

— Искам си дънките — проплака Лулу.

— Току-що ти казах: тук няма твои дрехи — отвърна търпеливо Ейми. — Татко ти ще те заведе да ги вземете.

Лулу гневно я изгледа.

— Имам чудесна идея — каза весело Ейми. — Хайде да отидем да закусим.

— Не искам да закузвам — отвърна сърдито Лулу.

— А има ли нещо, което искаш?

— Да, искам мама — рече детето и очите му отново се напълниха със сълзи. — Къде е тя?

Ейми се наведе и се опита да я прегърне, но Лулу я отблъсна.

— Виж какво, Лулу — каза Ейми, като си наложи да не се разстройва, — няма ли да е по-добре с теб да бъдем приятелки? Можем много да се забавляваме. Мога да ти купя „Хелюу Кити“, а можем да отидем и до Дисниленд.

— Не искам в тъпия Дисниленд — заинати се Лулу. — Искам при мама!

— Е, добре — каза Ейми, — ще ти оставя роклята тук и ако я облечеш и дойдеш в кухнята, ще направя палачинки за двете. Какво ще кажеш?

— Не искам палачинки.

— Добре. Ако промениш решението си, аз съм в кухнята.

Докато Джет беше тук, не беше много трудно да се оправя с Лулу. Той се шегуваше и се смееше с момиченцето, което очевидно много го обичаше. Обаче веднага след като тя заспа, докато гледаше телевизия, и той я отнесе в леглото на Ейми, тя го помоли да си върви.

— Помислих, че сега можем да поговорим — каза Джет.

— Моментът не е подходящ — отвърна Ейми.

— Все някога ще трябва да поговорим — продължи да настоява той, като се опитваше да я накара да го погледне в очите, но тя отказваше.

— Не сега. Чувствам се много изтощена. Беше невероятно тежък ден, а и докато Лулу е тук, не мога да говоря за това, което се случи между нас.

— Значи искаш да кажеш, че не ти се говори за това, така ли? — не се предаваше той.

— Какво толкова има за говорене? — рече тихо Ейми и сви безпомощно рамене. — И двамата не знаехме нищо за последиците,

които ще има това, което направихме. Ти очевидно не знаеше коя съм аз, а и аз не знаех кой си. Чувствам се неловко и съм объркана, така че моля те, Джет, върви си.

Той си тръгна с нежелание.

След като излезе, тя съжали, че го беше отпратила, а после пък се почувства виновна, че си го беше помислила. Не беше честно спрямо Макс, особено при сегашното стечение на обстоятелствата.

Беше попаднала в твърде сложна ситуация, а на всичко отгоре трябваше да се разправя и с майка си, която искаше тя да развали годежа си с Макс и да замине някъде. Какво си мислеше тази жена? Че просто ще зареже ей така работата си и ще замине? Това беше толкова типично за Нанси, която си въобразяваше, че прави точно това, което трябва, за да опази името на фамилията.

Откакто се помнеше, майка ѝ я беше изнудвала със заплахата относно наследството на баба Попи, но баба ѝ никога нямаше да я лиши от него. Невъзможно беше да послуша Нанси.

Освен това Ейми не се интересуваше чак толкова дали ще наследи парите ѝ или не. Животът не зависеше само от това колко пари имаш, а и този път нямаше да подведе Макс. Той се чувстваше също толкова наранен, колкото и тя.

По-късно взе едно одеяло и се сви на кушетката, потъвайки в неспокоен сън.

Сега беше в кухнята и правеше палачинки за едно дете, което не можеше да я понася.

* * *

Във вторник сутринта Джиана имаше намерение да заведе Джет в студиото на прочутия Антонио, а той искаше да отиде до Макс и да види дали има нещо, с което би могъл да помогне.

Джиана обаче не приемаше никакви възражения.

— Ще ти платят добре — каза тя. — Това е хубаво, нали?

— Е, да, обаче...

— Трябва да си пазиш репутацията, Джет — каза строго тя, застанала пред него в работно облекло — дънки „Севън“, сако в мъжки стил на Валентино и ботуши на Джими Чу. — Не можеш да се

откажеш от работата в последната минута. Вчера и без това пропусна пробите. — После реши, че ще е по-добре да разведри обстановката, преди наистина да се е ядосал. — Дрехите ще ти харесат, карино, толкова са секси — заговори с най-изкусителния си тон тя. — Ти си секси бой, нали?

Много мразеше да го нарича „бой“. Беше само пет години по-възрастна от него, така че не можеше да се обръща така към него.

— Не мога да изпълня този ангажимент — оплака се Джет, като прокара пръсти през косата си. — Мисля, че не е много редно след всичко, което се случи на брат ми.

— Вчера прекара деня с него — отбеляза Джиана. — Днес трябва да работиш. Случилото се не е твой проблем, карино.

— Не говори така — каза с раздражение той. — Жената на Макс беше убита.

— Тя не му беше жена. Той е разведен.

— И все пак това е нещо, което не може да не го засяга. Маришка беше майка на Лулу.

— Джет — рече Джиана и в гласа ѝ се прокраднаха студени нотки, — дойдох в Ню Йорк да правим заедно снимки. Антонио ще ни снима. Аз настоях да те наемат и ти не можеш да ги разочароваш.

Сега беше с Джиана в таксито, което минаваше покрай вестникарски будки, а вестниците бяха пълни с крещящи заглавия, свързани с убийството. Всичко беше една голяма, смрадлива каша.

Предишната нощ не беше успял да стигне доникъде с Ейми. Беше се държала като изнервен състезателен кон, готова да се отдръпне, ако я докоснеше с ръка. Накрая си беше тръгнал, защото не искаше да я разстройва повече. Дали щеше да има някога възможност да ѝ каже как се чувства? Макар че трябваше да се съгласи, че моментът не е подходящ.

Когато предишната нощ се върна в апартамента на Сам, Джиана не се беше прибрала. Със София Кортинели бяха обикаляли градските клубове до два часа през нощта. Най-накрая тя се прибра и се опита да го събуди.

Той се престори на заспал и тя се беше опитала да му приложи сексуалните си магии. Проблемът беше, че членът му не работеше в съгласие с мозъка. Възползвайки се от това, Джиана се беше качила отгоре му и го беше яздила с бясно темпо в продължение на пет

минути, докато той свърши. След това се беше отърколила от него и след като не бе успяла да стигне до оргазъм, се беше обслужила сама.

През цялото време той се беше правил на заспал.

Но очевидно нищо не можеше да смути Джиана. Тя беше една самозадоволяваща се огнена топка. Момиче, което вземаше това, което ѝ е нужно, по всяко време.

За пръв път в живота се беше почувствал като парче месо. Чувството не беше от приятните, макар да предполагаше, че през годините, когато вземаше наркотици и пиеше, беше накарал много момичета да се чувстват по същия начин. Сега поне вече не беше същият човек. Беше станал разумен и внимателен.

Да бе, толкова разумен и внимателен, че това, което беше успял да измисли, беше да преспи с годеницата на брат си.

Много хубаво, няма що.

Осъзнал безсилието си, той разбра, че не може да направи нищо по въпроса.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

На Ред Даймънд никак не му хареса това, че името му попадна в заглавията на вестниците. Убийството на Маришка и шумът, който се вдигна, не беше за него нищо друго, освен едно неудобство. Беше бесен от яд, че името му се свързва с убийството на онази руска шафрантия, за която Макс беше толкова глупав да се ожени. Беше го предупредил още първия път, когато беше видял Маришка.

— Тя е руска проститутка — беше казал той на най-големия си син. — Омъжва се за теб заради парите ти и зелената карта. Руските проститутки правят точно това.

— Как се осмеляваш да говориш така за бъдещата ми съпруга? — беше се възмутил Макс. — За твое сведение тя има зелена карта и е много умна и чудесна жена, която работи. Не се нуждае от парите ми.

— Ще си получиш урока — каза му Ред. — По същия начин, по който го получи от онази малка уличница, която беше довел след бала. Помниш ли я? Нямахте търпение да я изчука здравата бащата на приятеля ѝ.

— Ти я изнасили — обвини го Макс.

— Така ли мислиш? — каза Ред и ехидно се усмихна. — Тя си го просеше, сине. Изпроси си един твърд чеп, който ти не беше в състояние да ѝ дадеш.

В този момент Макс едва се сдържа да не стовари един юмрук в лицето на баща си. Вместо това престана да разговаря с него в продължение на няколко месеца, докато се намеси лейди Джейн Бентли. Тя се нуждаеше от подкрепа за една от благотворителните си акции и затова покани Маришка и Макс на вечеря. Още не можеше да проумее защо беше позволил на Маришка да приеме поканата. Но подобно на братята си дълбоко в себе си той се беше надявал старият да се промени и да могат да установят някакви по-нормални отношения. Колко хубаво би било да има баща, който да е загрижен за него.

Маришка беше много поласкана да бъде в компанията на такъв прочут милиардер и неговата титулувана приятелка. Тя ухажваше всячески Ред, но той не се беше променил. Държеше се отвратително както винаги и Макс съжали за всяка прекарана минута онази вечер. След това въпреки молбите на Маришка отказваше да се срещат отново с тях.

Сега, когато вестниците информираха Ню Йорк за бруталното убийство на Маришка, Ред беснееше из къщата и крещеше на всеки, който се изпречеше на пътя му. Беше много ядосан на лейди Джейн. Кучката беше отваряла сейфа му и беше прочела завещанието. Беше се ровила и из личните му документи и беше разбрала неща, които никой не знаеше. Сега го заплашваше да оповести публично някои от тях, ако не ѝ плати огромна сума.

Нейният адвокат настояваше за споразумение, съгласно което Ред трябваше да ѝ плати трийсет и пет милиона долара. По пет милиона долара за всяка от шестте години, през които бяха заедно. И това беше само началото.

— Като се има предвид колко пари имаш, ще се отървеш лесно — му беше казала тя.

Кучка. Курва. Всички са курви. Всички имат цена. Знаеше го, защото се беше женил за достатъчно жени.

* * *

Макс караше рисковано. Удряше рязко спирачките при всеки червен светофар, принуждавайки мерцедеса да се разтърсва от рязкото спиране. Беше освободил шофьора си, за да могат с Крис да разговарят необезпокоявани.

— Какво става? — попита Крис, когато провери дали коланът на седалката му е добре закопчан. — Успя ли да влезеш снощи в апартамента на Маришка?

Макс кимна.

— Взе ли това, което търсеше?

— Без проблеми.

— И?

— Маришка е имала много тайни. Намерих кутията, в която ги беше държала заключени — рече Макс и рязко изви волана, за да избегне един разсеян пешеходец.

— Взел си кутията от апартамента ѝ?

— Да.

— Което означава, че си взел от мястото на престъплението нещо, което не ти принадлежи. Не си постъпил много умно, Макс.

— Направих го заради дъщеря си. Трябваше да защита Лулу.

— И какво откри?

— Какво ще кажеш за половин милион в брой.

— В брой? От теб ли?

— Не от мен. Маришка получи много голяма сума съгласно бракоразводното ни споразумение плюс апартамента. Единствените пари, които ѝ плащах, бяха за издръжката на детето и те отиваха право в банковата ѝ сметка.

— Тогава откъде са тези пари в брой? — попита Крис.

— Откъде да знам, по дяволите? И не само пари, но и няколко скъпоценни камъка в пластмасови калъфки. Диаманти и смарагди, и то големи, вероятно струват около два милиона. В това няма никаква логика.

— Друго?

— Имаше и едно добро нещо — оригиналното ѝ кръщелно свидетелство. Била е десет години по-стара, отколкото се е представяла, а това означава, че е била на четирийсет и девет години вместо на трийсет и девет. Имаше и копие от брачното ѝ свидетелство с Владимир — каза той, като за малко да блъсне отзад едно такси. — Здравата ме е метнала, а? Каква лъжлива кучка!

— Тя е мъртва, Макс — напомни му Крис. — Сега не можеш да направиш нищо.

— Знам — каза с горчивина в гласа Макс. — Но как е могла да стори това на Лулу? Всичко в нея беше фалшиво.

— Сигурен съм, че не си е представяла, че ще свърши по този начин.

— Имаше също бележник с телефонни номера, пълен с имена, които никога не съм я чувал да споменава. Повечето са руски.

— Може би са от времето, когато е живяла в Москва?

— Не. Три от имената са към американски телефонни номера. Маришка е имала таен живот, за който никой не е знаел. Със сигурност и аз.

— Мислил ли си да предадеш всичко на детективите и да ги оставиш те да се оправят с тази работа?

— Не става — отвърна Макс и натисна клаксона заради една русокоса жена във волво, която се канеше да го засече.

— Така ли? — учуди се Крис и опря силно крака в пода на колата пред седалката.

— Не, Крис, аз защитавам дъщеря си.

— Не знам какво да ти кажа, Макс. Имаш ли намерение да издириш Владимир? Защо никога не съм си те представял в ролята на отмъстителен тип ала Брус Уилис.

— Нямам представа какво ще правя. Сигурен съм, че ако изчакам, Владимир ще се върне, за да ме изнудва отново, тогава ще се обадя в полицията или на ФБР.

— Знаеш ли какво — рече замислен Крис, — нещо не те разбирам. Може би ще ми помогнеш.

— Давай.

— Доколкото схващам, сега не можеш да им кажеш какво знаеш, но ако той пак се появи да ти иска повече пари, тогава ще им кажеш.

— Точно така.

— Каква е разликата? Заглавията във вестниците ще бъдат същите.

— Знам. Обаче ми трябва някой и друг ден, за да изясня нещата в собствената си глава.

Крис сви рамене. Макс играеше опасна игра и той не искаше да бъде част от нея.

— Щом знаеш какво правиш... — рече той и си помисли, че не му се иска да е тук. Предпочиташе да е в Лос Анджелис, за да се оправя с къщата и с другите си проблеми.

— Не знам — каза Макс, — но ще измисля нещо.

* * *

Антонио беше легенда сред фотографите. Сравняваха го с Ричард Ейвдън, Дейвид Рейли и Хелмут Нютън. Беше седемдесет и пет годишен своенравен италианец. Посрещна Джиана като отдавна изгубена своя любов, обсипвайки я с комплименти, похвали и неприлични намеци. Дребен, но спретнат и безупречно облечен мъж, той се държеше много властно с помощниците си. Работеше само когато получеше вдъхновение. Ранните му фотографии бяха галерийни съкровища и струваха хиляди долари.

Без да обръща внимание на Джет, той придружи Джиана до гримьорната, като непрекъснато се възхищаваше на италиански как от година на година става все по-красива.

Естествено тя се чувстваше на седмото небе от тези комплименти.

— Чукала ли си го? — попита Джет, когато седнаха близо един до друг, за да ги гримират.

Джиана загадъчно се усмихна и кимна утвърдително.

— Сигурно ме будалкаш — рече той и я погледна с отвращение. — Та той е достатъчно стар, за да ти бъде дядо.

— Бях на петнайсет — каза закачливо тя. — Това беше първата ми поява на корица на „Вог“. Антонио беше толкова известен и възхитителен, че не можах да устоя.

— Възхитителен, как пък не — промърмори Джет.

— Той е невероятен, карино. Ще видиш.

— Да, бе. Ще видя само как двамата непрекъснато се лигавите. Страхотен начин за прекарване на деня.

— Ревнуваш ли? — попита с нескрито задоволство Джиана.

— Да не си се побъркала? От този старец?

— Харесва ми, когато се държиш така, като че ли съм твоя собственост — каза гальовно Джиана, протегна ръка и докосна бедрото му. — Толкова си секси.

Той не се чувстваше секси, а ядосан и изнервен. Мислеше само за Ейми, а седеше тук и разговаряше с Джиана за това дали е ревнив или не. Само ако знаеше! Какъв майтап щеше да стане.

* * *

— Татко! — извика Лулу и се хвърли в прегръдките на Макс. — Моето татенце!

— Ами аз? — престори се на тъжен Крис. — За мен няма ли прегръдка?

Момиченцето се запревива от смях, доволна да бъде отново център на внимание.

— Добре, Лулу ще прегърне и теб — рече тя и срамежливо се усмихна.

— Беше ли послушно момиче? — попита Макс.

— Държа се много добре — увери го Ейми.

— Искам да си ида у дома — рече Лулу и го задърпа за ръкава. — Веднага искам да си ида у дома, татко.

— Тръгваме — каза Макс и безмълвно благодари на Ейми, докато тя ги изпращаше до вратата.

— Как се държа Джет? — попита Крис. Веднага щом изрече думите, съжали, че ги беше казал, защото Ейми силно се изчерви и той усети, че беше разбрала, че знае. Мамка му! Беше допуснал голяма грешка.

— Ще ти се обадя по-късно — каза Макс, без да забележи неудобството на Ейми.

Лулу изскочи от апартамента, без дори да каже едно „благодаря“. Обаче Ейми нямаше нищо против, доволна, че си бяха тръгнали.

От кога нещата бяха станали толкова сложни?

О, да, откакто беше преспала с Джет и, о, господи, Крис очевидно знаеше всичко за това. Как я погледна само, когато попита: „Как се държа Джет?“ Направо се издаде. Колко тъжно е всичко това! Можеше дори да е по-лошо... Ами ако той кажеше на Макс?

Това е немислимо!

Или пък не беше чак толкова немислимо?

Сега имаше да се тревожи и за още едно нещо.

* * *

Лейди Джейн Бентли седеше в спалнята и мислеше за бъдещето си. Адвокатът ѝ беше действал бързо и това беше добре. Това, което не беше добре, беше информацията, с която беше обременена. Знаеше

доста тайни на Ред Даймънд и му го беше казала, а в никакъв случай не трябваше да го прави, докато не напусне къщата.

Обаче — ето ти ситуация ала параграф 22: ако напуснеш, Ред никога нямаше да ѝ плати парите, които тя заслужаваше. След като беше живяла с него в продължение на шест години, не беше спечелила нито цент.

Разбира се, трийсет и пет милиона бяха много пари. Обаче Ред Даймънд имаше милиарди. Тя имаше право на достойна отплата за това, че си беше пропиляла толкова време.

Адвокатът ѝ беше казал да не се безпокои.

— Не може нищо да ти направи — ѝ беше казал той. — Не може да те изхвърли, затова стой там, където си, и не напускай къщата.

Обаче адвокатът ѝ не трябваше да търпи Ред непрекъснато да нахлува в стаята ѝ и да я засипва с ругатни. Беше се опитала да заключи вратата, но това само влоши нещата. Той блъскаше по нея с тежкия си бастун със стоманен връх и продължаваше да я ругае.

Даян, готвачката Мае и двете прислужнички бяха дотичали, за да видят какво става, обаче той яростно ги беше прогонил с бастуна си и те бяха побягнали.

Най-накрая лейди Джейн беше отключила вратата и беше понесла още ругатни.

Докато заплахите бяха само устни, тя все още можеше да го понесе. Ако обаче отидеше по-далеч, щеше да се обади в полицията, а на Ред това нямаше да му хареса. Особено след ужасния шум, който се беше вдигнал около убийството на бившата съпруга на Макс, към която лейди Джейн никога не беше изпитвала топли чувства.

Маришка Даймънд беше лукава жена, поставила си за цел да се издигне във висшето общество, а беше и рускиня. Липсваше ѝ класа, а за лейди Джейн нямаше нищо по-лошо от това такава жена да преуспее.

* * *

Закъсняла за фотосеанса, Ейми беше посрещната от възторжения Найджъл, който беше застанал пред студиото и пушеше цигара.

— Почакай само да ги видиш заедно — каза въодушевен той и издуха няколко идеални малки кръгчета дим. — Тоалетите ни никога не са изглеждали толкова великолепни! Мъжките са божествени. Шик, семпли и много италиански. А пък Джет, о, господи! — Той спря да си поеме дъх. — О, скъпа, извинявай, аз ти говоря за мода, а ти, бедното ми момиче...

— Не ми се говори за това — каза Ейми и вдигна предупредително ръка. — Освен за да кажа, че отлагаме сватбата, така че можеш да го съобщиш на останалите.

— Не! — възкликна, шокиран, Найджъл. — Как можахте?

— С оглед на това, което се случи, е наложително, Найджъл. Помисли малко.

— Предполагам, че си права — рече той и стъпка цигарата си на земята. — Но е толкова жалко.

— Журналистът от „Пийпъл“ тук ли е? — прекъсна го тя, решила пак да се залови за работа.

— Йоланда се разправя с него. Помислихме, че днес изобщо няма да дойдеш, камо ли пък да присъстваш на фотосеанса.

— Нямам какво да правя — отвърна Ейми. — Снощи се грижих за Лулу, обаче сега тя е пак при Макс.

— Но Макс сигурно...

— Казах ти, тя е негова дъщеря — рече Ейми и влезе в студиото. — Той ще се оправи, Найджъл. Не е нужно да се тревожиш за него.

След това забеляза Джет. Стоеше пред обектива в леко, кремаво спортно сако, синя риза на райета и избелели дънки. Косата му беше леко разрошена, а сините му очи бяха направо хипнотизиращи.

Джиана беше застанала плътно до него в почти прозрачна бяла риза, завързана на възел под великолепните ѝ гърди, тесни бели панталони и сандали с високи токове, украсени със скъпоценни камъни. Кестенявата ѝ коса се спускаше на съблазнителни вълни към раменете.

Найджъл беше прав. Те бяха изумителна двойка.

По уредбата Франк Синатра нареждаше: „Ела да полетиш с мен.“ Антонио работеше само под акомпанимента на Синатра, Тони Бенет и Дийн Мартин. Той беше старомоден тип.

— Ейми! — провикна се възторжено Джиана, когато я забеляза, и се втурна към нея. — Толкова съжалявам. Каква трагедия. —

Прегърна я и силно я притисна до себе си. — Ще се оправяш, нали?

— Благодаря, Джиана — отвърна Ейми и размени бързо погледи с Джет. Ще можеха ли някога да поговорят? Тя се съмняваше.

— Извинете! — провикна се Антонио. — Тук се работи! Джиана, скъпа, застани веднага пред обектива!

— Маестрото ме вика — каза Джиана и облиза пълните си устни. — Видя ли Джет? Моят американски приятел изглежда великолепно. Как го казват в Америка — направо да го изядеш!

За миг на Ейми ѝ се прииска да се разкреци, за да изхвърли всичко насъбрало се в дробовете. Но каква полза щеше да има? Всички щяха да я помислят за луда, а тя все още имаше работата си. Наложиха си да се усмихне и приближи Йоланда и журналиста от „Пийпъл“. Беше време да престане да мисли за себе си и да се залови отново за работа.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

— Надявах се, че ще можем да поговорим, преди да прочетеш във вестниците за убийството на госпожа Даймънд — каза ѝ по телефона Даян. — Оставих ти няколко съобщения. Защо не ми се обади по-рано?

— Съжалявам — отвърна Либърти. — Току-що видях един брой на „Ню Йорк Поуст“.

— Независимо колко ужасно е, то всъщност не засяга нас, които сме в къщата. Макс Даймънд се беше развел с нея, въпреки че Ред Даймънд е много недоволен от шума, който се вдигна.

На кого му пука дали Ред Даймънд е недоволен? — помисли си Либърти. — *Мен със сигурност не ме е грижа.*

— Аз съм в Лос Анджелис — изтърси тя.

— Моля? — попита Даян, не повярвала на ушите си.

— Получих ангажимент като модел.

— Заминала си за Лос Анджелис, без да ми кажеш?

— Стана неочаквано.

— Какво стана неочаквано?

— Приятелката ми Бевърли ме запозна с един агент на манекени — обясни тя. — Той ме прати на едно интервю и получих работата. Не е ли вълнуващо?

Очевидно Даян изобщо не беше на същото мнение.

— Ти си само на деветнайсет и нямаш опит — каза разтревожена тя. — Какво те кара да мислиш, че хората, за които работиш спазват закона? Могат да те превърнат в бяла робиня. Тези неща все още стават непрекъснато.

— Гледаш прекалено много сапунени опери по телевизията, мамо — каза Либърти. — Освен това в моя случай ще е по-подходящо да се говори за черна робиня, нали?

— Тези неща са истина — продължи Даян, без да обръща внимание на сарказма на дъщеря си. — Знаеш ли изобщо нещо за хората, които са те отвели там?

— Никой не ме е довел тук — отвърна Либърти. — Агенцията за модели е много известна. Настанена съм в страхотен хотел на брега на океана и се отнасят с мен като с принцеса. Освен това работя с много известен фотограф, който ме снима за корицата на едно ново списание.

— Това е твърде неочаквано за мен — въздъхна Даян. — Един ден искаш да си певица, а на следващия си модел.

— Аз все още искам да пея, мамо — каза тихо Либърти. — Знаеш, че това винаги е било амбицията ми. Обаче от тази работа се изкарват много пари. Не можех да се откажа и съм доволна, че не го сторих.

— Не всичко е пари — рече Даян.

— Така ли? — отвърна Либърти. — Не отиде ли да работиш при господин Даймънд, защото имаше нужда от пари?

— Това беше различно.

— Добре, мамо — каза Либърти, като нямаше търпение да затвори. — Защо не ми кажеш всичко по този въпрос, когато се върна у дома? Дори ще те заведе на една фантастична вечеря. Става ли?

— Кога се връщаш?

— В четвъртък вечерта.

— Либи — каза с известно колебание Даян, — трябва да седнем и да си поговорим.

— За какво? — попита Либърти, като се питаше дали Даян беше чула, че Синди се е изнесла и сега се канеше да ѝ чете лекция колко е опасно за едно младо момиче да живее само в Ню Йорк.

— Нещата, които ти наговорих за баща ти, ами... Не бях съвсем искрена с теб.

— Така ли?

— Има нещо друго, което трябва да знаеш.

— Какво? — попита рязко тя.

— Не е за телефон.

— За бога, мамо, защо си играеш така с чувствата ми?

— Когато ти обясня, ще разбереш.

— Сигурна ли си, мамо? — каза тя и поклати глава. — Сигурна ли си?

Разстроена и обърквана, Либърти се върна пак при масата, на която беше сервиран обядът, и подаде телефона на Теди. Тъкмо когато мислеше, че знае отговорите, Даян ѝ беше казала това.

Искаше ѝ се да не се беше обаждала на майка си. Това беше развалило деня ѝ. И къде беше Синди, когато имаше нужда от нея? Винаги бяха разговаряли за всичко, а сега тя нямаше никого, с когото да споделя каквото и да било — добро или лошо.

Веднага след като се върнаха на плажа, Теди, който беше много мил, я попита дали всичко е наред.

— Защо? — попита разтревожена тя. — Не изглеждам ли добре?

— В обектива изглеждаш малко напрегната.

— О, господи, съжалявам. Заради мама е — призна тя. — Не може да ме разбере.

— Аха — каза мъдро Теди. — Ако разбирахме родителите си, светът щеше да е много по-спокойно място.

— Така е — съгласи се Либърти.

Наложи си да се съсредоточи и да не мисли за разговора с Даян. Още веднъж се отдаде изцяло на позирането.

В шест часа Чип обяви, че са приключили за деня.

— Каня всички на вечеря — рече, широко усмихнат, той. — В „Бръшлянът на брега“. Среща в седем и половина във фойето.

— Какво е „Бръшлянът на брега“? — попита Либърти стилистката Ума, докато вървяха към хотела.

— Ресторант — отвърна ѝ тя и я изгледа така, сякаш искаше да каже: „Ама ти в гората ли си живяла?“

— Аз... аз нямам какво да облека — рече Либърти и се намръщи.

— Това е Лос Анджелис — обади се Теди. — Тук никой не се облича, освен ако не е някакво много голямо събитие, или трябва да ходи в хотел „Париж Хилтън“.

— Едни дънки ще свършат работа — каза Куин. — Облеклото може да бъде доста небрежно.

Всички заедно влязоха във фойето на „Шатърс“. Когато се запътиха към асансьора, един мъжки глас извика:

— Либ?

— О, господи! — прошепна изненадан Куин. — Ами това е Тони А. Познаваш ли го?

Либърти се спря и се загледа, когато един красив млад мъж, облечен целият в бяло, се втурна към тях, следван по петите от екипа си.

— Тони? — каза развълнувана тя. — Това ти ли си?

— Либи? Не мога да повярвам — извика той, прегърна я, а после отстъпи крачка назад. — Я да те погледна! Ама ти изглеждаш направо фантастично!

— Изглеждаш фантастично — прошепна Куин.

— Я млъкни! — изсъска Теди. — Либърти явно го познава!

— Кой е Тони А? — попита Ума, докато гледаха Либърти и Тони да се прегръщат.

— Най-страхотният латиноамерикански певец след като Рики Мартин получи наградата „Грами“ — каза Теди и потри ръце.

— Той е гей, който се прави, че не е — рече тихо Куин. — Но трябва да призная, че независимо от това изглежда великолепно.

— Това е изумително! — каза Тони, като клатеше възхитен глава и продължаваше да оглежда Либърти. — Какво правиш тук?

— Снимам се за корицата на едно списание.

— Ти си модел, така ли? — каза той и белите му зъби блеснаха, когато се усмихна.

— Значи ти си Тони А — каза тя. — О-о! Чух твоя песен по радиото. Не се сетих, че може да си ти.

Тони Артура, пуерториканчето, което живееше до нея в Харлем, докато Даян не я беше отвела в Манхатън в къщата на Даймънд. Момчето, което я водеше да карат ролкови кънки в Сентръл Парк, учеше я да свири на китара и ѝ помагаше да си приготвя домашните. Когато се беше върнала там, за да живее с леля Арета и Синди, той беше момчето, с което беше започнала да ходи сериозно, докато не се бяха преместили в Маями.

Тони Артура, нейната голяма любов. Сега той беше Тони А — новата латиноамериканска сензация с много песни, които бяха хитове. Каква изненада!

— Знаеш ли — рече той, като продължи да се усмихва, — често съм си мислел за теб и съм се питал какво ли правиш?

— Ами защо не ми се обади по телефона и не ми писа?

Той сви рамене.

— Когато напуснахме Ню Йорк, нещата много се промениха. Постъпих в училище за сценични изкуства и бях много зает. Беше непрекъснатата работа, работа и пак работа. Майка ми имаше големи амбиции за мен.

— Изглеждаш страхотно — каза Либърти, като се пресегна и докосна щръкналата му като на таралеж руса коса, изсветляла от слънцето.

— Ти също. Винаги съм знаел, че ще бъдеш голяма красавица.

— Благодаря.

— Беше такава кльоцаво дребосъче с дълги като на паяк крака и безумни зелени очи.

— А пък ти приличаше на маймунка — подразни го тя. — Предполагам, че не искаш да си го спомняш.

И двамата се засмяха.

— Какво ще кажеш да се видим по-късно за по едно питие — предложи Тони. — Имаме да си говорим за толкова много неща.

— По кое време?

— Ще пая на една благотворителна акция в Бевърли Хилс. Ще се върна към единайсет часа.

— Обади ми се — рече тя, надявайки се той да го стори. — Ако все още съм будна, за мен ще е удоволствие.

Един чернокос строен мъж от латиноамерикански произход застана между двамата.

— Няма ли да ме запознаеш с приятелката си? — каза той на Тони и повдигна добре изскубаните си вежди.

— Ами да — отвърна Тони малко сковано.

— Хектор, това е Либърти.

— Здравей... Либърти — каза Хектор и най-безсрамно я огледа.

— С Либи учехме в едно училище — обясни Тони. — И живеехме врата до врата.

— Беше отдавна — рече Либърти и се усмихна.

— Удобно — каза Хектор и сложи покровителствено ръка на рамото на Тони, нещо, което не убягна от вниманието на Либърти. — Трябва да вървим — продължи той. — Не можем да закъсняваме.

— Е — каза Либърти, — много се радвам, че се видяхме, Тони. Успехът ти е фантастичен.

— И твоят, малката ми Либи, толкова си красива.

— Хайде — обади се Хектор и почука нетърпеливо часовника си. — Лимузината чака.

— Сигурно чака — каза Либърти, като продължи да се усмихва.

— Ами да чака — отвърна Тони и също ѝ се усмихна. — Довиждане засега. Не забравяй, ще ти се обадя по-късно.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Благодаря ти за всички приятни спомени — прошепна тя. — Ти направи детството ни много интересно.

Преди да успее да каже нещо друго, Хектор го повлече нататък.

Теди беше много развълнуван.

— Ти познаваш Тони А? — рече възхитен той. — Наистина го познаваш.

— Че това е очевидно — каза сухо Ума и поведе всички към асансьора.

— Щом като го познаваш толкова добре — обади се Куин, — защо не си показва малкия секси задник? Това, че се прави на мъж, няма да се хареса на неговите фенове педерастии. Кого си мисли, че може да будалка?

— Когато го познавах, не беше гей — рече Либърти.

— Но сега със сигурност е — отвърна рязко Куин. — Педерастите говорят само за него.

— Така ли?

— Това е известно на всички. А другият беше приятелят му.

— Какво те кара да мислиш, че има приятел? — попита Либърти, спомняйки си колко добре бяха прекарвали с Тони, като се бяха забавлявали, без обаче да стигат до край. Тогава тя беше тийнейджърка, но си спомняше, че Тони умееше да се целува фантастично, почти колкото Деймън. А и никога нямаше нищо против многото свирки, които му беше направила. — Моите спомени са други.

— То си е очевидно — рече рязко Куин. — Онзи мъж явно има пълна власт над Тони и те намрази.

— Така ли?

— Намрази те. Ако Тони се беше забавил още малко, Хектор щеше да изпадне в истерия от ревност. Не очаквай да ти се обади по-късно по телефона. Хектор няма да му позволи.

Асансьорът спря на нейния етаж и тя слезе.

— Ще се видим във фоайето в седем и половина — викна Теди след нея. — Не забравяй! Облечи се много небрежно.

— Разбира се. — Като че ли имаше да облече нещо друго. От дванайсетгодишна не беше имала рокля.

Значи Тони Артура е Тони А, помисли си тя. Щом като се е получило с него... Отвори вратата на стаята и с изненада видя, че е пълна с орхидеи. Бели, лилави и розови орхидеи се виждаха в красиви кошници из цялата стая. В най-голямата имаше бяла картичка. Тя я отвори и прочете:

„Орхидеите ме омайват.
Надявам се да омаят и теб, Ел Ел.
Деймън“

* * *

Ел Ел?

Беше Деймън. Никой друг не я наричаше Ел Ел.

Тя потръпна от възмущение. Като че ли орхидеите не бяха достатъчно, ами след пет минути той се обади и по телефона.

— Благодаря ти за красивите орхидеи — каза тя. — Как да си ги взема в Ню Йорк?

— В самолета — каза той небрежно.

— Няма да мога да ги нося, толкова са много. Освен това мисля, че от авиокомпанията няма да позволят...

— В моя самолет — прекъсна я той.

— Твоят самолет? — запита тя, не повярвала на ушите си.

— Точно така.

— Ти имаш самолет?

— На компанията е. Казвам, че е мой, защото компанията е моя.

— Деймън...

— Харесва ми, когато използваш името ми. Имаш секси глас, Ел Ел.

— Знаеш ли, ти си луд.

— Не, ти си луда — настоя той. — Да избягаш от мен, когато бях подготвил всичко да те свържа с подходящия продуцент. Нали разчиташе на мен да ти помогна да направиш кариера като певица?

— Все още искам — каза тя, радостна да чуе гласа му. — Просто тази работа като модел се появи внезапно, а аз наистина имах нужда от

парите, така че не можах да откажа.

— Хей, останах с впечатлението, че си експерт по това да казваш „не“.

— Моля?

— Успя да ми го кажеш няколко пъти.

— Това е различно.

— Така ли? Я ми обясни защо!

— Ако трябва още веднъж да ти напомням, че си женен...

— Облечена ли си? — прекъсна я той.

— Какво?

— Облечена ли си? С дрехи ли си?

— Защо?

— Защото пред вратата ти има някой.

— Не, няма.

Обаче някой наистина почука на вратата.

— Кой е? — извика тя.

— Румсървис.

— Почакай малко — каза тя на Деймън, докато размисляше. А сега какво?

Отвори вратата, очаквайки още орхидеи, защото прекаляването явно беше в стила на Деймън.

Това, което не очакваше, беше самият Деймън. Красив, невъзмутим с убийствената си усмивка, облечен в черни панталони и черна риза, с диамантени обеци на ушите, екстравагантен часовник, инкрустиран с диаманти, и мобилен телефон в ръка.

Зад него стоеше друг мъж, по-едър и по-черен, облечен във всекидневен кафяв костюм.

— Ел Ел — рече Деймън, — запознай се с Паркър Джей Джоунс, той ще е твоят продуцент.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

При една от почивките по време на фотосеанса за „Кортинели“ Джет успя да застане пред Ейми и настоя да поговорят по-късно.

— Тази вечер — рече напълно сериозен той.

— Не мога — каза тя и се намръщи, като ѝ се искаше да не се разтреперва всеки път, когато той беше близо до нея.

— Защо? — настоя Джет.

— Защото ние... трябваше да отложим сватбата. Майка ми иска да отида при нея, за да прегледаме отново списъка на гостите и да се увери, че не е пропуснат някой.

— Хей — каза той, като я изгледа втренчено с хипнотизиращите си сини очи, — не е ли по-важно да поговорим ние двамата?

— Освен това може би ще трябва да се видя с Макс — добави тя, макар вече да знаеше, че няма да се среща с него тази вечер.

— Ейми, Ейми — каза Джет и поклати глава, — престани да се бориш срещу неизбежното. Ще дойда в апартамента ти. Това е единственото място, където можем да бъдем насаме. Само ми кажи по кое време и ще бъда там.

— Не! Не и в моя апартамент — каза бързо тя.

— Защо? — попита той, като се огледа, за да се увери, че Джиана не е наблизо.

Защо? Добър въпрос. Дали не беше за това, че нямаше доверие в себе си да остане сама с него?

Не. Абсолютно не. Той беше преживяване само за една нощ, неин бъдещ девер, и нищо подобно вече нямаше да се случи.

— Добре — каза тя, съгласявайки се с нежелание. — В седем часа.

— Ще бъда там.

— Къде ще бъдеш, карино? — попита нежно Джиана, която се появи като че ли от нищото и сложи ръка на рамото на Джет.

Той не се поколеба нито за миг.

— Ейми готви изненада за Макс. Аз ѝ помагам.

— Каква изненада? — продължи да разпитва Джиана, като го галеше по бузата.

— Няма да бъде изненада, ако кажем на всички — рече той и се отдръпна от нея.

Ейми си спомни думите му от предишния ден. „Джиана и аз не сме гаджета.“

Е, да, обаче изглеждаха като двойка. Освен това Джиана живееше в апартамента му. Това какви ги правеше?

О, да, разбира се, че са двойка.

Не че я интересуваше, защо трябваше да я интересува.

И все пак я интересуваше.

С всеки изминал ден тя ставаше все по-объркана. Ако Джет не се беше появил отново в живота ѝ, вероятно щеше да успее да го забрави напълно. Но не, това не се случи. Той беше навсякъде.

По-късно, когато фотосеансът приключи, Найджъл я заговори.

— Искаш ли да пийнем по едно? — попита я той. — По едно ябълково мартини ще ни се отрази много добре.

— Не мога — отвърна Ейми. — Трябва да се срещна с майка ми. Трябва да прегледаме списъците за отменяне на поканите и други такива неща.

— Бедната — рече състрадателно Найджъл. — Нанси сигурно ще те подлуди. Знам колко досадна може да бъде.

— Хм... — задоволи се да каже само Ейми, като си помисли колко изкусна лъжкиня беше станала.

— Откраднах две снимки — призна Найджъл, снишавайки глас като непослушен ученик. — Сбърках ли?

— Откраднал ли си? — рече тя, но умът ѝ беше на друго място.

— Антонио не разрешава снимките му да напускат неговото студио, но не виждам защо да си нямаме няколко. Ето, виж — каза ѝ той, като ѝ подаде снимка. — Едната е за теб.

Тя я погледна. Естествено, на нея се виждаха Джет, който изглеждаше невероятно красив, с Джиана, застанала зад него, обгърнала нежно врата му.

— И какво да правя с нея? — попита рязко тя.

— Помислих, че ще ти хареса да я имаш — отвърна Найджъл. — Сложи си я като десктоп на компютъра си и се наслаждавай на гледката.

— Сигурна съм, че Макс много ще се зарадва — отвърна троснато тя.

— Не е ли съвпадение — продължи замислен Найджъл, — че този страхотен мъжки модел се окажа брат на годеника ти? Той ти е роднина или поне скоро ще бъде. Мога да си представя Коледите, Дните на благодарността и всички празници, които ще прекарвате заедно. Той и Джиана са много красива двойка. Ти и Макс също. Ще бъдете такова великолепно семейство, направо като от реклама на Ралф Лорен.

— Престани да мислиш толкова напред, Найджъл — скара му се тя в желанието си той да млъкне.

— О, извинявай — каза той. — Все забравям какво ти е на главата. Отлагането на сватбата сигурно те съсипва.

— Така е.

— Напълно те разбирам — рече Найджъл и съчувствено я потупа по рамото. — Предай на Макс моите най-добри почитания и му кажи, че много съжалявам за всичко.

— Непременно — рече тя и се отправи към вратата.

Нямаше намерение да се вижда нито с майка си, нито с Макс. Планът ѝ беше да си отиде право вкъщи, да вземе душ, да се посъвземе и да бъде готова за срещата с Джет в седем часа.

Изведнъж се почувства страшно развълнувана.

* * *

От другия край на студиото Джет наблюдаваше как Ейми си тръгна. Това беше един от най-неприятните дни, които си спомняше. Трябваше да стои пред обектива и да се преструва на нахакан мъжага, а Ейми беше някъде зад светлините и го наблюдаваше, докато Джиана се увиваше около него. Беше чисто мъчение.

А още по-лошо беше, че не можеше да понася Антонио. Капризният дребен фотограф му лазеше по нервите с това как непрекъснато целуваше Джиана.

Някъде по средата на следобед се беше появила София Кортинели и беше довела със себе си един млад италианец, който не

правеше нищо друго, освен да се разхожда насам-натам, като хвърляше враждебни погледи към Джет.

— Да не би да съм му отнел работата? — попита Джет Джиана в една от почивките.

— Не, карино — отвърна тя. — Просто София обича много състезанията. Тя си мисли, че след като ти можеш да си модел, защо пък да не е и Карло. Не разбира, че си професионалист.

— Страхотно! — каза Джет.

— Плащат ми добри пари. Не се безпокой.

— Че кой се безпокои? — рече ядосан той.

— Добре, защото довечера ще вечеряме с тях.

— Не мога. Трябва да се видя с Макс — отвърна бързо той, като си мислеше за срещата с Ейми. Освен това не можеше да си представи нищо по-неприятно от това да вечеря със София Кортинели и ревнивия ѝ приятел.

— Моля те — каза, без да се впечатли Джиана. — Тогава ще се присъединиш към нас по-късно.

— Става — съгласи се той, без да има намерение да го прави.

Дойде му наум, че е време да каже на Джиана, че връзката им е приключила, че няма да се върне в Италия, че не иска да живее повече с нея, че тя не е неговата любовница и че трябва да си намери някой друг.

Но какво щеше да стане, ако Ейми не пожелаеше да има нищо повече с него? Какво щеше да стане, ако тя обичаше Макс, а за нея той беше просто мъжът, с когото случайно беше прекарала една нощ? Искаше ли наистина да се остави без никакъв избор?

Ама че ситуация! Никога досега не се беше чувствал така и това не се дължеше на факта, че Ейми принадлежеше на някой друг. Причината беше, че той истински държеше на нея. Горчивата истина беше, че се беше влюбил в Ейми много преди да разбере, че тя е заета.

* * *

След един твърде напрегнат ден, в който уточни напълно нещата с японските банкери, срещна се с директорите си, посети строителния обект и се увери, че Лулу се чувства добре с г-жа Конър, която се беше

съгласила да се грижи за нея до края на седмицата, докато той намери нова гувернантка, Макс отиде да хапне пържола с Крис, а след това се видя с детектив Родригес, който беше поискал нова среща.

Преди разговора с детектива Макс се беше консултирал с адвокатата си Елиът Майнър, който го беше уверил, че ще е по-добре да съдейства на полицията.

— Защо? — беше попитал той.

— Защото в противен случай ще изглежда, че криеш нещо — беше отвърнал търпеливо Елиът.

— Е, да, но не крия.

— Знам. И те го знаят.

— Тогава защо, Елиът?

— Защото не става въпрос за теб, Макс. Те трябва да разберат нещо повече за Маришка.

— Какво да разберат? — попита предпазливо той.

— Откъде да знам? Приятели, роднини, ти може да имаш отговори, на които те сами не биха могли да си отговорят. Например имала ли е приятел? Те разследват убийство, Макс, и при това твърде скандално. Виж какво, ако смяташ, че ще се чувстваш по-добре, мога и аз да присъствам.

— Не е необходимо — отвърна той, като си помисли, че ако не може да се справи с детектив Родригес, в такъв случай наистина е за съжаление. Освен това нямаше какво да крие. Само факта, че беше взел кутията на Маришка от апартамента ѝ, която съдържаше неща, за които тя очевидно не беше искала никой да знае.

Детектив Родригес дойде навреме. Колкото до Макс, човекът продължаваше да му бъде крайно неприятен с евтиния си афтършейв и смешни мустачки.

— Господин Даймънд — каза Родригес, като му подаде потната си ръка, — съжалявам, че ви безпокоя отново. Ще имате ли нещо против, ако с моята колежка влезем и ви зададем още няколко въпроса?

— Не, разбира се — отвърна Макс и ги поведе към хола.

Колежката на детектив Родригес беше висока, пълна жена с месесто лице, права кестенява коса и напълно неподходящо ярко червило, което доминираше върху твърде голямата ѝ уста. Беше същата детективка, която беше разговаряла с Лулу предишния ден.

— Добър вечер, господин Даймънд — каза едва чуто тя. — Моля да ме извините за гласа, но мисля, че съм прихванала нещо.

Чудесно! Детектив, който ще бълва насреща му микроби.

— Мога ли да ви предложа по едно питие? — попита Макс, като наля за себе си бренди.

— Не е разрешено да пием по време на служба — отвърна детектив Родригес и седна на канапето. — Но не бих отказал един „Севън Ъп“.

— Чакайте да проверя — каза Макс и погледна в малкия хладилник зад бара. — Какво ще кажете за диетична кола?

— Прекалено сладка е за мен — отвърна детектив Родригес. — Ще взема бутилка минерална вода, ако имате.

— А нещо за вас? — попита Макс жената.

Тя поклати глава.

Макс подаде на детектив Родригес бутилка „Евиан“ и седна на другото канапе срещу тях.

— Предполагаме, че се питате какво сме открили — започна Родригес, като въртеше бутилката между големите си ръце. — Мислех, че може би ще ни се обадите.

— Защо да ви се обаждам? — попита Макс.

— Обикновено когато има убийство в семейството, роднините искат да узнаят как върви разследването.

— Изминали са по-малко от 48 часа — отбеляза Макс. — Освен това предположих, че когато откриете кой го е направил, ще ми съобщите.

— Бихме го сторили, в случай че не прочетете във вестниците преди това — отвърна Родригес и поглади мустачките си. — Виждам, че пресата отделя много голямо внимание на убийството. Нямах представа, че фамилията ви е толкова могъща и важна.

Дали детективът се опитваше да бъде саркастичен? Макс не можеше да каже със сигурност. Реши, че има основание да се съмнява.

— С какво мога да ви помогна? — попита той, като се надяваше тази среща да не продължи дълго.

— Случайно да сте били в апартамента на жена ви снощи? — попита детектив Родригес, извади протрития си бележник и обичайния си дебел молив.

Това беше доста хитър ход и напълно неочакван. Макс не можеше да реши дали да излъже, или да каже истината. Тъй като лъжата не му се видя много уместна, отговори откровено.

— Всъщност бях — рече небрежно той. — Отбих се да взема някои дрехи и играчки за моето момиченце. Както можете да си представите, тя е много разстроена. Дете на нейната възраст да открие трупа на майка си. Още не е разбрала, че майка ѝ е мъртва. Казахме ѝ, че е в болницата. Въпреки това е много травмизирана и реших, че Лулу има нужда от някои неща.

— Минали сте през лентата, сложена от полицията — каза детектив Родригес, като облиза неодобрително устни.

— Помислих си, че това не би имало някакво значение — отвърна Макс. — Някога това беше мой дом. Аз съм живял в него.

— Било е, когато сте били женен за госпожа Даймънд, предполагам — каза детектив Родригес и си отбеляза нещо в бележника. — Но сега жилището не е ваше.

— Аз съм собственик на сградата — не можа да се сдържи Макс.

— Да, господин Даймънд, но предполагам разбирате, че има правила, стриктни причини, поради които прекратяваме достъпа до мястото на престъплението. Така е, за да не могат хората да влизат вътре и да манипулират доказателствата.

— Не съм докосвал нищо — каза Макс, като се опитваше да не гледа кривите предни зъби на детектива. — Отидох право в стаята на дъщеря ми, взех някои неща и излязох.

— Разбирам — рече детектив Родригес, остави бележника си и отвинти капачката на бутилката с водата. — Сигурен съм, че ще останете доволен, че сме проверили алибито ви.

— Моето алиби?

— Ами това за предсватбената вечеря.

— Защо? Не се ли оказа така? — попита Макс, почувствал, че започва да се ядосва.

Детективката се разкашля.

— Били сте там, където казахте — продължи детектив Родригес, без да обръща внимание на очевидното раздражение на Макс и кашлицата на колежката си. — Но Ирена, за която току-що открихме, че е майка на госпожа Даймънд...

Макс почти се задави от питието си.

— Моля? — каза той. — Ирена, личната прислужничка на Маришка?

— Да. Проверихме и се оказа, че тя е майка на госпожа Даймънд, макар че по някаква неясна причина не го признава напълно.

Детективката, която продължаваше да кашля, се изправи и помоли да отиде до тоалетната.

— До входната врата — упъти я Макс, повече заинтересуван да разбере какво друго имаше да каже детектив Родригес. — Какво имате предвид, като казахте, че не го признава?

— Винаги ми се струва странен начинът, по който хората реагират, когато има убийство — рече замислен Родригес. — Почти винаги оставам с чувството, че всеки като че ли гледа да скрие нещо и понякога го правят.

— Сигурно не подозирате Ирена да е убила Маришка, нали?

— Абсолютно не. Всъщност Ирена ни каза, че госпожа Даймънд има много приятели сред руската общност. Знаехте ли това, г-н Даймънд?

— Не, не знаех — отвърна той, като си помисли за бележника, който беше намерил, пълен с имена, които никога не беше чувал.

— Ирена смята, че липсва един бележник с телефонни номера — рече детектив Родригес.

Макс изгледа мъжа. Да не би в свободното си време този човек да се занимаваше с четене на мисли?

— В него са записани имената и телефонните номера на руските познати на госпожа Даймънд — продължи Родригес. — Проблемът е, че не го намерих в апартамента. Случайно да сте го забелязали, когато нахълтахте там?

— Не съм нахълтал — каза Макс, подразнил се от поведението на детектива. — Мисля, че ви обясних, че съм собственик на сградата. Живял съм в апартамента. Не мисля, че е имало нещо нередно в това, че съм взел някои от личните вещи на детето.

— Така е.

Последва дълга пауза.

— Моля ви това да не се случва отново, господин Даймънд.

— Какво друго мога да направя за вас? — попита Макс, като се изправи с надеждата, че по този начин ще покаже, че разговорът е приключен.

— Помислих си дали ви е дошло нещо наум, което би могло да ни помогне?

— За какво по-точно?

— Ами, за руските познанства на госпожа Даймънд.

— Току-що ви казах: не знам нищо за тях.

— Имам силното подозрение, че това е някаква вътрешна работа — каза детектив Родригес и изгледа втренчено Макс. — Няма следи от влизане с взлом. А и кражбата е твърде повърхностна. Повече изглежда като че ли извършителят е убил жената, а след това той или тя е решил, че е по-добре да направи така, че да изглежда като обир. Това престъпление е извършено от някой, който я е познавал.

— Така ли? — рече Макс и си наля още бренди.

— Да, почти съм сигурен, че е познавала убиеца си.

— Това е интересно — каза Макс и отново седна на канапето.

— Питам се дали нямате някакви идеи?

— Не — отвърна рязко Макс, като нямаше търпение да се отърве от този човек. — Бяхме разведени повече от година. Маришка имаше свой живот. Знаем, че имаше много познати в нюйоркското общество, но ако е била по-близка с някого, това не ми е известно.

— Хм... — каза детектив Родригес и взе отново бележника си. — А, да — добави той, като дъвчеше края на молива, — казахте, че не сте знаели, че Ирена е роднина на бившата ви съпруга.

— Нямах никаква представа.

Детективката се върна в стаята и седна. Вече не кашляше. Макс се изнервяше от това, че тя почти не говори.

— Разговаряли ли сте с Ирена след убийството? — попита Родригес, докато си записваше нещо.

— Не, не съм — отвърна рязко Макс. Вече беше започнал да губи търпение и искаше да си тръгнат по-скоро.

— Може би ще поискате.

— Защо?

— Ако госпожа Даймънд е била нейна дъщеря, в такъв случай тя е баба на Лулу, така ли е?

— Предполагам — каза Макс, като не желаше да мисли повече за това.

— Ирена говори за липсващи пари. Изглежда, че госпожа Даймънд е била единственият ѝ източник на доходи. Явно ѝ е плащала

в брой всяка седмица. Ирена твърди, че в апартамента е имало пари в брой. — Кратко мълчание. — Не можахме да ги намерим — рече детектив Родригес с почти обвинителен тон. — Странно, не мислите ли?

— Не — отвърна спокойно Макс. — Нали казахте, че е обир. Ако там е имало пари в брой, крадецът или крадците са ги взели.

— Хм... Може би. — Пауза. — Ирена не живееше там, нали?

— Не. Мисля, че идваше три пъти седмично да се грижи за дрехите на Маришка и за други лични неща.

— Имаше ли ключ?

— Сигурен съм, че сте я попитали.

— Просто правя двойна проверка — отвърна Родригес и стана.

Макс също се изправи.

— Между другото, Ирена работеше ли за бившата ви съпруга, когато се оженихте?

— Не — отвърна Макс, уморен от въпросите. — Маришка я доведе след една година. Останах с впечатлението, че я е наела от някаква агенция.

— За момента не мога да се сетя за друго, а вие? — рече детективът и погледна колежката си.

Жената поклати глава.

Детектив Родригес се отправи към вратата.

— Ще поддържахме връзка — обеща той.

Макс го последва.

— О — каза детективът и спря за момент, — и сте напълно сигурен, че не сте забелязали този бележник с телефоните да се е мяркал там?

— Напълно — отвърна Макс.

— Лека нощ, господин Даймънд.

— Лека нощ, детектив.

* * *

Докато Макс разговаряше с детективите, Крис се беше затворил в стаята за гости и въртеше телефони, опитвайки се да навакса загубеното време.

Един от първите беше Рот Джиаганте, за да провери, че хората му правят всички нужни приготовления за предстоящата сватба на Бърди във Вегас.

— Не се безпокой за това — каза Рот с дрезгавия си глас. — Безпокой се за това, че трябва да ми платиш шибаните пари.

— Ред ти изпраща своите най-добри пожелания — каза спокойно Крис. — И двамата много се смяхме на шегата. Би трябвало да станеш актьор. Разминал си се с призиванието си.

— За каква шега говориш?

— Ами за натиска, който ми оказа, и за проститутката. Между другото, мисля, че ти казах, че тя ми открадна ролекса? Следващия път наеми момиче от по-добра класа. Крадлите не ти подхождат.

— Мамка му! — изръмжа Рот.

— Да, мамка му! — съгласи се Крис. — Когато пристигна за уикенда, ще ти донеса парите.

Той затвори, почувствал се доволен.

Майната му на Рот Джиаганте! Беше го мислил за приятел, но само дума от Ред и с приятелството беше свършено.

От това поне имаше някакъв положителен резултат. Преживяването категорично го беше излекувало от комарджийската треска.

След това се обади на Джет. Беше говорил с него по-рано и го беше поканил на вечеря с Макс, но Джет беше обяснил, че той и Джиана трябва да се срещат със София Кортинели и приятеля ѝ. Крис се надяваше, че по-малкият му брат не го будалка. Нямахше да бъде много разумно, ако продължаваше да се върти около Ейми, макар че според Макс Ейми щеше да прекара вечерта с майка си.

Сега телефонът на Джет не отговаряше, затова Крис се обади на Бърди, която беше в прекрасно настроение, непрекъснато се смееше и говореше за приготовленията за сватбата във Вегас.

— Роки ще пристигне във Вегас няколко дни по-рано — събщи му тя. — Няколко приятели са му организирали ергенско парти. Нали е страхотно!

— Какво ергенско парти? — попита Крис и вътрешно простена, защото знаеше, че това би означавало нови неприятности.

— Ами, нали знаеш, момчетата седят там, играят карти, гледат филми или се разхождат с лодка по езерото Мийд.

В превод това означаваше: момчетата ще отидат във Вегас, ще се натръснат с текила и ще обиколят всички клубове в града, в които има стриптийз.

— И ти си доволна, че ще прави всичко това? — попита Крис.

— Разбира се — каза въодушевена Бърди. — Моите момичета пък са запазили едно бунгало в хотел „Бевърли Хилс“ и ние ще си прекараме там по женски.

В превод това означаваше: момичетата ще стоят в басейна на хотел „Бевърли Хилс“, ще се наливат с коктейли и ще клюкарстват до насита по адрес на приятелите си.

— Звучи страхотно — излъга я Крис.

— Знам — рече ентузиазирано Бърди. — Заминавам утре със самолет за Вегас. Трябва да дойдеш с мен. Моята звукозаписна компания ми изпраща самолет.

— Роки ще бъде ли в него?

— Не. Той ще трябва да се види с някои свои роднини, а оттам ще замине директно за Вегас.

Защо пък да не пътувам с Бърди, помисли си Крис. Не можеше да стои вечно тук, а и Макс явно беше решил да постъпва както сам реши.

Беше говорил няколко пъти с Анди. Дъждът най-последно беше спрял и Анди му беше казал, че успял да спаси доста неща от къщата, включително и сейфа. Беше уредил всичко да бъде почистено и сложено на склад, с изключение на сейфа, който за по-сигурно беше откарал в собствения си апартамент.

За щастие къщата не се беше плъзнала надолу по хълма. Това беше добра новина.

Анди беше способно момче. Вече беше наел архитекти да видят какво може да се направи за укрепване на основите и възстановяване на щетите. Определено го очакваше голямо повишение на заплатата.

Да, реши Крис, имаше твърде много причини да се върне в Лос Анджелис.

— Кога отлиташ? — попита той.

— Около обяд — изчурулика тя. — Моля те, ела.

— Ще бъда на летището — каза Крис.

Щеше да уведоми Макс по-късно. Беше сигурен, че брат му ще го разбере.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Съветският клуб беше далеч от домовете на много руски имигранти, дошли да живеят в Ню Йорк. Храната беше добра, водката от най-високо качество, а атмосферата напомняше на луксозен европейски нощен клуб.

Соня Сивариус обичаше да прекарва времето си в Съветския клуб. Тук се чувстваше удобно. Беше на светлинни години от реалния ѝ живот с лесбийските изпълнения пред публика и преспиването с богати стари мъже срещу заплащане. В Съветския клуб към нея се отнасяха като към красива жена, която обича да се забавлява. Повечето хора я мислеха за консултантка в някаква модна къща, а ако понякога там харесаше някой мъж, преспиваше с него безплатно.

Братовчед ѝ Игор, когато решише да се облече прилично, беше доста красив придружител въпреки склонността му към напълняване. Владимир, приятелят на Игор, винаги имаше невзрачен вид, въпреки че тази вечер се беше постарал доста. Соня знаеше, че това е заради Фамка, която обикновено не му обръщаше внимание. Тази вечер беше различно — от Владимир се излъчваше някаква енергия, която обикновено той не притежаваше.

Фамка, ослепителна в яркочервената си официална рокля, също го забеляза. Като обърна на един дъх втората си водка, тя деликатно хлъцна и каза на Соня:

— Какво е станало с Владимир? Забелязваш ли колко се е променил?

— Да — съгласи се Соня, която изглеждаше великолепно в плътно прилепналата по тялото жълта копринена рокля и новата си перлена огърлица, която гордо беше окачила на врата си. — Игор твърди, че има да ни казва нещо. — Като сниши глас, Соня добави: — Казва, че ще получи много пари.

— Не! — рече Фамка — Не и Владимир.

— Напротив — настоя Соня, — Игор е сигурен.

На съседната маса имаше шумна компания: три много млади американски момичета с двама по-възрастни руснаци. Соня познаваше един от тях — Алекс Пинчиноф, човек, когото беше по-добре да избягва. Беше от руската мафия. Опасен. Преспа веднъж с него и това ѝ стигаше. Беше заключил ръцете ѝ с белезници за леглото и направо щеше да я задуши до смърт с огромния си чеп. Дожаля ѝ за младите момичета, които седяха на масата. Едно от тях щеше здравата да си изпати.

След обилна вечеря с борш и блини, „Бьоф Строганоф“ и червено зеле Владимир каза, че ще им съобщи нещо.

Соня обърна третата водка и го изгледа предизвикателно.

— Хайде, давай — рече тя. — Изненадай ни.

— Ще ви изненадам! — рече смело Владимир и хвърли възторжен поглед на Фамка. — Здравата ще ви изненадам.

Фамка се наведе по-близо до него и големите ѝ гърди за малко да изскочат от червената ѝ рокля.

— Давай — прошепна тя, като се питаше как ли ще е той в леглото. Обикновено безличните мъже са по-добри в секса от красивите. Фамка харесваше мъж, който може да я накара да получи оргазъм. Клиентите ѝ никога не успяваха, въпреки че някои от тях много се стараеха.

— Жена ми умря — каза, като замазваше думите Владимир.

— Жена ти ли? — рече презрително Фамка. — Ти нямаш жена. Коя ще се ожени за теб?

— Продължавай, разкажи им — окуражи го Игор.

— Моята жена е известна — похвали се Владимир. — Известна и богата.

— Да не би да е Джулия Робъртс? — подразни го Фамка.

— Или пък Никол Кидман — присъедини се към нея Соня.

— А може пък да е Анджелина Джоли, тя е много секси — рече Фамка и облиза устните си. — Става повече за мен, отколкото за теб.

— Владимир не ви будалка — рече Игор, защитавайки приятеля си. — Той е женен за жена, за която пишат вестниците. Била е убита. Известна жертва на убийство. И много богата.

— Да, богата — съгласи се Владимир. — И ми беше жена. Аз съм законният ѝ съпруг, така че всичките ѝ пари са мои.

— Не! — каза Фамка и се разсмя. — Съчиняваш си.

— Покажи им документа — подкани го Игор и сръга Владимир в ребрата. — Покажи им го. Тогава кучките ще ти повярват.

— Кого наричаш кучки? — протестира Соня, докато Владимир бъркаше в джоба си, откъдето извади омачканото брачно свидетелство. Подаде го на Соня.

— Коя е Паулина Кучинова? — попита тя, докато го разглеждаше. — Името ѝ не ми е познато.

— Маришка Даймънд, онази от хайлайфа, която беше убита — каза Владимир.

Сега Соня направо щеше да се пръсне от смях.

— Ти се майтапиш с нас.

— Мога да го докажа.

— Как?

— Имам снимка от сватбата, на която това се вижда. Беше проститутка... като теб.

— Аз не съм проститутка — рече ядосана Соня. — Аз съм терапевт на много богати мъже. Проститутките работят на улицата. Те са мръсни момичета.

— А ти не си, така ли? — попита Владимир и лукаво я погледна.

— Покажи ми снимката, иначе ще реша, че само ни баламосваш — рече Соня, взе бутилката с водка от масата и си наля още една чаша.

— Взех снимката, за да ви я покажа — каза Владимир.

— Е, и какво от това? — попита Фамка, любопитна да разбере защо той си измисля тази история. — Ще отидеш в полицията и ще им кажеш, че ти е жена, така ли?

— Да, обаче след като заловят убиеца.

— Откъде знаеш, че ще го заловят? — попита Соня и лукаво намигна. — Може пък да си помислят, че си ти. Може и да те арестуват.

— Аз ли? — рече ядосан Владимир. — Правил съм много лоши неща, но не съм убивал.

— Да, бе — рече Соня, започнала да се чувства възбудена. Продължаваше да не вярва на историята на Владимир. Погледна към гангстера, който седеше на съседната маса.

Алекс Пинчиноф забеляза погледа ѝ и вдигна чашата си за поздрав. Явно беше си прекарал по-добре от нея при предишната им среща в леглото.

Може пък в края на краищата да му даде още една възможност. Не виждаше друга перспектива.

* * *

— Здравей — каза Ейми, когато отвори входната врата.

— Здравсти — отвърна Джет и влезе вътре. — За теб — рече той и ѝ подаде букет жълти рози.

Защо ѝ беше купил цветя? Беше романтичен жест, който не би трябвало да прави. И все пак кого заблуждаваше тя? Беше много мило от негова страна.

— Как си? — попита Ейми с най-любезния си тон.

Тъп въпрос, защото си беше тръгнала от студиото само преди час и тогава той изглеждаше добре.

— Всичко е наред — рече той и влезе в хола.

— Ами... ще пийнеш ли чаша вино? — попита Ейми, почувствала се неловко, докато го следваше и продължаваше да стиска букета с розите.

— Не пия — каза той, давайки си сметка колко малко всеки от тях знае за другия. Дали да ѝ признае, че някога е бил безнадежден алкохолик? Побъркан от алкохол, дрога и секс? Или трябваше да почака, за да научи сама за позорното му минало?

Беше по-дипломатично да изчака, обаче какво пък толкова? Беше решил да бъде напълно откровен във всичко.

— Лекувах се от алкохолизъм и наркомания — изтърси той.

— О... съжалявам — рече тя и отнесе цветята в малката кухничка, за да потърси ваза.

— Съжаляваш, че съм бил наркоман и алкохолик ли? — попита той, като вървеше след нея.

— Не си падам много по пиенето — каза тя, намери една ваза и я напълни с вода.

— За малко да ме избудалкаш — пошегува се той. — Онази вече беше попрекалила.

Зачекна темата без много заобикалки. Сега беше неин ред да се защити и да оправдае действията си.

— Да — призна тя, като се опитваше да изглежда спокойна. — Бях пияна и предполагам, че тъкмо затова се стигна до това, което направих.

— Е, да, но не беше чак толкова пияна — контрира той, докато я наблюдаваше как подрежда цветята.

— Бях — настоя тя, като се стараеше да не го гледа.

— Това означава ли, че всеки път, когато попрекалиш с пиенето, лягаш в леглото на някой непознат? — подкачи я леко Джет. — Така ли да го разбирам?

— Не, но...

— Каж ми, Ейми — каза той, станал сериозен, — трябва да знам... какво се случи между нас?

— Аз... аз не знам — успя да каже тя, а си помисли: *Не съм готова за сблъсък.*

— Беше очевидно, че не беше спала с Макс.

Тя не отговори. Последва дълга пауза.

— Обичаш ли го?

— Това... не е твоя работа — рече тя, взе вазата и я отнесе в хола.

— Ами, това ми прозвуча като „не“ — каза той и пак я последва.

— Не слагай свои думи в устата ми.

— Не слагам.

— Напротив, слагаш — настоя сърдито тя. — С Макс се чувстваме много щастливи заедно.

— И затова ли преспа с мен? Сега разбирам, било е защото си била безумно щастлива с него.

— Знаеш ли какво, Джет — рече ядосана тя, — срещата ни тук беше една грешка. Нямаме нищо, което да си кажем, и аз не искам да се караме. Какво се случи ли? Ами просто се случи. Трябва да оставим нещата така.

— А ако не мога? — рече той и се приближи по-плътно до нея.

— Моля? — попита тя и се отдръпна.

— А ако не мога, Ейми? — настоя той. — Какво, ако съм хлътнал здравата по теб? Ами ако ти си момичето, което винаги съм търсел?

— Това е смешно — каза тихо тя и разтърси глава, като че ли да се убеди, че това, което той ѝ говори, са глупости.

— Така ли?

— Ти живееш с Джиана — рече тихо тя. — Аз съм с Макс. Имахме един момент...

— Хей — прекъсна я той и продължително я изгледа, — беше много повече от един момент и ти го знаеш.

— Не, не го знам — рече тя съвсем изнервена.

— Знаеш го — каза той и пак се приближи до нея.

Преди някой от тях да разбере какво става, Джет докосна рамото ѝ, а после по някакъв начин това докосване премина в прегръдка и оттам в пламенни целувки. Аз съм трезва — помисли си Ейми — и пак го правя. Какво става с мен?

Обаче не можеше да престане да го целува, не искаше. Скоро ръцете му бяха на гърдите ѝ, после под копринената ѝ камизола, която беше облякла, след като беше излязла изпод душа. Беше искала да изглежда хубава пред него. Дълбоко в себе си знаеше, че това ще се случи.

Не! — крещеше вътрешният ѝ глас.

Да! — отвърщаше му тя.

Той започна да целува врата ѝ, карайки я да трепери в очакване на това, което ще последва.

Опита се не особено настоятелно да го отблъсне.

— Не трябва да правим това — каза тихо тя. — Не е честно спрямо Макс.

— Знам — рече той, но продължи да я целува и без да се усетят, те се отправиха към спалнята, като по пътя се освобождаваха като насън от дрехите си. — Ти си толкова невероятно прекрасна — прошепна той, падайки заедно с нея върху леглото, като продължаваше да гали гърдите ѝ, да целува зърната ѝ, да движи устните си надолу по плоския ѝ корем, а после слезе още по-надолу и бавно, но решително разтвори краката ѝ. След секунди главата му беше между бедрата ѝ, а езикът му вършеше невероятни неща.

Тя сграбчи една възглавница, покри лицето си с нея, а вълните на желанието заляха сетивата ѝ.

Той я поведе към едно пътуване, толкова вълнуващо и чувствено, че тя не можеше да сдържа стоновите си. Накрая удоволствието стана толкова голямо, че се отказа и стенойки неистово от наслада, стигна до кулминацията.

Той вдигна глава от бедрата ѝ, косата му беше разбъркана, а лицето му изразяваше пълно блаженство.

— Хубаво беше, нали?

— Повече от хубаво — прошепна тя и смутена го погледна.

— Хей — рече той и дръпна възглавницата, зад която тя се опитваше да се скрие. — Има и още.

После легна отгоре ѝ и започна да я клати, а тя не се опита да го спре. Искаше той да е в нея. Да го чувства по-близо до себе си.

Още веднъж удоволствието и за двамата беше невероятно, дори по-хубаво от първия път.

След като всичко свърши, останаха да лежат в леглото в тъмното, а чувството за вина започна отново да се прокрадва.

— Джет... — каза неуверено тя.

— Какво, скъпа? — попита той и протегна ръка, за да я докосне.

— Това... не е редно — рече Ейми, произнасяйки с усилие думите.

— Изглежда, че е — отвърна той и лениво се протегна.

— Не, не е. Не трябва да постъпваме така.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Заради Макс ли? — каза той, като се питаше дали тя ще има нещо против да запали цигара. После реши, че определено ще има, затова дори и не я попита.

— Да, заради Макс.

— Но, Ейми — рече той, като се подпря на лакът и се загледа в нея, — трябва да разбереш, че Макс не е подходящ за теб.

— Моля те, изслушай ме, Джет — каза тя със сериозен тон. — Не мога да го изоставя, особено след всичко, което му се случи. Освен това ти си с Джиана и живееш в Италия.

— Колко пъти трябва да ти повтарям? — каза, загубил търпение той. — Джиана и аз не сме заедно.

— Но ти спиш с нея — каза с укор тя.

— Неангажиращ секс — отвърна той.

— Какво му е неангажиращото на секса? — попита тя и се намръщи — За мен това си е едно обвързване, за общо бъдеще, за семейство, за начин на живот.

— Браво — възкликна той. — Ти си сериозно момиче.

— Никога не съм казвала, че не съм. И това, което правим, не е редно.

— Така ли го чувстваш? — попита Джет, като галеше лицето ѝ. Тя седна в леглото и придърпа чаршафа, за да се покрие с него.

— Да — рече тихо Ейми, — за мен е така.

— Лъжеш.

— Ако го правя, то е, за да защитя и двамата ни — каза тя и дълбоко въздъхна. — Искам да кажа, че това не може повече да продължава.

— Виж какво — рече той, — ще кажа на Джиана, че между нас всичко е свършено, ако смяташ, че това би променило нещата. Още тази вечер.

— Не трябва да го правиш заради мен. За нас двамата няма бъдеще. Трябва да остана при Макс.

— Дори и след като не го обичаш, така ли? — попита той.

— Не съм казвала това.

— И не е нужно.

Тя се разплака от напълно безизходната ситуация, в която се намираше.

Джет протегна ръка и я прегърна, притисна я до гърдите си, погали косата ѝ и я целуна по челото.

— Ще разрешим този въпрос — каза тихо той. — Обещавам ти, Ейми, ще го разрешим така, че да бъдем заедно, защото и ти, както и аз сме сигурни, че си принадлежим един на друг.

* * *

Детектив Родригес направо вбесяваше Макс. Не можеше да го понася с тъпите му мустачки и нахалните му въпроси.

Веднага след като двамата детективи излязоха от апартамента му, Макс си наля още едно бренди — беше му третото. После почука на вратата на стаята за гости.

Крис още разговаряше по телефона. Този път с офиса си в Лос Анджелис. Вдигна ръка, за да покаже на Макс, че скоро ще свърши.

Макс остана в стаята и това го принуди да съкрати разговора си с Анди.

— Ето какви са последните новини — рече Крис, като остави слушалката. — Трябва да се върна в Лос Анджелис, затова ще използвам самолета на Бърди Марвъл.

— Така ли? — рече Макс, като се опита да прикрие разочарованието си, защото връзката с брат му беше за него едно съвсем ново преживяване, и то доста приятно.

— Налага се — обясни Крис. — Клиентите ми направо крещят да им обърна внимание, освен това трябва да се оправям някак със ситуацията с къщата ми.

— Разбирам — рече Макс.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се, че ще се оправя. Знаеш ли какво си мислех?

— Какво?

— Какво ще кажеш, ако ти дам парите, които намерих в кутията на Маришка? Така ще можеш да си изплатиш дълга от комара.

— Да не си полудял? — избухна Крис и погледна брат си така, като че ли съвсем се е побъркал. — Не бих докоснал тези пари. Освен това те не са твои, Макс. Трябва да се откажеш и да предадеш всичко на детективите или поне да кажеш на адвокатата си за това. Боже господи! Ти си твърде умен, за да постъпваш по такъв глупав начин.

— Смяташ, че така трябва да постъпя?

— Точно така, по дяволите. Маришка беше брутално убита. Очевидно е, че Владимир е отчаян тип. Стой настрана от тази работа.

— Предполагам, че си прав. Трябва да го сторя.

— Кога, Макс?

— Скоро.

— Надявам се да е така, защото цялата тази работа е направо безумие.

— Разбирам.

— Ред още ли не ти се е обадил?

— Защо да ми се обажда?

— Вероятно е разбрал какво се е случило. Нали в шибаните новини говорят само за това? Помислих си, че може би ще ти се обади.

— Защо ти си изненадан, а пък аз не съм?

— Е, да. Това е типично за поведението на Ред — съгласи се Крис. — На копелето изобщо не му пука.

— Точно така.

— Как протече разговорът ти с детективите?
— Той знаеше, че съм бил в апартамента.
— Обзалагам се, че това много го е ядосало.
— Сега не може да направи нищо. О, и няма да повярваш какво ще ти кажа.
— Давай, изненадай ме.
— Личната прислужничка на Маришка, Ирена, онази дърта рускиня, която не мога да понасям, ще се окаже, че вероятно е нейна майка.
— Няма начин — рече Крис.
— Очевидно е така. Мисля, че трябва да поговоря с нея.
— Че защо трябва да говориш?
— Може да знае нещо, което не иска да каже на полицията, нещо за Владимир.
— За бога! — скара му се Крис. — Ти не ме ли слушаш! Трябва да престанеш с тези глупости. Те ще разберат за Владимир, каквото и да направиш.
— Мислиш ли?
— Виж какво — каза търпеливо Крис, — предай на детективите кутията с всичко в нея, включително и парите. И помни, че те са детективите, а не ти. Направи го скоро, Макс, защото не искам да ми се налага да те освобождавам от ареста под гаранция защото си укрил доказателства.
— Това няма да се случи.
— Надявам се да си прав. Много се надявам.

* * *

Руският гангстер беше силен, мускулист и груб, с огромни масивни ръце, които прилягаха на едрия му месест чеп.

Соня не би го признала пред никого, освен пред себе си, но той доминираше над нея. Това беше приятно разнообразие от всички онези стари мъже, с които беше спала за пари. Дърти богаташи с уморени пишки и провиснали тестиси. Едно здраво, старомодно чукане с истински мъж беше приятна промяна, докато Алекс Пинчиноф не напъха огромния си чеп в устата ѝ и не се опита да я задуши.

Това беше моментът, в който си спомни защо не искаше да се среща повече с него.

Този път поне не беше настоявал да я закопчее с белезници за леглото, а освен това той беше красив мъж по един зловещ начин. Висок, с груби черти на лицето, гъста черна коса и гъсти вежди. За момент тя се опита да си представи какво би било да е омъжена за човек като Алекс. Сигурно щеше да иска да я чука всеки ден, щеше да ѝ направи едно-две деца и щеше да очаква от нея да му готви и да чисти и редовно да му прави свирки. След това щеше да си намери любовница, някоя млада русокоса американка, със стегната, малка слива и широка американска усмивка.

Край на фантазиите.

Тя успя да го накара да свърши, без да се задуши. После той отново я чука, докато и двамата свършиха за втори път и тя остана да лежи напълно изтощена.

— На теб май че ти хареса да си с мен тази нощ? — попита той, като запали една тъмнокафява цигара с отвратителна миризма.

Бяха в спалнята на неговия почти изцяло в червено апартамент. Стените бяха боядисани в червено, килимът червен и дори чаршафите бяха червени.

— Не си за изхвърляне — позволи си да каже тя и леко се усмихна.

Грамадната му ръка я сграбчи право за боядисаните косми на вагината.

— Накарах те да свършиш.

— Да.

— Не беше ли твърде голям за теб?

— Не.

— Ти си интересна жена. Кои бяха тъпанарите с теб тази вечер?

— Не са тъпанари — рече тя в защита на Игор и Владимир. — Единият ми е братовчед. Другият... той пък е съпруг на убитата богата жена. Ще получи всичките ѝ пари.

— Каква жена? — попита заинтригуван Алекс.

— Убитата рускиня, за която пишат вестниците — отвърна Соня, като се питаше откъде, по дяволите, Алекс беше намерил тези червени чаршафи.

— Паулина Кучинова ли? — попита той, като издуха отвратителния дим към нея.

— Знаеш истинското ѝ име? — каза изненадана тя. Може би в крайна сметка Владимир говореше истината. Кой би повярвал? — Откъде знаеш истинското ѝ име?

— Знам повече неща от истинското ѝ име — рече Алекс и силно се почеса по топките. — Тази кучка ми дължи много пари. Който я е убил, е свършил добра работа. Тя беше една алчна курва, която си го получи. — Ах, да — продължи той и кимна като че ли на себе си, — познавах Паулина. Познавах я добре. Затова ми кажи къде да намеря Владимир, защото сега той ми дължи много пари.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

Либърти беше изправена пред дилема. Да отиде ли на вечерята с Чип и екипа, или да прекара вечерта с Деймън и Паркър Джей Джоунс, нейния бъдещ продуцент. Не искаше да обиди Чип, беше се отнесъл така добре с нея. От друга страна, Деймън беше в Лос Анджелис и, женен или не, как би могла да устои да не прекара времето с него?

Далеч от Ню Йорк нещата изглеждаха по-други. Беше така, сякаш е на почивка, където нищо друго няма значение, освен да си прекара добре. Въпреки че никога не беше ходила на почивка. Това беше лукс, който не беше могла да си позволи.

О! Бяха се случили толкова много неща, и всичките невероятни. Ако майка ѝ не беше развалила всичко, щеше да се чувства напълно щастлива.

Деймън беше отседнал в същия хотел. Каква изненада! Беше му казала, че ще му се обади след пет минути.

Първо позвъни в стаята на Теди, за да провери дали е уместно да доведе Деймън и Паркър на вечерята.

— Деймън Донъл, краля на хип-хопа? — попита Теди заинтригуван. — Първо Тони А, а сега Деймън Донъл. Не ми ли каза, че си съвсем нова на сцената?

— Така е.

— Изглежда, че някой се опитва да ме будалка.

— Тони А е приятел от много отдавна — обясни Либърти, — а Деймън иска да ме свърже със звукозаписния продуцент Паркър Джей Джоунс.

— Сигурен съм, че Чип няма да има нищо против — каза Теди. — Искаш ли да му се обадя вместо теб?

— Можеш ли? После веднага ми звъни.

След секунди Теди беше отново на телефона.

— Чип е съгласен.

Сега трябваше да попита Деймън дали ще има нещо против да се присъедини към приятелите ѝ на вечерята. Обади му се.

— Групов секс ли? — пошегува се той. — Без мен. Падам си по по-интимните неща, само аз и ти.

— Не се занасяй — скара му се тя. — Чип е фотографът, с който работя, а другите са много забавни. Ще се радвам, ако дойдете и двамата с Паркър. После можем да поговорим за музиката ми.

— Момичето казва да поговорим за музиката ѝ — рече провлачено Деймън. — Разбира се, скъпа. Точно за това долетях в Лос Анджелис — да поговорим за музиката ти.

— Довел си продуцента, нали?

— Е, да.

— Тогава?

— Тогава ще дойдем на вечерята. Колко лимута трябва да поръчам?

— Колко какво?

— Лимузини, за да отидем до ресторанта.

— Сигурна съм, че ще минем и с такси.

— Никой не взема такси в Лос Анджелис.

— Може би тогава ще се срещнем в ресторанта. Казва се „Бръшлянт на брега“.

— Хей, Ел Ел, нали знаеш, че дойдох със самолет специално заради теб, така че не ми пробутвай тези „ще се видим по-късно“.

— Не съм те молила да идваш тук.

— Мисля, че ще си струва.

— Сигурен ли си?

Той се засмя.

— Да.

— Наистина ли? — каза тя. — Но ти все още имаш халка на пръста, нали така?

— Господи! — оплака се той. — Ама ти наистина си играеш здравата с мен.

— Аз съм напълно искрена с теб. Изглежда, че подобно нещо не ти се случва често.

— Забелязала си — каза кисело той.

— Ти си невероятно готин, Деймън — рече тя, решила да го изненада, защото независимо какво мислеше Бевърли, тя също разбираше от мъже. — Ако не беше женен — продължи Либърти, — нямаше да водим този разговор.

— Нямах ли? — запита заинтригуван той.

— Не — рече смело тя. — Щяхме да се търкаляме в леглото и да правим невероятно щур секс.

— Сега пък се опитва да ме възбуди по телефона — простена той. — И трябва да кажа, че успява. Да не си падаш по телефонния секс, а, скъпа?

— Не, благодаря — каза рязко тя. — Повярвай ми, не се опитвам да те възбудя. Просто ти казвам как стоят нещата, защото ако си дошъл със самолет дотук, за да спиш с мен, забрави.

— Ей, ама ти си била много трудна — оплака се той.

— Казва се предпазливост.

— Значи така се казва, а?

— Размени ролите и ще разбереш.

— При това си и умна.

— Опитвам се.

— Е, добре, Ел Ел, мислиш ли, че можеш да се качиш с мен в колата до ресторанта?

— Трябва да се срещна с останалите в седем и половина.

— Ще дойда да те взема в седем и петнайсет. Ще пристигнем рано, за да пийнем по едно-две мохито.

Тя се обади пак на Теди, за да му каже, че ще дойдат и ще се срещнат в ресторанта.

— Госпожица Невероятна? — рече възхитен Теди. — Ти познаваш абсолютно всеки. Много съм впечатлен.

* * *

След малко сковано начало всичко продължи добре. Либърти трябваше да признае, че Деймън беше много чаровен. Беше сърдечен, държеше се приятелски и в никакъв случай не играеше ролята на прочут магнат в звукозаписния бизнес.

Паркър Джей Джоунс — едър мъжага с подобен характер — беше невероятен. Оказа се, че беше правил записи за Бренди, Бърди Марвъл, Тони Брактън и голям брой други жени звезди.

Теди и Куин направо бяха във възторг от него и дори Ума беше очарована от историите, които разказваше, особено тези за Бърди

Марвъл. Ума беше луда по Бърди Марвъл. Тя слушаше жадно, докато Паркър поверително разказваше как Бърди е суперзвезда с невероятни прищевки, включително сериозни залитания по онзи, с когото се чука в момента.

Чип и Деймън намериха обща тема. И двамата си падаха по коли. Чип скоро си беше купил първото си „Ферари 575 Маранело“, а се оказа, че Деймън притежава три много специални ферарита, включително новото „Супер Америка“ и едно „Мазерати“.

— Братче, трябва да те снимам с колите ти — рече ентузиазизиран Чип. — Сигурен съм, че ще излезе добра корица за „Ролинг Стоун“ или за „Венити Феър“. Крейдън положително ще прояви интерес към колите.

— Не искам да те разочаровам, но аз не се занимавам много с личната си популярност — призна Деймън. — Оставил съм тази проклетата работа на съпругата ми.

После забеляза, че Либърти слуша, и съжали, че беше споменал думата съпруга.

Майната му, каза си тя и отново стана леденостудена. След две чаши вино беше започнала да мисли какво ли би могло да се случи между тях. После, когато чу да споменава за съпругата си, престана да мисли за това. Решително насочи вниманието си към Паркър, което би трябвало да направи още от самото начало. В края на краищата той беше бъдещето ѝ, щеше да ѝ помогне, за да стане голяма певица.

— Имахте ли възможност да прослушате записа ми? — попита тя.

— Затова съм тук — рече Паркър, докато с охота похапваше коктейл от раци. — Прослушахме го с Деймън и ми хареса това, което чух. Нямахте да дойда със самолет в Лос Анджелис, ако не ми беше харесало. Въпреки че трябва да призная, че всеки път, когато ми се удаде възможност да се кача на самолета на Деймън, ми е трудно да откажа. Вие качвала ли сте се?

— Не, не съм.

— В такъв случай, малка госпожице, ви очаква голямо преживяване. Този баровец наистина знае как да живее като крал.

— Значи наистина харесахте записа ми? — попита пак тя, връщайки разговора отново към музиката.

— С някои резерви — рече Паркър. — Не е нищо, което не бихме могли да поправим.

— Резерви? — попита разтревожена тя. — Например?

— Трябва да мислите за същността си. В момента тя е прекалено неясна и на заден план. И запомнете — вие не сте Алиша Кийс, така че не се опитвайте да копирате стила ѝ. Тя е много оригинална, а и вие ще станете такава.

— Не се опитвам да копирам никого — възрази тя.

— Не се оправдавайте пред мен — предупреди я Паркър, — защото ни чака много работа заедно. Научете един важен урок... научете се да слушате, когато ви критикуват, и приемайте критиката, защото ако не можете да го правите, няма да стигнете доникъде. Разбрахме ли се?

Тя кимна, много впечатлена. Паркър беше професионалист, а тя не беше. Още не. Щеше да направи каквото ѝ казва, щеше да го слуша и да се учи.

Надяваше се накрая да излезе нещо.

* * *

Когато тръгнаха обратно към хотела, Либърти установи, че е сама в лимузината с Деймън.

— Къде е Паркър? — попита тя, леко разтревожена. — Помислих, че и той ще дойде с нас.

Деймън се засмя.

— Да, обаче ето каква е работата. Паркър си има една страхотна малка сладурана, която го чака в Бевърли Хилс. Това е и истинската причина да се съгласи така внезапно да дойде в Лос Анджелис.

— Мислех, че аз съм причината — пошегува се тя.

— Е, де, не се обиждай, но той няма да се облажи от теб.

— Женен ли е?

— Ето я, пак започва — въздъхна Деймън и поклати глава. — Каква си ти? Таен блюстител на морала?

— Не мога да съм друга, щом като имам принципи — каза тя и леко се усмихна.

— Предполагам, че това означава да не се надявам на нищо тази нощ.

— Тази нощ и утре вечер. Знаеш защо.

— Е, да, да, знам — каза тъжно той. — Аз съм женен. И за теб не означава нищо, че с жена ми имаме споразумение.

— Аз пък съм чувала съвсем друго.

— Така ли? И какво си чула?

— Че жена ти ще пукне главата на всяко момиче с обувките си с високи токчета, които стрували осемстотин долара, ако те хване да ѝ изневеряваш. Явно е много свирепа.

Деймън избухна в смях.

— Жена ми не би направила нищо с обувките си, ако реши, че има опасност да ги повреди. Тя е маниачка на тема обувки, бейби.

— Както и да е — рече Либърти, като се облегна назад в кожената седалка и си каза: *Кой би повярвал преди по-малко от седмица, че ще седя в лимузина в Лос Анджелис със самия Деймън П. Донъл? Това наистина е прекалено.*

— Искаше ми се да те попитам как се е получило така, че ти не говориш като другите чернокожи момичета, които познавам? — каза Деймън, като се пресегна и я хвана за ръката.

— Не говоря ли?

— Знаеш го.

— Предполагам, че е заради това, че майка ми отиде да работи в друга част на града, накара ме да напусна училището в Харлем и ме прати да уча в едно много престижно в Манхатън — обясни тя, като бавно отдръпна ръката си от неговата. — Мразех новото училище, а те всички мразеха мен. Не бях за там, но мисля, че тъкмо там се научих да говоря правилно.

— Какво работи майка ти?

— Беше певица — рече, колебаейки се Либърти. После продължи: — А... сега е домоуправителка на някакъв гаден, стар милиардер.

— На милиардер ли? Чувал ли съм за него?

— Ред Даймънд. Тази седмица бившата съпруга на сина му беше намерена мъртва от прободни рани.

— Господи! Сега се говори само за това. Всички са пощурели да наемат бодигардове.

— Така ли?

— Каква ли ще е истинската причина?

Либърти сви рамене.

— Нямам никаква представа.

— Искаш да кажеш, че майка ти не знае нещо повече?

— Не съм я питала.

— Не си пожелала да я попиташ.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Че си прекалено принципна, за да се ровиш в мръсното бельо на хората, прав ли съм?

— Това лошо ли е?

— Не се впрягай. Ти си необикновено момиче, а аз си падам по такива.

Лимузината спря на паркинга пред хотела и Деймън ѝ помогна да излезе.

— Ето какъв е планът — рече той. — Ще предприемем една романтична разходка по плажа.

— Първо, ние с теб не сме романтични, а освен това е късно. Утре трябва да ставам рано и...

— Колко още извинения ще изброиш? — попита той, развеселен. — Отпусни се, Ел Ел, подобна възможност едва ли ти се предоставя често.

— Ами... — рече неуверено тя.

— Хайде, бейби — настоя той и я поведе към една странична врата, — в живота трябва да се рискува, иначе изобщо не е живот.

Когато излязоха на обширния плаж, който водеше към океана, той се наведе и започна да сваля маратонките си.

Тя свали сребърните сандали, които Ума ѝ беше дала тази сутрин, и нави крачолите на дънките си. Когато приключи, Деймън я хвана за ръка и се затича заедно с нея по плажа към океана. Пясъкът под босите ѝ крака беше гладък и хладен, а шумът на вълните, които се разбиваха на брега, беше направо хипнотизиращ. Усети прилив на сили и енергия и реши, че това е една нощ, която ще запомни за цял живот.

Когато почти стигнаха до океана, той спря, привлече я към себе си и без да каже нито дума, започна да я целува.

Усети, че е безсилна да каже „не“. Всъщност какво значение имаше, че е женен? Не възнамеряваше да има дълготрайна любовна връзка с него. Освен това ѝ беше казал, че имат споразумение с жена си, така че защо не?

Не! Тя знаеше достатъчно за мъжете и техните желания, за да си дава сметка, че той ѝ предлага да ѝ помогне да направи кариера, защото се правеше на недостъпна. Мъж като Деймън вероятно можеше да спи с всяка жена, която би пожелал. Той имаше всичко — външност, влияние, пари, да не говорим пък за флотилията му от ферарита, а на всичкото отгоре и собствен самолет.

Деймън П. Донъл имаше всичко, което повечето жени искаха. Но нямаше нея. И това беше разликата.

Мислеше за всичко това, докато се целуваха, а езикът му я възбуждаше, но не чак толкова, че да отстъпи пред настъплението му.

— Страхотно се целуваш — каза, останала без дъх тя, отдръпвайки се от него. — Обаче утре трябва да ставам в шест сутринта, затова се връщам в хотела.

— Така ли? — рече изненадан той. Тя беше права. Не всеки ден се случваше някой да отказва на Деймън.

Тя тръгна, а после се обърна и му извика:

— Идваш ли?

— Да, да, за малко да свърша в гащите — промърмори той, затича се след нея и пак я хвана за ръка. — Бива си те, Ел Ел.

— Приемам го като комплимент.

— То си е такъв.

Влязоха във фойето с разрошени от вятъра коси и останали без дъх. Там видяха да стои Тони А в бял костюм и с щръкнала на всички страни коса, а до него изнервен да се върти Хектор.

— Къде беше? — попита Тони, пристъпвайки напред с такъв вид, като че ли тя му принадлежи. — Мислех, че се разбрахме да бъдем заедно.

— Беше с мен — каза Деймън и заплашително излезе напред. — Така че, хубавецо... ако имаш нещо да казваш, можеш да го кажеш на мен.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

В сряда рано сутринта госпожа Конър влезе в кухнята. Макс беше станал от два часа, защото не можеше да спи. Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави образа на Маришка, изпъната в леглото сред локва кръв.

Известно време се опитваше да работи на компютъра, но в главата му се въртяха толкова много мисли, че не можеше да се съсредоточи. Имаше куп въпроси, на които трябваше да намери отговор.

До известна степен за него би било облекчение, ако Владимир се появеше в офиса му, но имаше чувството, че човекът ще се спотайва известно време и няма да се появи.

Беше решил днес да се свърже с Ирена. Да отиде да се види с нея и да чуе какво има да каже тя. Ако беше наистина майка на Маришка, точно тя би могла да знае отговорите на всичките му въпроси.

Накрая се отказа да работи и влезе в кухнята да си направи кафе, където го завари госпожа Конър.

— Добро утро, господин Даймънд — рече тя и веднага се залови с приготвянето на кафето.

— Подранила сте — каза той, като погледна часовника си и видя, че е седем без пет.

— Винаги ставам рано — отвърна госпожа Конър, като пълнеше кафеварката с вода. — В родния ми град Глазгоу седем часът се смята за твърде късно човек да мързелува в леглото.

— Къде е Лулу? — попита той и потисна една прозявка.

— Момиченцето още спи — отвърна госпожа Конър. — Двете прекарахме много добре вчера следобед. Заведох я в парка, след това се отбихме за сладолед и после тя дойде с мен на пазар и й купих любимите сладки и чипсове.

— На нея ѝ харесва да е с вас — рече Макс.

— На мен също ми е приятно да съм с нея — отвърна госпожа Конър. — Тя е добро момиченце. Тази трагедия е...

— Да не говорим за това, госпожо Конър — прекъсна я той. — Мисля, че що се отнася до Лулу, това е тема, която трябва да избягваме.

— Не ми се иска да го казвам, господин Даймънд, но тя ще научи скоро, след като тръгне отново на училище. Когато вчера се върнахме у дома, пред сградата имаше репортери и фотографи. Защиствах с всички сили детето, но те продължаваха да й подвикват разни неща.

— Боже господи! — възмути се той. — Не могат ли да оставят хората на мира?

— Имам едно предложение, господин Даймънд. Сестра ми работи за едно семейство в Монтаук. Живеят в чудесна къща на плажа, а сега заминаха за един месец в Европа. Казали са на сестра ми, че мога да отида при нея, и си помислих, ако сте съгласен, ще мога да заведа Лулу там за няколко дни. Ще бъде на спокойствие и ще може да се махне от тази шумотевица.

— Звучи ми добре, госпожо Конър. А Лулу как го приема?

— Изчаках първо да поговоря с вас, но мисля, че ще си прекара доста добре. Сестра ми има близначки, две момичета, които са само с няколко месеца по-малки от Лулу.

— Ако иска да дойде, заведете я — съгласи се Макс доста облекчен. — Още дори не съм започнал да разговарям с гувернантки. Надявам се да бъдете с нея, докато нещата се успокоят.

— За мен ще бъде удоволствие, господин Даймънд. А сега ме извинете, защото трябва да отида да проверя дали малката принцеса се е събудила. — Тя бързо излезе навън.

Няколко минути по-късно в кухнята влезе Крис.

— Събрах си багажа и съм готов да тръгна — обяви той.

— Обратно към несъществуващата ти къща ли? — попита Макс.

— Положението, изглежда, не е чак толкова лошо, колкото го мислех — отвърна Крис, като си наля чаша кафе. — Анди ми каза, че дъждът най-после спрял и сега изгребват калта от къщата. Така че веднага щом всичко бъде почистено и ако не е опасно, мога да се върна там.

— Виж какво — каза Макс, — онова не беше празно обещание, когато ти казах, че ще ти заема пари, за да се отървеш от онзи човек във Вегас.

— Наистина ли? — попита Крис, като отпи още от горещото кафе. — Ще го сториш ли?

— Нямах да ти го казвам, ако нямах такова намерение. Колко ти трябва?

— Анди е намерил сейфа ми — каза Крис. — Там имаше 250 000 долара, така че още 350 000 ще свършат работа.

— Считай го за уредено.

— Благодаря ти, Макс. Възнамерявам да бъда във Вегас в края на седмицата за сватбата на Бърди. Не можеш да си представиш какво удоволствие ще бъде да се отърва от Рот.

— Представям си — каза Макс.

— Значи — рече Крис, като си наливаше още кафе, — японците се съгласиха. Проектът ти ще продължи и всичко ще се оправи.

— Да, всичко е наред — съгласи се Макс. — Бизнесът ще продължи както обикновено.

— Не забравяй какво говорихме снощи. Предай кутията, кажи им, че Маришка ти я е оставила, за да я пазиш, и си забравил за нея. Ако решат, че си я взел от апартамента ѝ, здравата ще загазиш. Повярвай ми.

Макс кимна. Разбира се, че Крис беше прав, но въпреки това трябваше да поговори с Ирена, преди да направи каквото и да било.

Лулу се втурна в кухнята.

— Мога ли да отида с госпожа Конър, татко? Мога ли? Мога ли? Мога ли? — попита развълнувана тя, като подскачаше.

— Да, сладурче. Щом като искаш...

— Да, татко, Лулу иска точно това. Никакво училище. Не! Не! Не! Моята любимка е госпожа Конър.

— А кога ще стана и аз твой любимец? — попита Крис, като се наведе и я прегърна.

— Ами чакай да помисля — рече усмихната Лулу. — Може би утре.

— Нямам търпение — отвърна Крис и намигна на Макс. — Винаги съм си мечтал за момиче като теб.

Лулу доволна прихна да се смее.

* * *

Ейми се размърда в съня си и разпери едната си ръка. Стресна се, когато докосна нечие тяло. После изведнъж си спомни всичко. Беше в леглото с Джет. Все пак той беше останал да прекара нощта при нея.

О, господи! Сега пък какво беше направила? Не беше ли достатъчно зле първия път?

Той още спеше и леко похъркваше. Тя се загледа в лицето му. Беше толкова красив, но не само видът му я привличаше, а повече начинът, по който се държеше с нея. Снощи бяха разговаряли с часове. Освен Тина той беше първият човек, на когото беше разказала за изпитанието си по време на отвличането. Беше почувствала такова облекчение от това, че си споделяха, и накрая му разказа всичко.

— Никога ли не си ходила на психиатър? — попита той.

— Не. Майка ми ми каза, че трябва да забравя за случилото се.

— Майка ти е направо луда — каза Джет. — Трябвало е веднага да ти потърси някаква помощ.

— За съжаление тя не го направи.

— Точно затова винаги си се чувствала потисната в сексуално отношение.

— Мислиш, че съм потисната, така ли?

— Ами, до преди да се срещнем, ти си била една двайсет и една годишна девственица, която живее в Ню Йорк. Според теб нормално ли е?

— Аз... аз не знам.

— Повярвай ми, не е. Била си малтретирана сексуално на четиринайсет години, Ейми. И това те е накарало да изпитваш ужас от секса.

— А защо не се ужасявам с теб?

— Защото между нас има някаква невероятна химия.

— Мислиш ли? — каза срамежливо тя.

— Така е. Иначе си напълно загубена — подразни я той. — Това със сигурност е причината, поради която си държала Макс настрана.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. И то напълно е отговаряло на неговия проблем.

— И какъв е проблемът му?

— Не ти ли е казал?

— Да ми каже какво?

— Знам историята само от Крис. Когато Макс бил в гимназията, имал постоянна приятелка. Вечерта след един бал в училище я завел вкъщи. Ред влязъл и ги заварил точно когато се канели да го направят.

— О, не!

— Ред се разкрещял и изпратил Макс в стаята му, а след това дъртият перверзник изнасилил момичето. Била на шестнайсет.

— Какво? — попита изумена Ейми. — Това е ужасно.

— Тъкмо затова той не си пада много по секса. Така че както виждаш, двамата сте били идеалната двойка.

— Никога не ми е разказвал за това.

— Виж какво, ако между теб и Макс имаше наистина някаква връзка, щяхте да знаете всичко един за друг.

— Толкова ми е мъчно за него сега.

— Я стига, Ейми! Макс не е подходящ за теб и трябва да скъсаш с него.

— Не мога да му кажа за нас, Джет. Не мога.

— Ще го направиш... след време. Или пък той сам ще разбере. Известно време обаче трябва да се крием. Това е.

— Не искам да се крия.

— Е, не завинаги — увери я Джет. — Един ден ще го покажем открито. През това време Макс ще си е намерил някоя друга, така че сърцето му няма да се пръсне.

— Ти не разбираш — оплака се тя. — Макс ме обича. Той наистина ме обича.

— Обича те, защото си госпожица Целомъдрие. Не разбираш ли? Никой не може да те докосва освен той. Това харесва в теб, Ейми.

После двамата бяха заспали върху разхвърляните чаршафи, а сега беше сутрин.

— Джет — каза тихо Ейми, като видя часовника до леглото, — почти осем часът е. Успали сме се.

Той с мъка отвори очи.

— А, мамка му! — промърмори Джет.

— Какво има?

— Джиана много ще се ядоса. Снощи трябваше да й кажа, че няма да се прибера.

— Доколкото си ми разказвал, вашите отношения са много либерални.

— Да, така е, но откакто дойде в Ню Йорк, тя прекалено се е лепнала за мен и това ме затруднява.

— Трябва да тръгвам на работа — каза Ейми и стана от леглото.
— А ти пък да се заемеш с твоите работи.

— Ще дойда по-късно.

— Не.

— Защо?

— Защото всичко става прекалено бързо — рече тя, почувствала се объркана. — Не искам да се крия, както предлагаш ти. Освен това Крис знае, а според теб това как ме кара да се чувствам?

— Крис не знае.

— Не ме лъжи, Джет.

— Ами... Е, може би съм споменал, че те харесвам.

— Аз не съм идиотка. Каза му, нали? — рече с укор тя.

— Беше грешка — призна той. — Бях толкова шокиран, когато те видях на предсватбената вечеря. Бях му говорил непрекъснато за теб. Крис знаеше, че търся едно момиче. А после се оказа, че това си ти.

— Говорил си за мен? — каза тя по-меко. — Търсил си ме?

— От момента, в който избяга от апартамента ми — рече той и пак я събори на леглото.

— Така ли?

— Ами да.

— Ах, Джет! Какво ще правим?

— Ще бъдем много, много щастливи, момичето ми. Обещавам ти.

* * *

Макс отиде до Брайтън Бийч, където Ирена живееше в занемарена жилищна сграда, заобиколена от магазини, руски ресторанти и съмнителни нощни клубове.

Тъй като не искаше шофьорът му да знае къде отива, караше сам в обичайния си рискован стил.

Беше открил адреса на Ирена в бележника с телефоните на Маришка. Беше звънял по телефона няколко пъти, но никой не му

беше отговорил, затова беше решил да рискува и да отиде с колата там.

Сега стоеше пред порутената сграда и си мислеше, че трябваше да убеди Крис да дойде с него. Имаше нещо сюрреалистично в присъствието му на това място. Като че ли беше преминал от Манхатън в съвсем различен свят — свят с невзрачни витрини на магазините, свят, в който небето беше сиво, откъм океана духаше бурен вятър и валеше дъжд.

Крис беше прав. Защо да не предаде всичко на детектив Родригес и да стои настрана. Той беше бизнесмен, а не детектив. От редицата олющени пощенски кутии разбра, че апартаментът на Ирена е на петия етаж. Парче картон съобщаваше, че асансьорът не работи, затова трябваше да изкачи пеша бетонните стълби. Из въздуха се носеше силна миризма на котешка пикня, киснатата бира и претоплени манджи. Ако Ирена беше майка на Маришка, в такъв случай Маришка със сигурност не е била много загрижена за условията, в които е живяла.

Когато стигна до апартамент, чу отвътре музика, силна и непозната за него. Нямаше звънец, затова почука. Веднъж, после още веднъж по-силно. Никой не се появи.

Един старец в сива пижама, сива брада и небрежно килнат на главата каскет отвори вратата на отсрещния апартамент и промърмори нещо на руски. Поне Макс реши, че е на руски.

— Моля? — каза Макс.

— Не вдигай толкова шум — каза сърдито старецът на английски със силен акцент.

— Жената, която живее в този апартамент, у дома си ли е? — попита Макс, като говореше бавно и по-високо от обикновено.

— Не английски — провикна се мъжът и се прибра вътре, а в този момент Ирена отвори вратата.

За миг застана като вкаменена от изненада. Беше пълна жена с побеляваща коса и зачервено лице.

— Господин Даймънд — успя да каже накрая тя, зяпнала от изненада, — какво правите тук?

— Дойдох да те видя, Ирена. Мога ли да вляза?

С нежелание тя му разреши да влезе в разхвърляната ѝ стая, в която имаше едно неоправено легло, котлон и стар хладилник. Стар черно-бял телевизор гърмеше с пълна сила, а една проскубана котка спеше, излегнала се доволно в ъгъла.

Ирена изключи телевизора и плесна с ръце.

— Госпожа Даймънд! — проплака тя. — Какъв ужас! Толкова е ужасно...

Докато стоеше объркан в средата на стаята, той забеляза как нещо проблесна на зачервения пръст на Ирена. Блясъкът идваше от много голям пръстен с диамант — същия, който беше подарил на Маришка в деня на годежа им.

* * *

Когато Джет се втурна в апартамента на Сам, Джиана си събираше багажа.

— Хей! — каза той.

Тя почти не го погледна.

— Съжалявам за снощи — започна той, — беше...

— Няма нищо — прекъсна го тя и му хвърли смразяващ поглед.

— Нищо ли? — попита той, като извади смачкана кутия цигари от джоба си.

— Свършено е, Джет. Между теб и мен всичко е свършено. Ариведерчи!

Това бяха думите, които искаше да чуе, но предполагаше, че би трябвало да ги каже той, а не Джиана.

— Трябва да ти обясня какво се случи — каза той и запали толкова желаната цигара.

— Не, Джет — каза Джиана, като сгъна скъпа бродирана пола и я сложи в един от куфарите. — Ти ме накара да изглеждам като глупачка пред София. На Джиана такива не й минават.

— Съжалявам — каза той и пое дълбоко дима.

— Твърде късно, бейби — каза тя, като отметна назад дългата си кестенява коса. — Не ти вярвам!

— Бях при Макс — излъга той.

— Не — рече тя и в очите ѝ проблеснаха опасни пламъчета. — Звънях у Макс, но ти не беше там. Сигурно си бил с някое момиче, но това не е важно. Обаче, как го казвате, да ме изложиш така! О, не! Не можеш да постъпваш така с Джиана.

— Значи си тръгваш.

— Да — рече рязко тя, като затвори и последния куфар.

Той не знаеше какво да каже. Джиана си тръгваше, а той беше искал точно това. Защо тогава се чувстваше така, като че ли тя го беше изоставила?

Дали защото единственият дом, който имаше, беше нейният? Дали защото единственото място, в което беше наистина доволен и щастлив, беше Милано? Дали защото единствената кариера, която беше направил, беше в Италия?

В момента живееше в апартамента на Сам, нямаше постоянна работа, а Ейми не искаше да се обвързва с него. Явно не му беше останало много нещо, а Джиана си тръгваше. Красивата, капризната, обичащата забавленията, невероятно секси Джиана.

Какво щеше да прави без нея? Как щеше да оцелее?

Не се паникьосвай! — каза си той. — *Ще се оправя. Ще се свържа с някой агент в Ню Йорк, ще взема апартамент под наем и след време ще бъда с Ейми.*

Долу изсвири клаксон.

— Колата ми — каза Джиана и отново му хвърли смразяващ поглед. — Бъди така любезен да кажеш на шофьора да дойде за багажа.

— Сигурна ли си, че искаш това? — попита той, шокиран, че тя го напуска.

— Да, Джет — каза тя, без да го погледне. — Джиана си тръгва и няма да се върне.

* * *

Крис почти беше стигнал до летището, когато мобилният му телефон извъня. Беше Ред Даймънд, неговият грижовен, мил баща.

— Къде си? — попита Ред, като че ли бяха поддържали непрекъснато връзка помежду си и той имаше право да знае.

— Връщам се в Лос Анджелис — отвърна Крис изненадан, че баща му го е намерил, макар Ред Даймънд винаги да е имал нюх и да е надушвал жертвата си.

— Нали дойде в Ню Йорк, за да се срещнеш с мен — каза дъртото копеле, без да му мигне окото. — Сега си тръгваш, без това да

е станало. Мислиш ли, че постъпваш много умно?

— Заминавам, защото трябва да се погрижа за бизнеса си — отвърна Крис. — А и от срещата ни не излезе нищо, нали така?

— Ти избяга от мен.

— Тръгнах си, за да бъда с Макс. Сигурен съм, че си чул, че бившата му съпруга е била убита в апартамента ѝ, или си пропуснал тази новина.

— Трябва да насрочим нова среща — каза Ред, без да обръща внимание на споменаването за смъртта на Маришка.

— Не знам кога ще бъда пак в Ню Йорк — отвърна Крис. — Така че можеш да забравиш за това.

— Не се будалкай с мен! — отвърна Ред. — Утре в десет сутринта в къщата ми.

— Не ти ли казах току-що, че съм на път за Лос Анджелис — рече Крис, изгубил търпение. — На пет минути съм от летището. Чака ме самолет.

— Твърде жалко — каза рязко Ред.

— Твърде жалко за какво? — запита заинтригуван Крис.

— Твърде жалко, че няма да си тук, за да чуеш какво имам да кажа на трима ви.

— Какво имаш да ни кажеш, татко, което вече да не знаем? — каза Крис, готов да излее част от омразата, която беше изпитвал в продължение на толкова много години. — Да ни кажеш колко сме безполезни? Какви неудачници сме се оказали? Че винаги си знаел, че от нас няма да излезе нищо? За това ли е срещата, която свикваш?

— Ако изобщо си някакъв бизнесмен, ще дойдеш — каза Ред. — Особено ако искаш да чуеш истинската история за нещастната смърт на майка ти.

Без да каже нищо повече, Ред Даймънд затвори телефона.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

Соня напусна шикозния апартамент на Алекс едва в сряда по обяд. Предишната нощ той я беше помолил да остане и тя се беше съгласила, заинтригувана от разказа му за Маришка Даймънд, чието истинско име беше Паулина Кучинова. Според Алекс той я бил срещнал в един клуб, когато току-що била пристигнала в Ню Йорк. Разпалила страстта му, която по-късно се превърнала в любов. Паулина/Маришка твърдяла, че изпитва същото към него, но скоро разбрал, че мъж от руската мафия не е достатъчно добър избор за нея. Не. Тя искала повече и не след дълго оплела в мрежата си Максвел Даймънд — магната на недвижими имоти, човек със завидно положение в обществото. Докато се срещала с Макс, тя продължавала и връзката си с Алекс — виждала се и с двамата и спяла и с двамата. После, когато се омъжила за Макс, Алекс побеснял от яд. След това започнала да се среща с него само от време на време, докато се развела. После пак се появила в живота на Алекс, като твърдяла, че винаги го е обичала и че двамата си принадлежат. Обаче настоявала да пазят връзката си в тайна, докато ѝ бъде изплатена цялата сума от бракоразводното споразумение. Започнали пак да се виждат, макар и не съвсем редовно, но криели връзката си навсякъде с изключение на един от руските клубове, които Алекс често посещавал. Там Маришка идвала с черна перука и се представяла под истинското си име Паулина.

Сексът между тях бил страхотен — страстен и без задръжки, както те го обичали. След време Маришка му намекнала, че може да му помогне в бизнеса. Знаела, че се занимава с крадени скъпоценни камъни, а кой би могъл да бъде по-добър посредник при продажбата им от една жена с такова високо социално положение като нейното?

Така започнали да въртят заедно бизнес и за известно време работата вървяла великолепно, докато Маришка решила да го прецака с няколко важни и скъпи камъни и голяма сума пари в брой.

— Намери друг богат мъж да се грижи за нея. Вече не ѝ бях нужен — каза Алекс на Соня и стисна устни. — Каза ми, че ме обича, и ми обеща да бъдем заедно, а после ме окраде. Курвата ме окраде, мен, Алекс Пинчиноф. Заслужаваше да умре.

Докато лежеше до него, Соня потръпна и се запита дали той беше убил Маришка.

После реши, че не би могло да е той, защото Алекс нямаше да я наръга с нож, а щеше да я задуши с гигантския си член.

След като изслуша разказа му, Соня усети, че от тази работа могат да се направят пари, и то много. Маришка Даймънд беше убита, а тя беше известна във висшето общество не само като бивша съпруга на магната на недвижими имоти Максвел Даймънд, а и заради това, че баща му беше Ред Даймънд — дъртият милиардер, когото двете с Фамка бяха чукали през уикенда.

Освен това според Игор, Владимир и Алекс Пинчиноф преди Маришка Даймънд е била Паулина Кучинова — някога проститутка в Москва, която е била омъжена за Владимир и те никога не са се развеждали. А сега към цялата тази каша се прибавяше и историята, разказана ѝ от Алекс, макар Соня да разбираше, че би било фатално да посочва името му.

Тя беше достатъчно умна, за да разбере, че възможностите за правене на пари са безкрайни. Убийството на Маришка Даймънд и без това беше в центъра на вниманието на медиите. А какво щеше да стане, ако хората узнаеха цялата истина?

Историята беше истинска бомба, а тя, малката Соня Сивариус, седеше върху нея. Но това нямаше да е за дълго.

Ако не действаше бързо, Владимир, Игор или Алекс можеха да я разгласят.

Веднага след като се прибра вкъщи, обмисли възможностите. Да я продаде на някой таблоид. Или... да види дали Макс Даймънд е готов да плати дори повече, за да потули скандала, за да не разтърси неговия свят. Тя помнеше Макс от ергенското парти. Той не беше нахакан като брат си Крис или като ненаситния, тъпчещ се с виагра грубиян Ред.

Колко ли беше готов да плати Макс Даймънд, за да не стигне историята до пресата? Достатъчно ли, за да може тя да престане да работи? Ще вземе парите и ще се премести някъде надалеч, където

другите — Владимир, Игор и Алекс — няма да могат да я намерят! Защото след време щяха да се усетят, че в тази работа има пари. Но вече ще е много късно, тя вече ще ги е взела.

Хм... Всичко беше въпрос на време и бързина. Трябваше да действа бързо, преди да е станало твърде късно. Преди Владимир да обяви, че е законен съпруг на Маришка, за да може да има претенции върху имуществото ѝ. Преди Алекс да се е усетил, че може да предизвика сензация с незаконната си връзка с жената от висшето общество. Преди Игор да провали всичко, както обикновено.

В сряда следобед тя вече беше взела решение. Ще отиде при Ред Даймънд преди останалите. Ще му каже какво знае и ще посочи цената за мълчанието си. Ред със сигурност ще иска да защити името на фамилията си и малката си внучка, с чиито снимки вестниците бяха пълни. Преимуществото беше, че тя знаеше как да се свърже с Ред директно. Беше си записала номера на мобилния му телефон, когато двете с Фамка бяха прекарвали уикенда в апартамента му.

А ако той не пожелаеше да плати, толкова по-зле, щеше да отиде право в един от таблоидните вестници.

Никакъв проблем. Те с радост щяха да платят за такава пикантна история.

* * *

— Здравей — каза Крис по мобилния си телефон. — Няма да успея да дойда, затова по-добре отлитай без мен. — Вече беше наредил на шофьора да обърне колата обратно към града.

— Негодник! — развика се Бърди. — Отказвам се от теб, Крис. Започнал си да остаряваш.

Да остарява ли? За бога, та той беше само на трийсет и две. Откога човек на трийсет и две се считаше за стар?

— Имам работа, Бърди — обясни той. — Ще те видя във Вегас. А, да не забравя да ти кажа, че ще получиш едни документи, които Роки трябва да подпише. Погрижи се да го стори, защото в противен случай няма да има сватба.

— Губиш, Крис — подкачи го тя. — В самолета при мен има две страхотни мацки и една от тях си пада по...

— По какво? По дъртаци ли?

— Не, глупчо — закиска се тя, — по адвокати.

Да, само това му липсваше, да му се лепне някоя от седемнайсетгодишните приятелки на Бърди. Всичките бяха сексуални маниачки.

— Предполагам, че ще трябва да почака, докато дойда във Вегас — рече той, като през това време си мислеше за своя баща интригант и за това какво би искал да направи с него.

— Ще ѝ кажа — обеща Бърди. — Но ще бъде много разочарована.

— Сигурен съм, че ще го преживее.

Въпреки че много му се искаше да се върне в Лос Анджелис, същевременно друго по-силно чувство го теглеше към Манхатън и един баща, когото не можеше да понася. Баща, който му беше казал: *Особено ако искаш да научиш истината за нещастната смърт на майка ти.*

Да. Нямахше търпение да я чуе. Знаеха се твърде малко неща за самолетната катастрофа, в която беше загинала майка му, както се знаеше много малко и за кончината на майката на Макс от инфаркт на двайсет и няколко години.

Възможно ли беше Ред да е помогнал по някакъв начин за смъртта на двете жени?

Не. Дори Ред Даймънд не беше способен на такова зло.

А може би беше?

* * *

— Искали сте да ме видите? — каза Даян, застанала неспокойна на вратата на стаята на лейди Джейн Бентли.

— Да — рече тя и властно махна с ръка. — Влез и затвори вратата.

Даян я послуша. Беше чула скандала между лейди Бентли и Ред Даймънд. Беше станала свидетел на ругатните, които той беше отпратил по неин адрес и на настояването му да си върви. Всички от персонала се надяваха, че това ще е краят на престоя на лейди Джейн в къщата и на налудничавите ѝ прищевки.

Но не, дни по-късно тя все още беше в къщата, окопала се здраво в обзаведената си с вкус спалня. Дори не беше започнала да си събира багажа.

— С какво мога да ви помогна, лейди Бентли? — попита Даян, решена да запази спокойствие, независимо какво щеше да каже тази отвратителна лицемерка.

Лейди Бентли дълго и изпитателно я изгледа.

— На колко си години? — попита тя.

— Моля?

— На колко си години? — повтори лейди Бентли. — Въпросът не е чак толкова труден.

Даян си помисли да каже на жената, че това не е нейна работа и да излезе от стаята. В края на краищата какво би могла да й стори лейди Бентли? Със сигурност не можеше да я уволни. Даян работеше за Ред Даймънд, а той не би го допуснал.

Обаче нещо я накара да остане и да отговори на въпроса, без да е сигурна защо го прави.

— На трийсет и осем — рече накрая тя, като едва се стърпя да не добави: *По-млада съм от теб, но се сдържа.*

— Трийсет и осем — повтори лейди Бентли. — И откога работиш тук?

— Почти от десет години.

— Значи си била доста млада, когато си решила да се откажеш от кариерата на певица, каквато и да е била тя, и да дойдеш да работиш за господин Даймънд или за Ред, както съм сигурна, че си го наричала по онова време, когато си спяла с него.

За момент Даян здравата се паникьоса. Никой не знаеше за отношенията ѝ с Ред Даймънд, които бяха започнали далеч преди тя да стане негова домоуправителка. Това беше личен въпрос между тях двамата и всеки от тях имаше причини това да си остане така.

— Моля? — попита Даян, като се стараеше гласът ѝ да не я издава.

— Няма какво да ми се молиш — рече злобно лейди Бентли. — През всичките тези години си въобразявах, че Ред ходи само навън да гони курвите, но сега открих, че и тук си има една черна курва, която държи долу, за да му е под ръка, когато му се прииска да се ползва от услугите ѝ.

— Нямам представа за какво говорите — рече Даян, давайки си сметка, че трябва да се махне колкото може по-бързо от стаята на тази жена.

— Я, моля те, не ми се прави на невинна — каза рязко лейди Бентли. — Знам всичко. Абсолютно всичко. — Последва дълга пауза. — Разбираш ли?

— Разбирам само, че не би трябвало да водим този разговор — каза тихо Даян. — На господин Даймънд няма да му хареса.

— О, така ли? — рече с нескрит сарказъм лейди Бентли. — Колко жалко.

Даян се обърна и тръгна към вратата.

— Знам тайната ти — продължи да я дразни лейди Бентли. — Знам малката ти, мръсна тайна, така че, ако си умна, ти предлагам да накараш Ред да ми даде всичко, което адвокатът ми е поискал, и може би тогава няма да я разкрия.

* * *

— Къде беше?

— Какво? — рече по телефона Джет, объркан. Седеше в апартамента на Сам, като се опитваше да се примири с факта, че Джиана го беше зарязала. Това се случваше за пръв път и макар да му спестяваше доста неприятности, не беше сигурен, че му харесва.

— Кой се обажда? — успя да попита Джет.

— Крис. А ти кой мислеше, че е?

— Ами...

— Какво е станало с теб? Да не си пил?

— Не.

— Приличаш ми на пиан.

— Не, не съм.

— Тогава къде беше? — повтори Крис. — Оставих ти няколко съобщения. Защо не ми отговори?

— Телефонът ми беше включен на вибрация.

— Браво. Ами провери си съобщенията. Сигурно имаш едно от Ред.

— От къде на къде?

— Защото ни вика на нова среща. Иска да бъдем в десет сутринта в къщата му.

— И ще ходим ли?

— Можеш да си заложиш задника, че ще ходим. Току-що се отказах от полет за Лос Анджелис, за да мога да присъствам.

— А какво те кара да мислиш, че самият той ще бъде? Знаеш, че е цар на щуротиите. Нали го видя онзи ден как влезе с онези две проститутки.

— Ще бъде — рече Крис. — Наумил си е нещо, което иска да чуем.

— На кого му пука какво си е наумил? — рече недоволен Джет.

— Ти обажда ли се на Макс?

— На Макс ли? — стресна се Джет. — Защо да му се обаждам?

— Господи! — възкликна Крис, внезапно проумял какво е станало. — Пак се виждаш с Ейми, нали?

— Защо смяташ така?

— Защото ти си царят на щуротиите — рече ядосан Крис. — Как можа да сториш това на Макс? Особено пък сега.

— Сложно е за обяснение — измънка Джет.

— Майната ти, Джет. Кога ще пораснеш? Тя е заета, затова трябва да стоиш настрана.

— Ами ако не мога?

— Ще си го наложиш, братче, ще си го наложиш.

— Опитвам се.

— Не, не се опитваш...

— Ти не...

— В момента пътувам обратно към града — прекъсна го Крис. — Ела довечера да вечеряме заедно. В седем часа в хотела ми.

— Не съм сигурен, че ще успея.

— Бъди там — рече Крис. — Тогава ще говорим.

* * *

Изнервена от срещата си с лейди Бентли, Даян слезе в апартамента си и се опита да се обади на Либърти в Лос Анджелис. Стаята на дъщеря ѝ в хотела не отговаряше.

Всичко това беше толкова изнервящо и неочаквано. Никой не знаеше за връзката ѝ с Ред Даймънд. Абсолютно никой. Още по-малко пък Либърти.

Как беше успяла да разбере лейди Бентли? И какво доказателство имаше тя, ако изобщо имаше някакво?

Лейди Бентли твърдеше, че знае неща, които никой с изключение на нея и Ред не знаеше.

Това не беше възможно.

И все пак...

* * *

Парите убедиха Ирена да говори. Старият Ред Даймънд беше научил най-големия си син на едно нещо и това беше силата на парите. Макс винаги се беше възползвал от този урок, и то с голяма изгода.

Като се стараеше да не гледа към пръстена, който проблясваше на ръката на старата жена, той започна да задава въпросите, отначало тихо.

— Маришка твоя дъщеря ли е?

Ирена енергично поклати глава.

— Няма нищо, ако е, Ирена — успокой я той, като продължаваше да стои прав сред стаята, защото нямаше много места за сядане, като се има предвид, че вътре имаше само едно неоправено легло и един паянтов стол. — На теб никой няма да ти направи нищо.

— Не трябва да говоря — продължи да повтаря тя.

— Да говориш за какво? — настоя той.

— Паулина казваше, че не хубаво да се говори — рече тихо Ирена. — Полиция, Бюро за емигранти. Тя ми казва да си мълча.

— Паулина е мъртва.

— Знам, знам — проплака Ирена и лицето ѝ се сгърчи. — Детето ми е мъртво.

— Съжалявам — рече Макс.

— Америка — каза Ирена, като че ли това обясняваше всичко.

— Америка ли?

— В Русия това няма да се случи.

Явно тя не четеше руските вестници, в които беше писано за какви ли не престъпления.

— Знаеш ли кой постъпи така с Маришка? — попита той.

— Не, не — каза Ирена и поклати глава. — Нищо не знам. Това казах и на полицията. Не знам нищо.

Макс извади дебела пачка банкноти от по сто долара, захваната с ластик. Не ѝ я предложи, а само я държеше така, че да може да я вижда.

— Обаче знаеш за Владимир, нали? — рече той, като следеше реакцията ѝ.

На лицето на Ирена се изписа тревога.

— Владимир? Кой е този Владимир?

Очевидно лъжеше.

— Престани с игрите, Ирена — каза Макс, отдели няколко банкноти от пачката и ѝ ги подаде. — Това ще си остане между нас двамата. Няма полиция, няма емигрантски власти. Става ли?

— Става — съгласи се тя.

— Владимир ли уби Маришка?

Ирена се стовари като чувал върху неоправеното легло и се разрида.

— Нищо не знам — извика истерично тя. — Нищо!

Той отдели още две банкноти и отиде при нея.

— Това, че не знаеш нищо, е добре. Добре е също, че детективите още не знаят за Владимир. — Подаде ѝ парите. — Нека оставим нещата така.

— Да — съгласи се тя, изведнъж престана да плаче, сграбчи парите и го погледна.

— По-добре ще е да не се хвърля кал върху името на Маришка. Съгласна ли си?

— О, да, господин Даймънд — рече Ирена и внезапно се оживи. — Така е най-добре. Няма да кажа нищо на полицията за мъжете. Не е тяхна работа.

— Мъже? — попита Макс. — Не искаш ли да кажеш мъж? Един мъж? Владимир?

Алчните очи на Ирена се вторачиха в парите в ръцете му.

Той разбра веднага. Ирена му казваше, че е имало повече от един мъж, но това беше всичко, което беше готова да му каже. Ако искаше

да узнае повече, трябваше да ѝ даде още пари.

Едно нещо беше сигурно: Ирена определено беше майка на Маришка.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

Деймън остана да се навърта наоколо, но Чип и екипът му нямаха нищо против.

— Човекът е луд по теб — каза й Теди.

— Той е женен — отвърна Либърти.

— Въпреки това е луд по теб — настоя той.

— Не, не е — рече тя, като се стараеше да изглежда безразлична, защото не искаше някой да разбере как се чувства в действителност. — По-скоро му се чука.

— Без съмнение би могъл да прави това и в Ню Йорк — отбеляза Теди, докато се занимаваше с косата ѝ по време на следобедната почивка.

— Сигурна съм, че може, но не и мен.

— Той е великолепен! — обади се Куин. — Едновременно много възпитан, мъжествен и непосредствен. Много си падам по такива мъже.

— Тогава може би ти трябва да спиш с него — рече Либърти.

— Бих искал! — отвърна Куин — Обаче ми се струва, че не си пада по такива като мен.

Либърти не можа да се сдържи да не се усмихне. Теди и Куин бяха чудесни, но и фотографиите на Чип бяха направо страхотни и работата спореше. Към това се прибавяше и присъствието на Деймън и макар да се бореше с чувствата си към него, тя винаги си казваше, че много го харесва, всеки път, когато го видеше.

Предишната вечер беше очаровал всички в ресторанта, последва разходката по плажа, която независимо дали тя го признаваше или не, беше фантастична. А след малко конфузното начало той дори се беше сприятелил с Тони А. Бяха останали заедно във фоайето на хотела да разговарят до два сутринта, когато тя се извини и отиде да си легне, оставяйки Деймън, Тони и дори Хектор да продължат да си бърбят приятно.

В сряда сутринта беше на крак в шест, след само няколко часа сън. Когато екипът започна да я подготвя за снимките през деня, те я засипаха с въпроси за Деймън.

Харесваш ли го? Какво прави той тук? Колко дълго ще остане? Харесваш ли го? Колко е богат? Специално за теб ли пристигна със самолета в Лос Анджелис? Возила ли си се в самолета му? Харесваш ли го? Спа ли с него? ХАРЕСВАШ ЛИ ГО?

Да! Тя го харесваше. Само че не искаше да го признае и затова се правеше на безразлична. Когато към три следобед той се появи на снимачната площадка, тя се направи, че не я интересува какво е правил цял ден, макар да не преставаше да се пита дали и той като Паркър не криеше някоя малка сладурана някъде в Бевърли Хилс. След като не беше готова да скочи в леглото му, дали не се оглеждаше за други възможности? В Лос Анджелис със сигурност беше пълно с хубави жени. Беше ги забелязала да пристигат в хотела със своите мерцедеси и биймъри, а съпрузите им с техните хамъри. Всички изглеждаха много свежи и блестящи, с идеално подредени руси коси, безупречен маникюр, стройни тела и леко загоряла от слънцето кожа.

Но Деймън почти не им обръщаше внимание. Каза на всеки, който беше готов да го слуша, че е спал до един часа, ходил на сауна и след това обикалял магазините.

— Купи ли нещо интересно? — попита Теди. — Нещо кожено?

— Може би — отвърна Деймън, който изглеждаше точно като за Лос Анджелис: с бяла риза с къси ръкави, бели панталони, неизменните маратонки и с лъскавите си тъмни очила. — Ще ти го покажа.

Либърти харесваше, че той се държи еднакво с всички. Деймън П. Донъл не обичаше да парадирва, че е звезда. Беше човек от народа.

Запита се дали жена му се пита защо е в Лос Анджелис. Говореха ли всеки ден по телефона? Липсваха ли си? В близки отношения ли бяха?

Деймън я наблюдава известно време, застанал мълчаливо отзад на плажа, докато тя позираше.

Днес беше ден за бикини — ако така можеха да се нарекат две оскъдни парчета кожа. Беше започнала да се чувства доста самоуверена. Не беше трудно след насърченията, които получаваше. Чип непрекъснато я обсипваше с комплименти, докато Теди и Куин се

възхищаваха от снимките. Дори строгата Ума каза няколко добри думи по неин адрес.

Всичко беше изумително. Хотелът, хората, с които работеше, пристигането на Деймън в Лос Анджелис заедно с Паркър, това, че беше налетяла на Тони, който беше заминал рано същата сутрин за Чикаго. Всичко беше страхотно приключение.

При следващата почивка Деймън ѝ каза, че се връща в хотела заради някакво съобщение.

— Вечеря — рече тихо, но с нетърпящ възражение тон той. — Довечера. Само ти и аз.

Не я попита. Направо ѝ го каза. Либърти потрепери. Обикновено тя доминираше във връзките досега. Обаче не и с Деймън. Той беше мъж, който обичаше да държи нещата в свои ръце, и тя трябваше да признае, че това ѝ харесва.

— Къде е Паркър? — осмели се да попита Либърти.

— Трябваше да се върне.

— Но...

— Не се тревожи, скъпа. Паркър много иска да работи с теб. Ще се срещнете следващата седмица в Ню Йорк. Дойде тук само за да добие лично впечатление.

— Мислиш ли, че ме е харесал? — попита тя, като си даваше сметка, че се държи като нетърпеливо момиченце, но въпреки това не можа да се сдържи.

— Че какво има да не ти хареса? — отвърна Деймън. — О, да, пропуснах ли да ти кажа, че днес изглеждаш направо ЗАШЕМЕТЯВАЩО?

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета, които искаш да скочат в леглото ти — подразни го тя.

— Е, да, но само на трудните — отвърна той, като нагласи модните си очила. — Ще се видим по-късно, бейби.

И бавно се отдалечи. Нямаше антураж. Нямаше бодигардове. Беше просто един магнат на хип-хопа, който беше решил да ѝ бръкне в гащичките.

* * *

По-късно отидоха да вечерят в „Мистър Чоу“ — прочут ресторант в Бевърли Хилс, пълен със звезди, и всичките, изглежда, познаваха Деймън. Пред ресторанта няколко папараци веднага се втурнаха да ги снимат, а после поискаха да узнаят името ѝ.

— Запознайте се с Либърти, момчета — каза им Деймън, без изобщо да се тревожи, че го снимат с нея. — Скоро ще купувате новия компактдиск на тази млада дама.

Когато седнаха на масата, той се наведе, взе ръката ѝ и каза:

— Трябва да знаеш едно нещо: никога не е твърде рано да започнеш да се грижиш за популярността си. Когато компактдискът ти се появи на пазара, всички ще знаят името ти.

— Включително и Ташмир? — попита тя, неспособна да се сдържи.

— Защо разваляш чудесната вечер? — рече той и изпитателно я изгледа.

— Защото, ако бях твоя съпруга и те видя с друга жена, щях много да се ядосам.

— Ще го запомня, за да го имам предвид, когато се оженим.

Каза ли го, или така ѝ се беше сторило?

Той поръча за нея мартини със сладък лимон и най-чудесните ястия, които някога беше опитвала. Задушени ребърца с водорасли, хрупкаво пиле и палачинки с патешко. Блюдата бяха невероятно вкусни.

След известно време тя се усети, че яде прекалено много. Деймън я наблюдаваше с доволна усмивка на красивото си лице.

— Изглежда съм много гладна — каза тя, като се опитваше да не зяпа Катрин Зита-Джоунс и Майкъл Дъглас, които седяха на съседната маса.

— Няма нищо — рече весело той. — Обичам момичетата с добър апетит.

— Кога си тръгваш? — попита тя, като отпи от питието си.

— Когато си готова.

— Нямам предвид тази вечер. Искам да кажа, кога тръгваш от Лос Анджелис?

— Знам какво имаш предвид — рече той и се облегна назад.

— Е, и?

— Вече ти казах: когато си готова.

Разговорът им беше прекъснат от закръглена блондинка с огромни изкуствени цици и още по-изкуствена усмивка. Тя се нахвърли върху Деймън, като че ли беше някое особено вкусно ястие в менюто.

— Как си? — попита тя, като се наведе да му лепне една целувка, а изкуствените ѝ цици почти изскочиха от оскъдната ѝ оранжева рокля.

— Добре — отвърна любезно, но сдържано той.

— Как е Таш? — осведоми се блондинката и хвърли многозначителен поглед на Либърти.

— И тя е добре.

Настъпи неловко мълчание. Жената с изкуствените цици изчака той да я представи на Либърти, обаче това не стана.

— Коя беше тази? — попита тя, когато блондинката най-накрая се усети и си тръгна.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че нямам представа?

— Да, вярвам ти. Тя изобщо не е твоят тип.

— О — рече той и се усмихна, — мислиш, че имам свой тип?

— А нямаш ли?

— Да, моят тип си ти.

След вечерята Деймън поиска да пообиколят клубовете.

— Трябва да чуя какво пускат диджеите — обясни той. — Трябва да съм в час.

Отбиха се в няколко клуба. Той не танцуваше, почти не пиеше, просто седеше и наблюдаваше, а имаше много неща за гледане. Седнала в едно сепаре в салона за видни посетители, Либърти забеляза красива млада телевизионна звезда на тийнейджърска възраст да смърка непрекъснато кокаин, известен филмов актьор да се прегръща с друг добре известен и при това женен филмов актьор, а много самотна и някога известна актриса на четирийсет и пет да се прави на двайсет и пет годишна.

Като Деймън, и Либърти беше по-скоро наблюдател, отколкото действащо лице. Чувстваше се прекрасно, седнала до него, да наблюдава всичко наоколо, като се стараеше да запомни всяка подробност, за да може да разказва на Синди за приключенията си.

С Деймън се чувстваше така добре, както никога досега не се беше чувствала с мъж. Да, той искаше да спи с нея, но не беше прекалено настоятелен и не ѝ пускаше ръце. Беше истински мъж, при

това невероятно готин, и колкото повече време прекарваше с него, толкова повече се изкушаваше.

Отново започна да си мисли: *И какво като е женен? След като това не го притеснява, защо пък трябва да притеснява мен?*

— Мисля, че ще е по-добре да те заведа в леглото, искам да кажа в твоето — каза накрая Деймън и стана. — Благодаря ти, че дойде с мен тази вечер, Ел Ел. Време беше да проверя как вървят работите в Лос Анджелис.

— Значи затова пристигна тук.

— Не, бейби — рече той и продължително я изгледа. — Знаеш защо съм в Лос Анджелис.

Те се отправиха към лимузината. Този път Деймън не обърна внимание на увеличилите се още повече папараци, които тичаха около тях и ги снимаха.

Изглежда, че е свикнал да е център на внимание, помисли си Либърти. Просто се е примирил.

— И така, Ел Ел — рече Деймън, като се облегна назад в кожената седалка, — в колко часа свършваш утре?

— Резервирали са ми билет в самолета за Ню Йорк в девет часа.

— Кажим им да анулират резервацията.

— Моля?

— Дойде ми щурата идея да те заведа в Кабо — рече той и й хвърли неустоим поглед.

— Кабо? — попита тя.

— Кабо Сан Лукас. Това е курорт в Мексико. Защо да бързаме да се прибираме в Ню Йорк, когато за два часа можем да стигнем със самолета дотам, да прекараме уикенда и да се върнем в града в неделя? Няма ли да е чудесно?

— Направо изумително — отвърна тя. — Само че не мога да дойда.

— И причината е...?

— Има куп причини.

— Кажим ми най-голямата и Деймън ще я разреши — каза уверено той.

— Ами... — започна тя.

— Ах, да — простена той, — знам, знам. Женен съм, нали?

— Ти го каза.

— Това не е чак толкова голям проблем.

— Не е за теб.

— Ти ме будалкаш.

— А какво ще кажеш, ако не ми се иска да летя с теб до Кабо? —
подразни го тя.

— Това няма да се случи.

— Няма ли?

— Не.

Деймън П. Донъл беше мъж, на когото трудно се отказва.
Погледна я само веднъж и тя се разколеба.

— Ще видим — рече уклончиво Либърти.

— Момичето каза ще видим — рече той и се засмя.

— Свикнал си всяка да ти казва да, така ли е господин
Неустоим?

— Нецо такава — каза усмихнат той.

— Егото ти е огромно.

— Повярвай ми, бейби, съвсем не е така.

— Деймън!

— Ела по-близо, Ел Ел. Една целувка няма да те убие.

Те пак започнаха да се целуват, и то толкова разпалено, че тя
почти забрави, че е женен.

Не съвсем. Когато лимузината спря пред хотела, бързо изскочи
навън.

— Не мога да го направя — рече Либърти и се втурна вътре, а
после бързо се качи в стаята си, преди да се е разколебала и да е
променила решението си.

Господи! Чувстваше се обърквана. Решителността ѝ се беше
разклатила. Ако отидеше в Кабо с него, щеше просто да бъде само още
едно момиче, което е чукал извън брака си, и после какво?

Преди да може да размисли по-нататък, телефонът иззвъня. Беше
майка ѝ.

— Защо не ми се обади? — настоя да узнае Даян. — Трябва да
говоря с теб.

— Бях излязла, мамо.

— Оставих ти съобщения.

— Знам, но си казах, че сега в Ню Йорк е твърде късно да ти се
обаждам. Там не е ли четири сутринта? Защо още не си заспала?

— Кога се връщаш утре? — попита строго Даян.

— Ами... — отвърна Либърти, като се поколеба за момент, — поканиха ме да отида на гости на едни приятели в Мексико.

— Не! — извика отчаяна Даян. — Не трябва да ходиш.

— Не ти искам разрешението — отвърна ядосана Либърти. — Казвам ти го, за да не започнеш да си въобразяваш, че съм отвлечена и съм превърната в робиня.

Даян дълбоко въздъхна.

— Трябва да ти кажа нещо, Либи.

— Ами кажи го, слушам те.

— Не е за телефона.

— Защо?

— Това е нещо, което трябва да ти кажа на четири очи.

— О, господи! — избухна Либърти много ядосана. — Писна ми от това. Отначало не ми казваше изобщо нищо, а сега, когато ме няма и си прекарвам добре, нямаш търпение да ме вбесиш. Какво имаш да ми казваш?

— Върни се в Ню Йорк колкото е възможно по-бързо. Умолявам те.

— Какво толкова важно има?

— Ела и ще разбереш. Обещавам ти, че това ще промени живота ти.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Ирена наля на Макс чаша тъмнокафяв чай, толкова силен, че той едва не изплю веднага отвратителната течност. После му показа, че трябва да седне, и Макс приседна предпазливо в крайчеца на паянтовия стол.

Ирена седна на ръба на неоправеното легло и продължи да говори. От устата ѝ се изля поток от думи, остри и примесени със злоба, по адрес на покойната ѝ дъщеря.

— Паулина... винаги е била използвачка — рече Ирена. — Винаги искаше най-хубавото. Беше малката любимка на баща си.

— Къде е съпругът ти? — попита Макс. Докато още бяха женени, Маришка му беше казала, че и двамата ѝ родители загинали в железопътна катастрофа още когато била дете. Както всичко останало при нея, това също беше лъжа.

— Мъртъв е — каза Ирена и стисна чашата си с чая. — Застреляха го преди трийсет години в Москва. Не беше добър човек. Паулина се метна на него.

— Но тя те доведе в Америка.

— Ха! — възкликна Ирена. — Доведе ме да ѝ бъда робиня. Да ѝ глася дрехите, да ѝ ги нося на химическо чистене, да ѝ лъскам обувките, да пера мръсното ѝ бельо и да пазя тайните ѝ. Бях робиня. Тя живееше в палат, а виж къде спя аз.

Макс кимна. Ирена беше права.

— Разкажи ми за мъжете — каза той. — Тя виждаше ли се с Владимир, докато беше женена за мен?

— Владимир — рече презрително Ирена. — Той е нищо. Селянин. Паулина си играеше с него както си поиска.

— Продължавай — насърчи я Макс.

— Паулина беше влюбена в себе си и после в Алекс. Но Алекс беше само за секс.

— Алекс ли? — попита Макс.

— Нейният любовник.

— Любовник? Кога?

— Когато имаше нужда от секс или от пари — замълча за момент. — Алекс й даваше пари.

Това обясняваше ли парите, които той беше намерил в кутията й? Сигурно е бил много щедър.

— Кой е Алекс?

— Лош човек — каза Ирина и се намръщи. — Гангстер. Престъпник. Носи пищов.

Господи! Маришка наистина е водела двоен живот.

— Как е фамилното име на Алекс? — попита той, като си помисли, че може би го има в тефтера й с телефоните.

Ирена сви рамене.

— Руснак — каза тя, като че ли това обясняваше всичко.

— Тя виждаше ли се с него, когато беше женена за мен?

— Може би — отвърна предпазливо Ирина.

Макс се запита дали Алекс беше наръгал Маришка, а не Владимир. Възможно ли беше да е така?

Не, Владимир беше виновният. Беше сигурен в това. После обаче си спомни думите на Маришка в нощта, когато го беше извикала в апартамента си, твърдейки, че Лулу е болна. Тогава беше казал: „Тя е моя дъщеря, нали?“ Беше го казал не като въпрос, но Маришка беше подхвърлила едно „може би“ и сега, след казаното от Ирина, имаше голяма вероятност Лулу да не е негово дете. Можеше да е на Владимир или дори на Алекс. Усети как му прилошава.

— Няма да кажа нищо на полицията — рече Ирина и сви устни. — Ако им кажеш какво ти разправям, ще отрека. — Тя стана и взе чашата от ръката му. — Не харесваш чая — рече с укор тя. — Не е ли силен?

— Прекалено силен е.

— Знам кой уби Паулина — каза небрежно Ирина.

Побиха го тръпки.

— Кой?

По сбръчканото й лице премина лукава усмивка.

— Кутията на Паулина е у теб. И парите й, нали?

— Току-що ти дадох...

— Искаш да знаеш кой я е убил — каза невъзмутимо Ирина. — Тогава донеси ми кутията, тя е моя.

- Защо мислиш, че е у мен?
— Някой я е взел от апартамента. Мисля, че си ти.
— Ами ако не съм аз?
— Тогава разговорът ни е приключен.

* * *

— Здравей, бабо — рече Ейми, без да се обади предварително, пристигайки в хотелския апартамент на баба си.

— Какво правиш тук? — попита баба Попи, като се скара на кучетата да млъкнат, защото се въртяха в кръг и лаеха.

— Дойдох да ти кажа, че отлагаме сватбата.

— Чух — каза баба Попи и с властен жест успокои кучетата. — Майка ти ми се обади по телефона. С оглед на станалото ужасно събитие отлагането е правилно.

— Майка ми е на това мнение — рече Ейми. — Тя е бясна, защото името ми се появи във вестниците.

— Сигурна съм, че е така.

— Тя иска да разваля годежа, да върна пръстена на Макс, да напусна работа и да замина от страната — продължи Ейми, придърпвайки един стол.

— Ах — въздъхна баба Попи, — Нанси както обикновено реагира крайно. — Кратка пауза. — А ти как гледаш на това да развалиш годежа си с Макс?

— Виж какво, бабо, имам друг проблем, който е дори по-лош.

— Какво може да бъде по-лошо от това, че прекалено властната ти майка се опитва да ти казва какво да правиш? — попита баба Попи, като потропваше с елегантните си дълги пръсти по масичката до нея.

— Ти си толкова умна, бабо — рече Ейми, — затова дойдох тук. — Тя погледна към Хуен, който стоеше до вратата.

Баба Попи проследи погледа ѝ.

— Хуен — рече тя, като повиши глас и махна властно с ръка, — излез! Внучката има да ми каже нещо лично. Хайде!

Хуен бързо излезе.

— Какво има, мило момиче? Говори.

— Ами... — започна колебливо Ейми, — това е нещо, което майка ми вероятно не би могла да разбере. Дори не съм сигурна, че и ти ще ме разбереш.

— Опитай, скъпа.

— Аз... направих нещо глупаво — каза, заеквайки, Ейми.

— И сега?

— Не знам как да се справя със ситуацията.

— Продължавай.

— Помниш ли, че ти разправях за моминската вечер.

— Трябва да ми припомниш. Паметта ми вече не е толкова добра, колкото беше.

— Ами, нали знаеш, пихме, забавлявахме се, имаше и мъже стриптийзъори.

— Охо, мъже стриптийзъори — рече баба Попи, като плесна с ръце, а очите ѝ светнаха. — Колко жалко, че когато бяхме млади, нямаше такива неща.

— Както и да е. Доста се разбесняхме.

— Няма нищо лошо едно момиче да се поразбеснее.

— Само че аз малко попрекалих — призна Ейми.

— Какво се случи?

— Преспях с непознат — изтърси тя. — Не знаех името му и изобщо нищо за него. Той също не знаеше коя съм. Беше едно от тези невероятни неща.

— Предполагам, че съжаляваш — рече баба Попи, без изобщо да се изненада.

— Да... искам да кажа, не — прошепна Ейми и се изчерви. — Оказа се, че не е съвсем непознат.

— Сигурна съм, че е така, след като си преспала с него.

— Стана лошо, бабо. — Дълга пауза. — Той е брат на Макс.

— Моля?

— Малкият брат на Макс — Джет. Ти го видя на предсватбената вечеря. Беше на масата ти с италианската манекенка, която смяташ за толкова чаровна. Тя е негова приятелка.

— Доста съм объркана — каза баба Попи. — Спала си с някой, когото не познаваш и той не те познава. Ти имаш годеник, а той — приятелка. Права ли съм?

— Да, точно така.

— Каза ли на Макс?

— Не, но се чувствам много виновна. Искам да му кажа, но просто не мога.

— Това е добре, защото трябва да си мълчиш.

— Така ли?

— Да — отвърна твърдо баба Попи. — Непременно. Ако кажеш на Макс, проблемите ще станат само по-големи.

— Вече и без това имам голям проблем. Искам да съм с Джет, но знам, особено с оглед на това, което се случи, че трябва да остана при Макс.

— И Джет ли се чувства така?

— Да.

— А италианката?

— Тя не му е постоянна приятелка. Има намерение да скъса с нея, за да бъде с мен.

— Мъжете винаги постъпват така — рече баба Попи, а по очите ѝ личеше, че мислите ѝ са някъде далеч. — Винаги тичат по мацката, която не могат да имат.

— Бабо! Къде си се научила да използваш такива думи?

— Казвам ти истината, скъпа, по-добре да я чуеш от мен.

— Имам нужда от съвета ти, бабо — каза Ейми, започвайки да се чувства малко отчаяна. — Ти си умна, видяла си света и си имала чудесен брак. Затова моля те да ми кажеш какво да правя.

— Може да ти прозвучи много старомодно — каза баба Попи, взе едно от кучетата и го погали по козината.

— Няма значение.

— Ами, ако Джет е мъжът за теб, тогава трябва да следваш сърцето си, скъпа. Да следваш сърцето си. Иначе цял живот ще съжаляваш за това.

* * *

С глава, пълна със стотици мисли, Макс се връщаше с колата у дома от Брайтън Бийч.

Животът на Маришка се оказа много по-сложен, отколкото дори той си беше въобразявал. Първо беше Владимир, който вероятно си

беше поделил с нея парите от изнудването. Сега беше разбрал за Алекс, а кой, по дяволите, пък беше той?

Пак му мина през ума, че тя е спяла с този Алекс, когато са били женени. Чукала ли се е с друг мъж, когато са били заедно? Алекс ли беше баща на Лулу?

Би ли могла Маришка да падне толкова ниско?

Да, тя беше способна на всичко.

Започна да го обзема гняв, и то толкова силен, че за малко да изскочи с колата от пътя.

Маришка винаги си беше падала много по секса, много повече от него. Често му предлагаше да я връзва и да я бие с камшик. Той беше отхвърлял предложенията ѝ, стреснат от ненормалните ѝ желаниа.

След раждането на Лулу двамата рядко правеха секс. Дали тогава се беше обърнала към Алекс за секса, който е искала? Или пък е спала с него и преди?

Дяволите да я вземат! Не можеше дори да ѝ го каже. Беше мъртва. Убита. А според милата ѝ майка убиецът беше на свобода и Ирена знаеше кой е той.

Как да се справи с всичко това? Да даде на Ирена кутията на Маришка с парите и всичко останало? Или да я даде на детективите?

Колебаеше се. Ако убиецът не беше Владимир, тогава какво го интересуваше?

Разбира се, че го интересуваше. Маришка беше брутално убита и каквото и да мислеше за нея, това беше едно ужасно деяние.

Вкъщи го чакаха няколко съобщения. Едното беше от госпожа Конър в Монтаук, която казваше, че Лулу е добре и си прекарва чудесно. Дори беше накарала Лулу да му пожелае по телефона лека нощ. След това имаше неочаквано съобщение от Ред, който искаше той да присъства на среща в десет часа сутринта на следващия ден. Не споменаваеше нищо за смъртта на Маришка. Какво си мислеше дъртакът? Че може да свиква срещи, когато му скимне, и всички да дотичат на тях? Това беше направо смешно.

Третото съобщение беше на Крис, който продължаваше да е в „Четири сезона“ и канеше Макс на вечеря заедно с Джет. Последното нещо, което искаше, беше да вечеря с братята си. Нямаше настроение да се вижда с когото и да било, включително и с Ейми. Прекалено много неща му се бяха струпали на главата.

Петнайсет минути по-късно портиерът му позвъни, за да му каже, че долу е детектив Родригес.

Боже господи! Щеше ли някога досадният детектив да го остави на мира? И какво трябваше да направи той сега?

— Кажи му да се качи — рече Макс, като си мислеше бързо да се отърве от него.

Няколко минути по-късно детектив Родригес влезе в антрето на апартамента. Този път беше сам.

— Това вече започна да ти става навик — рече рязко Макс. — Нямам настроение да те поощрявам.

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин Даймънд — отвърна Родригес. — Имам два много бързи въпроса, които трябва да ви задам. Ние напредваме и има някои неща, които може би ще ми помогнете да разбера.

— Така ли? — каза Макс, като продължаваше да държи детектива в антрето, защото смяташе да не го кани вътре.

— Според портиера на сградата, в която живееше бившата госпожа Даймънд, тя редовно е забавлявала няколко мъже. Знаехте ли за това?

— Казах ви: нямах представа с кого се е виждала, след като се разделихме — отвърна Макс.

— Помислих си, че може би ще ми кажете някои имена.

— И защо мислиш така?

— Просто си го помислих, г-н Даймънд.

— Виж какво — каза Макс, като се стараеше да запази спокойствие, — в бъдеще ще те моля да се свързваш с адвоката ми. Не можеш да продължаваш да идваш в апартамента ми когато ти скимне.

— Останах с впечатлението, че искате случаят да бъде разрешен колкото може по-скоро — каза Родригес и повдигна очилата от носа си. — На мен ми нарежда капитанът. На него пък му нареждат от по-високо място. Вдигна се прекалено голям шум.

— Предполагам, че щом като една жена е била убита в леглото си в сърцето на Манхатън, случаят не може да не се разчуе — каза Макс.

— Може би ако ви дам някои описания, ще можете да ми помогнете.

— Не — рече рязко Макс, — едва ли.

— Знаехте ли, че редовно са я посещавали трима мъже?

Макс бързо премисли: единият трябва да е Владимир, очевидно другият е Алекс, но кой пък е третият?

Той поклати глава.

— Поговори пак с майка ѝ. Може би тя ще ти помогне. Аз със сигурност не мога.

— Вие разговаряхте ли с Ирена? — попита детектив Родригес и поглади мустаците си.

Хм... Директен въпрос. Да излъже ли и да кажа „не“? Или да признае, че е ходил при Ирена в Брайтън Бийч?

— Сам посочи, че ако тя е майка на Маришка, това я прави баба на детето ми. Така че да, видях се с нея.

— Наистина ли? — каза детективът и продължи да си глади мустаците. — И какво ви каза тя?

— Нищо, което не е казала и на теб.

Детективът продължително го изглежда.

— Може би ще ви е интересно да знаете, че непрекъснато намираме нови доказателства.

— Какви доказателства?

— Ами ДНК проби, косми, кожа. — Нова пауза. — Да ви кажа, убийците никога не разбират как ги залавят. Истината е, че ги залавят, защото са небрежни. Мислят си, че чифт ръкавици ще свършат работа. Вече не.

— Приключихме ли, детектив? — попита нетърпеливо Макс.

— Засега.

Макс отвори входната врата и Родригес излезе.

— Ще ви държа в течение, господин Даймънд — каза той.

— Непременно — рече Макс и затръшна ядосан вратата.

Главната му грижа беше Владимир и ако той не я беше убил, би могло това да бъде Алекс. Но кой беше третият мъж?

Трябваше да разбере.

* * *

На Джет не му се искаше много да вечеря с Крис. Искаше да е с Ейми, но когато ѝ се обади и ѝ каза, че ще отиде при нея, тя му говори

дълго, че ѝ е нужно време, за да реши какво да прави по-нататък.

Това го разтревожи. Току-що беше скъсал с дългогодишната си приятелка, а сега и Ейми се отдръпваше. Що за глупости бяха това?

После, за да го разстрои още повече, се обади майка му.

— Какво, по дяволите, става с тази проклета фамилия? — рече Еди, настроена войнствено. — Казах ти да стоиш настрана от копелетата. Предупредих те.

— Хей, мамо, чуй ме...

— Не, ти ме чуй. Всичките са пропаднали. Стой далеч от тях, Джет. Казвам ти.

Приключи разговора с нея колкото може по-бързо. После, за да си успокои нервите, реши, че му трябва едно питие, една малка водка.

Какво толкова щеше да му навреди една водка? След като претърси бързо апартамента, откри половин бутилка в кухненския шкаф на Сам. Едно питие след почти три години трезвеност. Щеше да му се отрази добре. Точно сега имаше нужда от това.

* * *

Аз съм в безизходица, помисли си Ейми. Чувствам се объркана, нещастна и виновна. Може би майка ми е права. Може би трябва да се махна от града.

Беше си казала, че няма да се среща повече с Джет, докато не реши как да постъпи с Макс. Какво да направи? Да каже на Макс, че скъсват? Че се вижда с брат му? Правилно ли щеше да постъпи?

Баба Попи ѝ беше казала да слуша сърцето си, а какво ѝ казваше то? Тя не знаеше. Не беше сигурна.

Докато беше заета така с мислите си, ѝ дойде наум, че напоследък Макс много се беше отдръпнал и не правеше опит да се види с нея. Тя разбираше защо, след като му се бяха случили толкова неща. Обаче ако те наистина бяха близки, той щеше да иска тя да е с него в такъв момент.

На път за дома се отби при Тина в болницата, надявайки се да могат да поговорят.

Когато влезе в стаята ѝ, Брад беше вече там, а също и родителите на Тина.

— Здравей! — каза Тина, радостна да я види. — Утре си тръгвам за къщи. Нали е страхотно!

Бебето беше много хубаво, а Тина преливаше от щастие. Сенките под очите ѝ бяха изчезнали.

— Нямам търпение да изляза оттук — каза развълнувана тя. — Нали е най-хубавото момченце?

Ейми се съгласи, че Брад-младши наистина е много хубав. Тя остана за малко там, чувствайки се не на място и нетърпелива да си тръгне. Въпреки че беше толкова близка с Тина, усещаше, че трябва да я остави със семейството ѝ. След като постоя от любезност половин час, Ейми се извини и тръгна бързо към къщи, като продължаваше да обмисля ситуацията, в която се намираше.

Не виждаше отговор.

* * *

— Нейните проклетници ще побъркат моите проклетници!

Без съмнение това беше гласът на Рот Джиаганте.

— Чуй ме, Рот, аз съм адвокат на Бърди — каза спокойно Крис. — Не се занимавам с такива подробности. Кажи им да се свържат с някой от помощниците ѝ.

— В шибаното розово. Тя иска всичко да е в шибаното розово — проплака Рот. — Тя е откачена. Дори поиска водата в басейна да бъде в розово!

— Абе ти чуваш ли ме?

— Да, да, чувам те. — Последва дълга пауза и смяна на тона: — Къде са ми шибаните пари?

— Ще ги имаш този уикенд — увери го Крис. — В брой, точно както ги искаше.

— Крайно време беше — изръмжа Рот.

Крис затвори. Тъй като нямаше намерение да ходи при Макс, той отново се беше регистрирал в „Четири сезона“. Въпреки удобствата в апартамента на Макс предпочиташе свободата на хотела. Освен това след срещата с Ред възнамеряваше веднага да замине за Лос Анджелис. Не можеше повече да отлага. Беше отсъствал почти седмица, много по-дълго, отколкото беше очаквал.

Не можа да се свърже с Макс. Брат му не беше в офиса си, не отговаряше на мобилния си телефон, затова му остави съобщение за вечерята. Надяваше се през това време Макс да е предал кутията и всичко в нея на детективите. Ако не го беше направил, значи беше глупак.

По новините продължаваха да се занимават с убийството на Маришка, като че ли нямаха с какво друго да ги запълнят. Въпреки това обаче мислите на Крис бяха заети главно със зловещите думи на Ред за смъртта на майка му.

Утре щеше да научи истината. Ако Ред изобщо беше способен на такова нещо. А това беше съмнително... Много съмнително.

* * *

— Лейди Бентли знае — каза Даян, като влезе в библиотеката.

Излегнал се върху коженото канапе с разхвърляни около него вестници, Ред заинтригуван я изглежда.

— Какво знае кучката?

— За Либърти — каза разтревожена Даян. — Ти ми обеща, че никой никога няма да узнае.

— Обещанията не означават нищо — каза грубо Ред. — Достатъчно умна си, за да го знаеш.

— Как ще постъпиш?

— Ще видиш заедно с всички останали. Искам да бъдеш на срещата утре сутринта. Искам Либърти също да е тук.

— Не е възможно. Тя е в Лос Анджелис.

— Върни я.

— Ще се опитам.

— Не се опитвай, а я върни.

* * *

След като детектив Родригес си тръгна, на Макс му се прииска да му беше дал кутията и да се отдръпне, както му беше предложил Крис. Обаче не можеше да го направи. Информацията в кутията можеше да

ги отведе до Владимир и истината, че Маришка е допуснала многоженство, щеше да бъде разкрита. А какво щеше да означава това за него и за Лулу? Че тя е незаконно дете и че той никога не е бил женен. Че е бил глупак, който се е оженил за руска бивша проститутка, която е продължавала да бъде жена на друг мъж.

Той просто не можеше да постъпи така заради неговата Лулу и заради самия себе си. Внезапно реши да занесе кутията на Ирена. Тя никога нямаше да я предаде на полицията, щеше да я скрие и да се възползва от парите.

Да. Това беше отговорът. Ще ѝ я занесе тази вечер и ще приключи с това. Като се страхуваше да не промени решението си, той взе телефона и ѝ се обади. Тя отвърна с едно рязко: „Да?“

— Ирена — каза той, — обажда се господин Даймънд за онзи въпрос, по който говорихме. Ще ти донеса това, което искаше, при условие че няма да казваш нищо на Владимир, на другите мъже и на полицията. Съгласна ли си?

— Кога ще дойдеш? — попита тя.

Почти си я представи как потрива доволно ръце в очакване на богатствата, които щеше да наследи.

— Ще бъда при теб след час. Очаквам да ми кажеш всичко, което знаеш.

Точно когато излизаше от апартамента, по телефона се обади Крис.

— Ела да вечеряш с мен и Джет — каза той. — Оставих ти съобщение.

— Тази вечер не мога — отвърна рязко той. — Може би утре.

— Утре ще бъда в Лос Анджелис.

— Тогава можем да обядваме, преди да тръгнеш, след срещата с Ред.

— Ще дойдеш ли на нея? — попита Крис.

— Щом като ти и Джет ще бъдете, ще дойда и аз. Какво според теб иска сега дъртото копеле?

— Когато разговарях с него по телефона, той ми спомена нещо за майка ми.

— За майка ти ли? — рече Макс и се намръщи.

— Защо, мислиш, че обърнах колата и се върнах обратно? Бях почти стигнал до летището, когато той ми се обади.

— Какво ти каза?

— Намекна, че смъртта ѝ не се дължи само на самолетна катастрофа.

— Това е смешно.

— Така ли мислиш? — рече бавно Крис. — А мислил ли си някога за смъртта на майка ти?

— Да, разбира се. Но ти не ми казваш, че...

— Не знам какво да ти кажа. Ние си имаме работа с Ред Даймънд. Така че помисли си що за човек е и на какво е способен.

Макс затвори телефона и изпадна в дълбока депресия. През целия си живот беше мислил за преждевременната смърт на майка си. Рейчъл е била нежна двайсет и шест годишна жена, умряла в съня си шест месеца след като го беше родила. Официалната диагноза беше инфаркт. А когато на тринайсет години Макс беше започнал да задава въпроси, Ред му беше казал, че майка му винаги е страдала от болно сърце и че никога повече не трябва да говори за нея.

Макс познаваше майка си само по няколко снимки, които беше успял да открие. Рейчъл. Майка му. Черна коса. Огромни очи и усмивка като на Мадона. Дълбоко в себе си чувстваше болезнено липсата ѝ и ако Ред по някакъв начин беше отговорен за смъртта ѝ...

Това беше мисъл, която почти не можеше да понесе.

ГЛАВА ШЕЙСЕТА

Таблоидите трябваше да се появят на улицата в четвъртък, затова Ред Даймънд беше получил броеве от тях направо от печатарската машина, които му бяха доставени у дома в сряда вечерта. Заглавията бяха скандални:

ДИНАСТИЯТА ДАЙМЪНД!

БИВШ МОДЕЛ НАРЪГАНА ДО СМЪРТ

**СЕМЕЙНИ ТАЙНИ НА МЕДИЙНИЯ МАГНАТ РЕД ДАЙМЪНД, КОИТО ВОДЯТ ДО СЕКС,
ДРОГА И УБИЙСТВО!**

БРАТЯТА ДАЙМЪНД В БЕЗРАЗСЪДНИТЕ ИМ ГОДИНИ!

УБИЙСТВО В МАНХАТЪН!

КРАСИВА ЖЕНА ОТ ВИСШЕТО ОБЩЕСТВО ЗАКЛАНА

КОЙ УБИ МАРИШКА?

„Истина и факти“ — най-скандалният от всички — разкриваше много неща. Маришка, красивата убита, беше единствената, която беше пощадена, въпреки че бяха успели да изровят няколко нейни снимки, на които беше полугола, направени при пристигането ѝ в Америка, което показваше, че явно е хранела надежди да стане модел.

Максуел Даймънд беше представен като магнат на недвижими имоти, интересуващ се главно от бизнеса си, с години по-млада от него годеница, която трябва да наследи милиони, когато нейната изключително богата, известна във висшето общество баба почине.

Намекът беше, че Макс се е развел с Маришка, за да сложи ръка на наследството на Ейми. Имаше снимки на Макс и Ейми, направени на предсватбената вечеря, и голяма снимка на Макс, Маришка и Лулу на ски, когато Лулу е била на три години.

Крис Даймънд беше описан като холивудски адвокат и плейбой, свързан с хазарта във Вегас и с мафията. Имаше негови снимки с Бърди Марвъл и няколко бивши негови приятелки, включително на Холи Антън. В материала дори се намекваше, че самостоятелността на Бърди Марвъл е била постигната при посредничеството на Крис, за да може той да получи голяма част от парите ѝ и да преспи колкото нощи пожелае с поп суперзвездата тийнейджърка.

Джет си беше изпатил най-зле от всички. Заедно с няколко негови снимки, на които той беше гол до кръста като манекен направени още от началото на престоя му в Милано, имаше и снимки от безразсъдните му дни в Ню Йорк, когато беше падал пиян в разни клубове и на партита, повечето с почти голи момичета, които приличаха на малолетни проститутки.

На Ред Даймънд беше отделено голямо място. Милиардерът патриарх на фамилията беше изкушаващ обект. Някои старателни журналисти без особени трудности бяха изровили информация за богатството му, включително за многото му съпруги, тяхната нещастна смърт, скандалния развод и последвалата афера с лейди Джейн Бентли, както и за многобройни бизнес далавери, включително нечестни отношения към други медийни магнати, считани за негови съперници.

Ред Даймънд беше старомоден, егоистичен мегаломан и таблоидите с удоволствие се бяха възползвали от възможността да пуснат в ход възможностите си за разследване. Особено се беше постарал „Истина и факти“, който беше под чадъра на редица издания, собственост на един от най-големите съперници на Ред, а през годините той беше събрал доста съперници.

Когато видя таблоидите, особено „Истина и факти“, той побесня. Сновеше из къщата страшно ядосан, крещеше и сипеше ругатни наляво и надясно. Всички в къщата го чува — лейди Джейн Бентли, която се беше затворила в стаята си, Даян, която се надяваше на още една възможност да поговори насаме с него, готвачката, перачката и слугините.

— Да им го начукам на мръсните, лъжливи, долни копелета! — крещеше той. — Да ѝ го начукам на Маришка, на тази руска курва! Да го начукам на тъпите момчета! Не трябваше да позволявам на тъпите си, шибани съпруги да ги родят на този свят!

След като фуча така известно време, той се обади по телефона, викна шофьора си и излезе.

Никой не искаше да си има работа с Ред Даймънд, когато го хванеха бесовете.

* * *

Джет се появи на вечерята с час закъснение, напълно фиркан. Като го видя как върви към масата, Крис вътрешно простена. Точно сега, когато ставаше всичко това, той беше избрал момента да се откаже от въздържанието и да се превърне в предишния пияница.

— Съжалявам, че закъснях — каза той, когато пристигна, като замазваше думите. — Трябваше да отида да видя майка си.

— Еди в града ли е? — попита Крис, като се замисли дали майката и синът не са пили някъде заедно.

— Ами, като че ли — отвърна Джет, като се опита да дръпне един стол към себе си и почти загуби равновесие. — Знаеш я Еди, успя да ме спипа по телефона.

Крис реши, че няма смисъл да се прави, че не знае какво беше станало, защото щеше да е напразно губене на време.

— Добре — каза той, като се опитваше да не изглежда много строг. — Защо го направи?

— Ъ? — рече Джет. — Кво да направя?

— Да се напиеш.

— Ти да не се бързикаш с мен? — успя да се направи на възмутен Джет. — Нали знаеш, че съм в проклетата програма за въздържатели?

— Да, знам — отвърна спокойно Крис. — Кога ходи за последен път на сбирка?

— На сбирка ли? — изломоти Джет. — Аха... Ами, чакай да видя. На сбирка... — той го изгледа с недоумение. — И с кого трябваше да се събирам?

Крис щракна с пръсти да му донесат сметката.

— Ще те заведе горе.

— Защо ще ходим там? — замърмори Джет. — Трябва да ям. Трябва да се обадя на момичето си. — Започна да говори по-силно. — Трябва да се обадя на проклетото ми момиче. — Без предупреждение той се изправи и се развика: — Ейми! Къде си, мама му стара! Ейми, бейби! Ейми, кучко!

Някои от посетителите се обърнаха и го изгледаха.

Крис скочи, грабна брат си за ръка и го повлече.

— Да се махаме отук — рече той и го насочи към изхода. — Не казвай нито дума повече.

* * *

Преди Соня да успее да се свърже с Ред Даймънд, ѝ се обади Фамка.

— Той ни иска — каза тя, явно доволна от себе си.

— Кой ни иска? — попита Соня.

След дългата нощ, прекарана в груб секс с Алекс Пинчиноф, тя не беше в настроение за нови действия, дори и за много пари.

— Дъртият, разбира се — рече доволна Фамка. — Знаех си, че няма да устои.

— Ред Даймънд ли? — попита Соня. Ако беше Ред, щеше да бъде много удобно.

— Самият господин Виагра — рече Фамка и се засмя. — Старият ми се стори изнервен. Казах му по две хиляди на човек и два пъти повече, ако останем през цялата нощ.

— И той се съгласи?

— Вземи гумени белезници и специалния лосион. Аз го свърших. Имах важен клиент от ООН. Искаше да се пръска с лосиона от главата до петите, особено да си пръска топките. Не секс, а само лосион. — Тя отново се засмя. — Задник!

— Всички са задници — каза Соня.

— Къде беше? — попита Фамка.

— С Алекс Пинчиноф.

— О, с опасния мъж!

— Опасен и секси.

- Не ти ли стига работата?
- Това е известно разнообразие.
- Обадох се за такси. Искаш ли да те взема?
- Кога ще дойдеш?
- След петнайсет минути.
- Ще бъда долу.

По-добре не можеше да стане. Сега можеше да изнудва директно Ред. Е, може би не да го изнудва. Тази дума беше прекалено силна. Само щеше да му даде възможност да плати, за да не излезе една информация на бял свят.

А какво да прави с Фамка? Не можеше да го стори пред нея. По дяволите! Трябваше да измисли нещо.

* * *

Да се минава нощем през някои райони на Брайтън Бийч беше опасно. Ресторантите и нощните клубове бяха осветени, а от тях често на улицата се изсипваха групи шумни, полупияни клиенти.

Докато търсеше място за паркиране Макс си даде сметка, че носи кутията. Беше я сложил в един брезентов сак, който беше заключил в багажника. В нея имаше половин милион долара в брой плюс няколко безценни диаманта. Единствените неща, които беше извадил от нея, бяха бележникът на Маришка с телефонните номера на нейните руски познати, както и кръщелното ѝ свидетелство и свидетелството за брака ѝ с Владимир. Веднага след като се прибереше у дома, щеше да изгори всички следи от нейното двойствено минало.

По дяволите, превръщаше се в престъпник, който възнамеряваше да унищожи нещо, което можеше да се окаже много ценно доказателство в разследването на убийството. Започваше да заприличва на Ред Даймънд. Това беше нещо, което той би сторил, без да се замисли.

Не искаше да стане като баща си, обаче изглежда, че не можеше да разсъждава логично. Беше убеден, че трябва да направи това, за да защити дъщеря си, ако наистина Лулу беше негова дъщеря. Мисълта, че можеше и да не е, го парализираше. Тя и Ейми бяха всичко, което той имаше.

За негов късмет един зелен буик потегли от паркинга. Макс вмъкна мерцедеса си в освободилото се място, като удари бронята на един стар кадилак, паркиран отзад.

Почти веднага от кадилака се показа мъж, който си закопчаваше копчелъка.

— Какво ти става, бе? — развика се той. Беше едър, плешив и ядосан. — Да не би да ти трябва компас, за да паркираш лайнната си германска кола?

Макс излезе от мерцедеса си.

— Съжалявам — рече тихо той. Последното нещо, което искаше, беше някакъв скандал. — Мисля че няма никакви повреди.

— Мислиш, така ли? — рече заплашително мъжът. — Точно по този въпрос се различаваме с теб, приятел. Я ми виж бронята! Повредата е най-малко за двеста долара.

Макс се опита да погледне отблизо повредената броня. Беше прекалено тъмно и не се виждаше нищо.

От кадилака се показа момиче, достатъчно младо да бъде дъщеря на плешивия мъж, макар че очевидно не беше. Дрехите ѝ бяха раздърпани, а червилото се беше размазало върху брадичката ѝ.

— Ето я свидетелката ми — каза тържествуващ мъжът.

— Къде ми е дващсетачката? — попита момичето с писклив глас и го задържа за ръкава.

— Я млъквай! — изсъска мъжът и гневно я изгледа. — Ще си получиш парите. Още не сме свършили.

Макс схвана положението.

— Двеста ще стигнат ли? — попита той.

Плешивият помисли за част от секундата и каза:

— Нека да са двеста и петдесет. Няма да се обаждам на полицията, за да съобщя за инцидента — рече той, докато си оправяше копчелъка.

— Добре — рече Макс. Не му се искаше да отстъпва пред това явно изнудване, но беше готов на всичко, за да избегне скандала. Като се извърна настрана от човека, извади портфейла си, извади точната сума и му я подаде.

Плешивият мушна парите в джоба си и каза:

— Какво търсиш тук? Мога да ти помогна да го намериш.

— Няма нужда — рече Макс. — Дойдох да се видя с една роднина.

— С роднина ли?

— Ще го правим ли или не? — проплака момичето и задърпа плешивия за ръкава на ризата.

— Да, ще го правим — рече той, като намигна лукаво на Макс.

Двамата пак влязоха в кадилака.

Макс изчака няколко минути, преди да отвори багажника на мерцедеса. После бързо извади сака, прекоси улицата и влезе в сградата, в която живееше Ирена.

* * *

Възседнала Ред Даймънд, без нищо върху себе си освен черни чорапи, кожен колан и обувки със смешно високи тънки токчета, Соня си помисли, че старецът изглежда необикновено блед. Разбира се, той току-що се беше отдал на поредица от сексуални изпълнения с двете красиви жени, които сигурно бяха доста изморителни за един седемдесет и девет годишен мъж. Беше научила на колко години е от вестниците. Но изглежда, че той редовно вземаше виагра. Не беше много здравословно за човек на неговата възраст.

Соня се притесняваше за състоянието му. Ами ако получи инсулт или инфаркт? И двете възможности можеха да се окажат смъртоносни. Какво щеше да стане с нея и с голямата сума пари, които се надяваше да измъкне от него?

Фамка беше в банята, за да си вземе душ или поне така беше казала. Тя се стараеше много с клиентите си, но твърдеше, че те никога не могат да я накарат да свърши, затова когато имаше почивка, се заключваше и се задоволяваше сама.

Това устройваше Соня, защото ѝ предоставяше възможността, която търсеше.

— Колко ще платиш за това историята с Владимир да не се разчуе?

— Какво? — изръмжа Ред и се загледа във възседналата го жена. Тя не би трябвало да говори. Не харесваше приказливите.

— Истинският съпруг на снаха ти.

— Какъв на снаха ми?

— Законният съпруг.

Той прекара кривите си пръсти по бедрото ѝ.

— Това част от наказанието ли е?

— Не. Това е самата истина — каза бързо Соня. — Маришка не е женена за Макс, защото вече е била женена за моя приятел Владимир. Това я прави многоженка. На всичко отгоре в Москва е била проститутка. — Соня замълча, за да му даде възможност да осъзнае какво му казва. — Колко ще платиш историята да не се разчува?

— Да ме изнудваш ли се опитваш? — попита невярващ на ушите си Ред, а после избухна в смях: — Наистина ли мислиш, че не съм знаел коя е Маришка? Тя беше евтина курва, също като теб. Разбрах го в момента, когато я видях за пръв път.

— Аз не съм евтина — каза тихо Соня, усещайки как мечтите ѝ за големи пари се срутват.

— Не, не си — съгласи се Ред. — А сега си сложи устата там, където би трябвало да бъде, и си затваряй плювалника.

* * *

Носът на Макс бе връхлетян от същата миризма на котешка пикня и вкисната бира, когато влезе в сградата, в която живееше Ирена. Запита се защо Маришка беше позволила майка ѝ да живее в този бордей. Беше обаче много вероятно Маришка никога да не беше стъпвала в мизерния апартамент в Брайтън Бийч, затова той реши, че може би е нямала представа за състоянието му.

Той изкачи тъмните стълби, като притискаше здраво сака до гърдите си. Никога не беше правил подобно нещо. Да не би съвсем да си беше изгубил ума? Поведението му беше безразсъдно. Крис беше прав, можеха да го арестуват за укриване на доказателства.

Като дадеше кутията на Ирена, поне нямаше да носи отговорност за нея. А и кой можеше да докаже, че я е взел от апартамента на Маришка? Никой.

Когато стигна до средата на втората поредица от стъпала, от една врата изскочи жена в развлечен пенъоар и се разкрещя на някакъв чужд

език. Преследваше я слаб, дребен мъж, който размахваше кожен колан. Двата профучаха покрай Макс, без да му обърнат внимание.

Той пое дълбоко въздух и бързо изкачи оставащите стъпала.

Ако Ирена беше достатъчно умна, щеше още утре да се махне от този бордей. Щеше да има достатъчно пари да прави каквото си пожелае, макар че той щеше да я предупреди известно време да не прави нищо със скъпоценните камъни. Кой знае откъде бяха? Щеше да ѝ каже също да свали диамантения пръстен на Маришка и да го скрие.

После му дойде наум още един въпрос — как се беше сдобила с пръстена? Сигурно го е откраднала. Значеше ли това, че е била в апартамента на Маришка, след като е била убита? Тя ли го беше свалила от безжизнения ѝ пръст? Или пък е била там, когато Маришка е била прободена до смърт?

Донякъде щеше да е справедливо, че парите на Маришка — откъде бяха дошли дори не му се искаше да мисли — щяха да отидат при майка ѝ — жената, от чието благосъстояние дъщеря ѝ изобщо не се беше интересувала.

Той стигна до апартамента на Ирена и почука на вратата. Тя се отвори сама и една котка изскочи навън, като гневно изсъска.

Когато влезе и извика името ѝ, го удари силна миризма на прегоряло мляко.

Тя седеше в паянтовия стол и гледаше черно-белия си телевизор. Звукът беше много силен, а от горещия котлон в тъгъла изскачаха искри.

— Ирена — каза високо той, — нещо гори.

Тя не се помръдна.

— Можеш ли да изгасиш телевизора? — викна той.

Отново никакъв отговор.

Макс застана пред нея.

Тя беше мъртва. На челото ѝ се виждаше малка дупка от куршум.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ПЪРВА

Отне му известно време, но накрая Крис успя да отрезви донякъде Джет. След много кафе, леденостуден душ, няколко таблетки тилинол и голямо изпотяване във фитнес салона на хотела Джет започна да се разкайва. Как беше могъл да го направи? Какво му ставаше? Беше един голям, шибан неудачник.

— Случва се човек да прави глупости — успокой го Крис, докато седяха в апартамента му. — Сбъркал си, но сега от теб зависи това да не се повтаря.

— Чувствам се като пълен глупак — простена Джет и прекара ръце през косата си.

— Самобичуването няма да ти помогне — каза Крис. — Направил си го, но вече е свършило. Сега се налага колкото може по-скоро да отидеш на някоя сбирка от програмата за алкохолици. Трябва да ходиш редовно. Освен това за тях трябва да имаш и наставник.

— В Италия имах един — каза Джет, като допиваше петата си чаша кафе. — Всеки път, когато почувствах нужда от алкохол, му се обаждах и той ме разубеждаваше. Беше чудесно.

— Обаче не е добре, че си престанал да посещаваш сбирките — рече Крис.

— Разбрах.

— Надявам се.

— Мисля, че престанах да разсъждавам трезво, след като се случиха всички тези неща — опита се да се оправдае Джет. — Джиана ме напусна. Ейми не иска да нарани Макс.

— А ти искаш ли?

— В никакъв случай. Това, което искам, е да съм с Ейми.

— Значи това искаш, така ли? — рече с въздишка Крис. — Сигурен ли си?

— Напълно.

— Имаш ли какво да й предложиш, братко? Замислял ли си се за това?

— А?

— Ако тя изостави Макс, защо мислиш, че нещата между вас ще вървят? Ти нямаш постоянна работа, нямаш апартамент. Нямаш дори кола.

— Не ми помагаш много да се почувствам по-добре — рече недоволен Джет.

— Разсъждавам реалистично, а ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Джиана е страхотна. Красива, преуспяваща, забавна. Дали не правиш голяма грешка?

— Ти не разбираш, Крис — каза сериозно Джет. — Аз обичам Ейми и тя ме обича.

— Каза ли ти го?

— Не, но...

— Не ти го е казала?

— Още е рано.

— И така, какъв е планът ви?

— Нямаме такъв.

— Какво ще кажеш за този?

— Какъв е той?

— Защо не я оставиш на мира за известно време, за да ѝ позволиш сама да вземе решение, и чак тогава да видиш какво ще стане?

— Мисля, че не мога да го направя.

— Виж какво — рече Крис, опитвайки се да го вразуми, — ако сега я принудиш да направи нещо, има вероятност тя да те намрази по-късно. Сама трябва да реши кога да напусне Макс и изобщо дали да го напуска, а не защото ти си я убеждавал. По-късно, ако двамата се съберете... за Макс няма да е толкова мъчително.

— Може и да си прав — съгласи се неохотно Джет.

— Знам, че съм прав. Междувременно мисля, че трябва да дойдеш утре с мен в Лос Анджелис. Това ще ти даде възможност да помислиш по-трезво, да се откъснеш малко от цялата тази ситуация.

— Не мога...

— Можеш — настоя Крис. — Ще ти запазя билет, затова иди в апартамента и си събери багажа. Ще се срещнем утре в къщата на ужасите. Ще тръгнем направо оттам.

* * *

Макс излезе с несигурна крачка от апартамента на Ирена. Сърцето му бясно биеше. Това беше втората мъртва жена, която виждаше за по-малко от седмица. Какво, по дяволите, ставаше с неговия добре подреден живот?

Само преди няколко дни държеше всичко под контрол — всичко, с изключение на финансите си, а сега този проблем беше разрешен. Обаче личният му живот беше един невероятен кошмар. И за всичко беше виновен онзи руски боклук Владимир Бушкин с неговите заплахи и изнудвания.

Заради Владимир двете жени бяха мъртви. Изглежда, че по някакъв начин той беше разбрал, че Ирена ще го издаде, че той е убил Маришка, и затова беше затворил и нейната уста. Този път с пистолет.

Напълно паникьосан, Макс изтича надолу по бетонните стълби. Беше погледнал само веднъж към Ирена и беше изхвърчал от стаята ѝ, подгонен от отблъскващата миризма на смърт.

Докато се спускаше бързо по стълбите, започна да премисля това, което беше видял. Не беше забелязал никаква кръв. Само малка дупка точно в средата на челото.

Може би не беше мъртва. Трябваше да провери пулса ѝ, въпреки че защо трябваше да я докосва?

Да се обади ли на полицията? Това беше големият въпрос.

Да.

Не!

Как щеше да обясни второто си посещение при Ирена? Ами ако решат, че е имал нещо общо с убийството ѝ?

Той нямаше алиби. Господи! Трябваше му алиби.

Ейми. Ще отиде право при Ейми. Ако го попитат, ще каже на полицията, че е прекарал нощта при нея.

Да. Това беше планът. Трябваше да има план, в противен случай имаше голяма вероятност да бъде обвинен. Можеше да си представи мазното лице на детектив Родригес. *Кажете ми, господин Даймънд, защо посетихте Ирена за втори път? Да я убиете ли? Това ли е причината? За да не може тя да ни каже, че сте убили жена си? Извинете, господин Даймънд — бившата си жена.*

Да, детектив Родригес със сигурност щеше да му каже тези неща. Трябва да се обадя на адвоката си, помисли си той.

Защо! Не съм виновен в нищо. Най-добре е да си мълча. Никой не знае, че съм идвал тук. Ще бъде глупаво да казвам каквото и да било.

Няма ли да съобщиш за убийството?

Не, няма.

С тези мисли в главата той бързо слизаше по стълбите, като продължаваше да стиска брезентовия сак, облян целият в пот и измъчван от въпроса какво да прави по-нататък.

* * *

— Помислих, че ще останем за през цялата нощ — каза Фамка и направи разочарована физиономия.

— Защо ми е да прекарвам цялата нощ с две курви като вас? — рече Ред Даймънд, като стана от леглото и започна да се облича.

— Защото ни харесваш — каза Фамка с най-нежния си глас. — Защото сме секси и обичаш да ни чукаш.

— Попитай приятелката си защо няма да останете — рече Ред и посочи към Соня. — Тя се опита да ме изнудва.

— Какво говориш? — учуди се Фамка, като премести погледа си от Ред на Соня.

— Не ти ли е казала? — ухили се Ред. — Пренебрегнала те е, така ли?

Фамка изгледа Соня. Приятелката ѝ сви рамене, като че ли искаше да покаже, че няма представа за какво говори той. Да го вземат дяволите. Ако този дъртак каже нещо, ще отрича.

— Пренебрегнала ме е за какво? — попита накрая Фамка и леко сви устни.

— Тя ще ти каже — каза Ред и си вдигна панталоните. И двете му бяха омръзнали. Бяха си свършили работата и сега искаше да си вървят.

Отиде до гардероба, извади портфейла си и им хвърли куп банкноти от по сто долара.

— Вън! — викна той. — Веднага!

* * *

Някъде по средата на стълбището Макс се спъна и преди да успее да запази равновесие, полетя надолу, като си удари коленете в няколко стъпала. Веднага изпита силна болка, а брезентовият сак изхвъркна от ръцете му, прехвърли перилата и падна чак долу на площадката на приземния етаж.

— Мамка му! — процеди през зъби той, хвана се за перилата и с мъка се изправи. Нямаше ли да има край на мъките му в този ден? Панталоните му се скъсаха, едва се държеше на крака, а болката в дясното коляно беше непоносима.

Дотътри се някак до края на стълбището и стигна до сака в момента, когато едно рошаво момче се канеше да го вземе.

— Мой е — рече Макс, като дишаше тежко.

— Кой го казва? — запита момчето. — Беше шестнайсет-седемнайсетгодишно, с остри черти на лицето и заплашителен вид.

— Сакът е мой — повтори рязко Макс. — Изпуснах го.

— Какво има в него? — попита момчето, като се опита да хване с ръка дръжката.

— Не е твоя работа — кресна му Макс, грабна сака и закуцука към вратата.

— Трябва да получа награда — викна след него хлапакът.

— Глупости — процеди през зъби Макс, пресече улицата и стигна до колата си.

Облегна се за момент на мерцедеса, преди да влезе. После седна зад волана, сложи сака на седалката до себе си и запали мотора.

Какво щеше да прави сега с парите и скъпоценните камъни? Какво, по дяволите, щеше да прави?

* * *

Както спеше, Ейми чу да се тропа и звънецът да звъни. Бавно отвори очи и разбра, че не сънува. Някой блъскаше по входната врата.

Погледна часовника на нощното шкафче и видя, че е почти полунощ. Кой ли блъскаше по вратата толкова късно?

Джет. Сигурно беше Джет.

За момент остана да лежи, без да помръдва, надявайки се той да си тръгне. Обаче не стана така. Непрекъснатото звънене продължи, докато накрая я принуди да стане от леглото, преди хората от съседния апартамент да се събудят.

Грабна халата си и се отправи към входната врата.

— Джет — рече твърдо тя, без да я отваря, — върви си.

— Макс е. Би ли отворила, моля те.

О, господи! Макс беше разбрал за нея и Джет и сега беше дошъл да ѝ иска обяснение.

За момент замръзна на мястото си, като се чудеше какво да прави.

— Побързай, Ейми — рече той, повишавайки глас.

Беше ли му казал Джет? Беше ли си признал? Или пък лошата новина му беше съобщил Крис?

Е, добре. Не се паникьосвай, каза си тя.

Като пое дълбоко и продължително въздух, Ейми отвори вратата. Макс влезе, препъвайки се вътре. Изглеждаше ужасно. Беше разрошен и раздърпан и изобщо не приличаше на познатия ѝ Макс. Явно беше, че е понесъл зле новината. Тя не се изненада.

— Аз... аз не знам какво да кажа — започна Ейми, като търсеше подходящите думи. — Не беше планирано... просто стана.

— Трябва да използвам банята — рече той, като мина покрай нея — След малко ще ти обясня всичко.

Влезе в банята и затвори вратата след себе си.

Тя остана за момент неподвижна в коридора, без да знае какво да мисли. Какво беше искал да каже с това *Ще ти обясня всичко след малко?* Не трябваше ли тя да обяснява?

Дали си въобразяваше, или наистина панталоните му бяха скъсани на коленете? И защо беше целият в пот и в такъв раздърпан вид?

Да не би с Джет да се бяха били? Тази мисъл ѝ се стори направо непоносима.

Джет. Трябва да се обади на Джет и да разбере какво беше станало. Можеше да го стори, докато Макс беше в банята.

Изтича в спалнята и вдигна телефона, като наблюдаваше вратата на банята.

— Здравсти — каза Джет, явно радостен да чуе гласа ѝ.

— Какво стана? — попита тихо тя.

Джет се поколеба за момент.

— Виж какво, нямах намерение да го правя — рече той, като се мъчеше да си обясни как беше разбрала, че е пил. Просто се случи.

— Това е толкова лошо — рече разгневена тя.

— Съжалявам — каза Джет. — Стана ненадейно.

— Ако някой трябваше да му каже, това трябваше да съм аз. Дватамата бихте ли се?

— Кой? Аз и Крис ли?

— Какво общо има Крис с това?

— Ами... той... ми помогна да изтрезнея и да дойда на себе си.

— Ти си бил пиан? — рече ужасена тя.

— Ами нали за това говорихме досега?

— Не — рече рязко тя, — говорихме за това, че си казал на Макс за нас.

— А?

— Той дойде в апартамента ми преди няколко минути и изглежда ужасно. Сбили сте се, нали? — каза с укор тя.

— Ти будалкаш ли ме? Не сме се били и не съм му казвал нищо за нас.

— Тогава откъде знае?

И двамата го казаха едновременно.

— Крис!

— Този кучи син! — изруга Джет.

— Как е могъл? — проплака Ейми.

— Идвам веднага — рече Джет, вземайки бързо решение. — Трябва да се изправим заедно пред това.

— Не! — рече безпомощно тя. — Ако дойдеш, ще стане още по-лошо.

— Не можеш да се справиш сама с тази работа. Ще дойда там колкото може по-скоро, Ейми, обещавам ти. Всичко ще е наред.

Тя затвори телефона, когато Макс излезе от банята. Да, той наистина изглеждаше като пребит. На панталоните му се виждаха дупки, а от едното му оголено коляно течеше кръв.

— Аз... аз не знам какво да кажа, Макс — започна тя. — Не исках да го научиш по този начин.

— Слушай ме внимателно Ейми — каза припряно той, без да обръща внимание на думите ѝ. — Ако някой попита, бил съм тук през цялата нощ.

— Моля? — рече тя и се намръщи.

— През цялата нощ — повтори той. — Разбираш ли?

Тя беше напълно объркана. Знаеше ли той за нея и Джет? Ако знаеше, явно имаше нещо друго предвид.

— Съжалявам, че трябва да те използвам за алибито си — продължи Макс, — обаче тази нощ станах свидетел на нещо и ако полицията помисли, че съм бил там, ще бъда замесен в тази работа, а това няма да е добре.

— Бил си свидетел на какво?

— Нещо лошо.

— Колко лошо?

— По-добре да не знаеш.

Изведнъж почувства, че ѝ прилошава. Спомни си думите на майка си: Макс не е жертва, Ейми. Жена му е била брутално убита и подозрението пада върху него.

— Какво става, Макс? — попита тя и се загърна плътно с халата.

— Казах ти — рече той и седна в края на леглото, — по-добре да не знаеш.

— Ако искаш да кажа, че си бил тук, трябва да знам от какво те прикривам.

— Боже господи! — викна ядосан той и пак се изправи. — Защо веднъж не постъпиш както ти казвам?

Никога не беше го виждала в такава светлина. Този гневен човек ѝ беше непознат.

— Това... това да не би да има нещо общо с убийството на Маришка? — попита предпазливо тя.

— Мамка му! — изруга той, пристъпи напред и удари с юмрук по стената. — Мамка му! Мамка му! Мамка му!

— Не разбирам какво става — каза Ейми и пресече стаята, за да се отдалечи от него. — Обаче каквото и да е, мисля, че ще е по-добре да си вървиш.

— Дойдох при теб за помощ, а ти ми казваш да си вървя, така ли? — рече, невярващ на ушите си, той. — Това е много сериозно нещо, Ейми. — По-добре да постъпиш, както ти казвам.

Той се приближи към нея, а тя започна да отстъпва назад.

— Какво ти става? — попита Макс. — Помолих те да направиш нещо много просто, а ти не искаш. За бога, аз съм бъдещият ти съпруг. Ще се женим.

Думите му я изпълниха със страх. Беше си мислила, че обича Макс, но изведнъж ѝ просветна, че не е така. Беше виждала в него сигурност, а сега не я виждаше. После осъзна, че никога не би преспала с друг мъж, ако наистина го беше обичала. Независимо дали беше пила повече или не, това нямаше да бъде възможно.

Единственото нещо, което искаше в момента, беше да го накара да напусне апартамента ѝ.

— Ще продължаваш ли да стоиш така и да не казваш нищо? — извика той. — Боже господи, Ейми. А аз си мислех, че мога да разчитам на теб.

— Ако ми кажеш какво става, тогава може би ще мога да ти помогна — каза тя, повишавайки глас. — Обаче ако не го направиш... — Тя не се доизказа, спомняйки си, че Джет е на път към дома ѝ и ако Макс не знае за тях, моментът да разбере това не би могъл да бъде лош.

— Забрави — рече рязко Макс. — Тръгвам си. Ти не си момичето, за което те мислех, Ейми. Не си човек, на когото мога да се доверя. — Казвайки това, той се отправи към входната врата.

Тя остана в спалнята, като му даде възможност да излезе. С Макс се беше случило нещо много лошо, щом като се държеше по този начин. Нещо много, много лошо.

После внезапно си помисли. Дали беше отговорен за смъртта на Маришка? Той ли я беше убил? Внезапно я обзе ужасен страх. Тя изтича в коридора и заключи вратата след него.

* * *

Като си мърмореше под носа, Макс слезе с асансьора надолу. Беше бесен на Ейми. За пръв път я беше помолил за нещо и тя му беше отказала.

Проблемът беше, че е твърде млада, за да разбере какво става. Тя още не беше жена, а девойка. Много мила и невинна девойка, но може

би това, че си беше мислил, че бракът им ще бъде успешен, беше грешка. Не се държеше много добре с Лулу, а сега тя повече от всякога имаше нужда от майка.

После образът на Ирена, седнала в стола с дупка от куршум в челото, пак се изправи пред очите му. Кой я беше убил? И защо?

Господи! Какво ставаше? Защо всичко като че ли излизаше от контрол? Трябваше да се вземе в ръце, да реши какво да прави.

На излизане от асансьора се изправи лице в лице с Джет.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита намръщен той.

— Добре, добре — заговори пръв Джет. — Трябва да ти обясня, че никой не беше виновен. Беше едно от онези щури неща, които се случват понякога. Не сме го мислели предварително. Мога да те уверя, че нямах представа коя е тя, а тя пък нямаше никаква представа, че съм твой брат. Това беше един вид... съдба.

Макс изгледа втренчено по-малкия си брат, „загубенякът“, както обичаше да го нарича Ред. Пропускаше ли нещо? По-рано, докато тропаше на вратата на Ейми, тя си беше помислила, че е Джет. И защо ще си мисли, че Джет може да тропе посред нощ на вратата ѝ.

В това нямаше логика... или пък имаше?

После си припомни думите ѝ: „... аз... не знам какво да кажа... не беше планирано... просто се случи“.

Бяха почти същите като тези, които беше използвал и Джет. Освен това като че ли Ейми не беше на себе си, беше нервна и напрегната, държеше се почти като виновна.

За какво?

— Я ми разкажи какво е това щуро нещо, което се е случило? — рече Макс, обзет от безсилен гняв, защото разбираше, че това, което щеше да чуе, нямаше да му хареса.

— Не трябва да си го изкарваш на Ейми — каза сериозен Джет. — Трябва да разбереш, че тя не беше виновна. Беше пила твърде много и както ти казах, беше просто една щуротия...

Макс разбра. Без да се замисли, той замахна и стовари юмрука си в брадата на Джет.

— Ти, кучи син, такъв! — изкрещя той. — Ти, гадно копеле!

Джет едва се задържа на краката си.

— Казвам ти... трябва да разбереш — извика той. — Аз я обичам и тя изпитва същото към мен. Нищо не можеш да направиш.

— Нищо ли? — извика Макс, а гневът и напрежението от последните няколко дни стигнаха кулминационната си точка. — Ти скапан неудачник такъв.

— Същият си като Ред — успя да каже Джет, като потриваше брадичката си. — Същото отвратително държане. Същите гадни думи.

— Не смей да ме сравняваш с него.

— Господи, Макс, мъчно ми е за теб, защото ти си като него. Защо не си го признаеш? И двамата сте еднакви.

Макс усети дълбоко в себе си как го обзема страх и гняв. Губеше всичко, включително и проклетия си разсъдък. Обаче никога нямаше да загуби същността си. Никога нямаше да бъде като баща си. Никога.

Без да каже дума повече, бързо излезе от сградата, качи се в колата и потегли към дома.

След като мисли напрегнато няколко минути и удари едно силно питие, той се обади на адвоката си, после на Крис и накрая на детектив Родригес.

Истината беше, че вече нямаше какво да губи.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ВТОРА

В четвъртък рано сутринта Либърти и Деймън седяха заедно пред шведската маса на плажа и закусваха. Беше последният ден от снимките и макар да беше прекарала само три дни, вече си даваше сметка колко щеше да ѝ липсва всичко това. Беше свикнала бързо със суетнята около нея, а пристигането на Деймън в Лос Анджелис беше върхът на сладоледа. Той не само можеше да ѝ осигури бъдеща кариера, но тя го намираше за невероятно секси, интересен и щедър.

Никога досега не беше изпитвала подобно нещо към мъж. Да бъде с Деймън ѝ беше напълно достатъчно. То нямаше нищо общо с начина, по който се отнасяха всички към него — като към звезда, и с всичките съпътстващи това неща — лимузините, клубовете и скъпите ресторанти. За нея той беше Деймън. Просто един мъж. И тя здравата беше хлътнала по него.

— Снощи мислех за Кабо и щях да кажа „да“ — рече тя, като отпиваше от чаша прясно изстискан портокалов сок.

— Продължавай.

— После мама се обади и ми каза, че има сериозна причина да не мога да дойда.

— Каква?

— Иска да ми каже нещо, което според нея се отнася до баща ми и е много важно.

— Колко важно?

— Няма да разбере, докато не се върна в Ню Йорк.

— Смяташ ли, че ако се забавиш с два дни, ще има разлика? — попита той и я изгледа втренчено.

Тя замълча за момент, а после каза:

— Ти не можеш да разбереш. Прекалено лично е.

— Ами опитай.

— Виждаш ли, имам само майка ми. Никога не съм имала баща и едва преди няколко дни тя ми каза кой е бил той. Сега е готова да

промени разказа си и затова трябва да се върна. Трябва да разбере коя съм.

— Ти си ти — каза тихо Деймън. — Винаги трябва да помниш това.

— Знаех, че няма да разбереш.

— Грещиш — рече той и я изгледа. — Разбирам много добре.

— Ти винаги...

— Престани да повтаряш непрекъснато, че не разбирам — пресече я той и присви очи. — Искаш ли да ти разкажа за себе си? Ще ти разкажа. Баба ми отгледа мен и брат ми. Тя не ни даде нищо друго, освен любовта си и това, че ни окуражаваше. За да ни отгледа, тази жена работеше на две места едновременно. Винаги обаче намираше време да ме учи на нещо, което наистина исках да науча, и тогава трябваше да си размърдам мързеливия задник, за да го постигна. Точно това и правех.

— Не го знаех — каза Либърти.

— Няма как да го знаеш. Това са лични неща, които пазя в себе си. Не интересуват никой друг освен мен.

— И къде е баба ти сега?

— Живее във фантастична къща в Бруклин, която ѝ купих, заедно с брат ми, жена му и трите им деца — каза той. — Готов съм да дам на тази жена всичко, което поиска. Тя си скъсваше задника от работа заради мен и по-малкия ми брат и го заслужава.

— А родителите ти? Те къде са?

— Никога не съм ги виждал. Дори не знам дали още са живи, а и не ме интересува.

— Защо? — попита заинтригувана тя.

— Майка ми беше откачена, а старият — пласьор — отвърна рязко той. — И двамата бяха наркомани. Бяха ни изоставили напълно, когато баба дойде да ни вземе при себе си. Ако не беше тя, щяха да ни включат в програмата за безпризорни деца.

— Съжалявам — каза тихо тя. — Сигурно ти е било много трудно.

— Какво да ти кажа — рече той и сви рамене, — свиква се. Според мен човек трябва да държи на този, който го е отгледал, и да не му пука за никой друг. Баба ми е най-добрата жена на света.

Преди тя да успее да каже нещо, се приближи Куин и ѝ каза, че е време да отиде във фургона, в който беше гримьорната. Тя с нежелание се отправи нагам.

— Така че не се отказвай от Кабо — каза той и стана. — Това е нещо, което се отнася до нас двамата. Семейните ти истории могат да почакаат, докато се върнем.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм, бейби, сигурен съм.

— Така изглежда — усмихна се тя на прекадената му самоувереност. — Всичко ти е ясно.

— А не е ли така? — каза той и се засмя.

— Господин Голямо его — каза тихо тя.

— И не го забравяй.

— Ще се опитам — отвърна Либърти.

— Ще се видим по-късно, Ел Ел — рече той и се отправи надолу по плажа.

— Жалко, че не е обратен — рече тихо Куин. — Колко жалко!

— Сигурна съм, че жена му не мисли така — отвърна тя троснато. — Той е женен.

— Я виж ти! — каза изненадан Куин. — Не съм предполагал.

Тя продължи да гледа как Деймън върви към хотела. Той беше всичко, което тя искаше от един мъж... И все пак беше женен. А тя не искаше да го дели с никого.

— Хайде, скъпа — каза припряно Куин, — време е да престанеш да въздишаш и да те разкрасим.

— Не въздишам — възрази тя, въпреки че много добре знаеше, че е така.

— Не можеш да ме излъжеш.

Докато седеше на стола в гримьорната, Либърти не можеше да престане да мисли за него. Сега, когато ѝ беше разкрил малка част от живота си, ѝ се искаше да научи повече. Деймън беше за нея вдъхновение. Беше се издигнал от нищо, а я го виж сега! Беше само на трийсет и шест години и беше постигнал страхотен успех, правейки това, което му харесва. Той не беше просто един богат крал на хип-хопа със собствена звукозаписна къща. Беше работил упорито, за да стане това, което е, и скокът от нищото към нещото беше твърде голям.

Ето я великата американска мечта! Това беше Деймън.

Помисли си, че връщането в Ню Йорк не е чак толкова належащо. Каквото и да кажеше майка ѝ, то можеше да почака. В края на краищата беше чакала деветнайсет години, за да чуе истината, така че каква разлика би могло да има, ако се забавеше с един уикенд.

Освен това Деймън беше прав. Ако постигне нещо, щеше да се дължи само на нейните усилия. Нямахше да има значение кой е баща ѝ. Него отдавна го нямаше и тя можеше да разчита само на себе си. Време беше да престане да се самосъжالياва и да вземе всичко, което животът ѝ предлага. Точно сега имаше възможност да пътува до Кабо и ако на съпругата на Деймън не ѝ пукаше, защо пък трябваше да пука на нея?

За сутрешните снимки беше облякла плътно прилепнала по тялото рокля на Версаче от мека черна кожа, толкова страхотна, че почти я беше страх да се движи. Отстрани беше с цепка, която откриваше цялото ѝ бедро, а гърбът беше изрязан застрашително ниско. Теди беше вдигнал косата ѝ на главата, а Ума ѝ беше сложила диаманти и смарагди за един милион от Нейл Лейн — краля на бижутерияния бизнес. За снимките беше дошъл самият Нейл, който непрекъснато се възхищаваше колко фантастично ѝ стояха бижутата му.

Когато тя най-после излезе на плажа, беше боса и съвършена.

— О! — рече Чип, като я видя. — Ето това ще бъде снимката за корицата. Нямам никакви съмнения.

— Няма ли да е някоя от снимките с банските? — попита тя. — Новото списание няма ли да показва повече гола плът?

— Тази снимка ще ги удари всичките — увери я Чип. — У теб има нещо от Холи Бери и Анджелина Джоли. Но ти си по-млада и по-секси. Изумителна си!

Изумителна! Да! Всичко беше изумително. Само преди седмица се трудеше като келнерка, а сега беше в Лос Анджелис, облечена в рокля на Версаче, и позираше за корицата на списание. Това беше прекалено. Беше приключение, което никога не беше смятала за възможно.

Деймън дойде навреме за обедната почивка. Преди да успее да му даде положителен отговор за Кабо, снабдителят се появи с огромна торта — шоколадова, украсена с ягоди, а в средата беше пресъздаден нейният образ.

— Какво е това? — възкликна изненадана тя. — Нямам рожден ден.

— Не, това е голямо благодаря от всички нас — рече Чип, усмихна се широко и отиде при останалите от екипа. — Искахме твоят първи експеримент като модел да се запомни. Всички да се съберат заедно! Ще си направим снимка за спомен.

Деймън се опита да се отдалечи, докато Чип нагласяваше фотоапарата с един от помощниците си.

— Деймън — викна го тя, — искам и ти да си на нея.

— Това е твой празник, Ел Ел — рече той. — Върви и обирай лаврите. Аз не участвам в него.

— Участваш — настоя тя, — твоята роля е много специална.

— Не ми казвай, че чарът ми най-после разтопи каменното ти сърце — рече той и леко се усмихна.

— Млъкни и ела тук — каза тя. — Искам и ти да си на снимката.

— Да, мадам — рече той и отдаде чест.

— А, и още нещо — добави тя.

— Какво имаш да ми кажеш пък сега?

— Готова съм да отидем в Кабо.

— Така ли?

— В отделни стаи.

— Дамата ме будалка да се настроя, а след това ме зарязва — каза кисело той. — С едната ръка дава, а с другата взема.

— Така е. Ще отидем ли?

— Ама разбира се, че ще отидем. Имам предчувствието, че с теб ще създадем най-приятната соул музика.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ТРЕТА

В четвъртък сутринта Даян стана от леглото в обичайния час, но вместо да се облече бързо и да отиде право в кухнята, отдели време за себе си, сложи си старателно грим, а после си направи косата. След като свърши това, избра една семпла, но стилна бяла рокля и прибави към нея две златни бижута, останали ѝ от времето като певица. Щом като Ред настояваше тя да присъства на срещата, нямаше намерение да изглежда като невзрачна домоуправителка. Отдръпна се крачка назад и се огледа с одобрение в огледалото. Промяната беше доста стряскаща. Подобно на дъщеря си, Даян беше красавица, по-тъмна красавица от Либърти, но също толкова ефективна със зелените си очи, пълни устни и бухнала черна коса.

Беше ѝ необичайно да се вижда така нагласена. Отдавна не го беше правила. Защо го правеше сега?

Знаеше защо. Предстоеше да се случи нещо голямо. Нещо, което щеше да изненада всички, с изключение на лейди Бентли, защото очевидно по някакъв начин беше открила тайната на двамата с Ред. Обаче тримата синове на Ред сигурно щяха да получат шок, а също и Либърти, ако, разбира се, дойдеше. Даян я беше помолила да се върне бързо в Ню Йорк, но както обикновено Либърти беше упорита и постъпваше както тя реши.

Даян се замисли за момент за дъщеря си. Когато беше принудена да изпрати Либърти да живее при Арета, беше загубила напълно контрола си върху нея. Непокорна още от дете, Либърти бързо порасна и стана съвсем неуправляема. Даян често благодареше на Бога за Синди и за това, че Либърти не беше съвсем сама и имаше братовчедка, която да я защитава.

Даян въздъхна. Нея нямаше кой да я защитава, когато на шестнайсет години напусна дома си и пристигна в Ню Йорк. Нямаше си никого.

* * *

Даян Дозиър слезе от автобуса от Атланта, развълнувана и изпълнена с големи мечти. Беше в Ню Йорк. В Ню Йорк! И въпреки че имаше съвсем малко пари, желанието ѝ да успее може би като новата Анита Бейкър или Даяна Рос надделяваше над всичките несгоди, с които можеше да се сблъска. Тя можеше да пее и изглеждаше добре. Беше си въобразила, че всичко ще стане много лесно.

Но не. Нищо не беше лесно за едно хубаво чернокожо само момиче в Ню Йорк.

В продължение на две години се стараяше, успя да получи няколко ангажимента. През това време имаше връзка с няколко джаз музиканти, въпреки че идеята не беше добра, защото всичките се отнасяха с нея кавалерски, но си я пробутваха един на друг.

Един ден по време на запис тя налетя на Зипи Вентура — мениджър, който обичаше да говори големи приказки и явно я беше харесал.

— Погрижи се за мен, дете, и аз ще се погрижа за теб — ѝ беше казал той.

Зипи беше нисък, слаб бял мъж на около четиридесет години. Беше женен за Канди — корава негърка с изрусена до бяло коса и огромни силиконови гърди.

Бракът, изглежда, не спираше Зипи, който се възползваше от всяка възможност да кръшне. В замяна на срещите си с него в офиса му от време на време той успя да осигури на Даян доста прилични ангажименти като беквокалистка и дори някои солови изпълнения в нощния клуб на Глория в Харлем.

Глория беше едра лесбийка, която веднага хвърли око на Даян и ѝ лепна прякора Дини. Постоянно ѝ разправяше, че е много по-хубаво да го правиш с жена, отколкото с мъж.

Даян не беше убедена, въпреки че спокойно можеше да мине без Зипи и неговите мераци.

Даян пееше в клуба два пъти седмично. Стоеше на малката задимена сцена и изпълняваше джаз вариации на стандартни

парчета като „Ю гоу ту май хед“ и „Бът нот фор ми“ и си мислеше, че скоро ще пробие.

Мъжете я преследваха, особено редовните посетители, но след не особено сполучливия ѝ опит от музикантите, тя до известна степен се беше отказала от тях.

Една нощ се появи Ред Даймънд. Даян нямаше представа кой е той, но много впечатлени, Зипи и Глория бързо ѝ обясниха: Ред Даймънд беше милиардер и медиен магнат, женил се много пъти и с твърде лоша репутация. Зипи и Глория бяха на седмото небе, че той беше избрал да прекара времето си в клуба.

След първото си посещение Ред Даймънд дойде още няколко пъти, понякога с жена, понякога сам. Сядаше на една маса отпред и не сваляше очи от нея, докато тя изпълняваше репертоара си.

— Той те харесва — каза ѝ Зипи.

— И какво от това? — отвърна тя.

— Искан да изпиеш едно питие с него — каза ѝ Глория.

— Без мен.

Така продължи няколко седмици, докато една нощ Зипи я спря и каза:

— Ще седнеш и ще изпиеш едно питие с него или ще напуснеш.

Ред Даймънд беше на шейсет, Даян — на осемнайсет. Това, изглежда, не притесняваше нито Зипи, нито Глория и затова тя седна и изпи едно питие с него.

Ред настоя да пие шампанско, въпреки че още не беше пълнолетна. Тя се подчини. Той я обсипа с комплименти, каза ѝ, че е много красива и секси и узряла.

Узряла? — помисли си тя. Какво иска да каже с това „узряла“?

— Искан да те чукам — каза той.

— Не става — отвърна тя.

Седмица по-късно Зипи ѝ каза, че ако не спи с Ред Даймънд, ще я уволнят.

Хубаво! Нямаше да изгуби нищо освен работата си и затова тя се съгласи.

Като преживяване не беше нито лошо, нито добро. Беше просто... нищо. Даян се срамуваше от себе си, че беше спала с един богат старец само за да продължи да работи. Не беше правилно и тя

го знаеше. Но се беше съгласила. Той не беше първият мъж, с когото беше спала, и със сигурност нямаше да бъде последният.

След тази нощ Ред Даймънд престана да идва в клуба.

— Какво направи, че го отблъсна? — попита Зипи, а лявото му око мигаше, докато я гледаше с укор.

— Нищо — отвърна тя.

— Сега доволен ли си? — оплака се Глория на Зипи. — Ти я накара да спи с него, а сега изгубихме един важен клиент.

На Даян не ѝ пукаше. Тя искаше само да пее. Не я интересуваше дали Ред щеше да се върне.

Шест седмици по-късно разбра, че е бременна. Пазеше го в тайна, докато стана твърде късно да направи аборт. Каза на Зипи и Глория, че трябва да си отиде у дома в Атланта, за да остане известно време със семейството си. После си намери работа в приемната на един фризьорски салон в Лексингтън и продължи да работи там, докато останаха три седмици, преди детето да се роди.

Даян кръсти бебето си Либърти — за да бъде свободна. Когато дъщеря ѝ стана на шест седмици, тя се свърза със Зипи и му каза, че отново е в града и има нужда от работа.

Той се оплака, че е отсъствала твърде дълго и малкото почитатели, които беше успяла да събере, се преместили другаде.

— Не искаш ли да си ми мениджър? — попита го тя.

— Ще го правиш за мен, а аз...

— Не! — каза тя и се отдръпна, когато той се опита да я опипва. — Или само бизнес, или нищо.

— Тогава върви да си търсиш друг мениджър — процеди през зъби той, почувствал се много засегнат, че тя му отказва.

Така и постъпи. Намери Фред Маркс — енергичен човек, който веднага ѝ осигури ангажименти да пее в няколко клуба, някои от които чак в Атлантик Сити. Това нямаше значение, след като започна да печели достатъчно, за да си плаща наема и да наема жена, която да се грижи за Либърти, когато тя беше на работа.

Даян обожаваше детето. Считаше Либърти за най-красивото малко същество, което някога беше виждала. Понякога, когато хората разбираха, че има дете, искаха да узнаят кой е бащата на Либърти. Даян разказваше разни истории, никоя от които не беше вярна. Нямаше желание Ред Даймънд да разбере, че е баща на детето

й. Справяше се много добре и без него, макар понякога, когато нещата не вървяха, да й беше много трудно.

Малко след петия рожден ден на Либърти тя се запозна с един мъж, когото харесваше. Казваше се Леон. Двамата пееха като беквокалисти за една певица, която не беше нищо особено. Станаха близки, докато пиеха заедно кафе и се оплакваха колко лоша певица им се беше паднала. Две седмици по-късно Леон се премести да живее при нея, което й беше от голяма полза, защото той веднага пое половината от разноските. Другата добра новина беше, че обикна Либърти, а и тя него. Двамата се привързаха много един към друг и Даян реши, че ако Леон й предложи да се оженят, ще го стори без колебание.

Обаче Леон не й предложи, а след като минаха две години, откакто живеяха заедно, Даян си даде сметка, че не става по-млада, че никой от двамата няма да направи голям пробив, и затова скъса с него.

Либърти беше направо сломена. За нея Леон беше като баща и тя понесе много болезнено това, че я беше изоставил. Беше само на седем години, но неприятностите между нея и Даян вече бяха започнали.

Фред правеше каквото може, но с течение на времето ангажиментите започнаха да стават все по-малко и по-малко, защото джаз певиците вече не бяха толкова на мода. Една вечер Даян реши да отиде отново при Глория.

Клубът още работеше и там видя, седнала заедно с посетителите, самата Глория — грамадна, сърдечна и радостна да я види. За нещастие Зипи също се навърташе, като се опитваше да пробутва една млада певица, за която твърдеше, че е новата Уитни Хюстън. Разведен и ожесточен, той не се зарадва да види Даян, но Глория беше доволна. Тя я покани да пее отново в клуба три пъти в седмицата.

Даян с готовност прие, което много ядоса Зипи и стана причина двамата с Глория да се разделят с кавга. За Даян това беше облекчение, защото сега нямаше да си има работа със Зипи и непрекъснатите му опити да я опипва.

— Зипи има един малък проблем — довери й Глория и й показа с жест, че смърка кокаин.

Не мина много време и тя научи за Либърти, която беше вече на девет години и се очертаваше като голяма красавица.

— Кога стана това? — възкликна Глория.

Даян съчини една история за някакъв стар интимен приятел от Атланта. Глория, изглежда, я прие за достоверна. Понякога като специална награда Даян водеше Либърти в клуба да я слуша как пее.

Една вечер се появи Зипи. Беше неочакван и нежелан посетител. За нещастие същата вечер Либърти беше там, застанала отстрани на сцената, за да слуша как пее майка ѝ.

Докато Даян пееше, Зипи обсипа детето с комплименти. Каза ѝ колко е красива, че е най-добрият приятел на майка ѝ и че могат да се срещат по-често.

— Къде е татко ти? — попита той.

— Нямам татко — отвърна Либърти, като си мислеше колко смешен човек е Зипи.

— На колко си години?

— На девет.

— На девет ли? А кога ще станеш на десет?

— На първи май — отвърна гордо тя.

— Ще ти купя подарък — обеща Зипи и въпреки замъгления си от кокаина мозък се досети за някои неща.

Когато Даян слезе от сцената, беше бясна. Със Зипи здравата се скараха и Глория беше принудена да се намеси и да го изхвърли.

Даян имаше чувството, че Зипи пак ще се появи, и се оказа права. Седмица по-късно той дойде в апартамента ѝ.

— Знам чие дете е — подразни я той. — Датите съвпадат, така че не си мисли, че можеш да ме избудалкаш.

Тя го изгледа, но не каза нищо.

Той продължи да настоява.

— Ред знае ли, че има дете от теб? — попита Зипи, като се опита да се вмъкне със сила в апартамента.

Беше сигурна, че той блъфтира. Как би могъл да знае? А и какво го интересуваше това?

Каза му, че е луд, че трябва да си върви и да я остави на мира, в противен случай ще се обади на полицията.

Зипи ѝ се изсмя в лицето.

— Ти си тъпа кучка. Не ти ли идва наум, че това означава големи пари? Трябва да се съюзим и да ги измъкнем от стареца.

Даян се обади в полицията, за да престане да я безпокои.

Тя беше чернокожа, а Зипи беше бял. Полицията не направи нищо.

Няколко дни по-късно Зипи издебна Либърти пред училището. Напомни ѝ, че той е добър приятел на майка ѝ и че ѝ носи подаръка, който ѝ е обещал. Заведе я в една близка сладкарница. Либърти с готовност отиде с него. Откакто го беше видяла в клуба, си мислеше, че е приятел на майка ѝ. А освен това имаше и подарък за нея. Зипи ѝ поръча ягодов крем и ѝ подари евтин пластмасов несесер за маникюр. Извади нокторезачката от него.

— Дай ми ръката си — каза той, — чичо Зипи ще те научи как да я използваш.

Тя го послуша и той ѝ отрязва два нокътя. После като че ли без да иска заби острата част на нокторезачката в китката ѝ и от там ѝ потече кръв.

— Ох! — изохка тя.

Бърз като светкавица, той извади топче памук, попи с него кръвта и го сложи в пластмасов плик.

— Причини ми болка — оплака се тя. — Отивам си у дома.

— Чакай малко — рече той, — имаш нещо в косата.

Дръпна от нея два косъма.

— Ох! — изписка отново тя.

— Няма нищо — каза той и сложи космите също в плика. — Искаш ли още един крем?

Когато Либърти се прибра у дома и разказа на майка си къде е била, Даян побесня. Беше готова да приеме много неща, но не и такъв боклук като Зипи да се навърта около дъщеря ѝ. Как смее!

Не знаеше как да се свърже с него, но беше сигурна, че той пак ще се появи, и се погрижи да бъде готова, когато това станеше. Купи си пистолет и се научи как да го използва. Следващия път, когато Зипи се появи наоколо, възнамеряваше да го насочи към него и да му каже, че ако се приближи отново до дъщеря ѝ, ще му пръсне мозъка.

Две седмици по-късно, една събота вечер, той се появи в апартамента ѝ. Не беше сам. Придружаваше го Ред Даймънд.

Двамата мъже влязоха в малкия апартамент така, сякаш беше тежен. Тя беше прекалено изненадана, за да ги спре. За щастие Либърти я нямаше. Беше отишла да прекара уикенда с една съученичка.

— Къде е детето? — попита Зипи, като че ли имаше право да знае.

Ред Даймънд ѝ хвърли леден поглед.

— Имала си нахалството да родиш мое дете? — изръмжа той. — Как смееш? За каква се мислиш?

Откакто го беше видяла за последен път, беше остарял. Някак се беше смалил и имаше повече бръчки. Мина ѝ през ума, че изобщо не би трябвало да спи с него. Но ако не го беше направила, нямаше да има Либърти, а тя беше всичко за нея.

— Какво искаш? — рече сдържано тя.

— Не, въпросът е ти какво искаш? — попита студено Ред. — Какъв план за изнудване сте измислили ти и твоята кохорта?

Тя не знаеше какво е кохорта, но разбра, че той има предвид Зипи, който стоеше там с широка усмивка на глупавото си лице, сякаш беше открил Америка.

— Един милион долара ще стигнат — каза Зипи и ѝ намигна, сякаш бяха съзаклятници. — Един милион долара и се махаме, а ти повече няма да чуеш за нас.

— Това ли е всичко? — рече с нескрит сарказъм Ред. — Сигурен ли си, че не искате повече?

— Какво? — зачуди се Зипи и лявото му око заигра. — Да не искаш детето? Тя е много хубаво малко създание. За два милиона можеш да я имаш.

Даян изгледа с ужас Зипи. За кой се мислеше той? Нямаше права над дъщеря ѝ. Беше направо ненормален.

— Адвокатите ми могат да ви накарат да съжалите, че изобщо сте си помислили да измъкнете пари от мен — каза сравнително спокойно Ред. — Дойдох тук тази вечер, за да видя дали си спомням черната кучка, с която спях. Да, спомням си я. Тогава не я биваше, не я бива и сега. — Последва дълга пауза. — Кажете ми вие двамата наистина ли вярвате, че можете да изнудите Ред Даймънд? Не може да сте толкова глупави.

Изведнъж Даян заговори.

— Махайте се от апартамента ми — каза тя с тих, но изпълнен с ярост глас. — И двамата! Веднага!

Зипи гневно я изгледа. Беше си помислил, че когато чуе за каква сума става въпрос, тя щеше мълчаливо да се съгласи и да си затвори мръсната уста. Но не, беше прекалено глупава, за да го направи.

— О! — каза Ред. — Сега пък ще ми играете на доброто и лошото ченге. — Малко е късно за тази игра, не мислиш ли?

Даян се обърна към него.

— Не ти искам парите. Не искам нищо от теб. — Тя посочи към Зипи. — Този боклук тук говори от мое име, а няма никакво право. Той няма нищо общо с мен, абсолютно нищо.

Очите ѝ се напълниха със сълзи от цялата несправедливост.

— Извинявай, пиленце — рече бързо Зипи, като се опитваше да спаси положението, което можеше да се обърне срещу него. — Аз те открих. Ти дължиш всичко на мен, така че престани да се правиш на неблагодарна кучка и приеми парите, които господин Даймънд ще ни даде за това, че ще си държим устите затворени относно неговото малко черно копеленце.

Даян повече не можеше да се сдържа.

— Нашите усти ли? — развика се тя. — Либърти е моя и не се продава! И двамата веднага се махайте оттук!

Зипи пристъпи към нея.

— Жени! — обърна се той към Ред. — Винаги им хрумва нещо друго в проклетите глави. Бяхме се споразумели. — Той стисна здраво ръката ѝ. — Млъквай! — процеди през зъби Зипи така, че само тя да го чува. — Ще развалиш тази чудесна сделка, ако не си затвориш гадната уста.

Даян беше в шок. Как можеше да става това? Какво беше сторила, за да се отнасят така с нея?

— Един милион долара — прошепна Зипи. — Той ще плати и ще си ги поделим. Така ще имаш с какво да отгледаш детето.

Обхвана я толкова силен гняв, че почти не можеше да издаде звук. Зипи беше най-долният тип, който беше виждала, а ѝ предлагаше да ѝ стане партньор. Той беше натрапил Ред Даймънд в живота ѝ и беше развалил всичко.

— Махайте се! — изсъска тя.

— Няма да мръдна оттук, скъпа, докато не се съгласиш. А ако не го направиш, ще се погрижа животът на твоето малко момиченце да не струва и пукната пара.

Много спокойно тя издърпа китката си от ръката на Зипи. После отиде до една полица, където държеше пистолета, скрит между куп списания.

— Мисля, че ще се споразумеем за един милион — каза уверен Зипи, обръщайки се към Ред.

— Ти си много невеж човек — каза Ред. — Не правя бизнес с...

Преди да довърши, Даян извади пистолета и го насочи с разтреперани ръце към Зипи.

— Махай се! — повтори тя.

Той видимо се опули, като видя насочения към него пистолет.

— Почакай, пиленце — рече, заеквайки, Зипи, — махни това нещо.

— Каква сцена ми разигравате вие двамата? — провикна се Ред и застана между тях. — Не съм някой глупак, който ще се хване на цирка, който ми правите.

— Курвата е луда — рече Зипи, а лявото му око отново заигра, когато усети, че парите му се изплъзват. — Тази щура кучка е с твоето дете. Трябва да го вземеш от нея. Тя не е нищо друго, освен една мръсница и ако детето остане при нея, и то ще стане същото. Дай ни два милиона за момичето и ще направиш добра сделка. Мога лично...

С всички сили Даян блъсна Ред настрана и се хвърли към Зипи, забравяйки, че държи пистолет.

Ред се опита да ги разтърве. Тримата се сборичкаха, а след това пистолетът изгърмя и Зипи се свлече на земята.

* * *

Даян се погледна в огледалото. Каза си, че все още е хубава и може да привлича вниманието на мъжете, ако пожелае. Но вече нямаше такова желание. Беше на трийсет и осем години и от девет се беше изолирала от света. Девет години се беше грижила за Ред Даймънд, за да има всичко, каквото му е нужно, и почти не беше

ходила по-далеч от къщата на Шейсет и осма улица. Така се чувстваше по-сигурна.

Сега Ред Даймънд се готвеше да разкрие част от тайната им, но не и тайната за Зипи. О, не, това беше нещо, което никой никога нямаше да узнае и то си беше само между тях.

Даян вдигна високо глава и тръгна нагоре по стълбите. Каквото и да се случеше по-нататък, беше решена да го посрещне с достойнство.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Отначало те се караха, след това го правиха и им беше толкова хубаво, че когато Ейми се размърда при звъна на телефона, ѝ беше леко на душата и се чувстваше щастлива. Беше четвъртък сутринта, слънцето грееше, Макс знаеше истината за нея и Джет и вече не се чувстваше виновна.

Е, усещаше малка вина, защото сцената от миналата нощ не беше от най-хубавите. Макс беше показал една своя страна, която тя никога не беше виждала, и я беше уплашил.

Джет лежеше до нея. Още спеше и леко похъркваше. Тя вдигна телефона усмихната и веднага беше засипана с поток думи от майка си.

— Видя ли гадните вестници? — фучеше Нанси. — Знаеш ли какво пишат? Името на нашата фамилия е опетнено. Това е позор! Ще съдя всички отвратителни така наречени журналисти!

— Успокой се, мамо.

— Не! Ти се успокой.

— Аз не крещя.

— Ще започнеш, когато прочетеш този боклук — каза заплашително Нанси.

— А защо изобщо го четеш?

— Как да не го чета, когато цялата прислуга се е събрала в кухнята и ни се смее.

— Не ти вярвам.

— Връзката ни със семейство Даймънд е приключена. Приключена — повтори строго Нанси. — Разбираш ли какво ти казвам, Ейми?

— Да, мамо — каза Ейми търпеливо. — Ще ти се обадя по-късно.

Тя остави телефона и погледна отново към Джет. Той продължаваше да спи с ръка, небрежно сложена върху очите. Коремът

му беше гол, беше покрит с лек мъх. Чувството, което изпитваше, докато го наблюдаваше в съня му, беше любов.

Запита се какво ли бяха написали таблоидите, че майка ѝ беше толкова ядосана. И без това никой не вярваше на онова, което пишат, така че имаше ли някакво значение?

Миналата нощ, след като тя и Джет бяха правили любов, останаха да лежат в леглото и да разговарят с часове, докато най-после заспаха прегърнати. Тази сутрин тя се събуди с чувството, че от плещите ѝ беше паднала огромна тежест. Изпитваше страхотно облекчение при мисълта, че е свободна.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече си даваше сметка колко погрешно тя и Макс са мислели, че могат да живеят заедно. Сигурно и той го е разбрал. Те просто не си подхождаха. Филми, музика, книги — вкусовете им бяха напълно противоположни. С Джет всичко беше в синхрон. И двамата обичаха приключенски филми, харесваха една и съща музика, а когато стана дума за книги, и за двамата нямаше нищо по-добро от стария Джон Гришам или трилърите на Джеймс Сийгъл. Дори програмите, които предпочитаха по телевизията, съвпадаха. Джет ѝ беше казал, че в Милано успявал да гледа на DVD любимите си телевизионни предавания. Това беше страхотно! Да има мъж, с когото да може да гледа телевизия. Макс считаше телевизията за пълна загуба на време. Запита се дали да направи на Джет закуска. Какво обичаше? Чай? Кафе? Със захар ли го пиеше или със сметана? Яйца ли обичаше или ядки?

Знаеше толкова малко за него и същевременно като че ли знаеше всичко. Той ѝ беше разказал за времето, когато е пиел и вземал наркотици, за годините, когато се беше скитал из Ню Йорк като зомби, когато беше спал с когото завари и през повечето време е бил не на себе си.

Беше ѝ разказал някои ужасни семейни истории: за грубия си баща, за майка си, която била алкохоличка, за побоя, на който е бил подлаган, и за нещастното си детство, когато двамата му родители си го бяха прехвърляли един на друг. После ѝ разказа за Италия и за възстановяването си, както и за Джиана, като ѝ се закле, че не я е обичал.

— Обичам теб, Ейми — беше казал той. — Ти си жената за мен. Приключвам с другите жени. Край!

— Така ли? — попита тя, наклонила глава на една страна.

— Това е самата истина — отвърна той и широко се усмихна.

Тя също се усмихна, като се замисли върху думите му: *Приключвам с другите жени. Край!* Като че ли бяха в гимназията. Колко мило ѝ стана, колко много го обичаше!

* * *

Крис се разбуди с чаша силно черно кафе и остра болка в слабините. Не беше спал много — около два часа. В малките часове на деня му се беше обадил спешно Макс, беше станал от леглото и беше отишъл бързо в апартамента на брат си, където беше заварил Елиът Майнър и детектив Родригес.

Оказа се, че Макс е посетил място, в което е било извършено убийство, и не беше съобщил веднага на полицията. Другият проблем беше кутията на Маришка — веществено доказателство, което Макс беше взел от апартамента ѝ и го беше задържал при себе си, а едва сега го предаваше.

Кашата, която беше забъркал, беше доста голяма, но Елиът беше адвокат с добри връзки и след няколко телефонни обаждания на подходящите хора от Макс беше свалена всякаква вина. Отърва се само със строго предупреждение да не задържа повече важна информация, отнасяща се до Маришка.

— Лесно ти се размина — каза му Крис, след като другите си бяха тръгнали. Но преди да може да си тръгне и той, Макс се впусна в дълга тирада за Ейми и Джет. По някакъв начин беше разбрал за тях, което означаваше, че Крис трябваше да остане още два часа, за да успокоява наранените чувства на брат си и да го убеждава да не набие Джет и да не го хвърля в Ийст Ривър.

Каква нощ! За изморените няма почивка. Между другото му се бяха обадили и Бърди Марвъл, Лола Санчес, Грегъри Дарк и Джонатан Гуди, четиримата му най-важни клиенти. Бърди му разказа за предстоящата си сватба. Лола искаше да съди някакъв папарак, който я преследвал и който нарочно блъснал отзад новото ѝ ферари. Грегъри настояваше да получи повече за предстоящата си сделка със студиото,

а Джонатан пък твърдеше, че срещнал момиче, в което се влюбил, и до няколко дни ще се ожени за него.

Откачалки! Всичките бяха пълни откачалки. Сега му предстоеше срещата с Ред. Щеше да падне голям майтап, когато отидеше там с братята си. Нямахше търпение да види какво ще стане.

От друга страна, му се искаше колкото може по-скоро да се върне в сравнително по-спокойния Лос Анджелис. Дори си помисли да не скъсва с Верона, сегашната му приятелка. Верона можеше, когато поиска, да му действа успокояващо, а точно сега имаше нужда от това. От малко тишина и спокойствие. Освен това къщата му щеше да се нуждае от ново обзавеждане, а кой по-добре от Верона би се справил с това?

Лошото беше, че тя щеше да иска да се премести при него. *Защо пък не?* — помисли си той. — *Но само за няколко месеца, докато нещата се нормализират.*

Щеше да се справи. След изминалата седмица можеше да се справи с абсолютно всичко.

* * *

Елиът Майнър си заслужаваше всеки цент от доста солените хонорари, които вземаше. След като си призна всичко пред детектив Родригес, Макс очакваше, че ще изкара най-малко няколко часа в участъка, за да го разпитват, но Елиът се беше погрижил това да не стане, макар Макс да виждаше, че детективът много се вкисна, когато му се обади неговият капитан. Междувременно Макс изобщо не се впечатли от това. Беше изкарал много трудна нощ и единственото нещо, което искаше, беше да глътне две приспивателни и да се наспи.

Сутринта лежеше в леглото и се чувстваше зле. Първо си помисли за Ейми, за неговата някога безупречна Ейми. Всичко беше свършило. Тя му беше изневерила. Никога не беше очаквал такова нещо от нея. Не само му беше изневерила, а го беше направила със собствения му брат. Това му оставяше някакъв горчив вкус в устата. Можеше да разбере Джет. Но Ейми? О, не, не и Ейми, неговата невинна бъдеща съпруга. Вече не беше бъдеща. Беше приключил с нея. Беше спала с брат му. Нямахше връщане назад.

Пресегна се към телефона и се обади на г-жа Конър, за да провери как е Лулу. Тя му каза, че всичко е наред и че Лулу си прекарва чудесно.

Като се замисли за момиченцето, изведнъж го обля пот. Ами ако не беше негово? Ами ако Владимир и Алекс или някой друг боклук, с който е спала Маришка, се окажеше истинският баща на Лулу? Господи! Не би могъл да го понесе. Това просто не беше възможно.

И все пак... беше.

Какво трябваше да направи? ДНК тест ли?

Не! Нямах да прави това. Лулу беше негова. Не се съмняваше.

Или пък се съмняваше.

* * *

Заради голямото богатство на Ред хората с тъпи глави винаги си мислеха, че е идеален за изнудване. Естествено, те разбираха, че за да стане такъв, какъвто беше днес, не беше лесно да бъде излъган от глупаци. Той беше разрушител и онези, които имаха глупостта да се изпречат на пътя му, биваха унищожавани. Вчера някаква си долна руска проститутка се беше опитала. Побесняваше, когато хората си въобразяваха, че е лесен обект. Особено пък курвите.

Според Ред Даймънд истината беше, че в един или в друг момент всички жени постъпваха като курви. Всички си имаха цена. Въпросът беше само да се разбере каква е тя. А той ги знаеше тези неща. Беше се женил четири пъти.

Четири жени, но никоя не беше успяла да победи.

Що се отнася до лейди Джейн Бентли... тя се беше оказала най-скъпата курва от всички. А дори не можеше да духа както трябва. Така че каква беше ползата от нея? Щеше да ѝ плати, и то добре, за да се отърве от нея. Но нямаше да получи толкова, колкото беше поискала. Нямах начин!

Той беше Ред Даймънд — човек, който се беше издигнал сам и с когото трябваше да се съобразяват. Никой не беше успял да го победи, макар че мнозина се бяха опитвали. В бизнеса беше направо убиец. В личния си живот също. В света на Ред Даймънд оцеляваха само най-силните.

Замисли се за момент за червенокосата проститутка. Беше много хубава, дългокрака и рускиня. Той си падаше по такива. Наговори му разни глупости за Маришка. Какво го интересуваше? Тя беше мъртва, а той не беше онзи глупак, който се беше оженил за нея. Беше се оженил Макс, неговият най-голям син, неговият най-голям идиот.

Защо синовете му не приличаха повече на него? Всичките се бяха метнали на безполезните си майки и това наистина беше голям позор. Никой не беше така дързък като него.

Ред с нетърпение очакваше предстоящата среща. Щеше да бъде доста интересно събитие. Тримата му синове, лейди Джейн и Даян. Ама че комбинация!

Вероятно всички си блъскаха главите защо ги викаше.

Е, добре... Скоро щяха да разберат.

Време беше.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ПЕТА

Лейди Джейн Бентли пристигна първа в библиотеката. Това беше великолепна стая с рафтове от тъмно дърво от пода до тавана, твърди кожени канапета и уникални персийски килими. Прокара пръст по перваза на камината и забеляза следа от прах. Дяволите да ги вземат тези прислужнички, не правеха нищо. Докато траеше връзката ѝ с Ред, той така и не ѝ позволи да изгони някои от тях и твърдеше, че уволнението на персонала е негова привилегия. Наемаше ги и ги изгонваше по свое усмотрение и това му доставяше удоволствие.

Сега тя знаеше защо беше държал тази нахална домоуправителка Даян. Беше майка на негово незаконно дете, за което тя дори не беше чувала, докато не беше видяла писмото, мушнато в сейфа му. Беше адвокатско писмо, много ясно и по същество. В него се казваше, че макар Ред Даймънд да е баща на дъщерята на Даян, тя никога няма да разкрива публично това или да го казва на Либърти. Даян също се отказваше от всякакви претенции към имуществото му, а в замяна щеше да получи еднократна сума от 550 000 долара, платими след смъртта му, плюс постоянна работа, докато е жив, като негова работничка със собствен апартамент в приземния етаж на къщата му. Писмото беше подписано от Даян и двама независими свидетели.

Защо е трябвало, запита се лейди Джейн, някой да подписва писмо като това? Жената беше родила дете на Ред Даймънд и с добър адвокат вероятно би могла да измъкне от него всичко, каквото пожелае. Това беше необяснимо. Толкова ли тъпа беше Даян?

Вероятно. Тъпа, необразована и неуважаваща себе си. В противен случай никога не би подписала такова писмо. Независимо от всичко беше крайно време момчетата да научат истината и днес лейди Джейн реши, че ще ѝ достави голямо удоволствие да им каже, че имат сестра. Ред щеше да се пръсне от яд, но това не я интересуваше. Щеше да се изнесе веднага, след като адвокатът ѝ я уведоми, че споразумението е постигнато. Но защо преди това да не причини една малка неприятност? Тъй като Ред я беше поканил да присъства на

срещата, можеше да се възползва от това. Адвокатът ѝ я беше предупредил да не отива.

— Колкото по-малко работа имаш с него, толкова по-силна е позицията ни — ѝ беше казал той. — Няма нищо да спечелиш.

Но как би могла да устои да види физиономията на сбръчканото лице на Ред, когато кажеше на синовете му нещо, което той изобщо не искаше те да знаят?

Облече се подходящо за случая. Направи си косата, сложи костюм „Шанел“, обувки „Гучи“, два реда великолепни перли, дискретни обеци с диамант и перла, часовник „Картие“, инкрустиран с диамант.

Част от сутринта прекара в прехвърляне на брошури, предлагащи имоти. Имаше една надстройка на „Парк Авеню“, която ѝ се струваше чудесна за забавления. Беше си наумила да се забавлява, след като веднъж напусне този мавзолей, да дава много шикозни вечери на подбрани познати. Също така на „Сатън Плейс“ имаше една сграда — шедьовър от преди войната, която беше суперелегантна.

Имаше много време да реши, а докато вземеше решение, щеше да наеме апартамент на „Реджис Стрийт“. В крайна сметка съдбата ѝ беше да бъде богата жена. Наистина много богата.

* * *

— Защо отиваш на среща с баща си — човек, който никога не е направил нищо за теб? — попита Ейми Джет рано сутринта. — Не е ли време да се откажеш от надеждите за каквато и да било връзка?

Той сви рамене. Тя не можеше да го разбере. Никой не можеше. Беше сложно.

— Отивам, защото братята ми искат да присъствам — отвърна той, седнал край масата за закуска, докато наблюдаваше Ейми, която вероятно беше най-хубавото момиче, което някога беше виждал. Освен физическите данни в нея имаше и нещо друго: някаква миловидност и доброта. Беше лудо влюбен и това му се случваше за пръв път.

— Съмнявам се, че Макс го иска — каза тя.

— Това ще бъде последният път, когато отивам там.

Ейми кимна. Той разбра, че тя ще иска да разговарят по-късно по въпроса. Обикновено така постъпваше. Взе си душ, облече се и тръгна за срещата, която трябваше да се състои предишната седмица.

Защо отиваше? Това беше добър въпрос. Макс вероятно нямаше да му говори и той не можеше да го вини за това. Крис като истинска везна нямаше да иска да вземе страна.

И все пак... това беше семейна среща и Джет знаеше, че има право да бъде там.

По-късно реши да се обади на Бевърли и да я помоли да го свърже с някоя агенция за манекени в Ню Йорк. Макар да беше звезда в Италия, той не искаше да ходи където и да било без предварителна препоръка. А тъй като Бевърли познаваше всички, тя лесно можеше да му уреди среща и да го насочи към най-доброто. Той смяташе това за изключително важно. По никакъв начин не искаше да живее за сметка на Ейми, затова беше наложително да направи кариера в Америка. Участието му в рекламната кампания на Кортинели беше чудесно начало. Щом като веднъж рекламите започнеха да се появяват по всички американски списания, всичко щеше да си дойде на място. А когато започнеш да печели пари, мислеше да помоли Ейми да се омъжи за него.

Тази мисъл донякъде го плашеше, но същевременно знаеше, че иска точно това — най-после да уреди живота си.

* * *

След като Джет излезе от апартамента ѝ, Ейми се втурна да чисти. Пееше и усмивката не слизаше от лицето ѝ, докато оправяше леглото, изтръскваше покривката и подреждаше възглавниците. Причината беше Джет. По някакъв начин си бяха паснали напълно — в леглото и извън него. Беше влюбена. Нямаше съмнение в това. После си спомни за обаждането на майка си по телефона и реши, че няма да е зле да хвърли един поглед на таблоидите, които бяха разстроили толкова Нанси. Най-добре беше да се справи с тази малка задача, преди да отиде на работа. Навлече дънки и една фланелка и изтича до вестникаря на ъгъла, където взе всички скандални издания. Прибра се вкъщи, занесе ги в кухнята и разгледа какво беше написано

по въпроса. Майка ѝ беше права — беше ужасно. Най-долнопробни клюки! Снимките бяха отвратителни, особено тези на Джет, побъркан от пиене, с различни разголени момичета. Не можеше да проумее защо въвличаха него във всичко това. Той нямаше нищо общо със смъртта на съпругата на брат му. Просто не беше честно.

О, господи! Какво я чакаше, когато Нанси разбереше, че е разменила братята и сега е с Джет? Господи! Нямаше да се размине без крясъци в къщата на Скот-Саймън.

Много лошо. Беше време да се опълчи срещу майка си и възнамеряваше да направи точно това.

* * *

Движението беше твърде интензивно, затова Крис реши да върви пеш от хотела до къщата на Ред. Помисли си да се обади на Джет по мобилния телефон, но се отказа. *Трябва ли ми наистина да заставам между двамата си братя — каза си той. — Това си е тяхна борба. Сами да се оправят.*

Пътьом се обади на няколко души. Първо на Лола Санчес, неговата латиноамериканска суперзвезда, която убеди да не завежда дело. Обясни ѝ, че да се разправя с някакъв дребен папарак е излишно губене на време и пари. После се обади на Грегъри Дарк и го увери, че ще направи всичко, което е по силите му, за да задоволи претенциите му в сделката със студиото. Не звънна на Бърди Марвъл, защото в Лос Анджелис беше още много рано. Обаче се обади на Джонатан Гуди, който беше в Париж с новата си приятелка годеница, някаква осемнайсетгодишна актриса.

— Това е лудост — каза му Крис, — прекалено бързаш.

— Аз съм влюбен, човече — настоя Джонатан. — Това момиче е изумително.

— Да разбирам ли, че трябва да започна работа по предбрачно споразумение?

— Не искам да я обиждам.

Ама разбира се — помисли си Крис. — Когато разбере, че си гей, няма никак да се обиди.

— Почакай, докато тя подпише — посъветва го той. — Първата ми работа утре ще бъде да ти пратя документите.

Следващата в списъка беше Верона. Тя се държа студено и сдържано, когато той ѝ обясни защо не ѝ се беше обадил. Оправда се със семейните проблеми, което донякъде беше вярно.

— Какво ще кажеш да ме посрещнеш на летището? После ще се отбием при „Кои“, за да хапнем нещо — предложи той, превърнал се отново в стария чаровник Крис Даймънд.

— Запознах се с една твоя приятелка — каза с леден тон Верона.

— Така ли? И коя е тя?

— Инес Фалън.

О, мамка му! Инес. Актрисата от самолета, с която беше изкарал една бурна нощ.

— А, да, Инес — каза той, надявайки се, че тя не си е отваряла устата. — Добро момиче.

— Тя също те е харесала — рече Верона и тонът ѝ стана още по-студен. — Каза ми, че си бил като жребец в леглото и очаква скоро да ѝ се обадиш.

По дяволите! Що за късмет беше това?

— Виж какво — започна да обяснява той, — ние с теб не бяхме против кръшканията, нали?

— Грещиш. — Последва дълга, многозначителна пауза. — Ето какво ти предлагам, Крис: върви да се шибаш. — Верона затвори, като го остави без приятелка.

По дяволите! А той се беше надявал на професионалните умения на Верона да му разтрива гърба и да му прави пак чудесните си свирки. Освен това беше разчитал на нея за обзавеждането на къщата. Твърде зле! Накрая, когато вече беше застанал пред дома на Ред, се обади на помощника си Анди вкъщи.

— Да ти кажа ли кои те търсиха по телефона вчера? — попита Анди. — Списъкът е дълъг.

— Прати ми го по електронната поща. Ще го прегледам в самолета.

— Една жена на име Джиана се обади от Италия. Каза, че пристига в Лос Анджелис и иска да се видите.

— Джиана? — рече Крис и веднага си представи изключителната красавица. Хм! Нещата, изглежда, щяха да се оправят. Обикновено не

си падаше по изоставени жени, но тъй като Джет определено се беше отказал... — Тя остави ли някакъв телефонен номер? — попита той.

— Да.

— Първо ми прати него по имейла. Веднага. Как ми е къщата?

— Започнаха да работят по нея.

— Благодаря, Анди. — Видя, че Джет се приближава. — Трябва да вървя. Ще се видим по-късно.

* * *

Соня се спотайваше в подземния паркинг в сградата, в която беше апартаментът на Макс, когато той излезе от асансьора на път за дома на Ред.

Преди това беше видяла всичките репортери и фотографи, застанали отпред, и беше решила, че ако тръгне да излиза от апартамента си, той ще мине през гаража. Затова беше дошла тук, преминавайки с пленителна усмивка покрай пазача. Още в ранна възраст беше разбрала, че изкусителната усмивка може да я вкара навсякъде, където пожелае.

Остана търпеливо да чака между колата на Макс и асансьора. Щом като Ред Даймънд не искаше да плати, тя беше сигурна, че Макс Даймънд щеше да го направи. Той трябваше да защитава детето си. Нямахте да му хареса, ако информацията, която тя имаше за Маришка, станеше публично достояние. Когато той се показа, тя беше готова.

— Господин Даймънд — рече тя и смело се приближи.

— Коя сте вие? — каза рязко той. Току-що беше разговарял по телефона с Елиът Майнър, който му беше казал, че детектив Родригес има нови доказателства, отнасящи се до убийството на Маришка, и скоро ще извърши арест. Това беше изненадваща и стряскаща новина, макар че не беше чак толкова стряскаща, защото след като беше разказал на детектива за Владимир, Макс беше наясно, че нещо ще се случи.

— Той би искал да се свърже с теб, когато извърши ареста — рече Елиът. — Къде ще бъдеш?

— Аз съм на път за къщата на баща ми.

— Ще поддържаме връзка — каза Елиът.

— Това е добре — отвърна Макс.

— Съжалявам за таблоидите — добави адвокатът. — Ако ми кажеш, можем да съдим копелетата.

Макс нямаше представа за какво говори Елиът. Не беше виждал таблоидите и нямаше намерение.

— Аз съм позната на баща ви — каза Соня. — Той ми каза, че може би ще се заинтересувате от една... информация.

От къде на къде Ред Даймънд беше изпратил тази жена да се среща с него?

— За какво? — попита Макс и се намръщи.

— За съпругата ви.

— За съпругата ми? — каза той, като си помисли колко много му напомня за Маришка тази жена.

— За съпругата ви, която е убита.

— Коя сте вие?

— Аз съм Соня. Познавам също и брат ви.

Стори му се смътно позната. Дълга, огненочервена коса и стройно тяло. Беше я виждал някъде. След това се сети. Беше участвала в лесбийското шоу на ергенското му парти. Боже господи! Какво, по дяволите, искаше?

— Трябва да поговорим — рече тя.

— Не сега — отвърна рязко той. — Отивам на среща.

— Спешно е — каза Соня и облиза устни.

— Ще трябва да почака.

— Докога?

Търпението на Макс се изчерпваше.

— Вижте какво, госпожице — каза рязко той, — какво искате?

— Петстотин хиляди долара за това да си мълча за брака на Маришка с един руснак. Никога не са се развеждали. Имам доказателства за брака им. Пари срещу мълчание. Това е сделка по американски, нали?

Първо Владимир, а сега тази жена. Е, да, обаче тя беше твърде закъсняла, защото той вече не се интересуваше. Скоро Владимир щеше да бъде арестуван и светът щеше да узнае как Маришка го беше излъгала. Да става каквото ще! Щеше да защитава Лулу с всички сили. Това беше всичко, което можеше да направи.

Той се отправи към колата, а тя плътно го последва. Спря за момент и се обърна:

— Владимир ли ви изпрати?

Тя се стресна, когато разбра, че името му е познато.

— Е? — настоя Макс. — Той ли беше?

— Вие... знаете ли за Владимир?

— Махайте се, преди да съм ви обадил на полицията — каза рязко той. — Изнудването е федерално престъпление. Можете да отидете в затвора. Затова веднага се махайте от пътя ми.

Соня беше изумена. Какво им ставаше на тези от семейство Даймънд? Бяха фрашкани с пари, а защо не искаха да плащат?

Сега беше неин ред да се намръщи. Тя щеше да отиде във вестниците. Ето това щеше да направи. Щеше да продаде мръсните им тайни за много пари, за много повече от петстотин хиляди. И не само щеше да продаде тайните им, а щеше и да ги разкраси. Да прибави към тях много секс. В края на краищата беше се чукала с бащата и със сина. Това трябваше да струва много.

Ред Даймънд, милиардерът — сексуален маниак. Крис Даймънд... Хм, той не си падаше по извратените работи. Щеше да измисли нещо.

Може би какъвто бащата, такъв и синът... Да, това беше. Кой можеше да я опровергае?

Фамка. Аха, Фамка. Може би щеше да бъде по-разумно да включи и нея в играта, не като пълноправен партньор. В края на краищата идеята не беше на Фамка, а нейна. Обаче с участието на Фамка историята й щеше да звучи по-достоверно и щеше да струва повече. Много пари, помисли си Соня. Ето това е Америка. Много пари.

* * *

Детектив Родригес имаше напрегната нощ. Убийството на важна персона винаги беше съпроводено със силен натиск случаят да бъде разрешен колкото може по-скоро. Като че ли беше много лесно. Това, че онези шушумиги от кметството вдигаха шум до бога да се действа, не помагаше много.

Разкриването на убийство приличаше на подреждане на сложен пъзел. Събираш парче по парче, докато изведнъж картината се прояснява и всичко си идва на мястото.

Това, че в един часа през нощта Макс Даймънд беше предал кутията на Маришка, беше от голяма полза, въпреки че детектив Родригес би предпочел да я получи в по-приемлив час и със сигурност в по-ранен етап на разследването. През последните няколко дни беше спал много малко и затова, когато си легна към полунощ, никак не му хареса, че го бяха събудили в един и го бяха извикали в апартамента на Макс Даймънд. Освен това трябваше да мисли и за убийството на Ирена. След като изслуша разказа на Макс, той изпрати екип от отдел „Убийства“ в Брайтън Бийч, а после сам отиде там някъде към три сутринта.

Сега беше девет часът преди обяд и след като беше стоял на крак през цялата нощ, вече беше взел на мушката убиеца на Маришка Даймънд.

Скоро... много скоро... Щеше да бъде героят на отдела.

А защо не? Беше работил дяволски упорито по този случай.

* * *

— Здравей — каза Крис.

— Здравсти — отвърна Джет и те малко сковано се прегърнаха. — Благодаря ти за снощи — продължи Джет. — Мисля, че ме спаси от мен самия. Съжалявам, че се показах такъв задник. Не знам какво съм мислил. Беше голяма грешка — повече няма да се повтори.

Стояха на тротоара пред къщата на Ред, но на никого не му се влизаше.

— Не виждам да носиш сак — рече Крис.

Джет отметна кичура коса от очите си.

— Сак ли?

— Лос Анджелис — напомни му Крис. — Забрави ли? Резервирах ти билет да пътуваш с мен.

— О, да... Ами... виж какво, Крис, благодаря ти за предложението, но не мога да дойда. Миналата нощ...

— Знам всичко за миналата нощ — прекъсна го Крис. — Макс ми се обади. Ходих у тях и чух цялата тъжна история.

— Разстроен ли е?

— Ти искаш ли да е?

— Не, разбира се. Нямам нищо против Макс. Не бих искал да се караме.

— Това няма да стане, братче. Не и когато му казваш, че е точно като Ред.

— О, мамка му — изруга Джет и разтърси глава. — Не съм искал да кажа това.

— А защо го каза?

— Защото ми фрасна един и ме нарече загубеняк — обясни Джет. — Аз не му отвърнах. Щях да го просна на пода. Предполагам, че съм решил да му го върна с думи.

— Така значи — каза Крис. — Открадваш му годеницата, а после му казваш, че е точно като бащата, когото всички мразим. Няма що. Това сигурно го е накарало много да те заобича.

— Мама му стара!

— Мама му стара, я. Хайде да влизаме.

* * *

Ред наблюдаваше от прозореца на горния етаж, когато двамата му по-малки синове влязоха в къщата. Лейди Джейн беше вече в библиотеката. Беше казал на Даян да не се появява, докато не й позвъни.

Сега чакаше да пристигне Макс. Веднага щом се появеше, партито можеше да започне.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ШЕСТА

Макс стигна до къщата на Шейсет и осма улица десет минути след братята си заради жената в подземния гараж, която се беше опитала да го задържи.

Не го интересуваеше, че е закъснял. Вече нищо не го интересуваеше освен Лулу, а не можеше да каже със сигурност дали и тя е негова дъщеря.

Ирена би могла да му каже, но нея вече я нямаше да отговаря на въпросите му.

Кой би помислил, че само за една седмица личният му живот щеше да се промени напълно? Бизнесът му отново беше навлязъл в нормалното си русло, обаче личният му живот беше абсолютна катастрофа.

Икономът отвори входната врата и той отиде право в библиотеката.

Лейди Джейн Бентли седеше сковано на едно от кожените канапета, а Джет и Крис стояха прави до прозореца. Крис веднага отиде при него да го поздрави.

— Тежка нощ, а? — каза тихо той. — Успя ли изобщо да поспиш?

— Не много — отвърна той, като забеляза Джет до прозореца, и се запита дали по-малкият му брат ще има смелостта да го заговори. — Къде е Ред? — Той се обърна към лейди Джейн и повтори въпроса.

Тя небрежно сви рамене.

— Сигурна съм, че ще дойде. — После добави: — В бъдеще пътищата на нас двамата с баща ви се разделят. Реших да ви го кажа, преди да го прочетете в някоя от книжарските колони.

Крис вдигна вежди.

— Кога стана това?

— Знаете какъв е Ред. Винаги е бил егоист. Никога не му е пукало за никой друг освен за себе си. Не мога да го променя. Никой не може.

Това не беше точно отговор на въпроса на Крис, но той реши да отмине тази подробност. Лейди Джейн не беше стока, вървеше така, сякаш в обличения ѝ в „Шанел“ задник беше заврян ръжен.

— Къде е той? — попита нетърпеливо Макс. — Ако това ще е повторение на изпълнението от онзи ден, аз си тръгвам и този път няма да се връщам.

— Ха! — прогърмя гласът на Ред от вратата. — Не вярвах, че ще успея, но вече съм тук. Добро утро на всички.

Старият човек имаше много доволен вид, като че ли съвсем скоро беше получил някаква чудесна новина. За случая беше облечен в син костюм на райета, снежнобяла риза и ярка червена вратовръзка. На седемдесет и девет години главата му все още беше покрита с гъста прошарена коса, а днес я беше сресал назад, явно решил, че така ще изглежда по-добре. Бледите му сини очи бяха живи и лукави, а на тънките му устни играеше доволна усмивка.

Очевидно Ред Даймънд беше в много добро настроение.

Обаче Макс Даймънд не беше.

— Защо сме тук? — попита той и изпука с кокалчетата на пръстите си.

— Търпение — отвърна Ред. — Това е качество, което никога не си притежавал. — Той се прокашля, а после насочи вниманието си към лейди Джейн. — Къде са безалкохолните напитки, жено? За бога, извикай прислужницата.

Лейди Джейн му хвърли студен поглед.

— Вече не се разпореждам в тази къща — каза с леден тон тя. — Или си забравил?

Без да ѝ обръща внимание, Ред вдигна телефона и позвъни в кухнята. Нареди веднага да донесат кафе, чай, безалкохолни напитки и сладки.

— Обичам да похапвам нещо сладко сутрин — каза той, като че ли някого го интересуваше.

Крис пристъпи напред.

— Ти можеш да си ядеш сладките, но аз трябва да гоня самолет — каза той. — По телефона спомена нещо за истинската история около самолетната катастрофа с майка ми. Какво искаше да кажеш?

— Крис! — скара му се Ред. — Ама никой от вас ли не се е научил на добри маниери? Свикал съм тази среща в дома си и аз ще

определя реда, по който ще протече тя.

— Реда ли? — попита Макс. — Нямах представа, че ще присъстваме на съвещание на някакъв директорски съвет.

— Днес ще ви кажа някои неща, които засягат всички — каза Ред. — Ако искаш да ги чуеш, седни и си затвори устата. — Той отново вдигна телефона и се обади някъде в къщата.

— Ела тук веднага! — нареди Ред.

— Мисля да ви съобщя, че съм насрочил погребението на Маришка за началото на следващата седмица — обади се Макс. — Заради Лулу ще се радвам, ако покажете известно уважение и дойдете. Предполагам, че на всички ви е известно, че беше убита брутално преди четири дни.

— Как да не знам? — каза ядосан Ред. — Проклетите вестници са пълни с това. Има и моята снимка, при това много несполучлива.

Застанал до прозореца, Джет не се помръдваше. Съжаляваше, че беше сравнил Макс с това презряно човешко същество, психически неуравновесен човек, който имаше претенциите да е техен баща. Нищо чудно, че Ред беше успял да превърне Еди в непоправима пияница. Тя единствена беше успяла да издържи ужаса да бъде омъжена за такъв невероятен грубиян.

Почувства силно желание да си тръгне веднага, щом може. Обаче нещо го задържаше, нуждата да чуе какво има да каже старецът.

— След две седмици ще стана на осемдесет — обяви Ред. — Момче на осемдесет години — каза той и се засмя на нескопосания си опит да се пошегува. — Никога не съм мислил за себе си като за стар човек и съм сигурен, че много ще се зарадвате, като чуете, че съм здрав като трийсетгодишен. Външно може и да не ми личи толкова, но тялото ми е силно повече от всякога. Добри селски гени, наследени от тъпия ми баща, онзи ваш загубен дядо, когото имате късмет да не познавате. — Той спря за момент, за да запали една тъмна на цвят цигара, силно се разкашля в продължение на няколко секунди, а после продължи:

— Ще започна с теб, Макс, най-големия ми син. Най-големия ми глупак. Не си толкова умен, колкото се мислиш. Но все пак успя да си изградиш една малка империя, която за малко да ти отнема само с две телефонни обаждания там, където трябва. — Той пак се засмя. —

Трябва да си научил нещо от мен, защото успя да си спасиш задника и да извикаш проклетите японци.

— Няма да ти благодаря — каза Макс, като си помисли колко много му се иска да фрасне вманиачения си и егоцентричен баща в лицето.

— Имаш достатъчно пари — продължи Ред. — Нямах нужда от моите.

— За това ли ме извика тук? За да ми го кажеш?

— Не — отвърна Ред. — Изчакай, ще научиш нещо много похубаво от това. Обаче първо ще премина към Крис, който се мисли за мистър Холивуд, а не за един платен шарлатанин адвокат, при това с много голям комарджийски проблем.

— Твоето мнение не ме интересува — каза Крис, като си наложи да потисне гнева си. — По-добре ми разкажи за майка ми.

— Ах... — въздъхна Ред. — Прекрасната Оливия. Каква красавица. Толкова тъжна история. Беше глупаво от нейна страна да се разведе с мен. Ако не беше го сторила, днес можеше още да е с нас.

— Какво искаш да кажеш? — попита Крис и сърцето му се разтуптя.

— Трябваше да попиташ втория си баща, когато беше жив — отвърна Ред, като извади хартиена кърпичка от една кутия и шумно си издуха носа. — Катастрофата със самолета на майка ти не беше случайна. Питър Линдън — нейният неудачен избор за втори съпруг — имаше работа с някои клиенти, които бяха готови да направят всичко, каквото той пожелае. А тъй като господин Линдън беше лапнал по една развратна кинозвезда, очевидно майка ти беше започнала да му пречи. Затова уреди да се отърве от нея, за да е свободен да се ожени за кинозвездата, както и направи.

— Какво? — извика изумен Крис. Откъде знаеш това?

— Въпреки че Питър извади лош късмет — продължи Ред, като издуха облак черен дим в стаята. — Шест седмици след като се ожени за филмовата звезда, двамата претърпяха фатална катастрофа с кола на път за Палм Спрингс. Сигурен съм, че сте чули за това. — Последва дълго, зловещо мълчание. След това той продължи: — Интересно как лайното се обръща и те цапва в лицето. Не е ли така?

Вратата се отвори и две слугини вкараха количка с напитки. Бяха последвани от Даян, която застана, колебаейки се, на прага.

Всички се обърнаха, за да видят промяната в домоуправителката на Ред. Беше доста красива по някакъв ненатрапчив начин.

— Всички познавате Даян — рече Ред и ѝ даде знак да влезе в стаята. — Домоуправителката Даян.

Тя влезе с нежелание в библиотеката, без да знае какво да очаква, макар да беше съвсем ясно, че Ред си е наумил нещо.

Лейди Джейн Бентли злобно я изгледа, а двете прислужнички бързо излязоха, като нямаха търпение да се върнат в кухнята, за да разкажат какво става.

Даян седна в края на канапето, колкото е възможно по-далеч от лейди Джейн.

— Я да видим сега — каза Ред, като се наслаждаваше на аудиторията си. — Установихме, че съм в идеално здраве и това е добрата новина, не за вас, сигурен съм. Добра е за мен, но съм уверен също, че сте доволни от това, че остарявам и един ден няма да ме има, за да ви държа под око. — Пауза. — Пошегувах се. — Нова пауза. — Никой не се смее. Твърде лошо. — Той извърна глава към бившата си метреса: — Джейн — каза Ред, — обмислих искането ти за прекалено голямата сума от трийсет и пет милиона долара и без изобщо да се замисля, реших, че е неприемлива. Затова при условие че ти с всичките си вещи се изнесеш от къщата ми до шест часа тази вечер, съм готов щедро да ти предложи един милион долара за времето, в което си ме отегчавала до смърт. Предложението е еднократно и те съветвам да го приемеш, защото ако откажеш, мога да те уверя, че ще накарам да те изхвърлят насила отгук. След това можеш да се опиташ да ме съдиш за споразумението, към което се стремиш. Ще те накарам да седиш в съда през останалата част на тъпия си живот. Мога да ти обещаая, че няма да видиш нито цент, затова отново ти предлагам да кажеш „да“ на предложението ми.

— Копеле! — изсъска лейди Джейн.

— Не за пръв път ме наричат така — каза Ред и се изсмя. — Като говорим за копелета...

Даян рязко извърна глава.

— Спри! — извика тя.

— Моля? — рече Ред.

Всички се загледаха към тях.

— Не, продължавай — каза с доволна усмивка лейди Джейн, — време е те да научат...

— Я си затваряй плювалника! — викна заплашително Ред и гневно я изгледа. — Това изобщо не е твоя работа. Ровила си из личните ми документи и това ти коства много пари. Затова поне веднъж постъпи умно и си замълчи.

— Е, аз...

— Не ме ли чу? — рече той с още по-заплашителен тон.

Лейди Джейн млъкна.

— Джет — каза Ред, обръщайки се към най-малкия си син, — как е майка ти? Още ли се напива до безсъзнание всяка вечер?

— Сигурно ти е ясно, че някой я е докарал до това състояние — процеди през зъби Джет, решен да не се плаши от злобния си баща.

— Предполагам, че намекът ти се отнася до мен — каза сърдито Ред. — Ето ти една новина: не съм виновен. Еди беше нимфоманка и се чукаше с всеки, който има чеп — с градинаря в Тоскана, с шофьора в Южна Франция, с двама мои познати бизнесмени...

— Защо правиш това? — прекъсна го Крис. — Да не би да те издига в очите ти? Защото, повярвай ми, в нашите не е така.

— Благодаря ти, Крис, че ми напомни да не се отклонявам. Трябва да пристъпим към истинската причина, за която сме се събрали тук. — Дълга, многозначителна пауза. — Пари. Наследство. Обезщетение. Нали така, моето щастливо, малко семейство?

В стаята настъпи мълчание.

Джет си помисли за майка си и усети как очите му се насълзяват. Мамка му! Не трябва да плаче! В никакъв случай. Не подхожда на мъж. Ред му го беше казал, когато беше на три години, малко след като му беше нашарил задника с кожен колан, от чиято остра тока му потече кръв.

— Джет — каза Ред, — откривам ти сметка в банката. В нея ще внесе пет милиона долара. Не мога да оставя братята ти да са толкова далеч пред теб. Състезателен дух — ето това ти е нужно. Удвои петте милиона за пет години и ще имаш повече. Ако обаче похарчиш дори един цент за дрога, ще видиш, че парите ти тайнствено ще изчезнат.

Най-после Джет успя да си възвърне гласа.

— Не ги искам — каза той. — Можеш да си ги задържиш.

— Казал съм ти, че си загубеняк, а не глупак — рече студено Ред.
— Имаш двайсет и четири часа на разположение, за да размислиш.
Поговори с братята си. Те ще ти дадат съвет.

Лейди Джейн се изправи.

— Повръща ми се от теб — каза тя, разтреперана от гняв.

— На теб от всичко ти се повръща — каза Ред. — Особено пък от секс.

— Тръгвам си — рече важно тя.

— Предлагам ти да останеш — каза Ред и вдигна властно ръка.
— Тъкмо се каня да разкрия точно защо ви повиках всички тук.
Сигурен съм, че няма да искате да пропуснете това. Можете да го наречете „изненадващ край“.

— След като си играем на истини, можеш ли да кажеш как умря майка ми? — попита Макс, решен да научи истинската история. — И на нея ли някой помогна да умре?

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам — отвърна спокойно Ред. — Рейчъл имаше вроден сърдечен проблем. Умря от естествена смърт в съня си и те остави на грижите ми. Не много разумна постъпка от нейна страна, не мислиш ли. Ама и аз ги избирам едни!

— Ти не си се грижил за мен — рече разпалено Макс. — Всеки ден от седмицата съм имал различни бавачки. Никога не съм те виждал, освен с кожения колан в ръка или когато трябваше да изнасилиш една от приятелките ми.

— Дрън-дрън — рече Ред. — Бедното, малко богато момче! След като не можеш да задоволяваш приятелките си, все някой трябваше да го направи.

Макс пристъпи към Ред. Крис бързо го спря.

— Някой си е забравил куража вкъщи — подразни го Ред. — Искаш да ме удариш ли? Ами хайде, давай!

— Ако имаш нещо да казваш, казвай го — рече Крис. — Иначе си тръгваме.

Ред кимна.

— Прав си. Защо да протакаме тази среща с не особено големи умници. Между другото, Крис, искам да ти кажа, че ако можеш да преодолееш комарджийската си страст, има голяма вероятност в края на краищата от теб да излезе нещо. Харесва ми начинът, по който се

опитваш да държиш нещата в свои ръце тук и да защитаваш братята си. Доста е трогателно.

Докато наблюдаваше разправията между Ред и синовете му, на Даян ѝ се догади. Как може да има толкова много напрежение в тази стая! И защо Ред Даймънд мразеше толкова силно синовете си?

Слава богу, че беше държала Либърти настрана от него. Вярно, че нямаше избор, а и Ред никога не беше пожелавал да види дъщеря ѝ. Беше видял Либърти само веднъж, когато тя беше на дванайсет години, в онзи съдбоносен ден, когато я беше заварил да спи в леглото му. След този злощастен инцидент беше настоял да я прати някъде.

Даян се запита защо Ред искаше тя и Либърти да присъстват на тази среща. Когато Либърти разбереше, че Ред Даймънд е неин баща, щеше да побеснее. Винаги беше изразявала ненавистта си към него. Даян знаеше, че когато тя разбере истината, ще има експлозия.

— Нека да привършваме — каза Ред и се прокашля. — За съжаление, въпреки чудесното ми физическо състояние няма да съм вечно жив. Това означава, че ще бъда принуден да оставя състоянието си на някого.

— Ами намери някое благотворително дружество. Ние не се интересуваме — каза Макс.

— Когато умра и вече ме няма, ще промените решението си — каза Ред. — Парите имат тази способност да променят хората. И така... за да предотвратя каквито и да било неоснователни претенции към състоянието ми, неотдавна направих абсолютно окончателно завещание, което оставя всичко, ама абсолютно всичко, на двете ви сестри.

— Сестри? — запита Крис. — Ние нямаме сестри.

— Знаех си, че съм забравил да спомена нещо — каза Ред, наслаждавайки се на всеки момент от разкритието си. — Даян — заповяда той, — стани и им разкажи за нашата дъщеря. Съжалявам, Джейн, знаех, че точно ти искаше да го разкажеш, но човек невинаги получава това, което иска.

Лейди Джейн му хвърли изпълнен с омраза поглед. Искаше да си тръгне и да се обади на адвоката си. От друга страна, се страхуваше да не пропусне нещо, което би могла да използва по-късно.

Даян се почувства разголена и уязвима. Защо постъпваше така с нея? След смъртта на Зипи тя беше спазила обещанието си да мълчи.

Беше правила всичко, каквото Ред беше поискал от нея. И до ден-днешен не беше съвсем сигурна дали тя или Ред застреля Зипи. Бяха се вкопчили тримата един в друг и по някакъв начин пистолетът гръмна. Тя ли беше дръпнала спусъка или Ред? Когато Зипи се свлече на пода, пистолетът изтропа върху него и Даян не беше сигурна кой всъщност го беше застрелял.

Ред беше решен да избегне скандала. Веднага пое нещата в свои ръце, уреди тялото на Зипи да бъде преместено и предложи на Даян работа като своя домоуправителка. Обеща ѝ храна и квартира и еднократна сума, която да получи в бъдеще. Заплаши я, че ако не направи точно каквото той предлага, тялото на Зипи ще бъде намерено и тя ще бъде арестувана за убийството му. „На кого ще повярват ченгетата — беше казал той, — на една чернокожа или на бял? Детето ти ще го включат в системата за безпризорни, а ти ще загазиш.“

Уморена и уплашена, тя се беше съгласила с всичко. По това време предложението не ѝ се беше сторило толкова лошо. Сигурен покрив, нямаше повече да пее за пари, за да може да си плаща сметките. Ред записа Либърти в скъпо частно училище в Манхатън и плати всички разноски. Даян се успокояваше с мисълта, че Либърти ще получи много по-добро образование, отколкото тя би могла да си позволи да ѝ даде.

И сега, десет години по-късно, тя седеше в библиотеката на Ред Даймънд, а той се готвеше да разкрие, че е баща на Либърти, защото така му беше хрумнало. Да, помисли си тя, Ред Даймънд е толкова лош, колкото всички казват, че е. Жесток, арогантен негодяй, на когото му харесва да си играе с хората. Колко дълго щеше да продължава да го търпи? Да я вземат дяволите, ако им каже за Либърти. Нека той да го направи, щом като толкова му се иска да знаят.

— Изглежда, че Даян си е загубила гласа — каза Ред. — Много е хубава днес, нали? Издокарала се е. Трябваше да я видите, когато пееше любимите ми песни. По онова време беше голяма красавица, чернокожа красавица. — Той пак се засмя. — Човек не може да бъде обвиняван, че е искал да натопи пръст в шоколадовия крем за разнообразие. Но за съжаление кафявото захарче ме преметна и забременя и тъй като съм си такъв, я взех при мен заедно с бебето. В случай че се съмнявате, трябва да ви кажа, че тестовете са направени и

тя е мое дете, защото в противен случай един мъж никога не може да бъде сигурен.

На Даян ѝ се прииска да му се изсмее в лицето. Бил прибрал нея и бебето! Либърти беше почти на десет години, когато дойдоха да живеят при него, и единствената причина това да стане беше смъртта на Зипи и невъзможността да се каже кой го е застрелял.

— Говори, Даян! — нареди ѝ Ред. — Всички чакаме. Как се казва момичето?

— Виждам, че си бил също толкова близък с нея, колкото и с нас — рече Крис, като си спомни смътно, че когато Даян беше дошла да работи за Ред, на два пъти беше видял около нея да тича едно малко момиченце. — Ти дори не ѝ знаеш името?

— Ако имам сестра, бих искал да се запозная с нея — каза Джет.

— Защо? — попита Ред. — О, разбирам. Казах ви, че тя ще получи всичките ми пари. Защо пък да не сте приятели?

— Ти каза сестри — прекъсна го Макс. — Какви други изненади ни готвиш?

— Има една, която няма да ти хареса — рече Ред и потри ръце. — Отнася се до Лулу.

— Какво за нея?

— Ами, как да ти кажа, ние двамата с Маришка бяхме много близки.

— Не, не сте били.

— Напротив, бяхме.

— И какво за Лулу?

— Съжалявам, Макс, че трябва да ти го кажа, но Маришка и аз бяхме по-близки, отколкото можеш да си представиш. Лулу е моя дъщеря.

Макс поклати глава, убеден, че сънува ужасен кошмар.

— Какво каза? — успя да попита той.

— Ами, като легнеш с кучетата, ще хванеш и бълхи. Щом се жениш за курви, получаващ това, което заслужаващ. Не те ли научих на нищо?

Преди някой да може да каже нещо, пред библиотеката се чу някаква шумотевица и вратата рязко се отвори.

В стаята влезе детектив Родригес заедно с партньорката си и двама униформени полицаи. Последва ги разгневеният иконом.

— Какво, по дяволите, става? — прогърмя гласът на Ред. — Кои са тези хора? И какво, да ви вземат мътните, правите, като нахълтвате така в дома ми?

— Имаме заповед за арест, господин Даймънд — отвърна детектив Родригес и размаха заповедта пред лицето му.

— Заповед? — извика Ред и сбръчканото му лице потъмня. — За кого от безполезните ми синове?

— За вас, господин Даймънд — отвърна бавно, но решително детектив Родригес. — Арестувам ви за убийството на Маришка Даймънд.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И СЕДМА

След разкритията на Ред и последвалия арест по някакъв начин Крис пое нещата в свои ръце. Макс беше съсипан, Джет — в шок, а Даян беше изпаднала в истерия. Тя се примили на Крис да намери Либърти, преди вестниците да разкрият, че Ред Даймънд е имал незаконна дъщеря.

— Кажи ми къде е и ще я доведа тук — обеща й Крис.

Даян не беше сигурна. Знаеше само името на хотела в Лос Анджелис, в който беше отседнала Либърти.

С оскъдната информация, с която разполагаше, и снимката на Либърти, която му даде Даян, Крис се обади на Анди в Лос Анджелис, прати му снимката по имейла и нареди на помощника си да отиде в „Шатърс“, за да я намери.

Тъй като беше много изпълнителен, Анди веднага отиде в „Шатърс“, точно когато Либърти и Деймън се канеха да се качат в една лимузина на път за самолета на Деймън.

Анди успя да убеди Либърти, че майка й трябва да я види спешно. Либърти с неохота разбра, че вместо да лети за Кабо, ще летят директно за Ню Йорк.

— Нямам представа какво става — рече Деймън на Либърти, когато самолетът се приземи в Ню Йорк, — но каквото и да е, Ел Ел, трябва да знаеш, че съм зад теб.

Когато Даян разказа на Либърти истината, нейният свят се срути. Ред Даймънд бил баща й! Ред Даймънд, когото тя ненавиждаше. Мъжът, който я беше изгонил от къщата и беше принудил майка й да работи като слугиня.

— Той не ме е принудил — въздъхна Даян, без да споменава за Зипи. — Аз реших да отида да работя за него.

— А сега е арестуван за убийство, така ли? — каза ужасена Либърти.

— Съжалявам, Либи, знам, че трябваше да ти кажа за Ред по-рано. Аз... аз не знам защо не го сторих.

Либърти изтича право при Деймън. Той беше единственият човек, на когото чувстваше, че може да се довери.

— Заминаваш — каза той. — Ще напуснеш Ню Йорк. Ще се махнеш от тази сцена. Имам къща на остров Парадайз на Бахамите. Къща и звукозаписно студио с всичко необходимо. Вече говорих с Паркър и той ще замине там с теб. Двамата ще работите върху музиката ти.

— Защо правиш това за мен? — попита тя. — Не получаваши нищо в замяна.

— Напротив, получавам — каза той и я изгледа, — получавам една бъдеща звезда, така че не ме излагай.

* * *

Джет веднага се обади на Ейми и я помоли да се видят в апартамента на Сам. Тя така и направи и той ѝ разказа всичко, преди да го научи от новините. Беше дошла при него, въпреки че беше сигурна, че майка ѝ ще получи припадък, когато разбере.

— А какво стана с Макс? — попита тя. — Не трябва ли да бъдем с него?

— Да, ако ни иска — рече Джет.

Те обаче не можаха да се свържат с Макс. Той беше вече в колата си на път за Монтаук. Когато пристигна, дълго прегръща Лулу, а после отиде с нея в градината да си играят заедно. Вече беше загубила майка си. Макс беше решен да не губи и него.

* * *

Крис изчака, докато Ред бъде освободен срещу гаранция от десет милиона долара, и после взе самолета за Лос Анджелис, а оттам — за Вегас. Бърди Марвъл се беше скарала с годеника си, така че се наложи той да отмени сватбата и да си плати дълга. Погрижи се и за двете неща. Реши след няколко дни да се върне в Ню Йорк, главно за да види как са братята му. Моментът беше труден за всички и той искаше да бъде сигурен, че и двамата са добре.

Откога беше започнал да се чувства отговорен за семейството?
Той беше адвокат. Работата му беше да се грижи за хората.

* * *

Процесът срещу Ред Даймънд за убийството на Маришка Даймънд щеше да бъде страхотен. Това, че един милиардер беше пробол смъртоносно съпругата на сина си в изблик на ревност, когато беше открил, че тя има и други любовници, беше история, заради която щеше да се вдигне шум до небето. Но нещата не се развиха така. След като беше арестуван, а после освободен срещу гаранция от десет милиона долара, Ред Даймънд получи тежък инфаркт и две седмици след първоначалния му арест почина.

Детектив Родригес беше много нещастен, че не можеше да се яви тържествуващ в съда. В края на краищата именно той с много усилия беше разкрил цялата работа. Кой друг би заподозрял такъв влиятелен човек като Ред Даймънд?

Беше започнал да си задава въпроси за Ред още от самото начало на разследването, но милиардерът беше отказал да го приеме.

Съмнение № 1: Снаха му беше убита, а Ред Даймънд не пожела да отговаря на въпросите за жената на сина си. Защо?

Съмнение № 2: Той беше проучил всичко за Ред Даймънд в Интернет и беше открил много неща за него, включително и интереса му към саби и кинжали, от които явно имаше доста голяма колекция. Патологът беше стигнал до заключението, че Маришка е била прободена с някакъв много древен кинжал.

Съмнение № 3: Според портиера в сградата, в която тя беше живяла, и двама от служителите в подземния гараж Маришка беше забавлявала редовно трима мъже. Единият бил мрачен, възрастен мъж, който пристигал винаги увит в шал, с ниско спусната шапка и тъмни очила, независимо дали навън грее слънце или вали. Портиерът си беше спомнил, че го беше видял в неделя късно вечерта, приблизително по времето, когато Маришка вероятно е била убита. Мъжът обикновено пристигал с такси и винаги с различен шофьор.

Детектив Родригес беше изградил цялата си кариера благодарение на интуицията си. Той беше добър, много добър. Още от

самото начало тя го беше насочила към Ред Даймънд. Не знаеше защо, но беше така. След това той беше проследил всички нишки. Върху тялото на Маришка имаше отпечатьци от пръсти, а докато разследваше Ред Даймънд, беше открил, че навремето той поискал да купи едно казино във Вегас. Трябвало му разрешително за хазарт и трябвало да даде пръстови отпечатьци в съвета по хазарта.

Отпечатьците съвпаднаха. Детектив Родригес не се съмняваше, че другите ДНК проби също ще съвпаднат — от сперма, коса и кожа. Всичко дойде на мястото си, а един от служителите в гаража успя да разпознае Ред.

Що се отнася до майката на Маришка — Ирена, за нея Родригес нямаше предчувствие. Но след като Ред беше арестуван, той насочи вниманието си към разкриването на нейното убийство. Не би трябвало да е много трудно.

Започна от бележника на Маришка с телефоните на руските ѝ познати.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Понякога, за да се направи кариера, е нужно дълго време, друг път тя започва изведнъж. Комбинацията от външен вид и безспорен талант изстреля Либърти светкавично на върха.

Първият ѝ компактдиск се нареди начело на класацията само седмици след като се появи по магазините. От неизвестното момиче на корицата на списание „Уайт Кул“ изведнъж Либърти се превърна в най-новата сензация сред певиците. Критиците се влюбиха в нея.

„Ентъртейнмънт Уикли“ писа:

Екзотично красивата и с не по-малко приятен глас Либърти е новият Ъшър сред жените — комбинация Алиша Кийтс/Нора Джоунс. Нейният емоционален стил направо те вцепенява. Компактдискът ѝ „Откровения“ е точно това. Истинско откровение от висша класа. С песента си „Женен мъж“ — дръзко и затрогващо откровение защо да не излиза с женени мъже — Либърти ще отиде далеч.

Синди ѝ прочете рецензията по телефона от Кливлънд, където беше на турне със Слик Джими. Изненадващо връзката ѝ със Слик Джими се оказа по-трайна и макар Синди да не беше още госпожа Слик Джими, роди чудесно момченце, което за голям ужас на Арета нарекоха Бейби Рап. Важното беше, че Синди е щастлива.

— Невероятно, момиче! — каза въодушевена тя. — Какво казва Деймън?

— Не съм сигурна, че вече я е прочел — отвърна небрежно Либърти.

Не искаше да признае, че вече почти не се виждаше с Деймън. След тяхното провалило се пътуване до Кабо и последвалите

драматични събития той я беше пратил на Бахамските острови с Паркър и напълно се беше отдръпнал от всичко лично между тях.

Отначало тя си помисли, че отсъствието му е само временно, но след известно време разбра, че той се държи абсолютно делово с нея. Приятелски, насърчително, но напълно делово. Не можеше да си обясни защо.

— Обади му се — настоя Синди. — Кажи му да прати някой да купи списанието. Знаеш ли колко допълнителни копия от компактдиска ти ще продаде това?

— Пътувам към летището.

— И къде отиваш?

— В Лос Анджелис. Ще участвам в шоуто „Тази вечер“.

— Побъркай ги, момиче! — каза впечатлена Синди. — Ти си звезда!

Либърти затвори телефона. Не се чувстваше като звезда, а много самотна. Това, че внезапно се беше оказала център на внимание, я плашеше.

О, да, благодарение на Деймън беше обградена от доброжелатели, но въпреки това се чувстваше сама. Всички мениджъри, продуценти и издатели на света не можеха да компенсират липсата на един определен човек до нея.

Когато отначало пристигна в къщата на Деймън на Бахамите, беше сигурна, че след някоя и друга седмица той ще дойде при нея. След Лос Анджелис имаше чувството, че са на път да започнат любовна авантюра. Но той така и не се появи. Обаждаше се от време на време и Паркър го уверяваше, че е много доволен от пробните записи на новите ѝ песни и от аранжировките, върху които работеха.

След два месеца реши да се обади на Деймън и да го попита ще има ли нещо против, ако приятелят ѝ отиде да я види.

— Щом като искаш — беше отвърнал той по телефона.

Тя затвори, побесняла от яд. Край, нямаше да мисли повече за Деймън. Беше съвсем очевидно, че той не мисли за нея. Беше зает с други неща, с други момичета. Да върви на майната си. Започна да се убеждава, че той повече не я интересува.

Кев пристигна за една седмица и си тръгна след три дни. Тя се опита да го накара да се почувства добре, но вълнението, което беше изпитвала, докато е с него, определено беше изчезнало.

В нощта, когато той си тръгна, тя седна и написа „Женен мъж“ — прощална ода за Деймън.

Напоследък все по-често мислеше да се обади на майка си и да възобнови отношенията си с нея. След като беше разбрала, че Ред Даймънд е неин баща, не искаше да има нищо общо с Даян. Не искаше да има нищо общо и с никой от семейство Даймънд, въпреки че дълбоко в себе си разбираше, че в това няма логика. Те не бяха виновни, че Ред се беше оказал неин баща.

Въпреки това... беше сигурна, че я мразят — незаконната им черна полусестра, която щеше да наследи половината от състоянието на Ред, когато навърши двацет и пет години.

Не че имаше някакво намерение да вземе парите му. Не ги искаше, те не бяха нейни и тя отказваше да мисли сериозно за тях.

* * *

В продължение на една дълга и гореща седмица в Манхатън станаха три убийства. Едното беше кражба, която беше стигнала твърде далеч. Второто беше по време на престрелка. А третото на една руска стриптийзърка и проститутка.

Детектив Родригес стоеше в хотелската стая, където тя беше открита от изпадналата в истерия прислужничка. Той се загледа в голото тяло на жената, половината от което лежеше на леглото, а другата извън него. Безспорно беше красива, с огненочервена коса и изключително бяла кожа.

Някой я беше удушил с голи ръце и следите върху шията ѝ сега бяха станали тъмночервени.

Детектив Родригес помнеше жената от разследването на убийството на майката на Маришка Даймънд — Ирена, която беше застреляна в малкия ѝ апартамент в Брайтън Бийч.

След добре изпипана детективска работа той разкри група крадци на бижута, свързани с руската мафия. По някакъв начин Маришка Даймънд е била свързана с тях заедно с нейния някогашен любовник Алекс Пинчиноф, много опасен тип. Няколко месеца преди това, когато детектив Родригес беше отишъл в апартамента му да го разпита, при позвъняването беше отворила червенокосата жена. Тя се

беше държала много любезно, беше му казала, че е приятелка на Алекс и че той е в Европа по работа. Не му беше отнело много време, за да разбере коя е тя. Соня Сивариус — професионална проститутка.

Детектив Родригес не можа да докаже, че Алекс Пинчиноф е имал нещо общо с убийството на Ирена. Отговорността пое един от неговите гангстери — Игор, човек с очи на невестулка, който призна, че е застрелял Ирена, без някой да му е нареждал.

Точно така. Без някой да му е нареждал. Разбира се.

Родригес предполагаше, че Алекс Пинчиноф го е изпратил да прибере кутията на Маришка с парите и диамантите, която според него е била в Ирена. След като вземе кутията, той е трябвало да я убие, за да не проговори. Човекът я беше убил, но не беше намерил нищо.

Оттогава детектив Родригес наблюдаваше внимателно Алекс Пинчиноф. След време все щеше да го спипа за нещо.

Детективът се загледа в шията на червенокосата.

Може би е знаела прекалено много неща.

Може би Алекс сам я е убил.

По шията ѝ имаше наранявания и пръстови отпечатьци...

Родригес усети как косъмчетата на врата му настръхват.

Имаше предчувствие...

* * *

След време Крис успя да убеди Джет да приеме парите, които Ред му беше оставил.

— Защо не? — му беше казал той. — Ти си с момиче, което един ден ще наследи цяло състояние, защо да нямаш пет милиона в банката. В условията, при които израснахме, си ги заслужил, братле.

След като помисли и обсъди въпроса с Ейми, Джет се съгласи. Реши, че е глупаво да не ги приеме.

Взе парите и купи мезонет в Трибека. Свърза се и с една от най-реномираните агенции за манекени, а след като се появиха рекламите на Кортинели, започна да получава много изгодни ангажименти плюс два договора, от които да получава допълнителен доход — единия да бъде лице на одеколон на „Долче и Табана“. Доста добър удар.

Ейми запази работата си при Кортинели, а след известно време продаде апартамента си и се премести при Джет.

Майка ѝ направо побесня. Веднага отиде при баба Попи и ѝ каза в никакъв случай да не завещава пари на Ейми.

На баба Попи ѝ стана много забавно. Каза на Нанси да се успокои и да си върви.

— Парите ми ще отидат там, където аз реша, а със сигурност мога да ти кажа, скъпа Нанси, че това няма да си ти. И без това имаш повече от достатъчно.

Баба Попи нямаше търпение да разкаже на Ейми за срещата си с Нанси. Двете хубаво се посмяха, а по-късно същата вечер Ейми доведе Джет на вечеря.

Баба Попи много го хареса.

— Този го дръж, скъпа — каза тя на внучката си.

— Аз съм на същото мнение, бабо — увери я усмихнатата Ейми.

— Не го изпускай.

— Имам чувството, че и той не го иска, бабо.

След няколко месеца щастливо съжителство Джет каза, че няма да е никак зле, ако се оженят.

Ейми се намръщи. Въпреки че много го обичаше, тя още не беше напълно сигурна, че е готова. Обаче след като обсъждаха въпроса в продължение на няколко седмици, те решиха да си извадят брачно свидетелство, просто за всеки случай. Седмица по-късно сключиха граждански брак в общината.

За Ейми това беше най-идеалният вариант.

* * *

Макс задържа Лулу при себе си. Джет и Крис бяха на мнение, че ще е най-добре на момиченцето да не се казва истината, докато стане по-голяма и може да разбере.

Името на Ред Даймънд продължаваше да бъде на първите страници на вестниците в продължение на много месеци. После постепенно хората започнаха да го забравят. За щастие информацията за двете незаконни дъщери на Ред не стигна до медиите. Това беше семейна тайна и щеше да си остане такава.

Братята се съгласиха да продадат къщата на Шейсет и осма улица. Тя беше под попечителство на тяхно име, това явно беше убягнало от вниманието на Ред. Или пък може би е искал все пак да им остави нещо.

Веднага след като продадоха къщата, дадоха значителна сума на лейди Джейн Бентли, за да си мълчи. Даян вече се беше заклела, че никога няма да проговори, но тъй като според тях Ред ѝ беше оставил твърде малко пари, тя също получи компенсация от тях.

Макс отново се захвана с бизнеса си, без да обръща внимание на скандала, в чийто център се беше озовал. Многомилионният му строителен обект беше почти завършен. Японските банкери бяха много доволни от инвестицията си и изразиха желание да вложат пари и в други негови проекти. Макс имаше планове за изграждане на няколко високи жилищни сгради на брега на реката. Японците го увериха, че парите няма да са проблем.

Що се отнася до обществото, той беше канен навсякъде. Беше богат, преуспяващ и сам, така че всяка нюйоркска домакиня го държеше начело в списъка на предпочитаните си гости.

Засега не беше срещнал някоя, с която би искал да се обвърже. Но и това щеше да стане. Беше уверен, че някъде има жена, подходяща за него.

* * *

Почувствала се най-после свободна, Даян напусна къщата на Шейсет и осма улица и отиде да живее известно време при сестра си. Либърти не ѝ говореше, но продължаваше да общува с Арета, така че за Даян това все пак беше някаква връзка с дъщеря ѝ.

Един следобед, когато беше излязла на пазар, се отби до един магазин за стари грамофонни плочи, който си беше наумила да посети. Магазинът беше пълен с тях, а на опаковките им можеха да се видят големи снимки на звезди като Арета Франклин и Даяна Рос. Докато ги преглеждаше, Даян си спомни дните, когато пееше при Глория, и колко много ѝ беше харесвало това. Запита се дали клубът си е все още там и дали Глория има нужда от някоя позабравена джаз певица.

Защо пък не? — помисли си тя. Още можеше да пее, изглеждаше добре и още не беше навършила четиридесет, така че защо не? Разтреперана от вълнение само от мисълта, тя взе един албум на Били Холидей и отиде с него на щанда.

— Имаме го и на компактдиск — уведоми я младото момиче зад него.

— Не трябва да го казваш в магазин за стари грамофонни плочи — обади се собственикът, появил се от офиса си в дъното. Беше висок и хубав мъж, много черен и много познат.

— Леон? — попита Даян, която веднага го позна.

— Даян? — рече той и лицето му засия.

Тя кимна.

Той широко се усмихна.

Бяха изминали дванайсет години, но след две седмици отново заживяха заедно.

* * *

На Крис му бяха нужни няколко месеца, за да възстанови предишния вид на къщата си, но когато това най-после стана, си заслужаваше труда. Няколко седмици по-късно му се обади Джиана.

— Аз съм в Оливуд — каза тя с чаровния си акцент. — Правя голям филм. Играя италианското момиче.

Изненада. Изненада.

— Преди известно време ти ми се обади веднъж — каза той. — Но оттогава не си звъняла.

— Не исках да те безпокоя, Крис, докато имаше семейни... как го казвате... трудности. Сега мой английски бене, си?

— Си — отвърна той и се усмихна, защото наистина му беше приятно да я чуе.

Преди няколко дни, когато седеше в офиса си с Бърди Марвъл — сега беше сгодена за някакъв мърляв рокаджия, — младата секси певица се беше навела над бюрото и му беше казала:

— Знаеш ли от какво имаш нужда, хубавецо? От малко забавления. Станал си толкова идиотски сериозен на стари години.

На стари години! Та той беше само на трийсет и три.

А сега тук беше Джиана. Разговаряха по телефона. А тя много умееше да се забавлява.

— Какво ще кажеш за една вечеря довечера? — предложи той.

— Става — отвърна тя.

— Много добре — рече той. — Къде си отседнала?

— В „Ермитаж“.

— Ще дойда да те взема. В осем устройва ли те?

— Бене, Крис. Молто бене.

Това беше преди няколко месеца, а оттогава бяха все заедно. Нищо сериозно. Просто се забавляваха.

* * *

Докато седеше в гримьорната и чакаше да се появи в шоуто „Тази вечер“, Либърти вдигна телефона и се обади на майка си. Беше научила всичко за възобновената връзка на Даян с Леон и се радваше за нея. Не беше виждала Леон от седемгодишна възраст, но беше запазила хубавите си спомени от него. Той винаги се беше грижил за нея.

Обади се мъжки глас.

— Леон? — попита предпазливо тя.

— Това малкото ми момиче ли е? — каза сърдечно той. — Партньорката ми от дългите разходки в парка и от посещенията в зоологическата градина?

— Да, тя е — рече, усмихвайки се, Либърти. — И знаеш ли какво? Вече съм голяма.

— Забелязах. Майка ти е сложила снимката от компактдиска ти навсякъде из апартамента ни.

— Наистина много се радвам, че двамата с мама пак сте заедно — каза съвсем искрена тя.

— Радваш ли се? — рече въодушевен той. — А как мислиш, че съм се чувствал през всичките тези години без нея?

— Е, да, ама ти си тръгна.

— Тя ме изхвърли, бейби, защото не бях в настроение да се женя.

— А сега в настроение ли си? — попита, все още усмихвайки се, Либърти.

— Можеш да си сигурна в това. Само че майка ти не е.

— Тя там ли е?

— Почакай малко. Сигурен съм, че много ще се радва да те чуе.

Пени, една от служителките в звукозаписната компания, отговарящи за връзките с обществеността, която беше определена да се грижи за нея, влезе в гримьорната.

— Изчакай една минута — каза ѝ Либърти и я отпрати.

— Добре — отвърна Пени. — Ще отида да проверя кои са в Зеления салон.

Либърти търпеливо изчака майка ѝ да вдигне слушалката. Разговорът ѝ с Леон беше ѝ върнал много спомени. Спомни си как тримата седяха и слушаха колекцията му от грамофонни плочи. Стараеха се да ѝ подберат най-доброто — Марвин Гайе, Арета Франклин, Ал Грийн. Те ѝ бяха повлияли силно в ранните ѝ години. Имаше и някои специални вечери, когато Леон и майка ѝ пееха в дует за нея. Бяха толкова щастливи заедно.

— Либи? Ти ли си?

Това беше нежният глас на майка ѝ и на Либърти ѝ се прииска да я прегърне, защото и на нея сигурно не ѝ е било лесно, но сега определено беше време да забравят миналото.

— Да, мамо — каза тихо тя. — Аз съм.

* * *

Ейми и Джет седяха на задната седалка на една лимузина на път за шоуто „Тази вечер“. Бяха дошли в Лос Анджелис и Крис ги беше поканил. В шоуто участваше Джиана.

— Никак не ревнувам — каза Ейми.

— Сигурна ли си? — попита Джет.

— Защо? Аз я харесвам.

— Така ли?

— Е, не беше така, когато я видях за пръв път. Обаче това беше преди година. Сигурна съм, че не се е променила.

— Аз също я харесвам.

— Какво каза?

— Виж — отвърна с най-невинно изражение той, — няма нищо лошо в това да харесваш някого. А сега тя е с Крис, така че всичко е наред. Нали така?

— Сигурно — каза строго Ейми. — Да не забравяме, че сега ти си женен мъж, господин Даймънд.

— Да, госпожо Даймънд.

— Имаш отговорности.

— Съгласен съм.

И двамата прихнаха да се смеят и се прегърнаха.

— Предполагам, че сега я приемат като филмова звезда — каза Ейми.

— Има само един филм, който още дори не се е появил по екраните.

— Тя е достатъчно красива, за да е звезда — продължи да настоява Ейми.

— Ти си по-красива — увери я Джет.

— Лъжец! — каза Ейми и се изчерви.

— Говоря истината.

Тя погледна към шофьора, който седеше изправен като дъска зад волана.

— Как се затваря прозорчето на купето в тази кола? — попита тихо тя.

— Какво?

— Можеш ли да го затвориш?

— О, разбрах — рече той, наведе се напред и натисна бутона. — Ще го правим на задната седалка на лимузина. Това ще бъде нашето холивудско малко по-необичайно преживяване.

— Виж какво, Джет!

— Какво? — рече той и протегна ръка към нея, когато тъмното стъкло се спусна, скривайки ги от погледа на шофьора. — Не искаш ли да го правим?

— Да.

— Тогава?

— Първо трябва да ти кажа нещо.

— Давай.

— Ние сме бременни — прошепна тя.

— Я повтори!

— Бременни. Ти, господин Даймънд, си на път да станеш баща.
— Боже господи! — извика той и се ухили до уши. — Татко Джет.
— Да — каза тя тихо и го целуна. — Татко Джет.

* * *

Пени се върна в гримьорната точно пет минути по-късно.
— Трябва да тръгвам, мамо — каза Либърти. — Не забравяй да гледаш. — Тя затвори.
— Нервна ли си? — попита Пени.
— Опитвам се да не съм.
— Репетициите минаха добре — рече бързо Пени. — Кевин Юбанкс беше очарователен.
— Хм... — рече Либърти доволна, че разговорът с майка ѝ беше минал много добре. Бяха се разбрали да се видят веднага, щом като се върне в Ню Йорк. Нямахше търпение. И щеше да види Леон. Толкова се радваше.
— В Зеления салон има един мъж, който иска да се отбие и да те поздрави — рече Пени, отпивайки от бутилка диетична кола.
— Кой? — попита Либърти, докато оправяше кожената си рокля.
— Тук е с приятелката си — Джиана. Тя участва в шоуто.
— Кой е той, Пени?
— Някой си Крис Даймънд. Казва, че го познаваш.
Крис Даймънд. Каква изненада.
Тя замълча за момент, като се опитваше да реши какво да прави.
След като беше започнала да възстановява мостове, защо пък да не се види с него?
— Добре — въздъхна Либърти. — Къде е?
— Ще го доведе — каза Пени. — Освен ако не искаш да отидем в Зеления салон, за да се срещнеш там с него.
— Не. Доведи го тук.
— Разбира се — рече Пени.
Очертаваше се много необикновена вечер — първо майка ѝ, сега пък Крис Даймънд. През изминалата година често си беше мислила за

тримата си полубратя и за малката си сестричка, която никога не беше виждала. Беше си втълпила, че те не искат да имат нищо общо с нея.

Сега Крис Даймънд беше тук на шоуто „Тази вечер“ и беше поискал да я види.

Опита се да се успокои, докато Пени отиде да го доведе. Какво трябваше да му каже? Ситуацията беше толкова необичайна.

Крис нахлу в гримьорната и не й даде възможност да каже каквото и да било.

— Това е смешно — рече той. — Искам да започна още тук, да се опозная с теб.

Пени веднага застана зад него, като мълчаливо й правеше знаци, с които искаше да каже: *Кой е този? Да го разкарам ли?*

— Всичко е наред, Пени — каза бързо Либърти. — Остави ни малко сами.

Тя се намръщи, отстъпи назад и затвори вратата.

— И така — рече Крис, — ние сме една кръв. За съжаление това е кръвта на Ред, но ще го преживеем някак.

— Ще можем ли? — каза неуверено тя.

— Да — рече твърдо той. — И трябва веднага да ти кажа, че тук не става въпрос за пари.

— Не искам парите — рече тя. — Никога не съм ги искала.

— Е, те са твои и на Лулу и вие можете да правите с тях каквото си поискате.

— Бих искала да ги раздам на различни благотворителни организации, които имат повече нужда от тях. Аз мога сама да печеля... Не му искам парите.

— Това ме устройва.

— Така ли? — попита предпазливо тя.

— Ред би побеснял от яд, затова аз съм съгласен.

— Добре.

— Тогава да смятаме, че сме се разбрали. А в бъдеще бих искал да се опозная със сестра си. Никога не съм имал сестра. Ще стане ли?

Тя леко се усмихна, но това беше само началото.

— Категорично заявявам, че много ще се радвам.

Веднага щом Крис си тръгна, Пени се показа на вратата.

— Вече мога ли да вляза?

— Разбира се.

Пени умираше да разбере кой беше Крис, обаче успя да си наложи да не попита, защото виждаше, че Либърти не е в настроение за разговори. Все пак не можа да се сдържи да не каже:

— Хубав мъж.

Либърти кимна.

— Току-що разбрах, че Джей Лено има намерение да се отбие в гримьорната — каза Пени. — Обикновено лично поздравява гостите си, преди шоуто да започне.

Страхотно! Още нещо, което щеше да я изнерви.

— Имаш ли нещо против да остана за малко сама? — попита тихо Либърти.

— Ама, разбира се — каза Пени. — Събери си мислите. Имаш още най-малко час преди започването. Аз съм в килията си. Викни ме, когато имаш нужда от мен.

Либърти кимна и Пени отново излезе.

Веднага щом остана сама, Либърти се погледна в голямото огледало. Различни стилисти се бяха опитали да променят външния ѝ вид, но тя беше настояла да изглежда семпло. Дългата ѝ черна коса се спускаше до раменете. Гримът ѝ беше секси и изкушаващ. Беше избрала да носи кожената рокля на Версаче от снимките ѝ в Лос Анджелис с Чип. Веднага щом започна да печели, тя си я купи. Тази рокля ѝ носеше късмет.

Пет минути по-късно на вратата на гримьорната се почука. Пригответи се да се запознае с господин Лено, Джей Лено. Мъжът, с когото двете със Синди бяха израснали, гледайки го по телевизията.

— Влез — каза тя.

И той влезе. Само че не беше Джей Лено. Беше Деймън. И носеше огромна купа с червени и бели орхидеи.

— Доставка — рече той с типичния си спокоен и небрежен тон. — Къде да ги поставя?

— Деймън! — зяпна от изненада тя. — Какво правиш тук?

Той постави орхидеите на масата.

— Ти си моя артистка. Работиш за компанията ми. Затова реших, че трябва да ти кажа, че твоят компактдиск ще бъде номер едно в класацията през следващата седмица. Изпреварила си Еминем и Марая Кери. Затова мисля, че спокойно можем да кажем, че ти успя. Ето — каза той и ѝ подаде един голям плик, — прочети това.

— Нов договор ли? — попита тя, като се мъчеше да контролира емоциите си.

— Нещо такова — рече небрежно той. — Прочети го.

— Не сега — каза тя, защото нямаше нужда от такова нещо тъкмо в момента. И без това беше изнервена достатъчно от участието си в шоуто на Лено.

— Сега. — Дълга пауза. Продължителен поглед. — Моля те.

Тя се загледа в него за момент. Беше по-хубав от всякога с късо подстриганата си коса и с диамантените си обеци. Тази вечер беше в бяло — бял костюм, бяла копринена риза, тънък черен кожен колан с диамантена тока и обичайните маратонки „Найк“. Деймън се обличаше изцяло по свой вкус.

— Щом като настояваш — рече тя и скъса плика.

— Благодаря — каза той.

— Какво е това? — попита Либърти, след като се зачете.

— Не разбираш ли?

— Не.

— Подписано, подпечатано пред свидетели споразумение между мен и Таш.

— С жена ти ли?

— Вече започна да схващаш — каза той и продължително я изглежда.

— И защо ми го показваш? — попита озадачена тя.

— Това е споразумение за имуществото, което си поделяме.

— Е, и?

— Виждаш ли, когато се ожених за Таш, мислех, че няма да е много уместно да я карам да подписва предбрачно споразумение и други подобни глупости. Затова сега, когато се развеждам с нея, искам всичко да е справедливо. Давам ѝ половината от всичко, което притежавам. Така тя ще ми даде възможност да я напусна с чиста съвест.

— И тя се съгласи?

— О, да. Нямаше кавги. Нямаше обиди.

— Мога ли да те попитам защо го правиш?

— Ама наистина ли искаш да ми кажеш, че не знаеш? — попита той и изпитателно я изглежда.

— Не, не знам — отвърна тя, докато си мислеше: *Деймън се развежда!*

— Заради теб, бейби.

— Така ли? — попита тя, почувствала се замаяна и леко задъхана.

— Да, разбрах посланието ти.

— Хм... какво ли пък ще е това послание?

— Че не мога да си играя на криеница с теб. Че трябва напълно да се обвържа с теб, Ел Ел. Така че... ако все още те интересува, аз съм на твое разположение. Тези документи доказват, че не говоря празни приказки. Ще бъдем ли заедно?

— Да, ще бъдем — прошепна тя, като се опитваше да успокои разтуптяното си сърце.

— В такъв случай всичко е наред. Помислих си, че когато приключиш с шоуто тази вечер, самолетът ми може да ни чака, а Кабо също. Мисля, че трябва да почнем оттам, където спряхме. — Дълга пауза. — Разбираш какво ти казвам, нали? Ти и аз в Кабо?

— В отделни стаи ли? — подразни го тя.

— И дума да не става.

— В такъв случай, Деймън — рече радостно тя, — аз съм за.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.